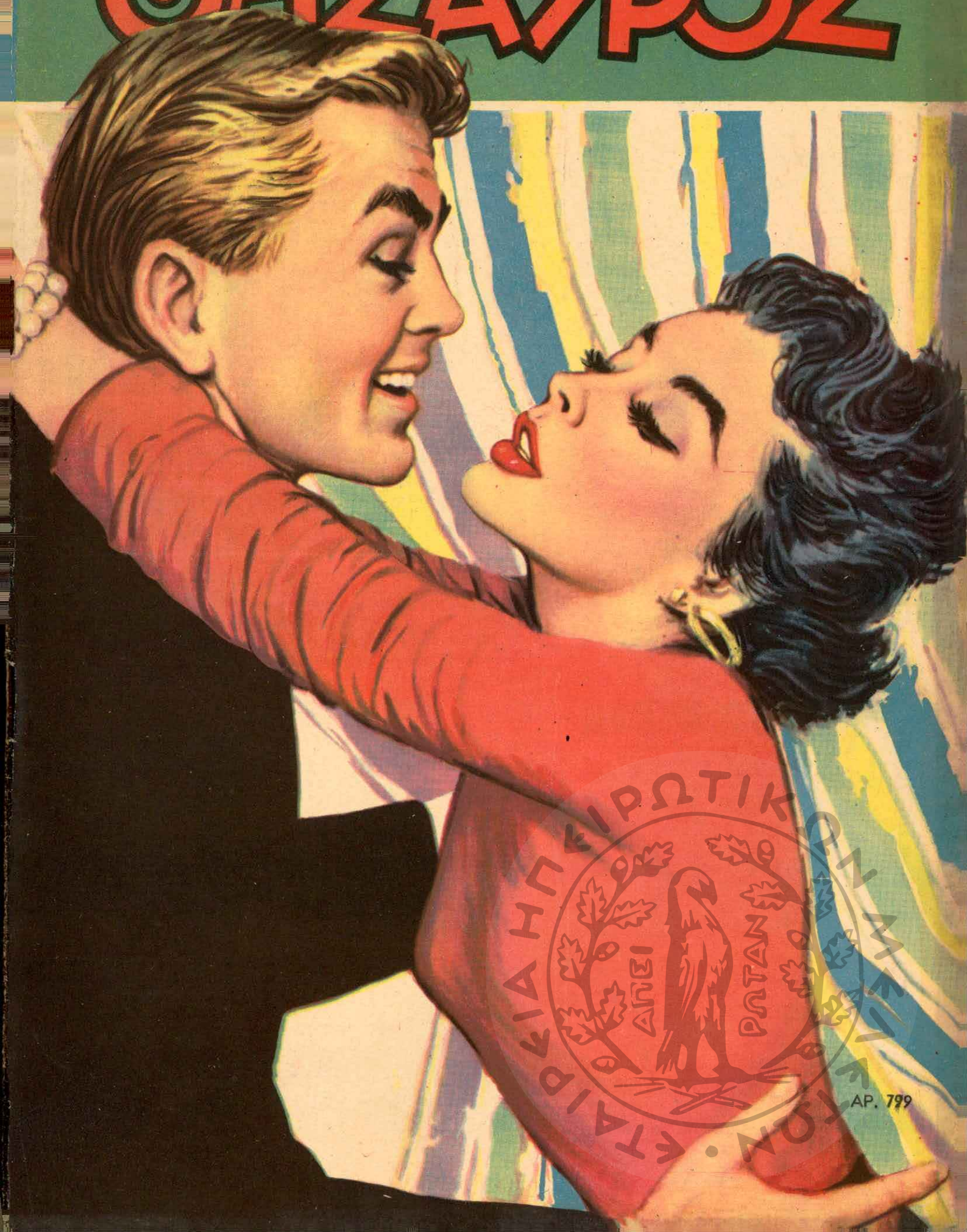
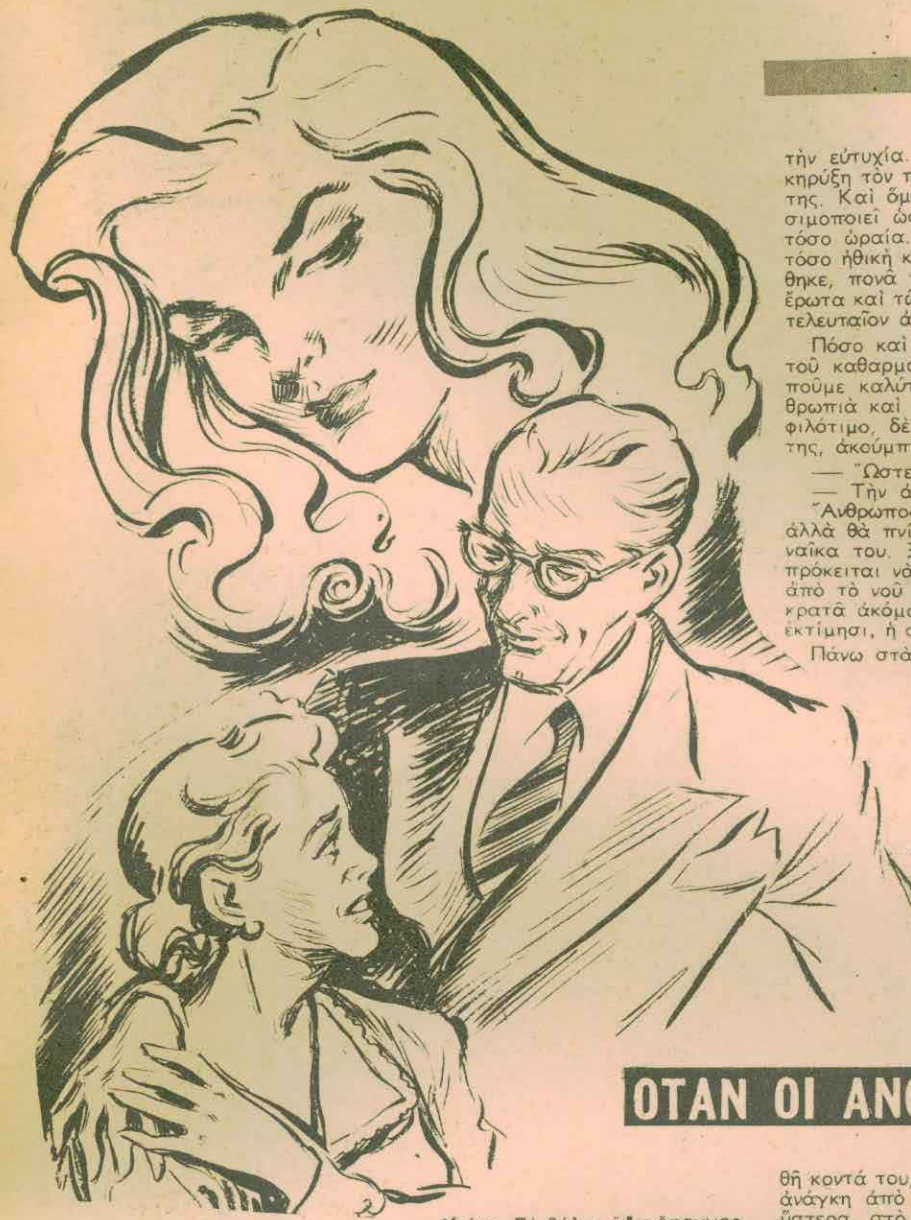

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

—Μείνε, Σε θέλω. 'Αν έφευγες θα ήταν ή καταστροφή... την παρακαλεί.

Κοζερί της εβδομάδος

Ποτέ, λοιπόν, δεν μπορεί μια γυναίκα να κοιμάται ήσυχη για τον άντρα της. Ούτε όταν περάσει είκοσι χρόνια στο πλευρό του και τον δει να λευκαίνεται, ν' ανοίγει ή φαλάκρα, να κυρτώνονται οι ώμοι του;... Είκοσι χρόνια συζυγικής ζωής, είκοσι χρόνια άμοιβαίας αφοσίωσης. Στην πίστη της ανταποκρινόταν με την πίστη του. Τίποτα το ύποπτο, καμιά αταξία εκ μέρους του. Δεν ήταν, βέβαια, ο έρωτευμένος, όπως στην πρώτη περίοδο. Ο έρωτας, όμως, έγινε φίλος, έγινε στοργή και σεβασμός στη συντροφιά του. Αυτό δεν σημαίνει, ότι έλειψε εντελώς από τις σχέσεις τους το ερωτικό στοιχείο. Στην ωριμότητα της εκείνης, εξακολουθούσε να του είναι ενδιαφέροντα και να γεμίζει τη ζωή του. Ένα άνδρικο με ακηλιδωτές τις ρυτίδες. Δεν είναι οι ευκαιρίες που έλειψαν από το σύζυγο. Πάντα βρίσκεται κάποια ευκαιρία. Θελκτικός καθώς ήταν κατά τα πρώτα χρόνια του έγγαμου βίου του, αντιμετώπιζε προκλήσεις και πολιορκίες. Τις απέκρουσε όλες με αποφασιστικότητα και υπερηφάνεια. Κι' αν καμιά φορά λοξοδρόμησε, ή παρέκκλιση αυτή από την ευθεία, έγινε, φαίνεται, με τόση προσοχή, ώστε ούτε την ελάχιστη αφορμή να δώσει σε ύπνους. 'Ορκο παίρνει η γυναίκα του. Όταν δε εκείνη πειστεί ότι όρکیζεται, τί λόγος πέφτει σ' έμάς τους άλλους.

Γαλήνια έπλεε στην άσπρη του θάλασσα το συζυγικό σκάφος, όταν τελευταία προσέκρουσε πάνω σ' ένα νάρκη σ' αυτή την ηλικία του... Ναι, περάση στην εγκράτεια τα χρόνια των βρασμών και να σκοντάψει τώρα που και οι άτακτοι γίνονται εύτακτοι και σιγά-σιγά καταθέτουν τα όπλα. Να διασχίσεις χωρίς άβυσσους το πέλαγος και να κινδυνεύσεις να καταποντισθείς όταν δεν σου υπολείπονται παρά λίγες λεύγες για να μπη στο λιμάνι... 'Αλλά μη τον αποποιείστε. 'Η ίδια η γυναίκα ορθώνει προστατευτικά και γράφει από τη Θεσσαλονίκη όπου κατοικεί, παρατάσσοντας ελαφρυντικά για τον κατηγορούμενο της. Φυσικά, της ήταν φοβερό το χτύπημα, όταν ένα άνωμο τηλεφώνημα της αποκάλυψε την αλήθεια. Που να το πιστέψει; 'Ηρθαν όμως άργότερα συγκεκριμένα στοιχεία. 'Αποδείξεις χειροπιαστές και άδισκυστες. Δεν αμφιβάλλει πια: πείστηκε. Έχει δώσει τον δάκτυλον επί τον τυπον των ήλων. 'Αφού γνώρισε και την ίδια, την αντίληψη, που έφερε τα θεμέλια του σίκου της, που της απειλεί

την εύτυχία... Θάπρεπε να εξαγριωθεί, να γεμίσει μίσος, να της κηρύξει τον πόλεμο, να χυμώσει άπάνω της, να όμως την εξοντώσει της. Και όμως δεν εξαγριώνεται. Την υπάρχει της άλλης τη χρησιμοποιοει ως ελαφρυντικό για τον άντρα της. «Είναι τόσο νέα, τόσο άραία...». Θα προσθέσει ακόμα ή προδομένη κυρία: «Είναι τόσο ήθικη κοπέλλα». Και την πονά. Πονά την κόρη που παρυσώθηκε, πονά τον άντρα της που υποφέρει από τη σύγκρουση του έρωτα και των υποχρεώσεων προς την οικογένειά του. Πονά ακόμα, τελευταίον άπ' όλους, τον εαυτό της, που έχασε την εύτυχία της.

Πόσο και οι πιο ακάθαρτες καταστάσεις μπαίνουν στο δρόμο του καθαρού όταν καθαροί στο βάθος είναι οι άνθρωποι. 'Ας πούμε καλύτερα, όταν οι άνθρωποι είναι άνθρωποι. Γεμάτη ανθρωπιά και ευγένεια ψυχής είναι ή σύζυγος. Τραυματισμένη στο φιλότιμο, δεν αναστήκωσε θυέλλα. Πλησίασε στοργικά τον άντρα της, ακούμπησε το χέρι στον ώμο του και τον ρώτησε:

— 'Ωστε, την αγαπάς;
— Την αγαπώ — όμολόγησε με συντριβή εκείνος.
'Ανθρώπος, όμως, κι' αυτός, δίνει την υπόσχεση: Την αγαπά, αλλά θα πνίξει την αγάπη του. Ξέρει το χρέος που έχει στη γυναίκα του. Ξέρει τις υποχρεώσεις της στην κοινωνία. 'Οχι, δεν πρόκειται να διαλύση το σπίτι του. Ούτε στιγμή δεν του πέρασε από το νου τέτοια σκέψη. Τον κρατά κοντά της το καθήκον. Τον κρατά ακόμα — δεν τολμά να πη τη λέξη αγάπη — ή φίλεια, ή εκτίμηση, ή συνήθεια. Θα του επέτρεπε άρα γε να μείνει κοντά της; Πάνω στα έρείπια του ναού τους έκλαψαν κι' οι δυο. «'Ημουν άποφασισμένη να χαρίσω τους δρόμους μας για την εύτυχία του και για τη γαλήνη μου. Σκέφθηκα όμως: Πώς ένας άνθρωπος που πέρασε τα πενήντα, μπορούσε να νοιώσει εύτυχης ή ίδια ή κοπέλλα; Και πώς θα γαλήνευα εγώ μακριά άπ' εκείνον, κοντά στον οποίο πέρασα τα καλύτερα χρόνια της ζωής μου; Και τότε...».

Τότε φόρεσε τη μπλούζα της αδελφής. Μια αδελφή που είχε να νοσηλευθεί δυο τραυματίες και τον εαυτό της, που είναι βαρύτερα άπ' όλους πληγωμένος. Σαν αδελφή στάθηκε στο πλευρό της κόρης που αγάπησε τον άντρα της. Αυτήν προσέχει πιο πολύ. Είναι ή... αδυναμία της. Το εύθραστο δεντάκι που την ώρα του ανθίσματός του, το βρήκε το χαλάζι. Να στα-

ΟΤΑΝ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΙΝΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

θή κοντά του, να γίνει παρηγορητήρια και σύμβουλος, αυτή που έχει ανάγκη από παρηγοριά και συμβουλές. Κοντά στον άντρα της ύστερα, στο μεγάλο και παραστρατημένο παιδί της να μη τον θίξει, να μη τον ταπεινώσει, να μη τον στραπατσάρη, να μη τον κάνει να αισθανθεί πίεση. 'Η παρηγορητή της στη διαθεσί του. «'Ετοιμη να φύγω όποτε θελήσης. 'Αν όμως νομίζεις ότι μπορώ να σου φανώ χρήσιμη...».

— 'Ω, ναι! Το νομίζει και την παρακαλεί.
— Μείνε. Σε θέλω. 'Αν έφευγες, θα ήταν ή καταστροφή. Μείνε και ποιος ξέρει; 'Ισως...

— 'Ισως να βολεψούν τα πράματα. 'Αν εύρισκαν κανένα καλό παιδί για το κορίτσι. 'Ενα παιδί που να την αγαπήσει και να τον αγαπήσει. Φτωχεία είναι. Θα τη βοηθήσουν, θα την προικίσουν, θα την παρασταθούν στα πρώτα βήματα.

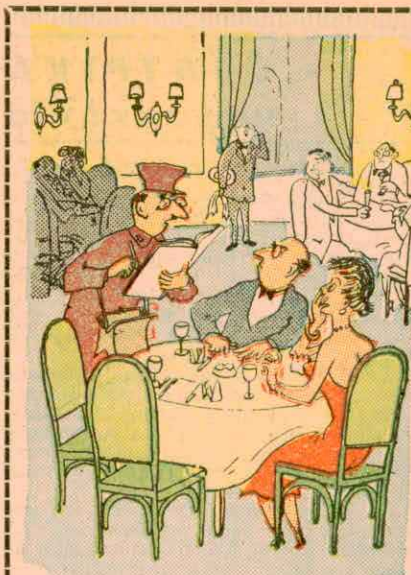
— Θα ήθελες; — ρωτά και την κυττάζει στα μάτια.
Το θέλει και ανασκουμπώνεται στην προσπάθεια. Δεν περιμένει το θαύμα. Το βάσο έχει ραγίσει. 'Αλλά, τουλάχιστον, να συγκρατηθεί, να μη γίνει θύφαλα. Τούλάχιστον να προστατευθεί ο άντρας της που θα πέφτε στο κομικό, αν στην ηλικία αυτή άφνη τη γυναίκα του για να πάρη την ανήλικη. Τούλάχιστον να βαδίσουν τις τελευταίες λεύγες της ζωής τους ανώδυνα, ειρηνικά, ανεπαίσχυντα.

Σ' αυτό κατευθύνει τις προσπάθειές της. Και θα το έπιτυχη. Θα έπιτυχη, γιατί είναι καθαροί στο βάθος οι συμπεριματικά άκαθαρτοι. Γιατί, ή ίδια είναι άνθρωπος με ψυχή, γυναίκα με φρόνηση, κυρία με άνατροφή. Τόσο παράγοντες πώς να μη κρατήσουν τις τρεις ζωές που κινδύνευαν να ρημαχτούν και το σπίτι που κινδύνευσε να καταρρεύσει;

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Φάρσα ή προφητεία;

Σ' ένα ταξίδι του στην 'Αμερική, ο Βρετανός συγγραφέας Τσαρλ Ντίκενς, είχε πάει σ' ένα γεύμα που έδινε ο καθηγητής Γουέμπστερ, του Πανεπιστημίου Χάρβαρντ. Κάποια στιγμή, λοιπόν, ο οικοδεσπότης διέταξε τους υπηρέτες να σβήσουν τα φώτα και να φέρουν μέσα ένα δοχείο, στο οποίο καίγόταν ένα μίγμα δικής του κατασκευής. Οι φλόγες σκόρπισαν μια άλλόκοτη ανάγνωση στο σκοτεινό δωμάτιο. Σαφινικά, λοιπόν, κάποιος έβαλε τις φωνές, γιατί του είχε φανή πως είδε το Γουέμπστερ γυμνός πάνω άπ' τις φλόγες, μ' ένα σχοινί περασμένο στο λαιμό του και με τη γλώσσα κρεμασμένη έξω άπ' το στόμα του!... Δεν είναι γνωστό αν ο καθηγητής έκανε πραγματικά καμιά τέτοια φάρσα. Πάντως όμως, μερικούς μήνες άργότερα, καταδικάσθηκε κι' απαγχονίσθηκε, γιατί είχε δολοφονήσει ένα γιατρό κι' είχε κάψει το πτώμα του!

Ο ΦΟΡΟΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΩΣ

— Οι κύριοι γέλασαν προηγουμένως με την καρδιά τους. 100.000 δραχμές φόρο. παρακαλώ!...

— Σε πειράζει, Γιάννη, να βγούμε όλοι μαζί;... Είναι και ο Δάκης έρωτευμένος μαζί μου!...

— Μά τι πράματα είν' αυτά; Τολμάς να φορέσεις τέτοια τρελλογραβάτα;

ΚΡΥΟΣ ιδρώς έχει περιλούσει τον αγαθό άνθρωπο. Και στο στάζον και περιδρεκτον πρόσωπό του έχει αποτυπωθή ή αγωνία. Και δός του φέρνει βόλτες στο μεταξύ πλατείας 'Αγίων και Λυσιστρίου, άριστερά τώ ανερχομένω, πεζοδρόμιο.

Το θέαμα του αγαθού ανθρώπου είναι πραγματικά αξιολύπητο. Συγκινείται λοιπόν ένας λουστράκος και τον ρωτάει:

— Σου συμβαίνει τίποτα, μπάρμπα;

—Ναι! Θέλω να πάω στην όδον Τενέδου.

—'Ε! και δεν πιάς; 'Εδω απέναντι είναι.

—Ναι, αλλά από πού θα περάσω;

Ξεροκαταπίνει, κυττάζει τρομοκρατημένος γύρω του και ανιπληρώνει:

—Γιατί;

—Γιατί... θα την σκοτώσω! Θα την σκοτώσω και θα πενήθορω!

—Δεν υπάρχουν πουθενά...χαραγμένες διαβάσεις! Κι' ο λουστράκος χλευαστικά:

—Βρέ, χαρά στ' στεναχώρια! Πέραν άπ' όπου γουστάρεις, μπάρμπα!

—Αλλά ο «μπάρμπα» είναι υπόδειγμα νομοταγούς πολίτου. 'Επιπροσθέτως πασχει από «πολιτισμολογία». Γι' αυτό προτιμά την όδον της «πλήρους ασφαλείας».

—Αμπα! θα προχωρήσω μέχρι που να βρω διαβάση κι' ύστερα θα περάσω απέναντι!

Και πραγματοποιεί το...θεάρεστο σχέδιό του, προς μεγάλη κατάπληξη του λουστράκου, που διατυμπανίζει την ανανάκτησή του:

—Βρέ, για κύττα τι παθαίνει ο άνθρωπος! 'Αν' τα καρφιά θα τόβρη ο μπάρμπα!...

—Αυτή βέλω, λέει στον υπάλληλο.

—Αυτή βέλω, λέει στον υπάλληλο.

—Αυτή βέλω, λέει στον υπάλληλο.

—Αυτή βέλω, λέει στον υπάλληλο.

—Αυτή βέλω, λέει στον υπάλληλο.

—Αυτή βέλω, λέει στον υπάλληλο.

—Αυτή βέλω, λέει στον υπάλληλο.

—Αυτή βέλω, λέει στον υπάλληλο.

—Αυτή βέλω, λέει στον υπάλληλο.

—Αυτή βέλω, λέει στον υπάλληλο.

—Αυτή βέλω, λέει στον υπάλληλο.

—Αυτή βέλω, λέει στον υπάλληλο.

—Αυτή βέλω, λέει στον υπάλληλο.

—Αυτή βέλω, λέει στον υπάλληλο.

—Αυτή βέλω, λέει στον υπάλληλο.

—Αυτή βέλω, λέει στον υπάλληλο.

—Αυτή βέλω, λέει στον υπάλληλο.

—Αυτή βέλω, λέει στον υπάλληλο.

—Αυτή βέλω, λέει στον υπάλληλο.

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΣΑΝΤΙΑΡΟΖΑ 5 Θ ΤΗΛ. 27-135—29-967 Θ ΤΙΜΗ Δρ. 6000

—'Οπου ο κύριος εξαλλος βάζει τις φωνές:
— Δώστε μου μια μαύρη γραβάτα. Μαύρη είπα. Πέν-θιμη!

—Γιατί;

—Γιατί... θα την σκοτώσω! Θα την σκοτώσω και θα πενήθορω!

—Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

τόκοφα. 'Εσύ ακόμα ζητάς τοιαύτα;

Και ο σελέμης άπορημένος:

—Μη χειρότερα! Γιατί τό-κοφες;

—Για τον καρκίνο.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

—'Α, έμένα δεν με πειράζει ο καρκίνος.

Τα δρώματα της καρδιάς

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΜΑΝΤΥ

«Αν και χήρα, η κυρία Μάντυ Σαρλιέ, δεν είχε περάσει ακόμα τα τριάντα χρόνια. Είχε παντρευτεί πριν από δέκα πέντε χρόνια, μ' έναν ανώτερο όπου εργαζόταν. Κι' έζησε ευτυχισμένη μαζί του, μαζί με το χαριτωμένο κοριτσάκι της. Ξαφνικά, όμως, ένα βράδυ ο κ. Σαρλιέ πέθανε από συγκοπή.

Η Μάντυ, μ' όλη τη θλίψη της, εξακολούθησε να εργάζεται γι' αυτήν και για το παιδί της, σκυμμένη πάνω στη γραφομηχανή της. Πρόθυμη και προσεκτική είχε κατακτήσει τη συμπάθεια των προϊσταμένων της. Αυτή η ήρεμη κι' απλή ζωή της συνεχίστηκε ακόμα δέκα χρόνια. Σ' αυτό το διάστημα, η Μάντυ πάντρεψε την κόρη της κι' έπειτα πήρε τη συνταγή της.

Μ' όλα της τα βασάνια, η Μάντυ διατηρούσε ακόμα την ομορφιά της και ήταν πάντα μια γλυκομίλητη γυναίκα, απ' αυτές που ζέρουν να σκληθώσουν κάθε άντρα. Από τότε όμως πούχε χάσει τον αγαπημένο της, δεν ζανακούφτηκε πια ποτέ τόν έρωτα, γιατί ντρεπόταν στην ηλικία της τις περιπέτειες.

Για να ξεχάσει τη μοναξιά της, διάβαζε μυθιστορήματα και πήγαινε ποτέ-ποτέ στον κινηματογράφο της συνοικίας της. Έτσι, η Μάντυ άρχισε σιγά-σιγά να ζή ο' έναν άλλο κόσμο. Τό ήρεμο μυαλό της άρχισε να ταραζεται, η καρδιά της να συγκινείται και να επαναστατή και συχνά το βράδυ στο κρεβάτι της, έμενε άγρυπνη όταν θυμόταν ζεστά τις περιπέτειες των ήρώων των μυθιστορημάτων που διαβαζε και των φίλων που έβλεπε.

Πραγματικά, η Μάντυ έ-

μοιαζε μ' ένα άπραγο παιδί: Της φαινόταν πως τώρα μονάχα είχε ανακαλύψει τον κόσμο, τα ερωτικά δράματα, τις ανατριχιαστικές τραγωδίες και τις εγκληματικές πράξεις των ανθρώπων. Έτσι, ήθελε τώρα να ζήσει μιαν άλλη ζωή, που ως τότε δεν είχε απολαύσει, που ως τότε δεν είχε φανταστεί καν πως ήταν δυνατό να υπάρχει.

Να ζήσει μιαν άλλη ζωή; Ένας λόγος ήταν αυτός. Πώς; Με ποιά τρόπο;... Μια νύχτα, την ώρα που-θγαινε απ' τον κινηματογράφο, γλύστρησε στο τελευταίο σκαλοπάτι κι' έπεσε χάρου. Ένας κύριος έτρεξε τότε κοντά της, τη βοήθησε να σηκωθεί και την παρακάλεσε να στηριχτεί στο χέρι του για να τη συνοδεύσει ως τη στάση των αυτοκινήτων. Ήταν ένας πολύ καλοντυμένος και αξιοπρεπής κύριος, με γκριζα μαλλιά και πολύ συμπαθητικός. Μέσα σ' ελάχιστο χρονικό διάστημα η Μάντυ Σαρλιέ κι' αυτός έγιναν φίλοι.

Η Μάντυ έμαθε πως λεγόταν Μάξ Ντυπόν, πως ήταν επιχειρηματίας, πως είχε κατορθώσει να χτίσει μια βίλλα, κοντά σ'α 'Ηλύσια κι' ότι για την ώρα έμενε στο ξενοδοχείο «Μπριτολό», της οδού Φόξ.

Αυτός πάλι έμαθε την απλή ιστορία της Μάντυ και φάνηκε πως συγκινήθηκε πολύ. Κάποια στιγμή, καθώς προχωρούσαν της είπε με καλωσύνη:

— Ζερέτε, αγαπητή μου φίλη, τι σας χρειάζεται; Ένας καλός και άφοσιωμένος σύντροφος.

— Μα ενώ είμαι σαράντα χρόνων. Γέρασα, φίλε μου. Δεν μπορώ να κάνω όνειρα.

— Γεράσατε; Τι λέτε; Μα

στα σαράντα χρόνια της μια γυναίκα σήμερα βρίσκεται στην ανθοία της. Έπειτα, κυτταχτικά ποτέ καλά στον καθρέφτη;

— Ναι... γιατί;... — Δεν προέξεται λοιπόν πως είστε μια απ' τις ωραιότερες γυναίκες του Παρισιού;

— Με κοροιδεύετε, κύριε;

— Κάθε άλλο! Καί, αν μου το επιτρέπετε, θα τολμούσα να σας πω πως μου άρεστε εξαιρετικά. Η καλή τύχη θέλησε να γνωρίστούμε άποψε.

— Δεν ξέρω... ίσως... ψιθύρισε ταραγμένη η Μάντυ.

Είχαν ξεπεράσει τη λέσχη των αυτοκινήτων, με την κουβέντα. Έτσι έκείνο το βράδυ, ο Μάξ Ντυπόν συνοδούσε για πρώτη φορά τη Μάντυ Σαρλιέ στο σπίτι της. Έκεί, αφού της φίλησε βιαστικά το χέρι, της είπε:

— Μου επιτρέπετε, αγαπητή φίλη, να σας συναντήσω αύριο βράδυ κοντά σ'α 'Ηλύσια, έξω απ' τον κινηματογράφο «Πάλλας» και να κάνουμε ένα ρομαντικό περίπατο μαζί; Έτσι θα έχουμε την ευκαιρία να γνωριστούμε καλύτερα.

Η Μάντυ δεν έφερε καμιάν αντίρρηση. Και εκείνο το βράδυ, μπρός στον καθρέφτη της κι' έπειτα στο κρεβάτι της έκανε τα πιο τρελλά όνειρα.

Την άλλη μέρα, έτρεξε, φυσικά, στο ραντεβού.

Ένα μίνα αργότερα, η Μάντυ Σαρλιέ κι' ο Μάξ Ντυπόν ήταν τρελλά έρωτευμένοι. Οι φίλοι και οι συγγενείς της Μάντυ ωστόσο την κοροϊδευαν και της έλεγαν πως ασφαλώς είχε «ζεωραθού». Μα αυτή διαμαρτυρόταν και τους έλεγε:

— Δεν βρίσκω τί το περίεργο έχει η διαγωγή μου. Άγαπώ τον κ. Ντυπόν κι' εκείνος με λατρεύει. Έχουμε επίσης την ίδια ηλικία, ζέρουμε κι' οι δυο καλά τον κόσμο, τη ζωή και θ' αποτελούμε ένα ιδανικό αντρίγγιο.

Κι' αληθινά, η Μάντυ, μια μέρα γνώρισε και τον κουμπάρο, ένα σοβαρό φίλο του Ντυπόν, που ώριος όσο μπορούσε νωρίτερα την ημερομηνία του γάμου.

— Ζερέτε, αγαπητή μου, είπα μ' αφέλεια για μέρα η Μάντυ στον Μάξ, σκέφτηκε να σου δώσω όλη την προίκα μου για να επιπλώσεις τη βίλλα μας σ'α 'Ηλύσια.

Την ημέρα του γάμου της, η Μάντυ Σαρλιέ έλαμπε από ομορφιά κι' ευτυχία με το ώριο της νυφικό φόρεμα. Μάτια όμως περίμενε με τη φίλη της τον κουμπάρο να την οδηγήσει στην εκκλησία. Άνησυχη, πήγε μόνη της εκεί, έπειτα σ'α Δημαρχία, μα πούθενά δε βρέθηκε ο γαμπρός. Είχε ανοίξει η γη και τον είχε καταπιεί.

Τότε, αλλόφρονη, η Μάντυ έτρεξε σ'α βίλλα του Μάξ σ'α 'Ηλύσια, αλλά εκεί την πληροφορήσαν πως ο κ. Μάξ Ντυπόν είχε φύγει ταξιδί, πουλώντας όλα τα έπιπλα, κι' ότι δεν ήταν αυτός ο ιδιοκτήτης, αλλά ένας ένοικιαστής αυτής της άδειας βίλλας!

Η Μάντυ δεν πίστευε σ'α μάτια της. Τό κτύπημα για την όνειροπαρμένη αυτή γυναίκα ήταν πάρα πολύ βαρύ. Έβγαλε μια κραυγή φοβικής απογνώσεως κι' άρχισε να λέν ένα σωρό άσυνάρτητα λόγια. Η δύστυχη είχε τρελλαθεί απ' την απελπισία της.

ΠΩΛ ΝΙΒΟΥΑ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπορτάζ

Για πρώτη φορά σ'α θεατρικά χρονικά του Πειραιά, δύο έργα του ίδιου συγγραφέα, παίχθηκαν, ταυτόχρονα, με πολλή επιτυχία. Πρόκειται για τ'α έργα «Φουσκοθαλασσιές» και «Άρραβωνιάσματα» του κ. Δημήτρη Μπόγρη, που δόθηκαν μία δολοκλήρη έβδομάδα, σ'α Δημοτικό Πειραιώς και στον Πειραικό Σύνοδο.

Στην Αθήνα, βέβαια, όπου υπάρχουν πολλά θέατρα, αυτό έχει γίνει πολλές φορές και ίδιος με έργα της συγγραφικής δυάδας Σακελλάριου - Γιαννακόπουλου. Σ'α Πειραιά, όμως, όπου υπάρχουν μόνο δύο θέατρα, συνέβη για πρώτη φορά.

Τ'α τρία μουσικά θέατρα του καλοκαιριού, που όπως προβλέπεται, θα βασισθούν κυρίως σ'α πλούσιο θέαμα, ετοιμάζουν θεαματικά μπαλέττα.

Έτσι τ'ο «Περροκέ» θα παρουσιάσει ένα ιταλικό μπαλέτο και τ'ο «Άκροπόλ» ένα γαλλικό. Τό τελευταίο επίσης ετοιμάζει και μία μεγάλη καινοτομία: για πρώτη φορά, ένα παιδικό μπαλέτο!

Η Λυρική Σκηνή που έγκαινισε όριστικά τ'α νέα της περίοδο σ'α 19 τρέχοντος, θα παίξει και τ'ο καλοκαίρι σ'α θέατρο «Μετροπολίταν», όπου πρόκειται να ανέβαση μία βιεννέζικη όπερέττα.

Στην όπερέττα αυτή θα κάμνη την πρώτη του εμφάνιση και τ'ο μεγάλο μπαλέτο, που ετοιμάζει ο νέος χορογράφος της Λυρικής Σκηνής, Άγγελος Γριμάνης.

Και αφού ο λόγος για ελληνικά μπαλέττα, φαίνεται, ότι αυτά είναι περιζήτητα σ'α Μέση Ανατολή, αν κρίνη κανείς από τ'ο ότι τρία συγκροτήματα, του Σταύρου Στυροπούλου, του Αλ. Αλμπάρεζ και του Νίκου Ντέρη, εμφανίζονται τώρα σ'α Βηρυτό.

Ένας άλλος γνωστός Έλληνας χορευτής, που είχε σημειώσει τελευταία ιδιαίτερη επιτυχία σ'α Λονδίνο, ο Ροβέρτος Σαραγός, άρεσε τόσο πολύ, ώστε προσελήφθη από τ'ο μεγάλο χορευτικό συγκρότημα «Γουόλτερ Γκερλ Πόλας Χίλτον», για να λάβη τ'ο καλοκαίρι μέρος σ'α μία μεγάλη περιοδεία σ'α Ευρώπη.

Σ'α μεταξύ, ο Σαραγός, με την φροντίδα του διάσημου καθηγητού Ιτζίκινσκυ, ετοιμάζει νέες χορογραφίες, προκειμένου να δώσει ένα ρεσιτάλ σ'α «Πρένς Θιάτερ».

Με πολλή συγκίνηση ο καλλιτεχνικός κόσμος έμαθε τ'ο τραγικό τέλος της μικρής κορούλας του κοφερανσιέ Γιόργου Οικονομίδη.

Σημειώτουν, ότι η χαριτωμένη Μαριλένα, μόλις 16 μηνών, ήταν πολύ έξυπνη, είχε μάθει δε να τραγουδά δολοκλήρη τ'ο τραγούδι που έγραψε γι' αυτήν ο άτυχος πατέρας της.

Χαρακτηριστικό είναι ακόμη, ότι την παραμονή του τραγικού ατυχήματος, η Μαριλένα, έσφιγγε δυνατά τ'ο λαιμό του πατέρα της, λέγοντάς του «Μπαμπά μου, θέλω να μ' αγαπάς πολύ», σ'α νάχη προαισθήσει τί θα της συνέβαινε!

Μία γνωστή καλλιτέχνης τού τραγουδιού, η Νίτσα Άναγιάννη, που έφυγε πριν μερικά χρόνια από την Ελλάδα, μαζί με τόν μαέστρο Άνδριτσόπουλο, βρίσκεται για λίγες μέρες σ'α Αθήνας. Η Άναγιάννη έμεινε τα δυο τελευταία χρόνια σ'α Αφρική και έδωσε πολλές συναυλίες με τ'ο καλλιτεχνικό ψευδώνυμο Ντιάννα Γκιάννη.

Επίσης, με την προστασία του Χαϊλέ Σελασιέ, έκαμε πολλές εμφανίσεις σ'α Αιθιοπία ύπέρ του Έρυθρου Σταυρού.

Τό «Σταυροδρόμι του πετρωμένου» που παίζεται αυτή την έβδομάδα σ'α αθηναϊκούς κινηματογράφους, είναι η πρώτη ελληνική ταινία που γυρίστηκε από έξο σκηνοθέτη, τόν Τζοβάνι Βερνούτσιο, που συνέπρεσε εκείνη την εποχή να βρίσκεται σ'α Αίγυπτο.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Είς τ'α εξωτερικά τ'ο τηλεφώνον χρησιμοποιείται διά δουλειές, συντόμους συνδιαλέξεις, επειγούσας υποθέσεις, προσκλήσεις δεξιώσεων και πού και πού — σπανίως — διά τ'ο σχετικόν γκόσιπ (έννοώ κουτσομπολιό). Είς τήν πτωχήν και πειναλέαν Ελλάδα, πτωχοί άνθρωποι, τ'ο τηλεφώνον χρησιμοποιείται να βγάλη ή μία και ή άλλη φαρμακομύτα τ'ο άχτι της — είτε πλουσία, είτε πειναλέα — και δόστου σ'α παίρνουν τηλεφωνικώς και άρχίζουν σαχλαμάρες και κρυάδες, να σ'α πιάνη, δηλαδή, άβδία και ναυτίσις. Άφίνω δας τούς κρύους που προκαλούν φάρσις τηλεφωνικές και λένε αίσχρολογίας μέχρις ανακατέματος αντέρων. Τέλος πάντων.

Άλλοτε, λοιπόν, όταν ήμουν είς τας πρώτας μου νεότητας, ελάμβανα τηλεφωνήματα από άγνωστες πειναλέες και τσόκαρες και πάντοτε ήθελαν να με τσινάρουν — αντίπαμβάνεσθε:

— Άλό! Άλό! ή μαντάμ Σουσου έκει! Άπάντησής μου!

— Έχω να σας πω κάτι σοβαρό...

— Μάλιστα και τιμή σας.

Και άρχισε ή άβδία:

— Μαντάμ, είμαι μία φίλη σας και ήθελα να σας πω κάτι έπειδή σας αγαπώ και σας εκτιμώ. Ό άνδρας σας σας άπατά.

Άπάντησής μου:

— Καλά κανει!

Συχνάκις, ή φαρμακομύτα τσοκαρία τού τηλεφώνου, βρισκόταν είς μεγάλην άμηχανίαν και έκλεινε τ'ο τηλεφώνον, για να μην εισπράξη κανένα ζεματίσμα από τα γνωστά μου. Άλλοτε, όμως, ή άγνωστος πειναλέα ήτο άναίδης, περισσότερον τού δέοντος και έπέμενε:

— Τι άλλο να ήπτε, μαντάμ; Με μεγά-

ΡΩΜΕΪΚΟ ΓΛΕΝΤΙ

Ήταν μέρα τών Κουλούμων, ή Δευ- (τέρα Καθαρά) κι' έκει κάτω σ'α Περαιά, έγγλεντούσε μία παρέα, με λαγάνες με χαλδάδες και σκορδά- (κια τρυφερά.

Σαφνικά όμως φυτρώνει μία... σκορδό- (πιστη σ'α μέση) που γουστάρει και τού Στάθη και τού (Μπάμπη τού άρέσει) και καθώς είχε άνάψει τ'ο γλεντάκι (τους ήρμα, τούς άνάθει αϊφινιδίως κι' ή λεγόμενη (τό... αίμα!

Ό καυχās λοιπόν άνάθει παραχρήμα (κι' έν τω άμα) και τραβά ό μ'έν φαλτόντα και τραβά (ό άλλος κάμα) και τήν... Καθαρή Δευτέρα κατ' αυτόν (λοιπόν, τόν τρόπον, τήν έκάνανε ήμέρα... καθαρίσματος (άνθρώπων!

ΤΟ ΚΑΡΝΕ

Άνώνυμα τηλεφωνήματα

λη μου λύπη, βλέπω, ότι τ'ο ρίχνετε σ'α άστέιο. Πάντως, ό σύζυγός σας έχει φιλενάδα και κυττάζε να λάβετε τ'α μέτρα σας.

Όπότε άνοιγα τήν γνωστή μου στοματάρα και όμιλούσα τήν λαϊκήν γλώσσαν — τήν όποιαν φυσικά κατέχω από υπηρεσίες και μπόντες λαϊκού τύπου τής πατρικής μου άριστοκρατικής οικογενείας — και περιέλουσα τήν φαρμακομύτα καταλλήλως με τ'α σχετικά έπίδορτια διαβολοσταλισματος κλπ. Όπότε τ'ο τσόκαρο τ'ο βούλωνε και ήσύχαζα για κάμποσο καιρό. Φυσικά, όι φαρμακομύτες, όι πειναλέες και τ'α τσόκα-ρα παντός είδους, δεν έχουν λείψει από τόν πειναλέον τόν-πον σας και υπάρχουν πολλές «κυρίες» — τάχα — που βράζουν και λυσάανε από φθόνον και άηδυστάτη ζήλεια, ένεκα τού εξωτερικώς φοράνε γουναρικά και τσουαλέτες και όμιλούν άπταιστος περί δεξιώσεων, πάρτυ, Τζι Μπί, Κίγκ Ζωρίς και τέτοια και έσωτερικώς ή πειναλέα κοιλιά τους βαρά τόν ταμπουράν. Παρο-

τως παριστάνει τήν «κυρία» και δέν λέω μιλά. Έπρωχτές τ'ο βράδυ, όμως, πού βρισκόμουν είς δεξιώσις — μι καρέμ — κοσμικής οικογενείας, σήκώνω τά φασμαίν και τήν διακρίνω, μεταξυ τών καλεσμένων. Στάσου, λέω, και ήλθε ή ώρα τού ζεματίσματος. Πλησιάζω, τ'ο λατόν, σιγά-σιγά και τελείως άδιάφορη άπειθύνη χαιρετισμούς:

— Μπονσουάρ, μαντάμ, και χάο τού γιού ντού.

Πού να ξέρη ή καυμένη τ'α επ'ακόλουθα! Καί μου μειδιά ένώπιον άλλων όλο ευγένεια και μειδιάματα:

— Ό, μπονσουάρ, μαντάμ Σουσου, και χάρημαι πάρα πολύ πού σας βλέπω.

Άπάντησής μου:

— Παρομοίως!

Άπάντησής της:

— Τι κάνετε, καλά;

Άπάντησής μου:

— Καλά, εύχαριστώ και χάρημαι πάρα πολύ πού λαμβάνω καθημερινώς τ'α τηλεφωνήματά σας. Δέν είχα καμιά άμφιβολία, ότι μία τσοκαρία δέν τολμά να ήη κατά πρόσωπον, ό,τι έχει μέσα της, παρ'α καταφεύγει είς άνώνυμα τηλεφωνήματα.

Κιτρινίζει και άνοίγει δυο πήχες τ'ο στόμα της. Μα πού να τολμήση γ' αβρόβωση κάτι. Έχει καταπιή τή φαρμακογλώσσά της.

— Μόνο ή άριστοκρατία από κούνια έχει τ'ο θάρρος τής γνώμης της... λέω τσεκουράτα. Έγω δέν καταφεύγω ποτέ σ'α άνώνυμα τηλεφωνήματα, γιατί τά χτυπάω κατά πρόσωπο και ξε μ'άν φού για τις συνέπειες. Τέτοιες σάχες, μόνο όι κοκκορόμυαλες Κολωνακιώτισσες τις μαγειρεύουν και άνακατεύουν τ'ο στομαχι τού κόσμου! Μα τί κάνουν, άγαπητή μου; Τι κερδίζουν; Γελάει μαζί τους και τ'ο παρδαλό κατόικι!

Και δίνω τή χαριστική βολή: — Μία μαντάμ Σουσου στέκεται ύπεράνω όλων!... Πρασινίζει και τ'α χάνει:

— Όμιλήτε, λοιπόν, άνόητη!...

— Για ποιόν μιλάτε, μαντάμ;

Άπάντησής μου:

— Για τούς πεθαμένους!...

Και στρίβω κανονικώς και τήν άφίνω σύζυγη, ένά όι περίε μείδιουν και δαγκώνουν τ'α μουστάκια τους και ή κυρία — άφού έφαγε τήν καρπαζιά — ακόμα να συνέλθη! Νόστιμο δέν είναι! Άν θέλη καμμία άλλη πειναλέα και σαχή να μου άπευθύνη άνώνυμα και κρύα τηλεφωνήματα, εύχαρίστως και τήν περιμένω. Δάτ' άλλ! Η ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣΟΥ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Η θαυμάστρια

Προσφάτως φεύ! τήν τύχην μου όκτειρω άναφανδόν καθ' ό τ'ο ψυχός ένεκεν κι' ο παγερός χειμών τήν ευκαιρίαν έχασον να δρᾶσω όίον ταχίον και καταρώμαι τής ρινός τής φαύλου τ'ο συνάχιον. Ήγουν δεινώς συναχωθείς και βήχων σ'α τούς άλλους έλαδον τήν ομβρέλλαν μου έν τούτοις υπό μάλης κι' έζήληθον πρός άνεύρεσιν αθίδος στρομβουλώδους μακράν τού δωματίου μου τού τ'όσον παγερώδους. Κι' ένώ — ω Ζεύ! — εδάδιζον ριγών υπό τ'ο ψυχός κι' έτοιμος ών πρός θέρμανσιν να δρᾶσω όλοψυχώς φωνήν γλυκείαν ήκούσον ώσπερ πνοή άνέμου λέγουσαν εκ τών όπισθεν: — Ω! Παρατατικό μου! Κι' ιδών — οτραπεφίς — νεάνιδα και καλλονής τόν τύπον. — Με ποίαν έχω τήν τιμήν να όμιλώ; της ένώ συγχρόνως έσπευδον γοργώς ό έμδαγάσας.

— Ω! Είμαι, μοι άπήντησε, θερμή θαυ- (μαστρία) σας! Θαυμάστρια τού κάλλους σας και θέ- (λω εξ' ύμών) ως τρυφερήν άνάμνησιν να λάδω ά- (σπασμόν) τούτέστιν Θεού φίλημα εκ (αίχου!)... Έφ' ω τήν περιήδραζον δικν λυσ- (σώντος) λυκού. Κι' ένώ πρός ταύτην έπιπτον πρός δρᾶ- (σιν ως είκός) ω παιδες έπαρνήσιτκον τρίπαας ήχη- (τικώς) κι' άντι πρός ταύτην άσπασμόν να δώ- (σω — ω λακτάρα!) — άγρίως τήν έρράντισον και γέγονε... (μανδράρα!)

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΓΕΝΗΣ και ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Θεαγένης ζήτησε από την Άρσάκη να ματαιώσει το γάμο του Άχαιμνή με τη Χαρίκλεια και της φανέρωσε ότι η νέα ήταν αρραβωνιαστική του κι' όχι αδερφή του. Η Άρσάκη δέχτηκε πρόθυμα, για να του φανή ευχάριστη, μα ο Άχαιμνής που έμαθε την απόφαση της, θέλησε να την εκδικηθεί. Πήγε λοιπόν στο σατράπη Όροδοδάντη και του ανέκαυσε ότι η γυναίκα του ήταν τρελλά έρωτευμένη με το Θεαγένη. Ο σατράπης τότε κράτησε στην ακολουθία του τον Άχαιμνή και έστειλε τον ευνούχο Βαγιά να του φέρη το Θεαγένη και τη Χαρίκλεια. Στο μεταξύ η Κυδέλη έπεισε την Άρσάκη να παραδώσει το Θεαγένη στον άρχιευνούχο Εύφρατη για να τον βασανίση λίγο. Μ' αυτόν τον τρόπο θ' αναγκάζονταν ο Θεαγένης να δεχθεί τις προτάσεις της. Η έρωτευμένη Άρσάκη άκουσε κι' αυτή τη φορά την Κυδέλη κι' έκρινε τότε έτρεξε, πήρε το Θεαγένη και τον παρέδωσε στον Εύφρατη. Ο άρχιευνούχος ώδηγησε το νέο σ' ένα υπόγειο κελλί, όπου τον άφησε να περάση τη νύχτα και το πρωί τον ρώτησε αν ήταν αποφασισμένος να δεχθεί τον έρωτα της Άρσάκης. «Όχι!» αποκρίθηκε ο Θεαγένης σταθερά.

Διασκευή Ι. ΑΘΗΝΑΙΣΥ

13ον — Τόσο το χειρότερο για σένα! είπε ο ευνούχος. Κι' έκανε νόημα προς τα έξω. Δύο άντρες μπήκαν σιωπηλοί στο κελλί την ίδια στιγμή. Δύο πλώριοι άντρες, με πρόσωπα σκληρά. Με γρήγορες κινήσεις, σίγουρες, τον έδεσαν άπάνω σ' ένα στύλο, στη μέση του κελλιού. Και, βουδαι, άρχισαν να τον χτυπάνε με μαστίγια. Ο Θεαγένης δάγκωσε τα χείλη του. Πιο πολύ πονούσε η ψυχή του παρά το κορμί του. Πιο βαθιά ένοιωσε τον εξευτελισμό, παρά τον πόνο. Αναθρεμμένος έλευθερος, σαν βασιλιάς στον τόπο του, είχε συνηθίσει να του φέρονται με τιμές και περιποιήσεις. Τώρα τον μεταχειρίζονταν σαν τον χειρότερο σκλάβο. Για μία στιγμή, τα μάτια του βοούκωσαν. Άμέσως όμως δάγκωσε τα χείλη του, για να μη του ξεφύγη ούτε το παραμικρό βογγητό πόνου. Μέσα του μονάχα είπε, σαν νάλεγε μία προσευχή: «Για σένα, Χαρίκλεια! Για σένα...». Τα βασανιστήρια δεν βάσταξαν πολλή ώρα την πρώτη μέρα.

Τη δεύτερη όμως, τα χτυπήματα έγιναν πιο σκληρά και πιο πολλά. Την τρίτη άκούμπησαν πυραμένα σίδηρα στίς φτέρνες του. Ο πόνος ήταν άβάσταχτος, κι' ένα ουρλιαχτό έξφυγε άδεια από τα χείλη του δυστυχισμένου νέου. Ο Εύφρατης που παρακολουθούσε σιωπηλός τη διαδικασία, έσκυψε άπάνω του:

— Είναι κρίμα να πονάς, του είπε, με συμπόνια. Πες ότι μετανιώσεις. Δεν είναι τόσο δύσκολο...

Ο Θεαγένης, με το μέτωπο ιδρωμένο από την αγωνία, στύλωσε τα μάτια του στον άρχιευνούχο.

— Δεν μπορεί κανείς να μετανιώσει χωρίς να φταίξη! αποκρίθηκε.

Σηκωσε έκείνος τούς ώμους του.

— Δεν ξέρω, παλληκάρι μου Πίστεφέ με, ότι είσαι συμπαθής. Η διαταγή όμως πούχω, είναι να σε βασανίσω, ώσπου να δηλώσης ότι μετανιώσεις...

Αυτό δεν θα τ' άκούσης ποτέ από τα χείλη μου! είπε ο Θεαγένης.

Κάθε μέρα αύξανε το μαρτύριο. Το κορμί του πονούσε παντού. Πρόσεχαν όμως να μη του κάνουν καμιά ζημιά ανεπανόρθωτη. Τον άφηναν μία δόκληρη μέρα χωρίς φαγητό και χωρίς νερό. Οι πληγές του έκαιγαν. Όσο περισσότερο όμως πονούσε, τόσο η αγάπη του για τη Χαρίκλεια δυνάμωνε. Λες κι' ήταν ένα διαμάντι άστραφτερό, που όσο το δούλευε το χέρι του ανθρώπου, τόσο άστραφε πιο πολύ.

Μία μέρα τον έαπλωσαν σ' ένα τραπέζι κι' ο δήμιος στάθηκε από πάνω του, βαρώντας ένα νύχι λιονταριού στο χέρι. Πριν

άρχιση το μαρτύριο, η πόρτα άνοιξε κι' η Κυδέλη πήγε κοντά του.

— Έσκυψε στο αυτί του και του ψιθύρισε: — Τρελλέ!... Τώρα θα σε ξεσχίσουν με νύχι λιονταριού! Γιατί να υποφέρης έτσι παράλογα; Είναι χειρότερη η άγκαλιά της Άρσάκης από το νύχι του λιονταριού;

Της έριξε μία ματιά γεμάτη περιφρόνηση.

— Αν ήμουν γεννημένος σκλάβος κι' εγώ σαν κι' εσένα, θα προτιμούσα την άγκαλιά της κυράς σου!...

— Μου κάνεις κι' έμένα κακό, είπε η γυναίκα παρακλητικά σχεδόν. Η Άρσάκη άρχισε να με μισή, ενώ με λάτρευε ως τώρα! Αν εξακολουθήσει αυτή η κατάσταση, κινδυνεύει κι' η ζωή μου, γιατί με κάνει κι' έμένα υπεύθυνη...

Γέλασε πικρά το παλληκάρι.

— Μη κάνης τα λόγια σου, σκλάβο! Πες στην Άρσάκη να διατάξη τη θανάτω-

σί μου, γιατί όπωσδήποτε δεν πρόκειται ν' αλλάξω γνώμη!...

— Η γυναίκα φρύαξε.

— Έλα, ή σειρά σου! φώναξε στο δήμιο.

Αυτός προχώρησε αδιάφορα. Ο Εύφρατης πήγε κι' αυτός κοντά στο Θεαγένη.

— Πες μία λέξη, τον εξώρρισε. Γιατί να βασανιστής άλλο;

— Άρχισε τη δουλειά σου! είπε ο Θεαγένης στο δήμιο, κι' έσφιξε τα δόντια του.

Το νύχι του λιονταριού βυθίστηκε στην πλάτη του. Τα δόντια του δυστυχισμένου έτριξαν, αλλά καμιά κραυγή δεν βγήκε από τα χείλη του.

— Πιο βαθιά! φώναξε η Κυδέλη. Τον χαιδεύετε ή τον βασανίζετε;

Το νύχι χώθηκε πιο βαθιά.

Ένα μουγκρητό πόνου άκούστηκε και το αίμα έτρεξε άφθονο από τη βαθειά πληγή.

— Στάσου! φώναξε ο Εύφρατης στο δήμιο.

Και του ψιθύρισε στο αυτί:

— Μην ξεχνάς δεν πρέπει να του κάνουμε καμιά ανεπανόρθωτη ζημιά.

Το νύχι αλλάκωσε κάμπουσες φορές το σώμα του Θεαγένη. Σφάδαζε αυτός κάθε φορά κι' έπνιγε τα μουγκρητά του. Στο τέλος, ο Εύφρατης φώναξε:

— Φτάνει για σήμερα...

Τον έλυσαν και τον βοήθησαν να γυρίση στο κελλί του, όπου τον περίμενε το σκατάδι, ή ύγρασία και το άχερύνιο στρώμα.

— Όλο του το σώμα ήταν μία πληγή.

— Αθελά του, τα βογγητά έξφευγαν από το στόχη του σε κάθε κίνηση.

— Έχωσε το κεφάλι του μέσα στ' άχυρα για να πνίξη τη φωνή του και πρόσφερε μέσα από την καρδιά του:

— Απόλλωνε, προστάτη μου! Λυπήσου με και στείλε μου το θάνατο! Δεν βαστώ άλλο. Ούτε και βλέπω καμιά άχτίδα στη ζωή μου. Έδώ που μάς έφερε ή τύχη, ο μόνος τρόπος να γλυτώσουμε, είναι ο θάνατος. Στείλε μας ένα γλυκό τέλος και στη Χαρίκλεια και σ' έμένα!...

— Ήταν τόσο εξαντλημένος, που θάθελε να μη σηκωθεί πιο από αυτό το στρώμα.

— Άλλά ούτε ο θάνατος έρχόταν, ούτε κι' ο ύπνος. Μονάχα οι πόνοι.

Του φαινόταν πώς έδλεπε διαρκώς μπροστά του την αγαπημένη του. Πότε πεντάμορφη, άστραφτερή, με τη στολή της Ιέρειας, να του δίνει θάρρος. Άλλοτε πάλι, κουρελιασμένη, αλυσοδεμένη, ματωμένη κι' ατλήν, ν' άπλώνει τα χέρια της ικευτικά προς το μέρος του. Δεν ήξερε τί της έκαναν. Δεν τούλεγε κανείς λέξη γι' αυτήν. Κι' όταν ρωτούσε, συναντούσε πρόσωπα σκοτεινά κι' αδιαπέραστα. Αυτή η άμβιβολία τον θανάτωνε. Γι' αυτό δεν έβλεπε άλλη έλπίδα από το θάνατο...

«Να εξαφανίσουμε τη Χαρίκλεια»

Στο μεταξύ, η Κυδέλη μπήκε έξαλλη από θυμό στο δωμάτιο της Άρσάκης κι' έβαλε τις φωνές:

— Άκουσε, κυρά μου! Ο Θεαγένης έγινε κουρέλι τώρα!... Οι σάρκες του στάζουν αίμα...

Πήδησε η Άρσάκη.

— Κακούργα! Ποιός έδωσε αυτή τη διαταγή;

— Κι' εσύ ή ίδια αν ήσουν εκεί, να δλεπες το πείσιμα του, θα φώναζες να τον κομματιάσουν. Στάσου τώρα, δεν ώφελει να τα βάλης μαζί μου. Ο Θεαγένης θα γίνη καλά σε τρεις μέρες, αν περιποιηθώ-νε τις πληγές του με βάλασμα. Η καρδιά του όμως δεν πρόκειται να γιαιτρευτή από την αγάπη του, για τη Χαρίκλεια...

— Μα εσύ λες, ότι είναι άδελφή του!...

— Δεν ξέρω τί την έχει. Πάντως αυτή ή μικρή ασφαλώς είναι μάγισσα, για να κα-

τορβώνη να τον κρατά ήτσι στα δίχτυα της. Ο μόνος τρόπος για να τον τραβή-ξες εσύ, κυρά μου, είναι να φύγη από τη μέση αυτή.

— Διηλαδή; Τί θέλεις να πής; Έκανε η Άρσάκη, κάνοντας πώς δεν καταλαβαίνει.

— Να την εξαφανίσουμε!...

Κούνησε ή γυναίκα άρνητικά το κεφάλι της.

— Με ποιόν τρόπο; Ξέρεις εσύ κανένα τρόπο να εξαφανιστή χωρίς να με κατηγορήσουν, ότι τη δολοφόνησα; Δεν θέλω να άκούσω αυτή την κατηγορία, γιατί ή Χαρίκλεια δεν είναι στο κάτω-κάτω σκλάβο μου.

— Έσύ μέσα στην καρδιά σου θέλεις το θάνατό της!...

— Θα ήταν για μένα ή μεγαλύτερη εύ-τυχία!...

— Τότε, πές πώς είναι κιόλας πεθα-μένη! φώναξε ή Κυδέλη κι' έκανε να φύ-γη από το δωμάτιο.

— Πού πάς; Τί σκέπτεσαι να κάνης; Πρόσεχε!

— Μη φοβάσαι, κυρά μου, αποκρίθηκε μ' ένα σατανικό γέλιο ή γρηά. Δεν θα την πνίξω με τα χέρια μου, για να πούνε ότι έσύ μ' έβαλες να το κάνω... Ούτε και θα τη χτυπήσω με μαχαίρι. Η Χαρίκλεια θα πεθάνη χωρίς να καταλάβη κανείς τίποτα.

— Άφησε τα σ' έμένα, και κοιμήσου ήσυχη...

— Άχ, αναστέναζε η Άρσάκη, δεν μ' άρέσει ή σκληρότητα. Για την αγάπη του Θεαγένη όμως, νομίζω πώς θα ήμουν άξια να σκοτώσω και το ίδιο μου το παιδί, αν μου είχαν χάρισει απόγονο οι θεοί!...

Η δηλητηρίαστρια

— Έλα, Χαρίκλεια! Μία έβδομάδα έ-χεις να φάς. Θα πεθάνης!

Η φωνή της Κυδέλης άκούστηκε μαλα-κιά μέσα στη νύχτα. Η Χαρίκλεια άναση-κώθηκε στο στρώμα της. Ήταν χλωμή σαν πεθαμένη, και στο πρόσωπό της φαινονταν μονάχα δυο μεγάλα μάτια, μαύρα από την άπντία και την αγωνία.

— Τί κάνει ο Θεαγένης; ψιθύρισε. Που τον έχετε; Γιατί μάς χωρίσατε;

— Ο Θεαγένης είναι καλά και σου μη-νάνη να μη στενοχωριέσαι. Να τρώς, λείι, γιατί δεν θέλει να σε βρθ άδύνατη και ά-σχημη όταν σμίετες πάλι...

— Πότε θα τον δω;

— Αύριο! αποκρίθηκε ή Κυδέλη αδί-στακτα.

— Αύριο! φώναξε ή κοπέλλα με φωνή πνιγμένη από τη χαρά.

— Ναί. Αυτό ήρθα να σου αναγγείλω. Η τιμωρία του τελειώνει αύριο το πρωί. Θάρρη έδώ να μείνετε πάλι μαζί!

— Μα γιατί τον τιμώρησαν; Γιατί μου τον πήρες;

— Διαταγή της κυράς. Πάντως δεν έ-παθε τίποτα. Τον φυλάκισαν για λίγες μέρες. Τιμωρία παιδιαστική, για να μάθη να μη κάνει πειράματα!...

Η Χαρίκλεια κύτταξε τη γερόντισσα με αγωνία.

— Καί... τώρα φέρθηκε λογικά!...

Ντρεπόταν και φοβόταν να ρωτήση κα-θαρά αυτό που ήθελε να μάθη.

— Μη φοβάσαι! γέλασε ή Κυδέλη. Ο Θεαγένης σ' αγαπάει τόσο, πού και να τον σκότωναν δεν θα σούκανε άπιστία. Η Άρ-σάκη όμως τον έβγαλε από την καρδιά της. Και πολύ ήταν αυτό πούκανε, να τον παρακαλέση τόσο. Δεν έστεκε στην άξιο-πρέπεια της. Τη συμβούλεψα λοιπόν, εγώ να τον βγάλή από την καρδιά της. Κι' αυτή πήρε την απόφαση. Αύριο θα τον δής.

— Και θα μάς άφισή να φύγουμε; ρώ-τησε ή κοπέλλα.

— Μάλλον. Θα σάς άφισή. Τί να σάς κάνη έδώ;

— Κυδέλη! Με τρελλαινεί! Αν το πι-στέψω αυτό, μου φαίνεται πώς θα τρελλα-θώ από τη χαρά μου!...

— Πρέπει να το πιστέψης! Τώρα θα καθίσω μαζί σου, να φάμε, σαν καλές φί-λες. Γιατί, εκτός πού θα άπογοητευθ ή Θεαγένης να σε δ ή σ' αυτή την κατάστα-σι, θα τα βάλη μαζί μου κι' ή Άρσάκη...

Χτύπησε τα χέρια της κι' άμέσως πα-ρουσιάστηκε μία νεαρή σκλάβο.

— Φέρε το φαγητό! πρόσταξε ή γρηά.

Σε δυο λεπτά, ήρθε ένας δίσκος με έκ-λεκτά φαγητά. Η Χαρίκλεια, στην αρχή-

δεν μπορούσε να βάλη τίποτε στο στόμα της. Λίγο-λίγο όμως, ένοιωσε πώς πεινού-σε κι' έφαγε καλά.

— Περίφημα! φώναξε ή Κυδέλη, και ξαναχτύπησε τα χέρια της.

— Φέρε να πιούμε κάτι! πρόσταξε τη νεαρή σκλάβο.

— Έφυγε ή κοπέλλα. Όταν γύρισε, ήταν πολύ χλωμή.

— Κέρασέ μας! πρόσταξε ή γερόν-τισσα.

— Άπάνω στο δίσκο βρίσκονταν δυο πο-τήρια με κρασί ρουμπινί, σαν αίμα. Το χέρι της νεαρής σκλάβας έτρεμε καθώς πήρε το ένα ποτήρι και τόδωσε στη Χα-ρίκλεια. Έδωσε και τ' άλλο στην Κυ-δέλη.

— Στην ύγεια του αγαπημένου σου! εί-πε εύθυμα ή γρηά σκλάβο.

Η Χαρίκλεια έβαλε μόλις μία γουλιά στα χείλη της.

— Τί;... Τόσο δά! Όχι! Θα το πής δλο.

— Μα δεν μπορώ. Θα με ζαλίση!... δια-μαρτυρήθηκε ή κοπέλλα.

— Δεν ντρέπεσαι; Εγώ, μ' δλα μου τα γεράματα, τα καταφέρνω. Έμπρός! Για την αγάπη σου. Κλείσε τα μάτια και ρού-θηξέ το δλο, μεμιάς! Νά, όπως κάνω εγώ...

Γέλασε ή Χαρίκλεια και άρχισε να πίνη με μία άναπνοή το κρασί, ενώ ή γρηά, για να την έναρρύνη, έπινε κι' αυτή γρήγορα το δικό της.

Μόλις άδειασαν τα ποτήρια τους, ή Κυ-δέλη σηκώθηκε κι' έσκυψε άπάνω από την κοπέλλα, με μάτια παραένα άγρια.

— Πώς αισθάνεσαι, Χαρίκλεια; ρώ-τησε.

— Η κοπέλλα γέλασε.

— Δεν ξέρω... Ποτέ μου δεν είχα πih τόσο κρασί!... Πάντως, αισθάνομαι πολύ καλά... Έσύ όμως τί έχεις, Κυδέλη!...

Καθώς στεκόταν όρθια ή γερόντισσα, ά-πλωσε τα χέρια της, λες και ζητούσε βοή-θεια.

— Η νεαρή σκλάβο την κύτταξε με μάτια μεγάλα από τον τρόμο.

— Τα μάτια της γερόντισσας στηλώθηκαν σαν γυάλινα στη μικρή.

— Καταραμένη! φώναξε... Καταραμέ-νη!... Φέρε γρήγορα την κυρά μου έδώ. Φώναξε βοήθεια... Γρήγορα!

Έφυγε τρέχοντας ή μικρή και γέμισε το διάδρομο με τα ξεφωνητά της:

— Βοήθεια! Πεθαίνει ή Κυδέλη! Βοή-θεια!...

Την ίδια στιγμή, ή Χαρίκλεια είδε με τρόμο το δωμάτιό της να πλημμυρίζει από κόσμο. Σε λίγο ήλθε κι' ή ίδια ή Άρσάκη.

Η Κυδέλη άνάσανε λαχανιασμένη. Ά-φροί έβγαίνουν από το στόμα της και κου-λουριαζόταν σαν το φίδι από τούς πό-νους...

— Τί έπαθες, καλή μου βάγια; ρώτησε ή Άρσάκη, σκύδοντας άπάνω της.

Το άσαρκο χέρι της γρηάς σηκώθηκε, το δάκτυλό της έδειξε τη Χαρίκλεια. Η φωνή της άκούστηκε σαν ρόγχος:

— Πεθαίνω, κυρά μου!... Αυτή με φαρ-μάκωσε...

Κι' ενώ δλοι κύτταζαν μ' έκπληξη τη νεαρή Έλληνίδα πού είχε κερώσει, ή Άρ-σάκη έσκυψε στην Κυδέλη.

— Λες αλήθεια; ρώτησε ψιθυριστά.

— Το ξέρεις πώς είναι ψέμματα, άπο-κρίθηκε αυτή. Άλλά είναι ο μόνος τρόπος να σε βοηθήσω τώρα πιά, κυρά μου... Μ' αυτό το ψέμμα, ή Χαρίκλεια είναι χαμένη.

— Έχεις το δικαίωμα να την καταδικάσης και...

Δεν πρόφτασε να πih τίποτ' άλλο. Έ-νας τελευταίος σπασμός και τα μάτια της στηλώθηκαν γεμάτα μίσος μαζί και ύπο-ταγή στην κυρά της. Μάτια γυάλινα, σκλά-δας συνηθισμένης να υποδουλώνεται και στο θάνατό της ακόμα.

Για λίγα δευτερόλεπτα δλοι έμειναν ά-κίνητοι, μαρμαρωμένοι. Η Άρσάκη, στε-κόταν κι' αυτή σαν να είχε πείσει κεραυνός μπροστά της. Σε λίγο, όμως, τα χαρα-κτηριστικά της παραμορφώθηκαν από το μίσος.

— Τί στέκεστε; φώναξε. Άκούσατε! Η Έλληνίδα αυτή, πού την φιλοξένησα, σκότωσε τη βάγια μου, πού τη θεωρούσα δεύτερη μητέρα μου! Νά τη συλλάβετε και να την τιμωρήσετε όπως τιμωρεί ο νόμος τις δηλητηρίαστρες!...

— Θάνατος! φώναξαν δλοι.

Πολλά χέρια άπλώθηκαν στη δύστυχη Χαρίκλεια. Μέσα στη γενική άναστάτωση, όμως, μία φωνούλα παιδιατική σχεδόν, ά-κούστηκε, δυνατή:

— Σταθήτε! Δεν είναι αλήθεια, αυτό! Η Κυδέλη με είχε διατάξει να φέρω ένα ποτήρι κρασί με δηλητήριο και να το δώ-σω στη Χαρίκλεια. Εγώ, άπάνω στην τα-ραχή μου έκανα λάθος και άλλαξα τα πο-τήρια. Η Χαρίκλεια είναι άθώα!...

Τα χέρια πού ήταν άπλωμένα άπάνω στην Έλληνίδα, κοκκάλωσαν. Τα μάτια όλα στράφηκαν έρωτηματικά στην Άρ-σάκη.

Το αίμα φούντωσε από το θυμό στο πρόσωπό της.

— Δυστυχισμένη σκλάβο! φώναξε, ά-γριοκυττάζοντας το κορίτσι. Τολμάς να πih ένα τέτοιο ψέμμα!... Είσαι, λοιπόν, κι' εσύ συνένοχος της Χαρίκλειας; Νά την

— Μη φοβάσαι, της είπε ή Κυδέλη. Ο Θεαγένης σ' αγαπάει τόσο, πού και να τον σκότωναν, δεν θα σούκανε άπιστία...

συλλάβετε κι' αυτήν και νά τήν ρίξετε στη φυλακή, ώπου νά όμολόγηση, ότι είπε ψέμματα!.

Τά χέρια πιά δέν δίστασαν. 'Απλώθηκαν βανάσα στη Χαρίκλεια και στη μικρούλα σκλάβά.

Η διαδικασία έπειτα βάσταξε ελάχιστα λεπτά της ώρας.

— Θανάτος άπάνω στη φωτιά!... Αυτή ήταν ή έτυμγορία του δικαστηρίου για ή Χαρίκλεια.

Και τό πρωί, μέ τίς πρώτες άχτίδες της αύγης, ώδήγησαν τη δύστυχη κοπέλα έξω από την πόλι, εκεί όπου γίνονταν συνήθως οι θανατικές εκτελέσεις.

Άπάνω στη φωτιά

Λευκοντυμένη, χλωμή σαν κέρινη, μέ τά χρυσά μαλλιά της που άνέμιζαν στην αύγινη δροσούλα, στεκόταν ή Χαρίκλεια και παρακολουθούσε τούς σκλάβους της 'Αρσάκης πούρριχναν τά τελευταία ξύλα άπάνω στον πελώριο βωμό, όπου θά την έκαίγαν ζωντανή. Οι άνθρωποι που την κύτταζαν μέ περιεργές ματιές και θαύμαζαν την όμορφιά της, άδικα προσπαθούσαν ν' ανακαλύψουν την έκφραση του φόβου στο ώ-ραιο της πρόσωπο. Τά μάτια της, γαλανά σαν ένα κομμάτι του ούρανού, κύταζαν ψηλά, λές και δέν είχε πιά τίποτα νά κάνει μέ την άσχημία του κόσμου.

Κάποια στιγμή, ένας ψιθυρος άκούστηκε μέσα στο πλήθος.

— Η 'Αρσάκη!... Γύρισε ή Χαρίκλεια και στήλωσε τά μάτια της ήρεμα στη γυναίκα του σατράπη, που προχωρούσε μέ την άκολουθία της κι έπαιρνε θείο για νά παρακολουθήσει κι' αυτή τό μακάριο θέαμα.

Οι ματιές τους συναντήθηκαν. Τά μάτια της 'Αρσάκης όμως χαμήλωσαν πρώτα κάτω από την ήρεμη περιφροντική ματιά της κοπέλας.

— Γρήγορα! Νά τελειώνετε γρήγορα! πρόσταξε νευρικά ή κακή γυναίκα.

Οι δήμιοι έκαναν νά τραθήσουν την κοπέλα. Αυτή, όμως, μέ μία κίνησι ήγεμονική, τούς σταμάτησε.

— Άφήστε με! Θ' άνεδώ μόνη μου στο βωμό!

Ανέθηκε, μέ βήμα σταθερό, άπάνω στα ξύλα. Κι' ένώ οι δήμιοι την κύτταζαν άπολιθωμένα, ή Χαρίκλεια γύρισε και είπε ήρεμα στην 'Αρσάκη, μέ φωνή που άκούγονταν κρυσταλλένια μέσα στη νεκρική στιγμή του πλήθους:

— Βλέπεις, ότι δέν φοβάμαι, 'Αρσάκη! Είμαι εύτυχισμένη που πεθαίνω, για νά μείνω πιστή στην αγάπη μου. Νά πής στον Θεαγένη, ότι πεθαίνω μέ τ' όνομα του στα χείλη και νά μάθει όλος ό κόσμος, ότι μέ θανατώνεις μόνο και μόνο επειδή αγάπησες άμαρτωλά τον άρραβωνιαστικό μου!...

— Άνάψετε τό βωμό! στρίγγλισε ή 'Αρσάκη, μέ ξεφρενιασμένο θυμό.

Τό πλήθος άρχισε νά μουρμουρίζη, σαν θάλασσα που άναταράζεται από ένα κρυφό κύμα. Οι φλόγες πετάχτηκαν μέ μιάς. Όλοι κράτησαν την άναπνοή τους. Μερικές γυναίκες έκλαιγαν ν' αναφυλλήττα.

— Είναι άθάνα! Άδικα πεθαίνει!... Τότε όμως έγινε κάτι παράξενο. Ένώ οι φλόγες έζωναν τό βωμό, στη θέσι όπου στεκόταν ή κατάδικη, έδωσαν. Λές και δέν ή-θελαν νά την άγγίξουν.

Η Χαρίκλεια φαινόταν λαμπερή μέσα στο φώς, έκπληκτη κι' αυτή για τό θαύμα.

Κάποια στιγμή, έκανε ένα βήμα και προχώρησε εκεί, όπου φούντωναν πιό άγρια οι φλόγες. Λές και τό πόδι της είχε κάποια μαγική δύναμι, ή φωτιά χαμήλωσε σ' εκείνο τό μέρος μέ μιάς.

— Χάρι! Χάρι! φώναζε τό πλήθος. Είναι άθάνα!

— Όχι! άπάντησε ή 'Αρσάκη. Η τιμωρία πρέπει νά εκτελεσθή. Τί καθόσαστε εσείς;

Οι δήμιοι έρριξαν κι' άλλα ξύλα στη φωτιά.

Μ' ένα χαμόγελο περιφρονητικό, ή Χαρίκλεια προχώρησε πάλι εκεί που άνέβαιναν οι φλόγες. Σάν ζωντανά πλάσματα ύποτακτικά, οι φλόγες χαμήλωσαν και φάνηκαν νά της γλείφουν μέ αγάπη την άκρη του φουστανιού της.

— Χάρι! χάρι! ξεφώνισε τό πλήθος. Χαρίκλεια, πήδα κάτω από τό βωμό!... ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

— Χαίρε, Κεχαριτωμένη! Ο Κύριος μετά σου... είπε στη μηρτη του 'Ιωσήφ ό άγγελος Γαβριήλ.

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Μία μεγάλη χριστιανική γιορτή

Στην πόλι της Γαλιλαίας Ναζαρέτ, ζούσε ό 'Ιωσήφ, ένας άνδρας προχωρημένης κάπως ηλικίας, που είχε μνηστευθή την κορη της αδελφής του Άννας, πράγμα που έπιτρεπόταν τότε από τον ιουδαϊκό νόμο.

Η κόρη αυτή, που λεγόταν Μαρία, ήταν μόλις δεκαπέντε χρόνων. Όλα τ' άλλα κορίτσια της Ναζαρέτ, ήταν άγνά, άλλ' είχαν κάτι τι τό γήινο. Η Μαρία όμως δέν ήταν άπλώς μία φρόνιμη κόρη, άλλ' ή Παρθένα. Όλη ή άγνότης και ή σωφροσύνη, όλη ή αθωότης και ή σεμνότης, όλες οι χάρες και όλες οι καλwsύνες, άνθούσαν στη νεανική της ψυχή.

Κατά τό προσκυνηάριο της 'Αγίας Γης του Πατριάρχου 'Ιεροσολύμων 'Ιερόθεου, έξω από τη Ναζαρέτ, βρισκόταν μία εκκλησία του Ευαγγελισμού. Στο ιερό της και κάτω από την 'Αγία Τράπεζα, ύπήρχε μία μεγάλη τρύπα, σαν στόμιο πηγαδιού απ' όπου έδινε πηγαίο νερό.

Την Άνοιξη, λοιπόν, όταν κάποια νέα πνοή ζωογονή τη φύσι και ό ούρανός κι' ή γή γιορτάζουν την έλευθερία τους από την τυραννία του χειμώνα, άκούσθηκε από τό μέρος αυτό ό χαριετισμός του αγγέλου Γαβριήλ, που είχε σταλή από τό Θεό νά πη στη μηρτη του 'Ιωσήφ:

— Χαίρε, Κεχαριτωμένη! Ο Κύριος μετά σου! Εύλογημένη σύ έν γυναιζί!...

Η Μαρία όχι μόνο τaráχτηκε από τά λόγια αυτά του αγγέλου, άλλα και φοβήθηκε.

Ο άγγελος τότε της είπε:

— Μη φοβάσαι, Μαριάμ. Βρήκες χάρι στο Θεό. Θά συλλάβης και θά φέρης στον κόσμο ένα γνιό και θά τον όνομάσης 'Ιησού. Ο Θεός θά του δώση τον θρόνο του Δαβίδ, του πατέρα του και θά βασιλέψη στον οίκο του 'Ιακώβ, στους αιώνας και ή βασιλεία του δέν θά έχη τέλος.

Η Μαρία τότε ρώτησε, γεμάτη άπορία, τον άγγελο:

— Μά πώς θά γίνη αυτό;

Κι' ό άγγελος Γαβριήλ της άπάντησε: — Πνεύμα άγιο, θά έρθη σε σένα και ή δύναμι του 'Υψίστου θά σ' έπισκιάσει. Γι' αυτό και τό παιδί σου θά λέγεται γνιός του Θεού!... Και ή συγγενής σου 'Ελισάβετ, που ήταν στείρα και ηλικιωμένη, απέκτησε γνιό!...

Η Μαρία, πιστεύοντας, ότι τά πάντα είναι δυνατά στη θέλησι του Θεού, άποκρίθηκε μέ ταπεινώς:

— Είμαι δούλη Κυρίου. Άς γίνη τό θέλημά του.

Μόλις ό άγγελος Γαβριήλ τελείωσε τά λόγια του, στο Πνεύμα τό 'Αγιον, αναφέρει

ό Ευαγγελιστής Λουκάς, έπέρχεται έπ' αυτήν και ό προαιώνιος Υιός και Λόγος του Θεού και Θεός συλλαμβάνεται ύπέρ λόγον και έννοιαν και σαρκοποιεί!...

Η Μαρία έφυγε τότε από τη Ναζαρέτ και πήγε στα όρεινά μέρη της 'Ιουδαίας. Σε μία από τίς πόλεις αυτές, είχε ό Ζαχαρίας τό σπίτι του. Η Μαριάμ ήθελε νά δη τη συγγενή της 'Ελισάβετ, για νά την συγχαρή για την έγκυμοσύνη της, όπως της είχε άναγγείλει ό άγγελος Γαβριήλ, κι' άκόμα νά της διηγηθή τη δική της ιστορία. Άγκάλιασε, λοιπόν, και φίλησε την 'Ελισάβετ και εκείνη, την ίδια στιγμή, έννοιωσε μέσα στην κοιλιά της νά σκιρτά από χαρά τό παιδί της, που ήταν κιόλας έξη μηνών. Η γρηά 'Ελισάβετ τότε, μέ τη βοήθεια του 'Αγίου Πνεύματος, κατάλαβε, ότι είχε μπροστά της τη Μητέρα του Θεού και άρχισε νά τη μακαρίζη ολόχαρη.

Η Μαρία, που είχε συγκινηθή από τίς έκδηλώσεις αυτές της συγγενούς της, άρχισε κι' εκείνη νά δοξολογή τό γνιό του Θεού, που είχε στα σπλάχνα της.

Για άνάμνησι, λοιπόν, του ευφρόσυνου αυτού γεγονότος, που ήταν τό προοίμιο της άνθρωπινης άναστάσεως, ή 'Εκκλησία μας ώρισε τη μεγάλη γιορτή του Ευαγγελισμού. Οι ύμνοι όλοι έγραψαν για τό «κοσμοσωτήριο αυτό άγγέλου» τον γνωστό έκκλησιαστικό ύμνο:

«Σήμερον της σωτηρίας ήμών τό κεφάλαιον και του άπ' αιώνας Μυστηρίου ή φανέρωσις. Ο υιός του Θεού, υιός της Παρθένου γίνετα· και Γαβριήλ την χάριν εύαγγελίζεται. Δι' ό συν αυτό τή Θεοτόκω βοήσωμεν» χάρει Κεχαριτωμένη, ό Κύριος μετά σου, ό έχων τό μέγα έλεος.

Χαρακτηριστικά οι ύμνοι της 'Εκκλησίας μας, άποκαλούν τη Μαρία «άμνάδα», γιατί δέν ήξερε από κακίες και θυμούς. Έχοντας στην άγκαλιά της τό γνιό της βρέφος, έφυγε για την Αίγυπτο, χωρίς παράπονα και μεμψιμοιρίες.

Τόν βλέπει ύστερα νά τον μισούν οι άνθρωποι και δέν θυμώνει καθόλου. Και, όταν στο μαρτύριο του Γολγοθά, στέκεται πλάι στο σταυρωμένο γνιό της και άκούει τίς αγωνιώδεις ικεσίες του προς τον πατέρα του, μένει πάντα ή άκακη «άμνάς», ή «περιστέρα ή άχολος». Μέσα στις τόσες λύπες της, δέν είχε κανένα πόθο έκδικήσεως. Η όδύνη σπαραίζει τό στήθος της, μά σωπαίνει και κάνει ύπομονή, άφού ή θυσία είναι απαραίτητη για τη λύτρωσι της ανθρωπότητος.

Πραγματικά, ή Παναγία ήταν ή «κεχαριτωμένη κόρη», ή υπερευλογημένη γυναίκα. Κι' οι καρδιές εκατομμυρίων χριστιανών στρέφονται πάντα μέ την εύλαδίστερη άφοσίωσι προς τη μητέρα του Λυτρωτού, που έχει και για μας μητρική στοργή.

Μήπως στις δοκιμασίες της ζωής μας δέν καταφεύγουμε πολλές φορές στην Παρθένο-Μητέρα του Χριστού, ζητώντας τη βοήθειά της;

Τά αίσθηματά αυτά μεταδίδονται από γενεά σε γενεά και κατά τη γιορτή του Ευαγγελισμού, περισσότερο από κάθε άλλη φορά οι χριστιανοί όλοι δοξάζουν μέ Ι-διαίτερη άγαλλίασι την Θεοτόκο.

Α. Γ.

Τό τέχνασμα του πάστορος

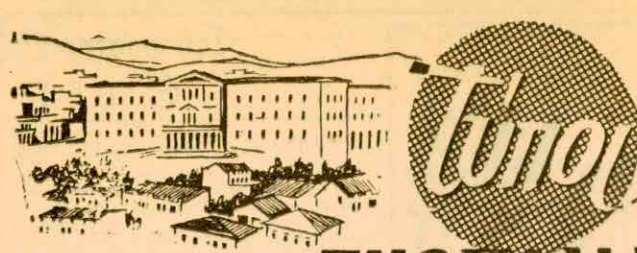
Ο πάστορ μιάς εκκλησίας στο Μπίρστολ της Άγγλιας, ήταν άποφασισμένος νά έπισκευάσει την εκκλησία του που την είχαν καταστρέψει οι άεροπορικοί βομβαρδισμοί. Για νά τό πετύχη, κατέφυγε στο παρακάτω τέχνασμα:

Σε όλα τά στασίδια της εκκλησίας πέ-ρασε ένα γυμνό ηλεκτροφόρο σύρμα, που κατέληγε στον άμβωνα. Έκει, μέ τό πάτημα ενός κουμπιού, μετέδιδε τό ηλεκτρικό ρεύμα σε όλα τά στασίδια. Όταν, λοιπόν, συγκεντρώθηκε τό εκκλησίασμα του, ανέθηκε στον άμβωνα και είπε:

— Όσοι είναι πρόθυμοι νά συνεισφέρουν για την έπισκευή της εκκλησίας, νά σηκωθούν όρθιοι.

Πάτησε τό κουμπι κατόπιν και μέ μιάς όλοι τινάχτηκαν όρθιοι στα στασίδια τους.

Έξαίρεσι άποτέλεσε ένας που δέν έννορούσε νά σηκωθή από τό κάθισμά του κι' έπαθε ηλεκτροπληξία. Άργότερα έξακριβώθηκε πώς ήταν... Σκωτιστές!...

ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ανάμεσα στους πολλούς και διασκεδαστικούς τύπους της Αθήνας, ήταν και ό Άνδρέας Σ. Δε Κάστρο.

Ο Δε Κάστρο ήταν πάνω από κάθε άλλο θεατρικός συγγραφέας. Έγραφε δράματα, κωμωδίες, κωμειδύλλια και ό,τι άλλο κατέβαζε ό νους του. Τά έργα αυτά, σπάνια βρισκόταν «καρδοσασκισμένοι» θίασος νά τά παίξει. Τά τύπωνε, λοιπόν, και τά πουλούσε. Άντιγράφω από τό έξώφυλλο ενός από τά έργα του:

Η ΠΟΝΗΡΗ ΓΥΝΗ

Κωμωδία σατυρική, πρωτότυπος πεζοποιητικομελωδική (κωμειδύλλιον)

Συγγραφέας υπό Άνδρέου Σ. Δε Κάστρο

Τό πρωτότυπον τούτο σύγγραμμα ένεκρίθη παρά του Συμβουλίου της Παιδείας της Νομαρχίας Αιιδίνιου.

Ούδεμια άνατύπωσις του παρόντος κωμειδύλλιου έπιτρέπεται, άνευ άδείας του συγγραφέως. Ο συγγραφέας Άνδρέας Σ. Δε Κάστρο.

Κι' επειδή δέν μπορούμε εδώ νά σας παραθέσουμε σκηνές από τό έργο του, φτάνουμε στο τέλος της κωμωδίας και άντιγράφουμε την δημοσιευομένην στο έξώφυλλον άγγελία του συγγραφέως:

«ΑΓΓΕΛΙΑ: Ο γνωστός έθνικός δραματικός συγγραφέας Άνδρ. Δε Κάστρο, άναγγέλλει προς τό σεβ. κοινόν, ότι, έξαντληθείσης της δευτέρας έκδόσεως του πεφημισμένου πρωτοτύπου δράματός του «Τό πετρωμένο», έπιχειρεί ήδη και τρίτην έκδοσιν 'Ελληνιστί και 'Ιταλίστι, εις πράξεις 5, πρόσωπα 5, σκηνές 5, και δραχμές 5! Τό πρωτότυπον τούτο έργον έλαβε τσαούτην ύποδοχην, εις άπάσας τάς πρωτεύουσας της Εύρώπης, ώστε κατέστη πολυζητήτων. Τούτο δέ δύνανται ν' άποδείξωσι τά άπειρα συγχαρητήρια, άτινα έλαβα άπ' όλας τάς 'Εθνικάς Βιβλιοθήκας της Εύρώπης διά την έκτακτον και πλήρη έπιτυχίαν του πρωτοτύπου τούτου έργου.

Ο έπιθυμών ν' άποκτήσει έν τοιούτον έργον, άς άποσταθί προς τον ίδιον τον συγγραφέα, προπληρώνων την συνδρομήν του, ίνα άξιώθι και λάβη έν αντίτυπον.

Ηδύ συνεχίζω τό κωμειδύλλον της «Πονηράς Γυναίκης», υπό τον τίτλον

Η ΤΡΕΛΛΑ

Τό έργον τούτο θά καταπλήξη πάντας. Άμα τη έκτύπωσει αυτού, ό συγγραφέας θ' άναγγείλῃ τούτο δι' όλων των έφημερίδων, προ πάντων δέ και διά της γνωστής έφημερίδος της

Η ΛΑΜΨΙΣ

Έφημερίς πολιτική, φιλολογική, έκδομένη έκτάκτως έν Αθήναις. Ο συγγραφέας Άνδρέας Σ. Δε Κάστρο.

Ο άνεκδιήγητος αυτός συγγραφέας, τον Αύγουστο του 1898, πήγε και στην Άλεξάνδρεια. Έκει μάλιστα δόθηκε προς τιμήν του και μία έκτακτη παράστασι, στο θέατρο «Έντεν». Στον πρωτότυπο συγγραφέα, που ύποδύθηκε τό πρόσωπο του «περίδοξου γαμπρού», προσεφέρθησαν από τούς θαυμαστές του άνθοδέσμες από ασυνήθιστα λουλούδια, τραγούδησε δέ στο τέλος και ό ίδιος τό «γ ι α ρ ο υ μ π ι ε» μέ μοναδική χάρι και τέχνη, άνάμεσα σε παταγώδη χειροκροτήματα κι' έπευφημίες.

*

Χαρακτηριστικός επίσης τύπος της Αθήνας του 1906, ήταν και ό «Κρύος-Μπουζί».

Τό φρούτο αυτό είχε έρθη από τό Καράκιό του Γαλατά. Άφησε τά καλντερίμια της Σταυρούλ κι' ένεφανίσθη στους αθηναίους δρόμους μέσα στο κατακαλόκαιρο, τραγουδώντας ως έξής τό έμπόρεμά του:

Κρύο είναι μπουζί
γλυκό σαν τό καρπούζι!
κρύο και παγωμένο
άπ' τό βουνό φεμένο!
πάρτε νά δοροσιτήτε!
και νά φαριστηθήτε!

πιείτε και μη σ' έμλλη
γιατ' έν' γλυκό σά μέλι.
Κρύο, κρύο, κρύο
Μιά πενταρίτσα δύο!...

Και τό ύποπτο εκείνο χρωματισμένο ύγρο, που πουλούσε ό άθεόφοβος για «μπουζί» στα διψασμένα ευπόλητα χαμίνια της Αθήνας, ήταν ένα νερόδραστο ποτό, άδιαστικό.

Ο «Κρύος-Μπουζί» φορούσε κόκκινο φέσι τουρλωτό, μέ μία μεγάλη φούντα κρεμαστή προς τά πίσω, μία άσπρη μπλούζα γεμάτη λίκδα και στον ώμο του σηκωνε ένα τεράστιο σασοδάρι μπρούτζινο, μέσα στο όποιο τό «κρύο μπουζί» γίνονταν βρασμένο σαλέπι!...

Στό σελάχι του και γύρω στη μέση του, είχε χωμένα τρία-τέσσερα μικρά ποτηράκια του κρασιού μέ γωνιές, που μέ αυτά έδινε τό «μπουζί» από τό ένα στόμα σ' άλλο!

Οι έφημερίδες μάλιστα της έποχής εκείνης, τά είχαν βάλει μέ την άστυνομία κι' έγραψαν μέ μεγάλους τίτλους: «Ο κοιλιακός τύφος θερίζει. Ο κοιλιακός τύφος θερίζει στο «Κρύο-κρύο-μπουζί, γλυκό σαν τό καρπούζι!...». Τί τό φυλάτε τον άθεόφοβο!...

Μά εκείνος εξακολουθούσε νά ζή και νά βασιλεύη άνενόχλητος.

☉☉

Γυναίκεία έκδικησι

Στην παλιά γαλλική συνοικία της Νέας 'Ορλεάνης σώζεται άκόμα σε καλή κατάστασι ό μεγάλος καθεδρικός ναός, που χτίστηκε τό 1795 από τον Δόν Άλμονάστερ. Η είσοδος της εκκλησίας βλέπει στη μεγάλη πλατεία που φέρει τ' όνομα του Άντριου Τζάκσον, τότε Προέδρου των Ηνωμένων Πολιτειών.

Έκει ύπάρχει και σήμερα ό άνδριάντας του. Δέν κυττάζει όμως προς την εκκλησία, άλλα προς τό άντιθέτο μέρος, όπου βρίσκεται ένα μεγάλο χτίριο, που έγινε τό 1840 από την κόρη του Δόν Άλμονάστερ, τη βαρώνη Ποντάλμπα, και που ήταν ή κατοικία της.

Ο λόγος που τοποθετήθηκε έτσι ό άνδριάντας του Άντριου Τζάκσον, είναι αρκετά περίεργος.

Την εποχή εκείνη, στο μέγαρο της βαρώνης Ποντάλμπα, έμενε μία κυρία έξαιρετικής καλλονής, άλλα άμφιβόλου ήθικης. Ήταν πολύ πλούσια κι' έξασκούσε μεγάλη έπιρροή στα πολιτικά πρόσωπα της πολιτείας. Όταν, λοιπόν, ό Άντριου Τζάκσον γύρισε στη Νέα 'Ορλεάνη, θριαμβευτής, ή κυρία αυτή τον προσκάλεσε σε γεύμα στο μέγαρό της. Ο νέος Πρόεδρος, όμως, άκούγοντας πως τους συμβούλους του, όχι μόνον δέ δέχτηκε, άλλ' ούτε καν άπάντησε στην πρόσκλησί της. Η κυρία τότε έγινε έξω φρενών και περιέμενε την ευκαιρία νά έκδικηθή.

Έπειτα από μερικά χρόνια, ό Δήμος της Νέας 'Ορλεάνης, κατάρτισε σχέδια έξωρατισμού της πλατείας Τζάκσον, που πρόβλεπαν, μεταξύ των άλλων, και στήσιμο ενός άνδριάντα του Προέδρου, στο κέντρο. Τό μοντέλο που προκρίθηκε, έδειχνε τον Πρόεδρο άπάνω σε άλογο και μέ τό καπέλό στο χέρι.

Οι έγγραφες όμως των συνδρομητών για τη συγκεντρωσι του ποσού, που χρειαζόταν για την κατασκευή του άνδριάντα, καθυστέρησαν, και τότε ή κυρία εκείνη έκανε την έξής πρότασι: Νά πληρώση ολόκληρο τό ποσό, άρκεί ό άνδριάντας του Προέδρου Άντριου Τζάκσον νά κύτταζε προς τό μέγαρό της.

Τό Δημοτικό Συμβούλιο δέχτηκε την πρότασι της κι' έτσι ό άνθρωπος, που όταν ζούσε, την είχε περιφρονήσει, τώρα κύτταζε πάντοτε τό παράθυρο της κρεβατοκάμαρας της. Κι' όταν εκείνη έδιναι στο μπαλκόνι της και τον έβλεπε πάντα νά ύποκλίνεται μπροστά της μέ τό καπέλλο του στο χέρι, έννοιασε μία ίκανοποίησι για την παλιά προσβολή που της είχε κάνει!...

☉☉

Έξυπνη άπάντησι!...

Ένας Γάλλος κι' ένας Γερμανός συζητούν για φιλολογία. — Οι συγγραφείς σας δέν έχουν καμμία αξία! λέει ό Γερμανός. Ο Μολιέρος, Άνωσησις. Ο Κορνυλιός, Άπιθανότητες. Ένώ έμεις οι Γερμανοί έχουμε τό Γκαίτε, τον Σίλλερ...

— Βέβαια, άπάντησε ό Γάλλος. Ο Σίλλερ... Νά ένας συγγραφέας που ήξερε πάντα τί έλεγε... Έγραψε π. χ. την «Ζάν ντ' Άρκ» για τούς Γάλλους, τη «Μαρία Τυδώρ» για τούς Άγγλους, τό «Γουλιέλμο Τέλλος» για τούς Έλβετους...

— Μά τότε, κατά τη γνώμη σας, άπάντησε ό Γερμανός, δέν έγραψε τίποτα για τούς Γερμανούς; — Πώς! του είπε άμέσως ό Γάλλος. Έγραψε τούς «Λυστάς»!...

Ανάμεσα στα φείδια και τις δραχμές

Το χαμένο χρυσωρυχείο της
ζουγκλάς

Μέσα στους μυστηριώδεις βάτους της Φλόριντας, στην περιοχή που λέγεται «Εβεργκλέιντ», φωλιάζει η «είδος», ένα πουλί με άσπρα φτερά, όμοιο με πελαργό. Για να πιάσει λοιπόν ζωντανά μερικά απ' τα πουλιά αυτά, ο τολμηρός εξερευνητής Πέρ Χόστ χώθηκε μία νύχτα στα βαλτόνερα ως τους γοφούς, με τον κίνδυνο να τον δαγκώσει ξαφνικά στα πόδια κανένα απ' τα μεγάλα φαρμακέρια φείδια που αφθονούν σ' αυτά τα μέρη.

Καθώς προχωρούσε, σκοντάβοντας στις ρίζες των υδροχαρών φυτών, αμέτρητα έντομα φτερούγισαν γύρω απ' το πρόσωπό του κι' απ' την ανάμνηση λάμπα που είχε στερεώσει πάνω στο κεφάλι του...

Ξαφνικά, ένοιωσε να λύνονται τα γόνατά του και να κυλάει κρύος ιδρώτας στη ραχοκοκκαλιά του. Είχε δηλαδή να γλυστριάει μπροστά του ένα φείδι!

Σταμάτησε απότομα, έκαμε ένα βήμα πίσω... κι' είδε και δεύτερο φείδι, κι' άλλο, κι' άλλοι... Έκατοντάδες, χιλιάδες έρπετα τον είχαν ζωσει. Το φως τα εξερέθιζε κι' έτοιμαζόνταν να του έπιπτον. Τα στόματά τους είχαν χρώμα άσπρο, σαν το βαμπακι, και τα μάτια τους έλαμπαν με πράσινες αντανάκλασεις...

Πώς μπόρεσε να γλυτώσει ο Χόστ απ' το φοβερό αυτό κίνδυνο και να γυρίσει στη βάρκα του, μισοπεθαμένος, τρέμοντας συγκορμούς; Δεν το κατάλαβε ούτε κι' ο ίδιος. Ωστόσο, η τρομερή περιπέτεια του δεν τον έμποδισε να πιάσει ένα-δυο απ' τα πουλιά που αναζητούσε.

Μία άλλη περίπτωση, που ο ίδιος εξερευνητής της ζουγκλάς και του «Αρκτηκού» ένοιωσε να παγώσει το αίμα του, ήταν όταν είδε κάποτε το έδαφος, έξω απ' το παράθυρό του, σκεπασμένο από αμέτρητα λαμπερά σημάδια... Βρισκόταν τότε στο νησί Μπαρό Κολοράντο, στον Παναμά, όπου η ζουγκλά φιλοξενεί μυριάδες επικίνδυνα άγρια, έντομα και έρπετα. Και τα σημάδια έκεινα ήταν μιλιά από άραχνες... τις τεράστιες «ταράντολες», μεγάλες σαν ποιντικά, τριχωτές και φαρμακερές! Τα φριχτά αυτά ζωδια έβγαζαν κατά μυριάδες τη νύχτα απ' τις θαθείες τρύπες τους, για να κυνηγήσουν ποιντικούς, βατράχους, ακόμα και μικρά πουλιά. Εύτυχος όμως δεν μπορούσαν να εισχωρήσουν στο κτίριο του Βιολογικού σταθμού έρευνών, όπου διανυκτέρευε ο Πέρ Χόστ.

Πριν έπισκεφθώ την πυκνή ζουγκλά μεταξύ Παναμά και Κολομβίας, ο Χόστ προειδοποιήθηκε ότι οι Ιθαγενείς που κατοικούν σ' αυτήν, έβρεχοντάκι ακόμη τους λευκούς. Δεν έχουν δε πολύ άδικο, ύστερα απ' όσα είχαν πάθει οι πρόγονοί τους από τους σκληρούς «Ισπανούς κωνικιστάντορες».

Οι άπληστοι αυτοί κατακτητές σκότωσαν χιλιάδες «Ινδιάνους και λεηλάτησαν τα χωριά τους και τους τάφους των προγόνων τους, για να στείλουν φορτία χρυσάφι στην «Ισπανία». Όσοις άφισαν ζωντανούς, τους έβαλαν να εργάζονται εξαντλητικά στα χρυσωρυχεία. «Εμειναν ώστόσο και μερικοί έλευθεροί, που έζησαν σιγά-σιγά με τα δηλητηριώδη βέλη τους τους μισητούς επιδρομείς».

Έτσι, οι «Ισπανοί» έχασαν λίγο-λίγο την κυριαρχία τους. Τα χρυσωρυχεία εγκαταλείφθηκαν, το ένα μετά το άλλο, σκεπάστηκαν απ' τη ζουγκλά και ξεχάστηκαν. Είχε άπομεινει μόνον ένα, το μεγαλύτερο. Ήταν αφάνταστα πλούσιο και βρισκόταν στην καρδιά της ζουγκλάς. Είχε γίνει δε ο τάφος μυριάδων «Ινδιάνων, που εργάζονταν εξαντλητικά, με απάνθρωπες συνθήκες».

Επιτέλους, μία μέρα, οι σκλάβοι επαναστάτησαν και κατασφάξαν τους τυράννους των. Έφρασαν ύστερα με χώματα και πέτρες τις εισόδους του καταρραμμένου χρυσωρυχείου και περίμεναν εκεί, μήνες δολοπλοκούς, ως όπου η πυκνή βλάστηση της ζουγκλάς εξαφάνισε κάθε ίχνος του. «Επειτα έφυγαν... Κι' από τότε κανείς πια δεν μπόρεσε να ξαναβρεί το πλουσιώτατο εκείνο όρυχείο».

Αυτές, κι' άλλες ακόμη περιπέτειες του Πέρ Χόστ περιέχονται στο βιβλίο του «Όσα μου έδειξε ο κόσμος», που κυκλοφόρησε τελευταίως.

— Τί λές, καυμένη! Έγώ δεν φοβήθηκα καν και καν και θα φοβήθω τον αδελφό σου;...

ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ ΛΥΡΙΣΜΟΙ

ΜΑΖΙ ΚΑΙ... ΜΑΚΡΥΑ

«Όταν βρισκόμαστε μαζί πώς με κυττάς σαν νάχω κλέψει και σκοτώσει τη ζωή σου και πόσο απότομα, παιδί μου, μ' απαντάς σά να σου παίρνω... τη μισητή αναπνοή σου!»

*

«Όταν βρισκόμαστε μαζί εγώ κι' εσύ ποτέ σχεδόν δεν κάνουμε ήσυχη παύση και μού πικραίνεις το ποτήρι το κρασί με χίλιες κρινιές και με δάκρυα μοιραία...»

*

Ποτέ και τίποτα να μ' εὐχαριστή; Κι' εγώ θυμώνω πιο πολύ και σ' έννευρίζω. Κι' εσύ με βλέπεις «των φίλων σου το ληστή», κι' έτσι με βρίζεις μά κι' εγώ, σχεδόν, σέ βρίζω

*

Κάνουν' οι δυό μας μία ζωή μαρτυρική το κάθε γέλιο μας ή γκρίνια το χαλάει κι' εγώ περνάω κάθε νύχτα τραγική κι' έσένα άστειρεύω το δάκρυ σου κυλάει...

*

Ζούμε κι' οι δυό μας με λαχτάρα στην καρδιά να «βρούμε λύση», να χωρίσουμε μία μέρα, κι' έτσι τελειώνει πάντα κάθε μας βραδιά στην «άσφύξια» τη διπλή, που θέλει «άερα»...

*

Μά... όταν φύγω μακριά, πώς νοσταλγώ αυτή την «άσηχη ζωή» που μού προσφέρει; Κι' είμαστε τόσο δυνηγείς κι' εσύ κι' εγώ — τ' ομολογείς, τ' ομολογώ, μά και το ξέρω.

*

«Όταν βρεθώ μακριά σου πώς σέ νοσταλγώ! Πώς αγαπώ την κάθε γκρίνια σου, μαρμό μου, και πώς θυμώω να ξαναβρω σαν άσπυ, γιατί ο καυγές μας έχει γίνει... όνειρό μου!»

*

Θυμάμαι τότε πώς τα πάντα σου παθώ κάθε σου πείσμα, και θυμό, κάθε σου νάζι κι' αν τύχη μ' άλλην κοπέλλα να βρεθώ δεν την άνεχομαι... γιατί δεν με κρινιάζει!

*

«Άλλες κοπέλλες πού γνωρίζω — πέντε, δέχτώ — είναι γλυκιές, πολύ άδρες, πολιτισμένες, μά δεν μπορώ τόσο γλυκά να ν' άνεχτώ και τις βαρείμαι σέ μία ώρα, τις καυμένη!»

*

Κάτι άλλο, πολύ άλλο, θα σου προτείνω κι' έτσι θα πάρουμε κι' οι δυό άναπνοή! Μακριά να φύγω και... «άπόδημος» να γίνω για να περάσουμε παρτα τη ζωή!...

ΕΥ.

Στο μυστηριώδες ΘΙΒΕΤ

Αληθινές παράδεισους για τα ζώα

«Αν πέσει μία μύγα μέσα στο ποτήρι με το νερό σας, σπρώχνετε να τη βγάλετε, προτού πνιγί. Γιατί μπορεί να είναι μετενάρκωσι... της μακαρίτισσας της γιαγιάς σας! Αυτό τουλάχιστον πιστεύουν οι Θιβετιανοί».

Η θρησκεία τους παραδέχεται ότι οι ψυχές των ανθρώπων μπορεί, μετά το θάνατό τους, να περάσουν σε διάφορα έντομα. Ένας Γερμανός ταξιδιωτής, ονόματι Χάινριχ Χάρρερ, που έζησε αρκετόν καιρό σ' αυτή τη χώρα, διηγείται ότι δεν τολμούσε ποτέ, μπροστά σ' ένα Θιβετιανό, να σκοτώσει μία μύγα ή άλλο έντομο που τον ενοχλούσε! Τόδιωνε άπλως, ή το έπαινε μαλακά και τ' άφινε καταγής.

Δεν περιορίζον όμως στα έντομα την τήση αγάπης τους οι Ιθαγενείς του Θιβέτ. Την εκδηλώνουν και σ' όλα τ' άλλα ζώα. Το χεϊμώον, σπάζουν τον πάγο που σκεπάζει τις μικρές λίμνες, για να σώσουν τα ψάρια του, πριν παγώσουν και φορηθούν. Το καλοκαίρι πάλι, βγάζον από κεί τα ψάρια, προτού άποξηρανθούν αυτές οι λίμνες, και τα διατηρούν ζωντανά μέσα σε κουβάδες με νερό, ώπου να μπόρουν να τα ξαθάλουν εκεί απ' όπου τα πήραν.

Κατά τα τρία χρόνια μετά την άνακρήρυξη κάθε καινούργιου Δαλάι-Λάμα, άπαγορεύονται οι οικοδομικές εργασίες. Γιατί οι εργάτες που σκάδουν τα θεμέλια, μπορεί εύκολα να σκοτώσουν σκυλιά ή άλλα έντομα! Άλλα και τον ύπολοιπον καιρό, οι σκαφτιάδες γενικώς ψάχνουν μ' έμπειλεια κάθε τυπική χάρμα και βιάζον μέσα απ' αυτήν κάθε ζωντανό σκυλάκι που υπάρχει!

Ο Χάινριχ Χάρρερ περιγράφει τις περιεργές αυτές συνήθειες των Θιβετιανών σ' ένα βιβλίο του που έξεδωσε τελευταίως με τίτλο «Έπτά χρόνια στο Θιβέτ». Μας πληροφορεί ακόμη ότι η θρησκευτική αυτή διδασχή της αγάπης προς όλα τα ζωντανά πλάσματα έγινε αίτια να καταργηθεί ή θανατική ποινή στο Θιβέτ. Οι δολοφόνοι καταδικάζονται μόνο σέ μαστίγωση και ισοδία δέσμά.

Η δημοσία μαστίγωσης είναι επίσης ή ποινή για τους κλέφτες. Επιπλέον, τους άφινουν μερικές μέρες σ' ένα είδος «απομόνωσης», με μία πινακίδα κρεμασμένη απ' το λαιμό τους, που άναφέρει την αίτια της καταδίκης τους. Δεν λείπουν ώστόσο ποτέ οι καλοκάριδοι άνθρωποι, που τους πηγαίνουν φαγητό και νερό.

Για τους ληστές, εφαρμόζεται αώστη-ρότερη τιμωρία: Τους κόβουν το ένα χέρι ή το ένα πόδι και βουτάνε την πληγή τους σέ καυτό βούτυρο για να μη μολυνθή!

Δεν υπάρχουν κανονικά δικαστήρια. Δυό ή τρεις ευγενείς δικάζουν τις ά διαφορές ύποθέσεις. Όποιοι νομίζουν ότι καταδικάστηκε άδικο, μπορεί να καταφύγει στο Δαλάι-Λάμα. Άν άποδειχθή άδίκος τότε, τον άφινουν έλευθερο. Άλλοιώς, ή ποινή του διπλοαϊάζεται.

Η καλοκαιρινή έρησάσι δίνει την εύκαιρία στους κατοίκους της Λάσας... να γελάσουν με την καρδιά τους! Πράγματι, αν δεν φέρουν άποτέλεσμα οι ομαδικές προσευχές κατά της άνομιρίας, και ξεραθούν πια οι πηγές γύρω στην πόλη, όλοι οι κάτοικοι ύποχρεώνονται να κουβαλάνε νερά από ένα μακρινό ποτάμι και να κατατρέχουν τους δρόμους. Για να ξεχάσουν λοιπόν τον κόπο τους, έπικτείνουν το κατάδρεγμα κι' άνταμαξού τους! Οι διαβάτες που περνάνε απ' τους δρόμους, δέχονται ξαφνικές ψυχρολουσίες απ' τα παράθυρα και τις σκεπές των σπιτιών. Ίδιως τα παιδιά βρίσκουν την εύκαιρία να διασκεδάσουν όσο ποτέ άλλοτε... θεωρείται δέ άγένεια να θυμώση κανείς, όταν τον κάνουν λούστα!...

Συγχρόνως, προσκαλείται στον κήπο του παλατιού του Δαλάι-Λάμα ο έπίσημος «έροχοποιός» του! Πρόκειται για έναν καλόγερο, που πέρτει σε καταλήφια, με σπασμούς και άναρθρα βογγητά, για να φέρη έτσι την πολυπόθητη βροχή.

Το περίεργο δέ είναι ότι, σχεδόν πάντοτε, το κατορθώνει: Δεν άργεί δηλαδή ν' άνοιξη ο σφάνος τους καταρράκτες του!

Ο Χάρρερ διατυπώνει τη γνώμη ότι αυτό όφείλεται ίσως στην έξαιμεισι του άφθονου νερού που χύνεται στους δρόμους της πόλεως.

16 τοίχοι της ζωής

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

Α ΠΙ ΡΙΖΕΤΕ μία ματιά στον Τηλεφωνικό Κατάλογο και άκριώς στις σελίδες 256, 257 και 258, θα μετρήσετε 284 άρρενικούς Παπαδόπουλους. Τόσοι Παπαδόπουλοι έχουν τηλεφώνον στην Άθήνα. Άν ύπολογίσουμε τώρα πόσοι Παπαδόπουλοι δεν έχουν τηλεφώνον, μπορούμε, έτσι χοντρικώς, να τους βγάλουμε έφτά άχτά χιλιάδες. Λοιπόν, μέσα σ' αύ ούς τους έφτά άχτά χιλιάδες Παπαδόπουλους μέχρι πέρσι ήμουν κι' εγώ — και είχα και τηλεφώνον. Ώς πέρσι τέτοιον καιρό, λεγόμενα Παπαδόπουλος. Και ειδικώς Ίωάννης Παπαδόπουλος, του Δημητρίου και της Εύδοξίας. Τώρα λέγομαι άλλοιώς, γιατί δεν το άντεξα πια και μάλιστα άπορώ και έξίσταμαι πώς έπιμένον άχτά χιλιάδες Παπαδόπουλοι να λέγονται Παπαδόπουλοι και δεν πάνε να διαλέξουν ένα άλλο έπίθετο, για να γλυτώσουν από τους μπλάδες και τις υπερβεινές που φέρνει ο ποταμός των Παπαδόπουλων. Έγώ την πήρα την άποφάσι, γιατί μού συμβέηκαν πάρα πολλά περιστατικά εξ αίτιας το συνδυασμένο αυτό όνομα και με την «ΐσα» πέρα στο περιστατικό μού συμβέηκε στο σχολείο. Έκει είχαμε, στην ίδια τάξη, άλλους δύο Παπαδόπουλους. Ο ένας λεγότανε Φρίξος Παπαδόπουλος κι' έτσι, μπορούσαμε να χωρίζουμε τα νιτερέσα μας χωρίς μεγάλες δυσκολίες. Ο άλλος όμως ήτανε κι' αυτός Ίωάννης Παπαδόπουλος και μάλιστα του Δημητρίου. Κι' εγώ μ' ήμουν άριστος μαθητής, ο άλλος όμως Ίωάννης Παπαδόπουλος ήτανε τήρας της φυσέως. Όχι μόνονά δεν μελετούσε, αλλά και τσάκαγε από το σχολείο και τσάκωνάνα με τ' άλλα παιδιά κι' έκλεβε τετράδια και λοιπή γραφική όλη και μία φορά είχε κλέψι κι' ένα ρολόι — για άντεία, λέει. Το στίγμα της τάξεως, «Όποτε οι καθηγητάι μας σηκώνον έμένα να πώ μαθήμα, έπαρναν άριστα ή παρά κάτω. Ο συνονόματός μου το ύδωλο. Άπαντούσε άλλα των άλλων, μέχρι που κάποτε είπε ότι πρωτεύουσα της Άργεντινής ήτανε το Παρίσι! (Φαντασθήτε!»)

Μηδέν! Έλεγε ζ' φρενισά-μείον από δίκαιη άγανάκτησι ο κάθε καθηγητής κι' έβάζε μία στρογγυλή στρογγυλή κουλούρα στη μερίδα του.

Κι' έδώ ακριβώς έσύμβαινε το τραγικό λάθος. Όπως ήταν θυμωμένος ο καθηγητής (με όλο του το δίκιο) τα μίμρδισε τα όνόματα και βρέθηκε στο τέλος εκείνος νάχη τα περισσότερα άριστα κι' εγώ τα πιο πολλά μπενικά.

Θυμάμαι μία μέρα — μία άλτσομόνητη μέρα — που γύρισα άπόγεμα από το σχολείο. Χωρίς να μού πη λέξι, με άδάχχει ο πατέρας μου και μού δίνει ένα ξύλο του καλού καιρού.

—Γιατί βράς πατέρα; ρωτούσα εγώ με άναφυλλιά, γιατί ήμουν και φιλότιμος.

—Πρώτα θα τις φας κι' έπειτα θα σου πώ! μού άπαντούσε, και δός του το σπατάκι.

Όπου στο τέλος μού έδωσε και την έρμηνεία του μπερναχίου. —Πατέρας! μού είπε. Άπό αύριο σ' αματάει το σχολείο. Θα σέ βάλλω σέ δουλειά, να γίνης χειράνας.

—Γιατί πατέρα; —Γιατί είσαι έθλον άπελέκτον. Είδα το διευθυντή του σχολείου και πέρασε τα μούτρα μου από τη ντροπή. Άδυστυχώς, κύριε Παπαδόπουλε, μού είπε, ο υιός σας είναι άνεπιδέκτος μαθήσεως. Άδίκως όρίσασθε θυσία. Δέν συμμορφώνεται. Κυτάξτε να τον βάλετε σέ καμμία δουλειά, γιατί θά μάς διαλύση και την τάξη. Παλατιάδο. Κι' έδώ μού κάνεις την όσια Μαρία. Φτού σου!

Με το «φτού σου» άρπαξα και μία τελευταία σφαλιάρα, σαν είδος ύστερόγραφο.

—Λάθος, πατέρα! φώναξα. Για τον άλλον Παπαδόπουλο σου είπε. Σέ πέρασε για το δικό του πατέρα. —Θάρρω αύριο να το εξακριβώσω, είπε. Κι' αν λές ψέμματα, άλλοι-μύθο σου.

Άλλα πείσθηκε πώς δεν έλεγα ψέμματα. Όταν ήγνε ο πατέρας μου στο γραφείο του σχολείου, ο διευθυντής διάταξε τον έπιστάτη:

—Φέρε μου αύτό το κάθαρμα τον Παπαδόπουλο, της τρίτης!

Σ' αν μπήκε το κάθαρμα, ο πατέρας μου είπε:

—Μά δεν είν' αύτός ο υιός μου!

Τότε προσκλήθηκε εγώ κι' έλαμψε ή αλήθεια.

—Μά αύτός είναι το ύπόδειγμα της τάξεως. Φιλομαθής, σεμνός και εύτακτος είν' το έπακρον. Πρέπει να εισθε ύπερρήφανος διά τον υιόν σας.

Ο πατέρας μου κι' ευχαριστήθηκε και στενοχωρήθηκε μαζί. Όταν ήγνα στο σπίτι μού είπε:

—Λάθος, λοιπόν.

Κι' εγώ πού το θάρρος να το πώ:

—Άλλη φορά, πατέρα, πρώτα να μαθαίνης κι' έπειτα να βαράς!

—Έτσι μιλάνε βρέ στον πατέρα τους; Θά σου δινω τώρα μία σφαλιάρα, αλλά σβόστη από κείνες που έφαγες! μού άπάντησε ο πατέρας μου άγριεμένος.

Δεύτερο σοδαρό περιστατικό μού συμβέηκε στο στρατό. Όπως και στο σχολείο, έτσι και στο στρατιωτικό μου στάδιο, ήμουν τύπος και ύπογραμμένος στο καθήκον μου. Και στην ύπηρεσία μου έν τάδε και στα γυμνάσια καλός και στή θεωρία προσεκτικός και στους άνωτέρους μου κλαρίνο. Όχι μύες, ούτε παρητήρησι. Ύπηρετούσα τότε στον πρώτο λόχο, όπου ήτανε κι' ένας άλλος Ίωάννης Παπαδόπουλος του Δημητρίου. Τέλε κουάλε ο παλιός συμμορφωτής. Όλο πειθαρχείο και αώστηρά. Κάποτε, λοιπόν, έγιναν μεταβείσεις και με στείλανε στην Κόρινθο. Όπου μία μέρα με καλεί ο λοχαγός και μού λέει:

—Καλό κουράσι είσαι Παπαδόπουλε.

—Λομβάνω την τιμήν να έρωτήσω τι έννοείτε, κύριε λοχαγέ.

—Είπας ένα χαρτί κι' άρχισες να διαβάς:

—Άκου φίλε ποιήτης. Δεκαπενθήμερος φυλάκισις δι' άπουσίαν άπο προσκλήτηριον. Όκταήμερος διότι δεν έχαιρέτησες άνωτερον. Σαρανταήμερος διότι έκυκλοφορούσες με πολιτικήν περιβολήν. Μηνιαία δι' αώστηρετον παραβίασις άδείας. Τρίμηρος άπο στρατιωτικόν επί κλοπή στρατιωτικόν είδους. Τετράμηρος επί άπειθεία προς άνωτερον.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Τρίμηρος επί μέθη έν ώρα έπιφυλακής. Και άλλες δύο είκοσάήμερες δι' άπουσίαν άπο προσκλήτηριον. Και πού να διαβάς παρακάτω.

—Με συγχωρείτε, κύριε λοχαγέ. Λομβάνω την τιμήν...

—Άσε την τιμήν και άκου τι θα σου πώ: Έδώ που ήρθες σέ στείλανε για να συμμορφώθης. Λοιπόν, αν δεν συμμορφώθης, δεν θά καταπεράσης. Και τώρα μεταβόλη.

—Κύριε λοχαγέ, λαμβάνω την τιμήν.

—Μεταβόλη, είπα.

—Επιτρέματέ μου...

—Όκταήμερος αώστηρά. Λοχία! Στό πειθαρχείο!

Δέν μ' άφισε να λάβω την τιμήν να το έξηγήσω. Έγραφα όμως ένα γράμμα στον πατέρα μου και ήθελε άυτοπροσώπως. Αυτός έλαβε την τιμήν να δώση τις έξηγήσεις στον κ. λοχαγό. Ο κ. λοχαγός διάταξε άμέσως να μού χαρίσθ το ύπόλοιπο της ποινής — τέσσερες ώταξ άμέσως να μού χαρίσθ πώς θα φροντίσει να έξακριβώση ρες — με ξανακάλεσε και μού είπε πώς θα φροντίσει να έξακριβώση τα καβάλατα. Φρόντισε κι' ο πατέρας μου. Σε δύο βδομάδες το πράμα ξεδιάλεται. Το χαρτί ήταν έν τάδε. Ο στρατιώτης είχε σταλή λάμα θος. Τον άλλον Ίωάννη Παπαδόπουλο ήτανε να μεταβέσουν για να συμμορφώθη και στείλαν έμένα, πού ήμουν συμμορφωμένος. Όταν έφεινα, ο λοχαγός μού είπε:

—Αυτάι πολύ που χάνω έναν τόσο καλό στρατιώτη, παιδί μου. Ξαναγύρισα στη βάση μου, όπου, δάξα ο Θεός, δεν ύπήρχε άλλος Παπαδόπουλος ούτε Ίωάννης, ούτε με άλλο βαφτιστικό. (Άπό τις σπάνιες συμμορφώσεις).

Κι' άλλες πολλές παρεξηγήσεις με το έπίθετό μου μεσολάβησαν.

ως που συμβέηκε και το πιο μεγάλο περιστατικό μού τυχαίνει στον άνθρωπο και πολύ λίγοι κατορθώνουν να το γλυτώσουν. Παντρεύτηκα. Και το πιο περίεργό σ' αυτή την ιστορία είναι ότι και τη γυναίκα μου τη λέγαμε Παπαδοπούλου. Μαρία Παπαδοπούλου. Έτσι δεν χρειάστηκε καθόλου να κινή τον κόπο ν' αλλάξω τ' όνομά της. Και περνάγαμε ήσυχη ζωή — γιατί, καθώς στο σχολείο και στο στρατό, έτσι και στή σύζυγική ύπηρεσία ήμουν ύπόδειγμα πιστού και πειθαρχικού σύζυγου — περνάγαμε, λέω, ήσυχη ζωή, χωρίς λαχτάρες και σκοτούρες, μέχρι εκείνο το άπόγεμα που ήμουν μόνος στο σπίτι — ή Μαρία είχε πάει στή μοδίστρα για πρόβα — και χτύπησε το κουδούνι του τηλεφώνου. «Ήτανε μία σοδαρή κι' έπίσημη φωνή:

—Ο κύριος Ίωάννης Παπαδόπουλος;

—Μάλιστα.

—Τη γυναίκα σας τη λένε Μαρία;

—Μάλιστα.

—Ενα μικρό άτύχημα με αύτοκίνητο της συνέβη. Είναι στον Πρώτων Βοηθειών.

—Λώθηκα σ' ένα ταξί.

—Γρήγορα στον Πρώτων Βοηθειών!

Τρέχα.

—Έτρεχε ο καυμένος ο σωφέρ κι' όσο έτρεχε τόσο έγώ το έλεγα «τρέχα» κι' όσο τούλεγα τρέχα, τόσο έτρεγε περισσότερο. Και με το τρέχα και «τρέχα» πιο γρήγορα παίρνει άπότομα μία στρογγυλή, το ταξί, πηδάει στο πεζοδρόμιο και πέφτει με τα μούτρα σ' ένα έντρο. Για μία στιγμή ένοιωσα τον κόσμο να χάνεται μπροστά μου. Έπειτα άρχισα να συνεργώμαι και είδα στο σκακάκι μου να πέφτουν κόκκινες σταλαγματιές. Βάω το χέρι στο κεφάλι — πλημμύρισε από κοκκινίλα. Μαζεύτηκε κόσμος, άνοιξαν την πόρτα, με τράβηξαν έξω, μ' έχωσαν σ' ένα άλλο ταξί, κάθισα κι' ένας πόλισημν δίπλα μου κι' έδωσε διαταγή:

—Σ' τών Πρώτων Βοηθειών. Τρέχα!

Ποιάντε; ρώτησε έμένα.

—Άρκετα, μισήρια. Άλλά δεν νοιάζομαι για μένα. Για τη γυναίκα μου πρόκειται. Είναι κι' αυτή σ' τών Πρώτων Βοηθειών, άπο αύτοκίνητο.

Και σ' άπάντησε. Πάνε να με παραλάβουν γιατροί και νοσοκόμοι-τους κάνουν πέρα:

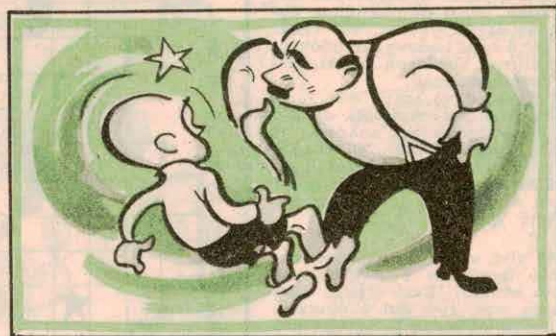
—Τη γυναίκα μου! φώναζω. Είμαι ο Ίωάννης Παπαδόπουλος.

—Μία στιγμή να σας σκουπίσουμε τα αίματα.

—Αργότερα. Τη γυναίκα μου. Πού την έχετε; Είναι πολύ σοδαρά;

—Όχι, και τόσο πολύ. Άπό δω περάστε. Και ψυχραιμία παρακαλώ. Άν και δεν θα σας αντίληφθ άμέσως.

Μ' έζωσαν τα φείδια. Μού άνοιξαν μία πόρτα. Στό κρεβάτι μία γυναίκα έσπλωμένη και άκίνητη και πού να γυρίσω

πρόσωπο. "Όλο το μούτρο ήταν τυλιγμένο, σε άπυρρος επίδεσμος. Δεν έβλεπα παρά μία άσπρη μπάλα και εξέιχε μοναχά μία άκρη— η μύτη, σαν ράμφος κάσπρου πουλιού.

—Μαρία μου! Ξεσπάω και πέφτω να την αγκαλιάσω με λυγμούς.

—Μην κάνετε έτσι! μου λέει ο γιατρός και με τραβάει.

—Μαρία μου, Μαρία μου!...

Βλέπω το χέρι της να κουνιέται άργα και σταθερά σαν νάζε-
λε να εκφράσει άνησι. Βλέπω στο χέρι της ένα δαχτυλίδι με ρουμ-
πίνι, που δεν τόχα ματαδί. Βλέ-
πω ένα φόρεμα φωστίκι, που δεν
είχε τέτοιο η Μαρία. Βλέπω μία
τσάντα μεγάλη και ούτε τέτοια
είχε η Μαρία.

—Πώς ξέρετε ότι είναι η γυναί-
κα μου και μου τηλεφωνήσατε;
ρωτώ.

—Από την ταυτότητά της. Ο-
ρίστε.

Βλέπω μία άγνωστη φάσα:
Μαρία Ιωάννου Παπαδόπουλου.

—Δεν είναι αυτή η γυναίκα
μου! φωνάζω. Πού είναι η γυναίκα
μου; Πού την έχετε τη γυναίκα
μου;

—Δεν την έχουμε εδώ, λέει ο
γιατρός. Προφανώς έγινε λάθος,
με τ' όνομα Παπαδόπουλος. Πε-
ράστε να σας δείσουμε το κεφάλι.

Γυρίζω μ' ένα ταξί στο σπίτι.
Η Μαρία βάσει τα κλάματα μό-
λις με άντικρύζει με το σαρκι-
στό κεφάλι.

—Γιάννη μου, Γιάννη μου, τι
έπαθες;

—Αν είναι τύχει σε άλλον παρό-
μοιο συμβάν, πολύ θα διασκεδά-
ζουμε. Αλλά η κατάσταση μου δεν
μιάς τό επιτρέπει.

Πολλά τέτοια και άλλα τινά.
Πολλά τέτοια και πέρσι τις 'Α-
πόκριες είπαμε, απόκριες είναι να
ναυτιλίσουμε λιγάκι. Μου είχαν
δώσει δυο εισιτήρια για το χορό
του σωματείου Προστασίας Ευπά-
ρων Ν-ανίδων. Θα ή αν ο καλύτε-
ρος κόσμος. 'Ο χορός σ' ένα α-
ριστοκρατικό ξενοδοχείο.

Νά φροντίσεις να κλείσωμε
νωρίς τραπέζι, με συμβουλεύει
η Μαρία μου.

Σήμερα κιόλας.
Κυριακή, ο χορός, πηγαίνω
Δευτέρα στο ξενοδοχείο, λαχαί-
νω το μαύτο. Τον φιλοδώρω κα-
ταλλήλας και του ζητώ ένα καλό
τραπέζι για το χορό.

—Ορίστε, να διαλέξετε ο Ι-
δίας. Αλλά είναι διαβόλιμα.

—Αυτό ιδώ θέλω, που είναι και
κοντά στην όρχηστρα. Για τέσσε-
ρα πρόσωπα. (Θα παίρναμε και
δυο φίλους).

—Νά μείνουν ήσυχοι. Τη συ-
μ-ώνω. Αριθμός 29, να το θυ-
μώσατε.

—Το σημειώνω κι' εγώ.
Μεσά.

Κυριακή. Η Μαρία μου άργει
πάντα να ντύνεται. Στις έντεκα,
μαζί με το φιλικό μας ζεύγος,
έτοιμοι-έτοιμοι μπορούμε στο ξε-
νοδοχείο. Είμαι περίφρανος που
φοράω το καινούργιο μου σιμόνι.
Μπαίνουμε στη σάλα. Γεμάτη.

—Εκεί είναι το τραπέζι μας,
λέω στους δικούς μου και τους
δείχνω κατά την όρχηστρα. Διά-
λεξα το καλύτερο.

Πλησιάζουμε. Το τραπέζι πι-
αμένο.

—Με συγχωρείτε, απευθυνόμαι
στον φίλο, αλλά το τραπέζι είναι
δικό μας, υποθέτω.

—Κακώς το υποθέτετε, μου ά-
παντά ένας παχύς και ζορικός κύ-
ριος, που φαίνεται άσχηγός της
πρόας που κατεχράσθη το τρα-
πέζι μας.

—Με συγχωρείτε, αλλά δεν τό
έπαινα. Είναι δικό μας.

—Μήπως κάνετε λάθος στο νο-
μό;

—Όχι. Το 29 δεν είναι;
—Μάλιστα.

—Τότε είναι δικό μας. Τόχω
κρατήσει από τη Δευτέρα. Κιόκως
έγκαταστάθηκε. Είναι κι' όνο-
μά μου.

—Τι λέτε, κύριε; Στο δικό
μου όνομα ήταν κρατημένο.

—Πώς λέγεσθε, παρακαλώ;
—Ιωάννης Παπαδόπουλος. Κι'
είρε;

—Ιωάννης Παπαδόπουλος. Χαι-
ρω πολύ. Τι γίνεται τώρα;

—Τι θέλετε να γίνει; 'Ο ίδιος
ο μαίτρ μας ώδηγησε εδώ.

—Κακώς. Θα τον φωνάξουμε
άμέσως.

Τραβάω τον μαίτρ στον τόπο της
κατοχής.

—Ω! Συγγνώμη. Παραξήγη-
σις, μάς πληροφορεί με το μελέ-
νιο όρος που παίρνουν οι μαίτρ
όταν τ' άκάνουν θάλασσα. Ιωάννης
Παπαδόπουλος και ο κύριος. Μου
τηλεφώνησε ο κύριος χθές, έκύ-
ταξα το πλάγιό μου και του είπα:
«Κρατημένο το τραπέζι σας».

—Μήπως πρόκειται περί του α-
υτού προσώπου.

—Ναι, αλλά δεν πρόκειται.
'Εγώ θέλω το τραπέζι μου. Τό-
χω κλείσει από τη Δευτέρα. Πρό-
τος.

—Έχετε δίκιο, αλλά βλέπετε
ήρθε πρώτος ο κύριος.

—Αυτό δεν μ' ενδιαφέρει. Θέ-
λω το τραπέζι μου! Σηκώθηκε,
κύριε Παπαδόπουλε.

—'Εγώ δεν σηκώνομαι από δω,
κύριε Παπαδόπουλε. Είμαι και θα
μείνω.

—Είσθε θρασύς, κύριε Παπα-
δόπουλε.

—Τόν κακό σου τον καιρό, κύ-
ριε Παπαδόπουλε.

Παρά λίγο ν' άσπραχτούμε. Μας
κράτησαν, αλλά ανταλλάξαμε βα-
ρετές κουβέντες. Τέλος, του είπα:

—'Από έναν Ιωάννη Παπαδόπου-
λο περίμενα καλύτερη συμπεριφο-
ρά. Λυπούμαι πολύ.

—'Ας κόψε το λαιμό σου.

—'Ο μαίτρ μας στρίμωξε σε μία
γωνία, πίσω από μία κολόνα. 'Η
βροδιά μας χάλασε. 'Ο κόσμος
χορεύει σαν τρολλός κι' έκανε κέ-
φι, αλλά εμείς φύγαμε με την έν-
τύπωση πως ήταν ο χειρότερος χο-
ρός της χρονιάς.

Και είναι κι' ένα ασχολοτάγου-
δο που άκούσαμε ένα βράδυ σε
κάποιο κέντρο. 'Εκεί είχαμε πάει
η κυρία μου, εγώ και ο συνεται-
ρος μου ο Θόδωρος. — Έχουμε μία
'επιχείρησι με τον τίτλο «Παπα-
δόπουλος και Σία». Και βγαίνει,
λοιπόν, ο λεγόμενος κομφορταστές
κι' άρχίζει:

«'Ηταν μία εταιρεία θαυμασία,
Παπαδόπουλος και Σία».

Και ξαφνικά πετάγεται ένας
γνωστός μου που έτυχε στο αντί-
κρυνό τραπέζι και μου φωνάζει
δυνατά:

—Παπαδόπουλε! Για πένα τ'ά
λέει.

—Όλος ο κόσμος γύρισε και μάς
κύταξε. 'Όσο ποχωρούσε ο κομ-
φορταστές και διηγόταν τ'απαθή-
ματα του Παπαδόπουλου, με κάτι
πονιρά υπονοούμενα εις βάρος
του, τόσο το πλήθος χαμογελού-
σε εις βάρος δικό μου κι' έπειτα
ξέσπασε:

—Γεια σου, Παπαδόπουλε! Γεια
σου Σία, κατεργάρι!

—Αναγκασθήκαμε να φύγουμε
μέσα σ' ένα έκαλλο κύμα πρόγ-
κας.

Και τότε πιά είπα στην κυρία
μου:

—Μαρία, αυτή η κατάσταση δεν
μπορεί να εξακολουθήσει πλέον.
'Η θ' αλλάξουν όλοι οι άλλοι
Παπαδόπουλοι επίθετο, ή θ' αλλά-
ξω το δικό μας.

Κι' έπειτα είνα δύσκολο να πεί-
σης όγκω χιλιάδες Παπαδόπου-
λους να κάνουν άλλαγή, πήρα την
άποφάσι εγώ. Υπόσάλα αίτησι
και τώρα οι κάρτες μας λένε: «Κύ-
ριος και Κυρία Ιωάννου Τζιτζιρ-
μπίτζη». 'Αν βρεθεί άλλος με τέ-
τοιο επίθετο, εγώ να ξαναγίνω
Παπαδόπουλος!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Της στιγμής

—Ένας τοκογλύφος γυρίζει σπι-
τι του, άργά τη νύχτα. Σ' ένα
σκατεινό δρόμο τον συναντάνε δυο
κακοποιοί.

—Δώσε μας τ'ά λεφτά σου! του
λένε άπειρητικά.

—'Εκείνος 'υπακούει, έρέμοντας.
Κρατάει όμως ένα πρσόν.

—Αυτά, γιατί δεν τ'ά δίνεις;
του φωνάζει ο ένας ληστής.

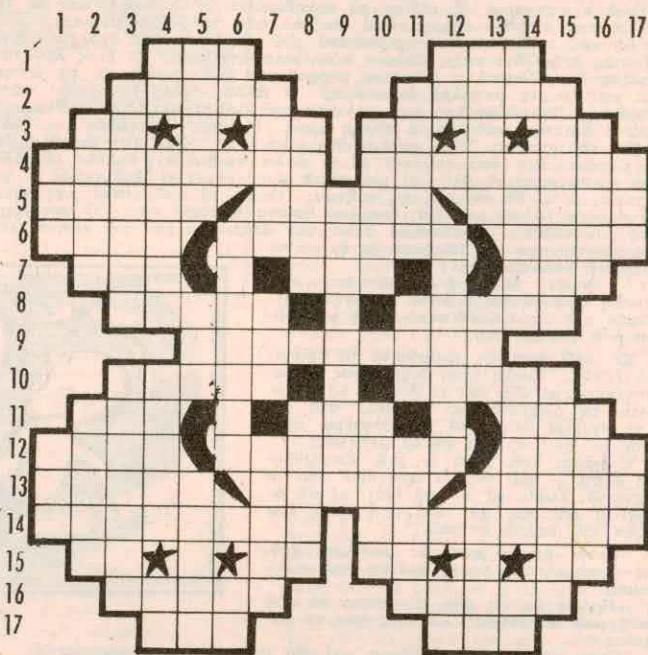
—Αυτά εγώ, ο τόκος, που τον
κρατάω πάντα προκαταβολικά, ό-
ταν δίνω λεφτά!

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ.477

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Τοπικό επίρρημα. — 'Ασχο-
λείται με ποδοσφαιρικά ζη-
τήματα.
- 2 'Ο χρόνος που πέρασε. —
Κέρματα μικρής αξίας.
- 3 Νότα. — Προηγούνται παρα-
δείγματα. — 270. — Λεπτό
νηματίο.
- 4 'Αναλία που ζωντάνεψε ή
'Αφροδίτη κατά παράκλησιν
του Πυγμαλίωνος. — Βασανί.

- 6 διασώμου άστέρος του
Χόλλουνουντ. — Προορίζεται
για καλλιέργεια.
- 7 Τροπικό επίρρημα. — 'Η έ-
πιφάνεια ενός ποτάμματος
(άρχ.). — 'Αρχή όρκου.
- 8 Περιφνη άκρόπολις της
αρχαιότητας. — 'Αναφορική
άντωνυμία (πληθ.). — Ραν-
τίζω.
- 9 'Απαραίτητο σε μία έφημε
ρίδα. — Αγίνωτες.

- 5 Τοπικό επίρρημα. — Σωστός. —
Οι τοιγάνες το χειρίζονται
με δεξιοτεχνία.
- 6 Την κυνηγούν οι ήοιπται. —
Πληρης. — 'Όνομα δυο όμυ-
ρικών ήρώων.
- 7 Ομοιωματικό (δημοτ.). — 'Ε-
κεί το ίδιο μέγεθος με άλ-
λη. — Προσωπική άντωνυμία
(β' προσ.).
- 8 Ζωντανό μελανοδοχείο. — Πα-
ραπόταμος του Τιβέρεως.
- 9 'Εχει κλίσιν για κάτι (ου-
δέτερον).
- 10 'Ανδρικό όνομα. — Πόλις των
'Ηνωμένων Πολιτειών επί
του Μιζούρι.
- 11 Χύνω (άρχ.). — 'Ο περίπα-
τος των νηπιών. — Κατοικί-
διο ζώο.
- 12 Λιμάνι της γαλλικής Β. — 'Α-
φρικής. — Γενναίος. — Νη-
ιότητα.
- 13 Πό ννωστά ως καρούλια. —
Τό μικρό όνομα του ήρώος
άστυνομικών μυθιστορημά-
των. — Προσέοει στους 'Ι-
σπανούς ευχάριστο θέαμα.
- 14 Δεν είναι πολύ άγρια, άλλ-
ωτε και ήμερα. — Κάτι που
χρειάζονται συχνά οι μπα-
ταρίες.
- 15 Χαρακτηρίζουν ποιότητα. —
Συμψωνων. — Συνοδεύουν δι-
σκοκία το βουίλα. — 'Ανθη.
- 16 Καταστρέφω την κόφι ενός
μπακιριού. — Τόν προσκυ-
νών.
- 17 Στ' άπουλήματα το διπλα-
σιάζουν. — Προσωπική άν-
τωνυμία.

- 9 'Αρχαία χώρα της Ν. 'Ηπει-
ρου.
- 10 'Ενδυμασία. — Δεν έχουν ό-
ρεξι για άσπεία (ουδ.).
- 11 Το πρηνματικό της όνομα
είναι Λουκία. — Πρόθεσις. —
'Εχομε όλοι τουλάχιστον έ-
να.
- 12 'Υποθετικόν (άρχ.). — Προ-
σέτε τον κάτι θα σ' ά-
ρη. — Συνοδεύει το 'άρα.
- 13 'Αρχαίον άαμα. — Όνοια στο
μέγεθος. — 'Αναθυμίασις.
- 14 'Υποσέρις. — Τραπουλόχο-
το. — Προκοπή (δημ.). — 'Α-
πανορευτικό.
- 15 Περιφνη όπος του Βιργίλι-
ου. — 'Υμνος.
- 16 Κάθισμα για πολλά άτομα.
— Περιποίησης ξένου.
- 17 'Η όλαδιούπολις των Βυζαν-
τινών. — Προσωπική άντ-
ωνυμία (β' πρόσ.).

ΚΩΝ. ΣΑΛΑΠΑΤΑΣ

Η λύσις του 476

στη σελ. 82

Νά γιατί αϋδήθησαν τ'ά έλκη

—Ένας λόγος της μεγαλύτερας
συνιότητος του γαστρικού έλκους
στο άνδρικό φύλο είναι ίσως τό
ότι οι άντρες νοιάθουν άδέσπο-
τητα τώρα στην επαγγελματική
σταδιοδρομία τους, έξ αίτίας του
άναγωνισμού των γυναικών! 'Η
θεωρία αυτή διατυπώθηκε από τον
καθηγητή του Πανεπιστημίου Κό-
νελ, δόκτορα Λώρενς Χίνκλ. «'Ο-
ταν οι γυναίκες έβιεναν στο σπίτι
τους και σ'α παιδιά τους — γράφει
ο δόκτωρ Χίνκλ — ή θέσι του άν-
δρος στην κοινωνία ήταν άσφαλέ-
στερη, κι' έθεωρείτο πάντα αυτός
ώς ο πραγματικός άρχηγός της οί-
κογενείας. Σ ήμερα, ο άναγωνι-
σμός της γυναίκας του προκαλεί
συνεχώς άσσυχίες. Μά κι' οι γυ-
ναίκες παθαίνουν τώρα έλκος συ-
χνότερα από άλλοτε, από τον και-
ρό δηλαδή που έμεναν στο σπίτι
κι' άφηναν τους άντρες τους να
παίρνουν κάθε σθεαρή άπόφασι».

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Σύνδεσμος (άρχ.). — Στο
νερό δεν νινεται.
- 2 Κάτι που ή σελήνη αλλάζει
συχνά. — Δεν ζή κανείς χω-
ρίς αυτό.
- 3 'Ελλην ποιητής. — 'Εμφαν.
- 4 Χαρακτηρίζουν έταιρείες.
'Ανημα. — Τυφία της Μ. 'Α-
σίας. — Άρθρο.
- 5 'Η θεατρική παρουσιάζει πάν-
τοτε ένδιαφέρον. — Επώνυ-

— Μαρία!... Φέρε μου τ'ά κρεμμύδια γρήγορα! 'Ερ-
χονται κάτι συγγενείς του μακαρίτη!...

— Τό άφιλέτιμο!... 'Ολόφτυστο στο περπάτημα
του πατέρα του!...

— Κάτι φίλοι του μακαρίτη, χρυσέ μου. Μάθανε
ότι άρραβωνιαστήκαμε και ήρθαν να μάς... ευχη-
θούνε!...

«Χρόνος φείδου!...»

—'Ο φίλος; Μπα, τί βλέπω Νικολάκη; 'Επενέθη
κι' ό... μακαρίτης!

— Δεν μπορώ να καταλάβω τί της βρήκε και πή-
ρε αυτή τη νύχρα με τις κόρες!...

ΤΑ ΑΚΟΜΨΑ ΒΑΔΙΣΜΑΤΑ

Μάθετε να περπατάτε κανονικά

ΜΠΟΡΕΙ να έχετε υπέροχο πρόσωπο και το πιο καλλιγράμμο σώμα. Μπορεί να έχετε τα πιο ωραία μάτια του κόσμου και το χαμόγελό σας να είναι άπειρος γοητευτικό. Μπορεί να έχετε τα πιο καλοφτιαγμένα πόδια και μέση σφίγγας. Όλα αυτά δεν αξίζουν τίποτα, αν δεν ξέρετε να περπατάτε.

Ένας Γάλλος αισθητικός, ο Μαρσέλ Μπριού, είχε κάποτε την υπομονή να καθίσει στην τσάντα ενός παριζινού καφενείου και να προσέξει τις γυναίκες, που περνούσαν στο πεζοδρόμιο. Ήξερε απ' αυτές τις ξένες και εκείνες που είχαν άερα επαγγελματίες και περιωρίσθηκε μόνον στις Παριζιάνες, στις γυναίκες, δηλαδή, που όλη η εμφάνισή τους έδειχνε πως είχαν εγκλιματισθεί στην ατμόσφαιρα του Παρισιού. Σε τρεις μέρες έμέτρησε 437. Μερικές απ' αυτές ήταν ωραίες. Οι περισσότερες είχαν καλοφτιαγμένα σώματα και κομψή εμφάνιση. Έ λοιπόν! Ο Γάλλος αισθητικός βρήκε ότι μόνον 14 περπατούσαν με χάρη. 71 περπατούσαν σχετικώς καλώς. 80 - 90 υποφερόντα. Κι' οι υπόλοιπες τελείως αντιαισθητικές. Οι αριθμοί αυτοί αντιπροσωπεύουν μόλις κάτι περισσότερο από το 1/3. "Αν θέλαμε να γενικεύσουμε αυτή την παρατήρηση, ελάττωμα στην κατάσταση ότι τα 2/3 των γυναικών περπατούν αντιαισθητικά. Και δεν θα ήμαστε μακριά από την αλήθεια.

Υπάρχουν αναρίθμητοι τρόποι κακού βαδίσματος. Αν εξαιρέσουμε τις περιπτώσεις που το κακό βάδισμα οφείλεται σε οργανική αναπηρία ή πάθηση, όλες οι άλλες είναι επίκτητες, προέρχονται, δηλαδή, από μια κακή συνήθεια, που με τον καιρό έγινε δεύτερη φύσις.

Αλλ' ως δούμε πότε μια γυναίκα περπατάει άχαρα και ποιες συνέπειες μπορεί να έχει αυτό το κακό βάδισμα στην υγεία της. Οι κυριότερες περιπτώσεις είναι οι ακόλουθες:

1) Το να περπατάτε σαν να φοβάσαστε μήπως σπάσετε τ' αυγά.

Αυτή την εντύπωση δίνουν οι γυναίκες που κάνουν πολύ μικρά βήματα, σκύδοντας το κορμί προς τα εμπρός. Το ελάττωμα αυτό είναι συχνό σε όσες δεν έχουν συνήθει να περπατάνε με ψηλά τακούνια.

2) Το βάδισμα της ακρίδας.

Είναι το περπάτημα με τις μύτες των ποδιών και με αλύγιστες τις κινήσεις.

Το περπάτημα αυτό, έκτος από το ότι είναι αντιαισθητικό, προκαλεί συχνά πόνο στις κινήσεις και άλλες διαταραχές του οργανισμού.

3) Το βάδισμα με τις φτέρνες.

Πολλές γυναίκες χτυπάνε με τις φτέρνες το έδαφος, σαν τους στρατιωτικούς του παλιού καιρού.

Το περπάτημα αυτό προκαλεί δονήσεις σ' όλο το σώμα και ειδικότερα στην σπονδυλική στήλη. Οι συνέπειες αυτών των δονήσεων μπορεί να είναι εξαιρετικά σοβαρές (κεφαλαλγίες, διαταραχές του νευρικού συστήματος κτλ.).

4) Το βάδισμα «ά λα Σαρλώ».

Το βάδισμα αυτό χαρακτηρίζεται από τη στροφή των ποδιών

προς τα έξω.

5) Τα στρεβλά πόδια.

Το περπάτημα με τα πόδια προς τα μέσα είναι το ίδιο αντιαισθητικό όσο και εκείνο με τα πόδια προς τα έξω (ά λα Σαρλώ).

6) Το να περπατάτε με τα χέρια κολλημένα στον κορμό ή αντίθετα να τα κινείτε πολύ γρήγορα.

Τα χέρια πρέπει να παρακολουθούν τις κινήσεις των ποδιών. Όταν τα κρατάτε αλύγιστα και κολλημένα στο σώμα σας, όχι μόνον χρειάζεται να καταβάλλετε μεγαλύτερη προσπάθεια για να μπορέσετε να περπατήσετε, αλλά και οι κινήσεις σας γίνονται αντιαισθητικές και άκομψες. Τα πόδια σας πρέπει τότε να σηκώνουν όλο το βάρος του σώματός σας. Έτσι, δίνετε την εντύπωση πως... κυλάτε πάνω σε ροδίτσες, όπως οι μαριονέτες.

Στην δεύτερη περίπτωση, όταν κινείτε υπερβολικά τα χέρια σας, ή τα πόδια σας θα παρακολουθήσουν την κίνηση των χεριών σας, όποτε δεν θα περπατάτε, αλλά θα τρέχετε, ή δεν θα την παρακολουθήσουν, όποτε θα υπάρχει μια έλλειψη αρμονίας μεταξύ των κινήσεων των άνω και των κάτω άκρων. Και τα δυο είναι κακά.

7) Το βάδισμά σας μπορεί να είναι άκομψο και για πολλούς άλλους λόγους. Μερικές γυναίκες περπατάνε βαρειά, ενώ άλλες δίνουν στο σώμα τους μια άκαμψια, που του αφαιρεί κάθε ίχνος κομψότητας. Άλλες πάλι περπατάνε με το κεφάλι σκυμμένο μπροστά, σαν να κτυπάνε τα παπούτσια τους, ενώ άλλες κάνουν τόσο βίαιες κινήσεις, που νομίζει κανείς πως θα πάθουν εξάρθρωση.

Άλλες απλώνουν την κοιλιά τους μπροστά, σαν να βρίσκονται σ' εν διαφερόντα κατάσταση, άλλες δίνουν την εντύπωση πως σέρνουν πίσω τους βαρύ φορτίο, άλλες ταλαντεύονται σαν να βρίσκονται πάνω στη γέφυρα πλοίου κτλ.

Όλες αυτές οι κακές συνήθειες αποτελούν εγκλήματα εναντίον του εαυτού σας. Μπορούν, ευτυχώς, να διορθωθούν με λίγη καλή θέληση και με κάποια δόση επιμονής και υπομονής. Πριν από όλα, πρέπει να διαγνώσετε το ελάττωμά σας, πράγμα που δεν είναι δύσκολο. Έπειτα, πρέπει να θελήσετε ν' απαλλαγείτε απ' αυτό. Καί, για ν' απαλλαγείτε, πρέπει ν' αποκτήσετε μια αντίθετη συνήθεια. Αυτή η συνήθεια είναι το καλό βάδισμα. Με μια επίμονη προσπάθεια θα τα καταφέρετε.

Για να περπατάτε καλά, πρέπει να έχετε το κεφάλι ψηλά, το σώμα ευθυγνό, αλλ' όχι αλύγιστο, την κοιλιά προς τα μέσα, χωρίς, όμως, να τεντώνετε προς τα έξω την περιφέρεια, και τα πόδια ίσια και εύκαμπτα. Πρέπει ακόμη οι κινήσεις σας να είναι άπλετες, ανάλαφρες κι' ελαστικές. Όταν υπάρχουν αυτές οι προϋποθέσεις, το βάδισμά σας θα είναι χαριτωμένο, κομψό και γοητευτικό.

Η κομψότης μεγαλώνει

Και μια ειδοίση που θα ενθουσιάσει όσους είναι ήδη κομψοί κι' ενδιαφέρονται να μη χάσουν αυτό το ζηλευτό τους χάρισμα! Οι ψυχολόγοι των πανεπιστημίων Στάνφορντ και Καλιφορνίας βρήκαν ότι οι κομψοί άνθρωποι - άντρες ή γυναίκες - γίνονται ακόμη κομψότεροι, όσο προχωρούν στα χρόνια.

Τά μέτρα της τροχιάς

Για να μη δίνω εντύπωση μιας πόλεως τυχαίας, εντάθηκαν στο άστυ μας τα μέτρα της Τροχιάς, που προσπαθεί με τα καρφιά και με ποικίλους τρόπους, κανονικό περπάτημα να μάθη τους ανθρώπους και με τον αυστηρότατο κι' αδέκαστο της νόμο, ζητά να βάλει όλους μας στον... ίσιο μας το δρόμο!

Αλλά τα μέτρα της αυτής τα ζηλευτά και τ' άριστα, για μερικούς και μερικές δεν είναι διόλου ευχάριστα. Και βλέπεις κάθε γόησσα να δείχνει κατσουφιά, δασύς αναγκάζεται να πάη απ' τα καρφιά, γιατί νομίζει του «σωρού» κι' εκείνη πως θα γίνη και θα περάση αθέατη ή τόσο της σαγήνη... Ένώ, εάν ελεύθερη κι' αδέσποτη γυρίση, απ' όλες, υποτίθεται, αυτή θα ξεχωρίση... Κι' αν είναι νέα, πράγματι, με θέλητρα γεμάτη, καρφί θα μπαίνει πάντοτε στον γυναικόν το μάτι!

Με κατσουφιά τα σώματα και τα καρφιά τα βλέπουν κι' εκείνοι που την σήμερα στην τράκα διαπρέπουν, γιατί συμβαίνει, δυστυχώς, συχνά πολύ συχνά, απέναντι τους ακριβώς δ...στόχος να περνά, κι' ωστόσο την δόκιμη την βόλτα τους να κάνουν τον...γκαρδιακό το φίλο τους δια παντός τον χάνουν!... Μ' αυτά τα μέτρα, βέβαια, κι' αυτοί αντιλαμβάνονται, ότι πολλές κι' αμετρητές... συγκρούσεις προλαμβάνονται, μα φανερά εκφράζονται και το πικαρίσμά τους, διότι προλαμβάνεται και το...τρακάρισμά τους!...

Όπως των όσων είπαμε, κατάκαρδα μπορεί το πράγμα να το πάρουν και πλείστοι νεαροί. Μπορεί να είναι τους, δηλαδή, να σκάση, να κραυγή, δασύς το κατόπιν της μια νέα έχη πάρει... γιατί εκεί που σκέπτεται ότι μ' αυτά που ξέρει και με τα κοπιμένα του θα την καταφέρει από τον άστυφύλακα, την τελευταία ώρα, του... κόβεται ή φόρα...

Στην άλλη όχθη ή ματμαζέλ με το ταχύ της βήμα περνά στα πεταχτά ενώ σ' αυτόν ο πόλισμα κάνει του «στόπ» το σήμα και τότε σταματά.

Και κόβεται ή επαφή και τότε με άκεφιά, ο νέος αισθάνεται πια πως κόβεται στα...καρφιά!

Όρα, όπως είπαμε, τα μέτρα θεωρούνται, μα δεν μπορούν απόλυτα κι' εν τάξει να τηρούνται, γιατί δεν είναι κι' εύκολο να δείξω ευνομία και νάχης ψυχραιμία, όταν μπροστά στα μάτια σου περνά μια σωφερίνα, πραγματική... σιρήνα και μολονότι δεν πατά ταχύτητα φρενίση, με το γοητλήκι της τους πάντα παρασύρει... Κι' όταν περνάει, φίλε μου, στους δρόμους, τέτοιες Ένες, άτακτως και το αίμα σου... κυκλοφορεί στις φλέβες!

Δεν είναι, τέλος, εύκολο τα μέτρα να τηρήσης και να συμβάλεις, πρόθυμα, στις αποσυμφορήσεις, έφ' όσον διασχίζουν τους δρόμους τακτικά κάτι «κομμάτια» σπάνια κι' υπεραποκλήτικα...

Και βγάζεις το συμπέρασμα πως κάθε τέτοια γόησσα κι' ασύλληπτη κομάρια, στο κάθε της το πέρασμα, θ' αδεύνη των, εν φύσει, χαζών την...χαζομάρα! Αλλά και τα όχημα, χωρίς να το θέληση εις την κυκλοφορία τους θα τα παρακλώση, γιατί θάναυ κορίτσαρος, χωρίς υπερβολές, που το κυττάς έμβρόντητος και τραγονδάζ και λές: «Απόψε κάνεις μπάνι, σε βλέπουν και φρενάρουν και...σταματούν τα τραν»!

Εισαγωγή
Μα. Γαδάρη

Εισαγωγή
Γ.

Η ΔΟΡΑΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ

ΜΑΡΤΙΟΣ του 1942. Ο λοχαγός Χάρης Αγγελάκης, της υπηρέσιας «Μ.Ο.4», πέρασε μία πολύ ανήσυχη νύχτα. Ή μια ύπνερα από την άλλη, ήρθαν απίστευτες πληροφορίες. Ολόκληρη η ομάδα των ειδικευμένων σαιμπούερ που έφτασαν προχθές μυστικά από το Κάιρο για να λάβουν μέρος στις επιχειρήσεις έναντι του εφοδισμού του στρατηγού Ρόμελ, έπεσαν στα χέρια της Γκεστάπο. Κανείς δεν τα κατάφερε να ξεφύγει. Ούτε ο υπολοχαγός Μάκ Νόρτον, στον οποίο είχε τις πιο σίγουρες ελπίδες, για το μεγάλο σαιμπούερ των σιδηροδρόμων, που προετοιμάζετο από πολλούς ή οργανισμούς, κατόπιν έντολης του σαιμπούερικού στρατηγείου της Μ. Ανατολής.

Χθές το απόγευμα, σε κάποιο σπίτι της οδού Πάτμου 36, περίμενε το Βρετανό αξιωματικό, που είχε εκπαιδευθεί στην ειδική σχολή του Γουάινμπορν Μάινερ του Λονδίνου, για να αναλάβει αυτός την επικίνδυνη δουλειά. Ή συνάντησι δεν έγινε. Ο Μάκ Νόρτον, μαζί με τρεις άλλους συντρόφους του, πιάστηκαν από τους Γερμανούς. Ύστερα από μερικές ώρες μαθεύτηκαν τα νέα. Ή αποστολή είχε προδοθεί, άγνωστο από ποιόν. Και τώρα οι τέσσερις άντρες μοιροτρούσαν με τον πιο απάνθρωπο τρόπο, μέσα στα φοβερά μπουντρούμια της μονάδας «3000» της οδού Παμίδου 8.

Μόλις ξημέρωσε, ο Χάρης Αγγελάκης, πατάστηκε από το κρεβάτι του κι άρχισε να ντινέται βιαστικά. Έπρεπε να βγει άμεσα, να εξακριβώσει επί τέλους πώς έγιναν τα πράγματα. Οι πληροφορίες που του είχε φέρει ο σύνδεσμός τους το προηγούμενο βράδυ, ο Θάνος Χατζής, ήταν όλες μαύρες και σκοτεινές. Δεν πήγαινε πια καμιά ελπίδα. Κι ωστόσο, ο λοχαγός, παρ' όλη τη δικαιολογημένη ανήσυχία του, δεν είχε απελπιστεί τελείως. Ο Χατζής μαζί με τον (νωμιστά) Λουκά Μαυρούλια, έπρεπε να παραλάβουν τους τέσσερις άντρες από το Λαύριο και να τους μεταφέρουν στην Αθήνα. Άλλ' όταν έφτασαν εκεί, η Γκεστάπο είχε προλάβει πολύ πριν από αυτούς και τους συνελθει. Αυτά ήταν τα προμερά νέα που του είχε φέρει ο Χατζής.

—Και τώρα που βρίσκεται ο Μαυρούλιας; τον ρώτησε μία στιγμή ο Αγγελάκης. Κι ού κι' αυτός, πρέπει να εξαφανιστείτε. Το ίδιο θα κάνω κι' εγώ. Ο προδοτής μπορεί να μας ξέρη όλους και να μας καταδώσει. Πρέπει πάντως να τον μάθουμε, για να τον βγάλουμε απ' τη μέση.

Ο σύνδεσμος δεν φίλησε, μά συμφώνησε με τα μάτια πώς έτοι έπρεπε να γίνει. Ύστερα έφυγε για να πάει να βρει, όπως είχε, τον ενωμοτάρχη και να του πη την παραγγελία του αρχηγού τους. Γρήγορα όμως ξαναγύρισε και δήλωσε στον Αγγελάκη πως ο Μαυρούλιας είχε εξαφανιστεί. Πουθενά δεν κατάφερε να τον ανακαλύψει, παρ' όλο που είχε και πέν αναζητήσε απ' γινεκά τους απόστον. Ή ανήσυχία του λοχαγού κορυφώθηκε. Συγχρόνως όμως χιλίες δυό υποψίες άρχισαν να βαρύνουν το μυαλό του. Μήπως αυτός ήταν ο προδοτής; Γιατί όχι; Μήπως να είχε πουλήσει στους Γερμανούς και τώρα πήγαινε από σπίτι σε σπίτι, για να υποδείξει τους πατριώτες του μυστικού πολέμου.

—Τον γνωρίζεις καλά το Μαυρούλια; ρώτησε ξαφνικά ο Χατζής. Ποιος τον έφερε στην οργάνωση;

—Εγώ, αποκρίθηκε εκείνος ξαφνιασμένος. Γιατί με ρωτάς, κύριε λοχαγέ;

Ο Αγγελάκης αναρρίχισε τους ώμους του και δεν απάντησε. Για μία στιγμή σκέφτηκε πώς δεν ήταν σωστό να κατηγορήσει ένα σύντροφό του, χωρίς να έχει κανένα στοιχείο ένοχής έναντιόν του. Είπε μονάχα στο Χατζή να έτοιμασέ τη. Θα πήγαιναν να εγκατασταθούν σε κάποιο κτιπιακό της οδού Αφροδίτης 6. Ήταν ένα από τα πολλά καταφύγια της οργάνωσης, που έλαχιστοι το γνώριζαν. Ο Χατζής πήρε μερικά πράγματα κι' ακολουθούσε τον αρχηγό του. Το κρύο ήταν τσουχτερό. Οι δρόμοι ήταν έρημοι και σκοτεινοί. Ωστόσο έφτασαν γρήγορα στο σπίτι της οδού Αφροδίτης χωρίς να τους συμβεί κανένα πρόσωπο. Μπήκαν μέσα κι' ο Αγγελάκης έπεσε άποκαμμένος σ' ένα κρεβάτι. Οι συνκινήσεις πόν είχαν τσακίσει. Περισσότερο όμως απ' όλα τον βασάνιζε η σκέψη ότι το σαιμπούερ, που τόσες προετοιμασίες είχε κάνει γι' αυτό, δεν θα εκτελείτο.

Έτσι πέρασε η νύχτα. Ο Χατζής είχε αποκοιμηθεί κι' αυτός πάνω σ' ένα ντιβάνι. Μά τώρα που άκουσε τον αρχηγό του να σηκώνεται από τα χαράματα, άνοιξε τα μάτια του και περίμενε να του μιλήσει πρώτος. Ο Αγγελάκης άναψε ένα τσιγάρο και τον κύταζε αμίλητος. Σ το άεξόστο πρόσωπό του, η κόυρα και η αγωνία είχαν σκάσει βαθειά σημάδια.

Ήταν μία τρομερή άτυχία! είπε ξαφνικά ο Χατζής για να πη κάτι. Νά μη γλυτώσει κανείς! Ωστόσο ένα είχε το γεγονός: Οι Γερμανοί τα κατάφεραν να μας δέσουν τα χέρια! Το σαιμπούερ του πραιού για το έλικο που προορίζεται για το Αφρική Κόρπ του Ρόμελ, ματαιώνεται.

—Ούτε κουθέντα γι' αναβολή! φώναξε ο Αγγελάκης. Το τραινο πρέπει να τινιστεί απόν αέρα! Δεν φαντάζομαι να φοβάσαι, Θάνο!

Φυσικά όχι! Το ξέρεις αυτό, κύριε λοχαγέ! αποκρίθηκε χωρίς να πειραχθεί. Μά η επιχείρησι χρειάζεται δοκιμασμένους ανθρώπους. Ο Μάκ Νόρτον και οι σύντροφοί του, ήταν οι πιο κατάλληλοι γι' αυτή τη δουλειά. Έμεινε οι άλλοι της οργάνωσης, δεν ξέρουμε πολλά πράγματα. Κι' ύστερα μας λείπουν τα εφόδια. Δεν έχουμε τις απαιτούμενες εκρηκτικές ύλες...

—Θα σου πω ένα μυστικό, έκανε χαμηλόφωνα ο αξιωματικός. Θυμάσαι όταν εξαφανίστηκε για λίγον καιρό; Ήμουν στο Κάιρο! Έφυγα μ' ένα καϊκι της οργάνωσης κι' όταν γύρισα, έφερα μαζί μου δυό άσπραμας και τρία ασκικά έλικο για σαιμπούερ. Όλ' αυτά βρίσκονται τώρα κρυμμένα, σε μία αποθήκη της οδού Πρεβέζης. Έπομένως τίποτε δεν μας λείπει...

Ο λοχαγός σταμάτησε απότομα. Κάτι τον ξάφνιασε. Τον φάνηκε πως άκουσε απ' έξω, ανάλαφρα βήματα και χαμηλές κουβέντες. Μ' ένα πηδύμα βρέθηκε κοντά στο παράθυρο κι' αναρρίχισε με τρόπο την κουρτίνα. Το σκοτάδι ήταν βαθύ άκόμη, μα ώστόσο κατάλαβε να διακρίνει δυό σκιές που κάτι έκαναν στην πόρτα του σπιτιού τους. Ποιοι ήταν και τί ήθελαν; Τράβηξε το πιστόλι του κι' έκανε νόημα στο Χατζή να πάει κι' αυτός το δικό του. Ο νεαρός σύνδεσμος, πετάχτηκε άμεσα από το ντιβάνι κι' άρπασε το ένα από τα δυό έλικο που του τα είχε άκουμπιμένα σε μία καρέκλα. Σ το πρόσωπό του είχε άπλωσει μία παράξενη άχρότητα και ή κάτω του χείλος άρχισε να τρέμει έλαφρά. Κύταζε κι' αυτός από το παράθυρο.

—Φεύγουν, είπε ο Αγγελάκης. Κάτι άφησαν στην πόρτα μας και τώρα φεύγουν...

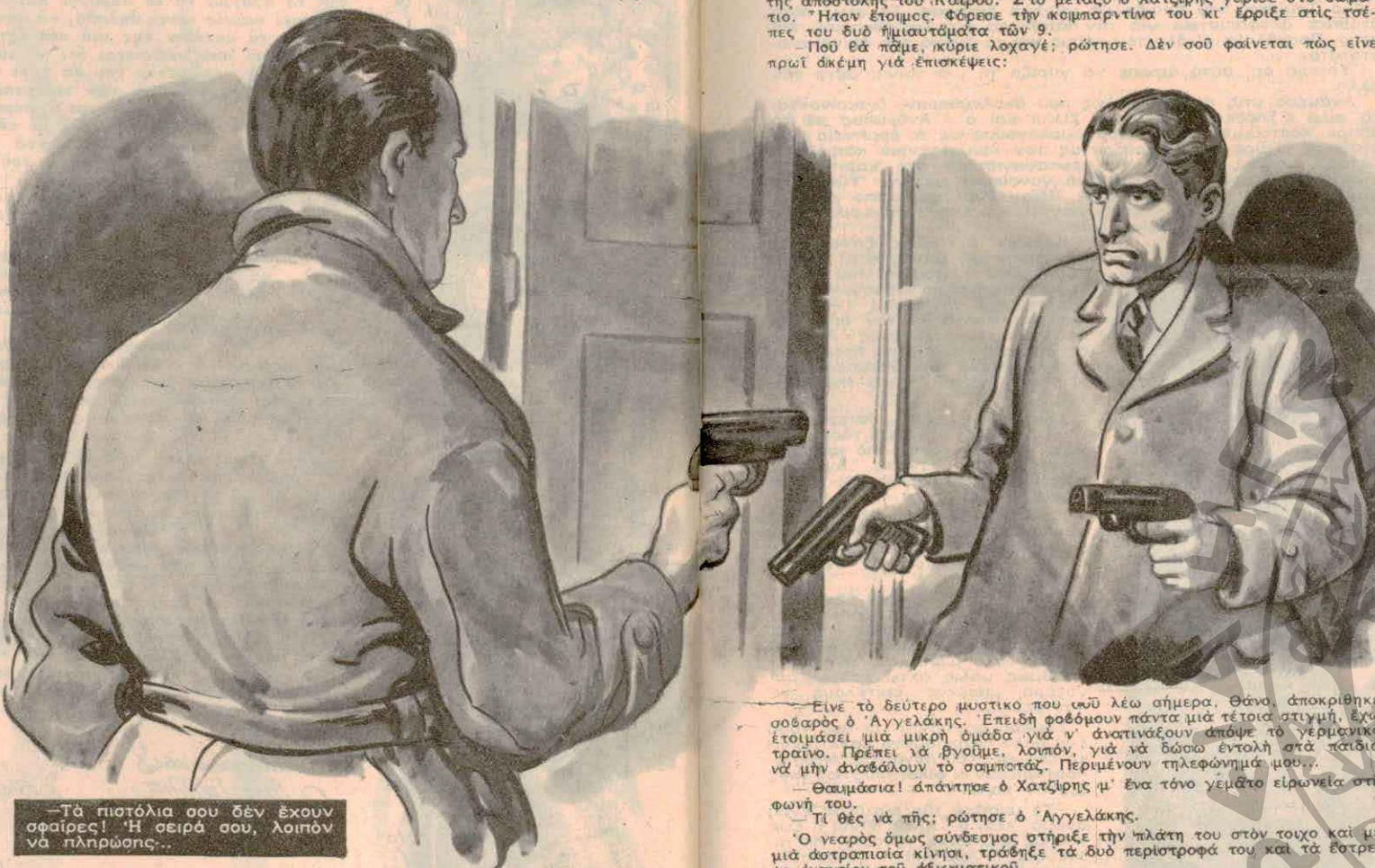
Βγήκε από το δωμάτιο, πέρασε τρέχοντας το μικρό διάδρομο κι' έτοιμασθηκε ν' άνοιξη με ήρπιο την έξορτα. Τα μάτια του έπεσαν σε μία μικρή έφημερίδα που την είχαν χάσει κάτω από το άνοιγμα της πόρτας. Ο Αγγελάκης άναπνευσε με άνακούφισι. Τώρα μόνο καταλάβαινε τί έκαναν οι δυό εκείνες μυστηριώδεις σκιές που είδε από το παράθυρο. Ήταν μυστικοί «ετασμείς» του παρόνομου τύπου. Χαρούμενος έσκυψε και την πήρε. Ήταν μία μικρή τετρασέλιδη έφημερίδα, που είχε τον τίτλο «Ρ.Α.Φ.». Άλλά καθώς την άνοιξε, ένα διπλωμένο χαρτάκι κύλησε από μέσα του. Περιεργος το πήρε από χάμω και το διάβασε. Άμεσως όμως αλαβάνθηκε τα πόδια του να λυγίζουν. Το πρόσωπό του έγινε κάτωχο κι' άκούμπησε στον τοίχο για να μην πέσει.

Πάνω στην ώρα φάνηκε ο Χατζής. Τον είδε ο λοχαγός και με τρόπο, τσαλάκωσε εκείνο το χαρτάκι και το έβαλε στην τσέπη του.

—Άδικα τραμάξαμε, του είπε χαμογελώντας με δυοκόλια. Την έχεις ξαναδεί αυτή την έφημερίδα, με δυοκόλια.

—Εγώ τη βλέπω για πρώτη φορά... Ο νεαρός σύνδεσμος την πήρε από χέρια κι' άρχισε να την εξετάζει μ' ένδιαφέρον. Δεν την είχε δη ποτέ άλλοτε, παρ' όλο που έγραφε ότι κυκλοφορούσε ταχτικά δυό φορές την έβδομάδα. Κι' αυτή ήταν η άλλη. Από τον πρώτο σελίδι μήνα της κατοχής, τρεις τομήρη νέοι αποφάσαν να βάλουν τις βάσεις μιας μυστικής οργάνωσης, με σκοπό να βοηθήσουν τον έθνικόν και σαιμπούερ άγώνα που μόλις τότε άρχιζε στην Ελλάδα. Ήταν τρεις νέοι γεμάτοι φλόγα και πίστι, που άκουσαν από τους πρώτους τη φωνή της σιλασμένης πατρίδας, να τους καλή στο ήρωικό της προσκήνιο. Έτσι σε διάστημα μόνο λίγων μηνών, δημιουργήθηκε μία από τις πιο σημαντικές, άλλά και τις πιο μετρίοφρονες οργάνώσεις της έθνικης μας άντιστάσεως. Ή Ρ.Α.Φ.

Ή οργάνωση διευθυνόταν από τους τρεις ιδρυτές της: Τον Εύαγγελο Βουτσαδόπουλο, τελειόφοιτο της Ανωτάτης Έμπορικής, τον Κώστα Μπουλούμπαση, μπάλιλλο του Δήμου Αθηναίων και το Λευτέρη

—Τα πιστόλια σου δεν έχουν αφαιρεθεί! Ή σειρά σου, λοιπόν να πληρώσεις...

Φραγκούλη, με άμεσους βοηθούς το Δωρόθεο και Μάριο Βουτσαδόπουλο. Αποτελείτο από τρία σιμακτικά κλιμάκια, που το καθένα είχε ξεχωριστή ήρασι και άργανωμένα με τέλει κλαδικό σύστημα. Το κλιμάκιο Α1, αποτελείτο από τα μέλη της οργάνωσης τα έφορτισμένα με τη σινατά, την έκτοπω και τη δοναμιά της μυστικής έφημερίδας Ρ.Α.Φ., καθώς και των προκηρύξεων, των δελτίων ειδήσεων και σπουδήςποτε άλλων παρόνομων έντυπών. Το τμήμα αυτό βρισκόταν κάτω από την επίβλεψη και την επίτηρησι του Εύαγγελου Βουτσαδόπουλου και του Λευτέρη Φραγκούλη.

Ή έφημερίδα Ρ.Α.Φ., που ή εμφάνισι της έπειθε τους κρυφούς ά-

ναγνώστες της ότι τυπώνονταν στη Μ. Ανατολή — έβγαине πάντα σε καλό χαρτί και με καινούργια ήτοιχεία — κυκλοφόρησε συνεχώς από το Μάρτιο του 1942 έως τις 26 Αύγουστου του 1943. Το πιστηριό της βρισκόταν μέσα στο μεγάλο τυπογραφείο του Βουτσαδόπουλου — στην πλατεία των Αγίων Θεοδώρων — άλλά μεταφερόταν συχνά από το ένα μέρος στο άλλο. Πότε σε κάποιο υπόγειο, πότε σε καμιά κατακόμη και πότε πάλι στην όροφή καμιάς πολυκατοικίας.

Το κλιμάκιο Β2, βρισκόταν κάτω από την άπόλυτη επίβλεψη του Κώστα Μπουλούμπαση. Άντικειμενικός σκοπός του κλιμακίου αυτόν ήταν κυρίως η συγκέντρωση πληροφοριών στρατιωτικής φύσεως, μετακινήσεων του έλικο, ναυτικών και άεροπορικών εγκαταστάσεων, κατασκευής οδικών και σιδηροδρομικών δικτύων και τέλος την παρακολούθησι των νηοσιμπών που ξεκινούσαν για το Αφρικανικό μέτωπο από τα διάφορα λιμάνια της Ελλάδας. Όλο αυτό το πολύτιμο έλικο των πληροφοριών, στέλλονταν με τον άσφαρμο της οργάνωσης που ήταν εγκατεστημένος στο σπίτι του Δημήτρη Μόνου και των χειρίζονταν μαζί με το Γεράσιμο Καμήλο, στενό συνεργάτη του ύπαστονόμου Σπύρου Κώστη.

Το κλιμάκιο Γ3, διευθυνόταν κι' αυτό από τον Κώστα Μπουλούμπαση, με βοηθούς το Νίκο Λαμπριδίη και το Σπύρο Μπουνίκο. Ο σκοπός του ήταν η διενέργεια σαιμπούερ σε έργα και πολεμικό έλικο του έλικο. Ή δράσι του έπληρε σιμακτική. Μέσα σ' έλαχιστο χρονικό διάστημα έκαναν έλκοβια δαύματα. Σ τον Πειραιά οι καταστροφές σε φορτηγίδες και σιματαγωγιά ήταν σε ήμερησία διάταξη. Σ το Κερασίνη, η άνατινάσι ένας πλοίου γεμάτου πυροσλακιά και στρατό, έκανε το Γερμανικό Μουσάρηνο να τα σαστίση κυριολεκτικά. Μά το μεγαλύτερο σαιμπούερ της οργάνωσης, ήταν η τέλεια καταστροφή της αποθήκης άεροταπιλλών και ναρκών στον Κορυδαλλό.

Ωστόσο, μέχρι τη στιγμή εκείνη, ο λοχαγός Χάρης Αγγελάκης δεν είχε ιδέα για τη ήρασι της Ρ.Α.Φ. Όταν όμως είδε την έφημερίδα που του έφταναν στο σπίτι, κατάλαβε πως δεν ήταν τυχαία οργάνωση. Δεν άνφερε έμιας τίποτε στο Θάνο Χατζή, που τη διάβασε έτσι μέσα σ' ένα άκνικιακό τον κυττούσε αμίλητος. Πολλά ώρα πέρασε έτσι μέσα σε μία ένικνικιακή σιωπή. Από το δρόμο άκούστηκαν οι πρώτοι πρωτοί διασάτες που πήγαιναν βιαστικοί στη δουλειά τους. Έχε πια ήμερώσει καλά και το μικρό δωμάτιο άρχισε να φωτίζει. Ο Χατζής πέταξε στο κρεβάτι την έφημερίδα.

—Σάν να τα παραλέη, είπε στον Αγγελάκη. Νομίζω πως δεν είναι τόσο τραγική η κατάσταση.

—Κι' όμως έτσι είναι, απάντησε ο αξιωματικός. Οι Γερμανοί νικούν σε όλα τα μέτωπα κι' αν δεν βοηθήσουμε έμεις τους σαιμπούερ, δεν πρόκειται να δούμε άσπρη μέρα. Πήγαινε να ξυριστής, Θάνο. Θα βγούμε μαζί έξω...

Ο Χατζής άπάκουσε και μήκη στην κουζίνα για να έτοιμασέ τη. Ο Αγγελάκης έβγαλε τότε το σιμακτικό που του έστειλε ή Ρ.Α.Φ. και το ξαναδιάβασε. Τα μάτια του θάλωσαν όπως και την πρώτη φορά. Αιτή ή περιεργή είδοποίησι ήταν κάτι που δεν το περίμενε. Ωστόσο, μόνο τώρα έληξε έμιας άριμενα πράγματα και προπαντός τη σύλληψη της αποστολής του Κάιρου. Σ το μεταξύ ο Χατζής γύρισε στο δωμάτιο. Ήταν έτοιμος. Φόρεσε την καμφορίνα του κι' έριξε στις τσέπες του δυό ήμισυτάμια των 9.

—Πού θα πάμε, κύριε λοχαγέ; ρώτησε. Δεν σου φαίνεται πως είναι πρσι άκέμη για έπισκέψεις;

Ο Θάνος Χατζής χλώμισε. Το έβλεπε. Άδικα πίεζε τη σκανάλη. Ήταν έτοιμος τώρα να χυμής πάνω στο χάρη Αγγελάκη. Μά δεν πρόλαβε. Μ' ένα έκπληκτικό πηδύμα και προτού προλάβει ο άλλος να προφυλαχτεί, ο Έλληνας αξιωματικός του κατάφερε μία δυνατή γροβιά στο στομάχι. Ο προδοτής λυγισε στα δυό. Πάνω εκεί, τον βρήκε η δεύτερη κι' ή τρίτη γροβιά του Αγγελάκη, που τον έκανε να πέση μπρούμυτα στο πάτωμα. Έτσι, ύστερα από λίγο, ο Χατζής ήταν δειμένος χειροπόδαρα κι' άνικνος να βλάψει. Με δυσκολία τον άνασπώσε και τον άκούμπησε σε μία στενή πολυθρόνα. Έπειτα κάθισε κοντά του.

—Όπως βλέπεις, δεν σ' άφελήσαν πολύ οι προδοσίες σου, του είπε τρέμονας άκόμη από όργη. Λίγο άκόμη και θα ήμουν κι' εγώ ένα από τα θύματά σου. Έλέγες τώρα να μάθης πώς εξακρίδωσα ότι έσύ ήσουν ο προδοτής; Άκουσε...

Έβγαλε από την τσέπη του το τσαλακωμένο χαρτάκι, που του είχαν άφηρει οι συνεργάτες της Ρ.Α.Φ. και με φωνή βαρεία του διάβασε: «Κύριε λοχαγέ —του έγραψαν— ο Θάνος Χατζής είναι άνθρωπος των Γερμανών. Αυτός πρόδωσε την άποστολή του Κάιρου. Ύστερα έπιχειρήσε να σκοτώσει τον ενωμοτάρχη Λουκά Μαυρούλια, άλλά δεν τα κατάφερε. Τον τραυματίσε έπλως χωρίς να τον σκοτώσει. Τώρα βρίσκεται κοντά μας κι' αυτός μας έβαλε να σε είδοποιήσουμε. Προσέχ! Άν τη γλυτώσεις —γιατί κινδυνεύει το σιμακτικό να πέση στα χέρια του προδοτή— πέρασε το μεσημέρι ή το βράδυ, από το «Μπερνίτσα». Θα σε άναγνωρίσουμε, γιατί σε ξέρουμε. Καλή τύχη, Ρ.Α.Φ.»

—Λοιπόν, πώς σου φάνηκε; τον ρώτησε ο Αγγελάκης. Όπως βλέπεις, δεν είναι όλοι προδοτές σαν και σένα...

Ο Χατζής δεν μίλησε. Κατάλαβαινε πια πώς είχε φτάσει το τέλος του. Ο λοχαγός έβαλε ένα μαντήλι γύρω από το στομάχι, έσφιξε έλκο μία τα δαυιά του γύρω από την πολυθρόνα κι' άφου φόρεσε την καμφορίνα του και σήκωσε το γιοκά του, βγήκε από το σπίτι κλειδώνοντας καλά την πόρτα. Δεν ήξερε πού να κατευθυνόταν. Ήταν χωρίς άκόμη για να πάη στο «Μπερνίτσα». Κι' όμως άυπομονώσε. Τράβηξε ώστόσο προς τα εκεί κι' έκοψε μερικές βολτές έξω από το κέντρο. Καλύτερα να μην ήμπαίνε μέσα. Ποιος ξέρει τι καινούργια υποπόρους να του συμβεί!

Ένα άγνωστο παλληκάρι ήρθε και στάθηκε δίπλα του. Ο αξιωματικός γύρισε και τον κύταξε. Μονομάζε κατάλαβε πώς είχε να κάνει με φίλο. Τα μάτια του άγνωστου χαμογελούσαν ήρεμα. Τίποτε δεν πρόδιδε κακές διαθέσεις.

—Κύριε λοχαγέ, του ψιθύρισε σιγανά, έλάτε μαζί μου. Χαίρομαι που σάθηκε...

Ή τελεταία αυτή φράσι, έπεισε τον Αγγελάκη να τον άκολουθήσει. Ωστόσο, για καλό και για κακό, το ένα του χέρι χείδετο το έλκο, που είχε μέσα στην τσέπη της καμφορίνας του. Δεν χρειάστηκε όμως να το μεταχειρισθεί. Γρήγορα έφτασαν στην άδό Εοθείας και το παλληκάρι κατευθύνθηκε σ' ένα μονόροφο σπιτάκι. Χτύπησε σιμακτικά την πόρτα, που άνοιξε σελίδι άμέσως. Μπήκαν μέσα. Ήταν τρεις άντρες εκεί, άγνωστοι του. Και οι τρεις όμως του άπλωσαν έγκάρδια το χέρι.

Με σύστημα λόγια, του διηγήθηκαν τη δραματική περιπέτεια του Λουκά Μαυρούλια, που βρισκόταν τώρα στο διπλανό δωμάτιο, έσπλωμένος σ' ένα κρεβάτι. Ήταν καλύτερα. Ένας φοιτητής της Ιατρικής, ο Άλκης Κριμπίσης, του είχε κάνει μία δύσκολη έγχείρησι και κατάρρωσε να του άφαιρέσει τις δυό σφαίρες που είχαν σπνήσει στα πτεύρα του. Παρ' όλα αυτά ο πυρετός του εξακολουθούσε να είναι μεγάλος κι' ο φοιτητής φοδόναν καμιά έπιπλοκή. Όταν όμως είδε τον Αγγελάκη να μπαίνει στο δωμάτιο, άνοιξε τα μάτια του και άνασπώσε το κεφάλι.

—Κύριε λοχαγέ... ο Χατζής μας πρόδωσε όλους. Το σαιμπούερ δ' μας... πρέπει να γίνει. Οι φίλοι μου θα σάς βοηθήσουν.

Ο Κώστας Μπουλούμπαση —ήταν αυτός που πήγε και τον πήρε από το «Μπερνίτσα» — του είπε τότε ότι όλοι τους ήταν πρόθυμοι να πάρουν μέρος στην άνατινάσι του τραινού. Ή οργάνωση τους, ή Ρ.Α.Φ., είχε έτοιμη μία μαχητική ομάδα, που εύχαριστως θα άνασπώσε στην άνάγη, για να πετύχουν το σκοπό τους. Ο Αγγελάκης τον άκουσε σιγαμνέμενος. Και σκέφτηκε πώς θα μπορούσε να δουλέψη εύχαριστως με τα τολμρά αυτά παλληκάρια, που είχαν τόση θερμή στην ψυχή τους. Έτσι την ίδια εκείνη νύχτα, δώδεκα άνθρωποι είχαν έσπλωσει πίσω από τους θάμνους ενός χαρτακιού, που ήγαινε παράλληλα προς τη σιδηροδρομική γραμμή —στο ύψος της Ν. Φιλαδέφειας.

Από μακριά φαινόταν η σκεπτική σιλουέττα του Γερμανού φρουρού, με το σιβερινό κράνος στο κεφάλι και τις κοντές μπότες στα πόδια. Ο Χάρης Αγγελάκης έσφιγγε νευρικά στη φούστα του τη μαυρή λαβή του μαχαίριού του και περίμενε. Ώρα την ώρα θα περίοσε το τραινο. Το σιμακτικό με τους δυο σαιμπούερ είχε τελειώσει στα γρήγορα τη δουλειά του. Οι γραμμές είχαν άποκαμωθεί άριστοτεχνικά, χωρίς να τους πάρη είδοσι κανείς. Και τώρα οι σαιμπούερ, έσπλωμένοι σε μικρή άπόστασι από το καί, περίμεναν την άφίσι του τραινού. Ο θόρυβος του άκούονταν από μακριά πάνω στις γυαλιστερές σφαίρες. Έρχονταν. Σε δυό τρία λεπτά, θα ταξίδευε πάνω από τις βόμες και το δυνομήτη. Σε δυό τρία λεπτά, όλο το πολύτιμο έλικο του Αφρική Κόρπ θα γινόταν φωτιά και στάχτη...

Ξαφνικά μία άπεληκτική φωνή άκούστηκε έκείως πίσω τους: Ψηλά τα χέρια, κύριε λοχαγέ! Είσαστε κυλωμένοι από παντού. Όπως βλέπεις, τα κατάφερα να ξεφύγω από τα σκουλά σου και να φτάσω εύκαίρως έδω.

Ο Χατζής! Έκανε ξαφνιασμένος ο αξιωματικός. Έπρεπε να τον άκούτσω το σιλοκόκκο!

Έπρεπε! Μά φέρθηκες ήλιθια!...

Δεν πρόλαβε ώστόσο ν' άποτελειώση τη φράσι του. Το τραινο είχε πλησιάσει. Και τότε κάτι το τρομερό, κάτι το άφαντοσά τρομερό έγινε. Ένας φοβερός σεισμός άνατράξε το έδαφος. Έτρεμε κι' άνατράζονταν ή γη σαν να βροντούσαν χίλια μαζί κανόνια. Γερασίες φλόγες έψώθηκαν στο σκοτεινό ορανό και φωνές έντρομες άκούστηκαν τριγύρω. Γλώσσες φωτιάς έβαναν την άμασσοτομία. Σείρα από έκρήξεις, μικρές και μεγάλες, ή μία πίσω από την άλλη, άκούονόσαν. Το τραινο του Αφρική Κόρπ, άφτηκε σ' ένα κομμάτι έλλικνικής γής: Σ την Άττικη...

Ο Θάνος Χατζής ήταν σαν χαμένος. Το φοβερό θέαμα τον είχε σιμακώσει. Αιτή όμως άκριβώς τη στιγμή περίμενε κι' ο λοχαγός Χάρης Αγγελάκης. Το αυτόματο του γύρισε άσπρασινα προς το μέρος του κι' έβασε πάνω του το πυρομένο του άσφαλι. Ο προδοτής, χτυπημένος στο άτθος, έβγαλε μία άπεληκτική κραυγή κι' έπιασε σπαράσσοντας στο χόμα. Άμεσως όμως, απ' όλα τα σιμακία μαζί, άκούστηκε το λαχανιασμένο άνασάσιμα των πολυθρόνων. Οι Γερμανοί τους είχαν κυκλώσει από παντού κι' οι σαιμπούερ, με τις χειροβάσεις τους χέρι, άρχισαν να ύποχωρούν σιγαμνικά. Ωστόσο ή μάχη ήταν χαμένη γι' αυτούς. Τρία παλληκάρια βρισκότουσαν άκίνητα πάνω στο χαντάκι. Κι' άνάμεσά τους ο λοχαγός Χάρης Αγγελάκης, που χτυπήθηκε στο κεφάλι από μία ριπή...

Οι ύπολοιποι, τραυματισμένοι οι περισσότεροι, κατάρωσαν να διασπασούν τον κλοιό και ν' άποφύγουν τη σύλληψη. Το σαιμπούερ της Ν. Φιλαδέφειας, ήταν το πρώτο που έγινε σε μεγάλη κλίμακα στην περιοχή της Άττικης. Οι Γερμανοί έπαθαν άνυπολόγιστες ζημιές, μά ή δράσι της οργάνωσης Ρ.Α.Φ. εξακολούθησε τον ίδιο ρυθμό, άς την ήμερα που έπιασε τρεις από τους πρωτεργάτες της στα χέρια της Γκεστάπο: Ο Εύαγγελος Βουτσαδόπουλος, ο Κώστας Μπουλούμπαση κι' ο άσφαμνιστής Δημήτρης Μόνος. Πέρασαν και οι τρεις από το άνώτατο Γερμανικό Σ τρατοβείο και καταδικάστηκαν σε θάνατο. Ή έκτελέσι τους έγινε στο Σκαπετριο της Καίσαριανης, στις 16 Οκτωβρίου 1943...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ο Άλεξ Γκίνες, η Ύδον ντέ Κάρλο και η Σιλβία Τζόνσον στο φιλμ "Ο καπετάνιος με τις δύο γυναίκες".

Η ζωή ενός διασήμου Άγγλου ηθοποιού και στάρ

ΠΑΡ' όλο που ο Άλεξ Γκίνες έδειξε την κλίση του για το θέατρο από ηλικίας 11 ετών, ωστόσο δυσκολεύθηκε πολύ για να αναδειχθεί και να καταλάβει μια θέση ανάμεσα στα ταλέντα του. Σήμερα, ύστερα από πολλά χρόνια σκληρής προσπάθειας και ακούραστης επιμονής, έγινε αυτό που ήθελε: ένας ανεγνωρισμένος άσος καλλιτέχνης του αγγλικού θεάτρου και του κινηματογράφου.

Είναι αλήθεια ότι συνάντησε πολλές αντιδράσεις κι' εμπόδια μέχρι τη στιγμή που έκανε τη πρώτη του εμφάνιση ως επαγγελματίας ηθοποιός, λέει ο Άλεξ. Δεν απογοητεύομαι όμως από τίποτα. Είχα βάλει ως σκοπό της ζωής μου να γίνω ηθοποιός. Άγωνιστικά σκληρά για να το κατορθώσω, και το πέτυχα!

Ο Άλεξ ήταν ακόμη παιδί 11 ετών, όταν εξεδόλωσε το πρώτο του ενδιαφέρον για το θέατρο, αλλά δεν συνάντησε καμιά ενθάρρυνση εκ μέρους των δικών του. Συνεχίζοντας τις σπουδές του στα διάφορα Κολέγια του Λονδίνου, παρακολουθούσε κρυφά και την θεατρική κίνηση, έχοντας υπ' όψη του να εκδηλωθεί μόλις του δινόταν η κατάλληλη ευκαιρία. Τέσσερα χρόνια αργότερα είχε την τύχη να συρτηθεί στον από τότε γνωστό συμπατριώτη του ηθοποιό Τζων Γκίλγκουντ, διάσημο σήμερα έρμηνευτή των έργων του Σαίξπηρ.

Ο Γκίλγκουντ έδειξε ενδιαφέρον για τον Άλεξ και τον κάλεσε στο σπίτι του. Όταν τρεις μέρες αργότερα ο Γκίνες έφθυγε απ' αυτό, ο Γκίλγκουντ τον συνόδευσε ως την πόρτα και σε τόσο πατρικό του είπε:

—Δυστυχώς, φίλε μου, δεν φαίνεται να είσαι πλασμένος για ηθοποιός. Συνέχισε, ωστόσο τις προσπάθειές σου, διάβαζε κάθε τι που αφορά το θέατρο και έλα να με ξαναδείς σε δυο-τρία χρόνια.

Η γνώμη του Γκίλγκουντ ήταν από τις πιο σοφές. Σε ηλικία 18 ετών, ο Γκίνες τελειώνοντας τις σπουδές του στο σχολείο, ζαπαπήνε στον Γκίλγκουντ, που του υπέδειξε να εγγραφεί στη δραματική σχολή της διάσημης τότε δραματικής ηθοποιού Μαρτίτα Χάντ. Ακολούθησε λοιπόν τη συμβουλή του και παρουσιάστηκε στη Χάντ, η οποία από τη πρώτη στιγμή που τον άκουσε να απαγγέλλει ένα κείμενο, τον ενθάρρυνε:

—Επιμονή και υπομονή πρέπει να έχεις! του συνέστησε. Και τώρα δουλέια!...

Παρά τη δύσκολη οικονομική του κατάσταση, που τον ανάγκασε την ημέρα να εργάζεται ο' ένα διαφημιστικό γραφείο και το βράδυ να παρακολουθεί τα μαθήματα της δραματικής σχολής, ο Άλεξ δεν εγκατέλειψε τα όνειρά του. Και δικαιώθηκε ύστερα από 4 χρόνια. Πήρε δίπλωμα ηθοποιού με άριστα και άρχισε να ζητά την ευκαιρία για να βγεί στη σκηνή.

Η ευκαιρία αυτή δεν άργησε να του παρουσιαστεί ο' ένα μουσικό θέατρο του Πικαντίλλυ. Του έδωσαν ένα μικρό δοκιμαστικό ρόλο με

Άλεξ Γκίνες

Ο Άγγλος στάρ Άλεξ Γκίνες

μιοβό 3 λίρες την εβδομάδα. Η αρχή ήταν καλή, αλλά το έργο δεν άρεσε και το θέατρο αναγκάστηκε να κλείσει ύστερα από ένα μήνα. Σιγά, σιγά όμως από θέατρο πέρασε στο θέατρο και από ρόλο στο ρόλο, κατάφερε να γίνει άρκετά γνωστός στους θεατρικούς κύκλους του Λονδίνου.

Μα η άτυχια εξακολούθησε να τον καταδιώκει. Το 1939, όταν ήταν έτοιμος να υπογράψει το πρώτο του καλό συμβόλαιο, κηρύχθηκε ο πόλεμος κι' έτσι πήγε να υπηρετήσει την πατρίδα του στο ναυτικό, στην αρχή ως ναύτης κι' έπειτα ως υπαξιωματικός.

Μαζί με μερικές μονάδες του αγγλικού στόλου ο Άλεξ το 1943 βρέθηκε στην Αμερική. Εκεί στο θέατρο του Μπροντγουάι, συμπλήρωσε τη θεατρική πείρα του, παρακολουθώντας το αμερικανικό θέατρο κι' έπειτα έφυγε για να κάνει μια σύντομη επίσκεψη στο Χόλλυγουντ.

Θαίνεται ωστόσο, ότι κάποιος γνωστός του είχε ενδιφερόντη γι' αυτόν, γιατί, άμεσως μόλις έφτασε εκεί, τον έπεσεφθη ένα «λαγωνικό» ταλέντων και για λογαριασμό των στούντιο όζ του έκανε προτάσεις για το γύρισμα δυο ταινιών. Ο Άλεξ όμως δεν δέχθηκε και λι-

γο αργότερα ξαναγύρισε στο Λονδίνο, όπου το 1945, με το τέλος του πολέμου, αποστρατεύθηκε και ως πολιτής πιά ξαναγύρισε στο θέατρο.

Μερικούς μήνες αργότερα δέχθηκε τις προτάσεις των στούντιο Ρανκ και πήρε μέρος στο γνωστό φιλμ «Μεγάλες προσδοκίες» στο ρόλο του Χέρμπερτ Πόκκετ. Η επιτυχία του ήταν τόσο μεγάλη ώστε άμεσως μετά το φιλμ αυτό τα ίδια στούντιο του έδωσαν ένα μεγαλύτερο ρόλο στο πασίγνωστο φιλμ «Ο λήδερ Τούιστ», που έπαιξε με μεγάλη επιτυχία. Το φιλμ αυτό στάθηκε αποφασιστικό για την καριέρα του ως ηθοποιού και στάρ. Προεβλήθη ο' όλο τον κόσμο και το όνομά του έγινε γνωστότατο.

Υστερα απ' αυτό άρχισε να γυρίζει τη μία ταινία μετά την άλλη.

Ανάμεσα στις πολλές άλλες που ακολούθησαν, διακρίνονται τα φιλμ «Υπόθεση Λαδέντερ Χίλλ» και ο «Άνθρωπος με το άσπρο κοστούμι», στο οποίο ομοιογενή ομοιογενής η έρμηνειά του στάθηκε εξαιρετική. Μοιράζοντας τον καλλιτεχνικό καιρό του μεταξύ σκηνής και οθόνης πρωταγωνίστησε στο χαριτωμένο φιλμ «Ο καπετάνιος με τις δύο γυναίκες» με την Ύδον ντέ Κάρλο και την Σιλβία Τζόνσον. Ήταν ένα πρωτότυπο και γεμάτο χιούμορ φιλμ, που άρεσε παντού και έκανε δημοφιλέστατο το όνομα του πρωταγωνιστή του.

Κατόπιν ο Άλεξ ξαναγύρισε για αρκετούς μήνες στο θέατρο και τώρα στα στούντιο του Λονδίνου τελειώνει μια καινούργια ταινία του με τον τίτλο «Η ιστορία της Μάλτας» στην οποία υποδύεται τον ρόλο ενός Άγγλου αεροπόρου, που πέφτει ήρωικά με το αεροπλάνο του, υπερασπιζόμενος τον έναεριο χώρο της Μάλτας.

Σήμερα ο Γκίνες, ύστερα από τόσα θεατρικά έργα και τόσες ταινίες, θεωρείται ένας από τους καλύτερους σύγχρονους Άγγλους ηθοποιούς της σκηνής και της οθόνης.

Γεννήθηκε στο Λονδίνο στις 2 Απριλίου του 1914 από γονείς φτωχούς που δεν είχαν καμιά σχέση με το θέατρο και τον κινηματογράφο.

Το 1937, όταν ακόμη δεν ήταν παρά ένας αρχάριος ηθοποιός, έρωτεύθηκε μια συνάδελφό του, επίσης αρχάρια ηθοποιό, την δημοφιλή Νερούλα Σάλαμαν, την οποία όμως μόλις οκτώ χρόνια αργότερα μπόρεσε επιτέλους να παντρευτεί!

Σήμερα αποτελούν οι δυο τους ένα πολύ ευτυχημένο καλλιτεχνικό ζευγάρι του Λονδίνου, όπως υποστηρίζουν οι φίλοι τους που τους ξέρουν καλά.

—Τό μυστικό της ευτυχίας ενός άνδρα, λέει ο Άλεξ, είναι η ζωή του με μια μόνο γυναίκα. Μη σκευτείτε τί λέω και τί κάνω στην ταινία μου «Ο καπετάνιος με τις δύο γυναίκες», στην οποία μεταζύ δυο κοντινών λιμανιών έχω... δυο γυναίκες!... Το «μυστικό» αυτό οκαρώθηκε μόνο και μόνο για να γυριστή η χαριτωμένη αυτή ταινία! Δεν έχει όμως καμιά σχέση με τις πραγματικές μου αντιλήψεις.

ΤΖ. ΜΠΑΡ

Ο Τζέιμς Κάγκνεϋ

Τα νεώτερα των αστέρων

Σύντομες ειδησεύλες

Ο Σάρλ Μπουαγιέ γνωρίζει νέους θριάμβους στην Αμερική όπου έχει γίνει τώρα ο υπ' αριθ. 1 Δόν Ζουαν της τηλεόρασης. Τα τέσσερα σκέτα, που γύρισε μαζί με την Πατρίσια Μόρισσον σημειώνουν μια πρωτοφανή επιτυχία και φυσικά ύστερα απ' αυτό υπέγραψε συμβόλαιο για το γύρισμα μιας νέας σειράς σκέτα, που το καθένα τους διαρκεί μισή ώρα. Η δέσμευσή αυτή ανάγκασε τον Σάρλ Μπουαγιέ να είσοδοποίηση τον Γουόλτ Ντίσνεϋ πως δεν θα μπορούσε ν' αναλάβει τον ρόλο που του πρόριζε στο φιλμ «20.000 λέγες υπό την βάλασσαν».

Ο πρίγκιπ Άλφρεδός, αδελφός του πρίγκιπα Φεράλ Άλ Σαούντ, όπου γυρνά τον «Εξωτερικών της Σουαβικής Άρστας», και ένας από τους βασιλείς των πετρελαίων της εποχής μας, συνάντησε εδώ κι' ένα χρόνο στο Λος Άντζελες την νεαρή στέλεχος Ν.α.ομί Κλαίρι και την έρωτεύθηκες κεραυνοβόλα. Της πρότεινε άμεσως να γίνει γυναίκα του μα εκείνη αρνήθηκε να γίνει η... τέταρτη σύζυγός του! Υστερ' απ' αυτό ο πρίγκιπ διέλυσε το χαρτί του και είσοδοποίησε τώρα την Ναομί πως θα είχε στο εξής η μοναδική του γυναίκα.

Πολλές βεντέτες του Χόλλυγουντ ακολούθησαν το παράδειγμα της Μαίριλιν Μονρόε και έκρηξαν τον πόλεμο κατά των έσορωνόων, ιδίως δέ κατά των κορσέδων, λαοσέξ και άλλων παρομοίων ειδών, που κάνουν την γυναίκα — όπως λέει η ίδια η Μονρόε — να μοιάζει με κρεμμύδι.

Μια νέα αποκάλυψή του γαλλικού κινηματογράφου παραπνέονταν προ ημερών πως ένα περιοδικό δημοσίευσε μια φωτογραφία, που την παρουσιάζει σχεδόν γυμνή.

Θα τους κάνω μήνυση, δήλωσε αποφασιστικά η μέλλουσα στάρ.

Μα, δεσποινίς, παρατήρησε τότε κάποιος, γιατί άφησατε τον φωτογράφο να σας φωτογραφίσει;

—Νόμιμα πως ήθελε την φωτογραφία για τον εαυτό του; άπάντησε η στάρλετ. Δεν ήξερα πως άστρεχε να την δημοσιεύση!...

Ενας ψυχολόγος του Χόλλυγουντ, συζητώντας την περίπτωση Μάρλον Μπράντο δήλωσε ότι η νευρική κατάπτωση πολλών αστέρων οφείλεται ιδίως στον τρόπο της ζωής τους. Τα υπερπολυτελή αυτοκίνητα, οι ιδιωτικές πισίνες, οι μεγάλοι μισθοί και πρό παντός οι άμετροι θουμασμοί και θαυμασμοί αναστατώνουν το μυαλό τους και προκαλούν τις κρίσεις, που γίνονται τελευταίως όλο και πιο συχνές στον κόσμο των αστέρων.

Ο Έρρολ Φλόυν εδήλωσε στο δικαστήριο ότι φρονείται να πληρώσει διατροφή στην άλλοτε σύζυγό του Νόρα Έντιγκτον,

έπειδή τα χρήματα, που της δίνει αντί να χρησιμοποιούνται για την ανατροφή των παιδιών τους ενοικούνται από την Νόρα σε γουναρικά, κοσμήματα και ταξίδια.

Υστερα από πολλές αισθηματικές περιπέτειες που έκαναν να χυθεί άφθονο μελάνι, οι δυο γήτες του Χόλλυγουντ, ο Γκάρι Κόουπερ και ο Γκρέγκορι Πέκ ξαναγύρισαν ησυχά-ησυχά κοντά στις νόμιμες συνθέσεις τους.

Από τον καιρό που ξαναγύρισε στην Αμερική η Άννα-Μαρία Πιερράντζελι συνοδεύεται παντού από τον γνωστό χαρεστή Τόμμυ Ράλλ. Είναι ο μόνος άνδρας που κατορθώνει να την κάνει να ξεχάσει τον Κίρκ Ντάγκλας.

Η Τζά-Τζά Γκαμπόρ χαρακτηρίσε ως εξής έναν άντρα, που δεν της κινούσε καθόλου το ενδιαφέρον: «Μοιάζει με νερό χωρίς ούσους».

Και ο Ρόμπερτ Κάμινγκς έγραψε τα εξής σ' ένα λεύκωμα κάτω από την ερώτηση «Τι είναι η γυναίκα»: «Η γυναίκα μοιάζει με την άτομική ενέργεια. Όπως κι' εκείνη, αναγνωρίζουμε την δύναμή της αλλά δεν την καταλαβαίνουμε».

Ο Τζώρτζ Ουίλσον, το νέο παιδί θαύμα του Χόλλυγουντ, που παίζει στο τελευταίο του φιλμ μαζί με την Τζέην Ράσελ, ρώτησε την μητέρα του:

—Είναι αλήθεια, μαμά, πως ο καλός Θεούλης μας στέλνει κάθε μέρα το ψωμί μας;

—Και βέβαια, παιδί μου, του απάντησε εκείνη.

—Είναι αλήθεια επίσης πως τα μωρά τα φέρνουν οι πελαργοί;

—Ασφαλώς.

—Και ότι τα παιχνίδια μου όλα μου τα φέρνει ο Άγιος Βασίλης;

—Φυσικά.

—Ε, μα τότε, καλέ μαμά, τι τον χρειαζόμαστε τον μπαμπά;

Η «Θέξ» αποφάσισε ν' αντικαταστήσει την Μαίριλιν Μονρόε με την Τζέην Ράσελ στο φιλμ «Σε ένα παντελόνι». Ο Φράνκ Σιλντρά ο-μους που θα είναι ο πρωταγωνιστής του έργου διαμαρτύρεται. Βρίσκει την Τζέην πολύ μεγάλη γι' αυτόν, τόσο στα χρόνια όσο και στο ανάστημα.

Εν τω μεταξύ, στην Κορέα, όπου η Μαίριλιν Μονρόε τραγουδούσε για τους στρατιώτες, η στρατιωτική αστυνομία αναγκάστηκε να επέμβει για να προστατέψει την γήνησα από τον υπερβολικό ένθουσιασμό των στρατιωτών.

Το φιλμ «Ο λέων της ασφάλτου» ξανάφερε στην επιφάνεια το άστρο του Τζέιμς Κάγκνεϋ, που είχε άρχισε να δύει. Στο έγχρωμο αυτό ασταστικό φιλμ ο Τζέιμς έχει για παρτεναιρ την Μπάρμπαρα Χέπλ, την Άνν Φράνσις και τον Τζών Μάκ Γίντλερ.

Η Ντεμπορά Κέρρ θα υποδυθεί την Ελεονώρα Ντούσε, ένα ιταλικό φιλμ αφιερωμένο στην μεγάλη καλλιτέχνη. Τον ρόλο του Γκαμπριέλε ντ' Ανούντιο θα τον αναλάβει ο Βίττοριο Γκάσμαν.

Σοβάρη ρήσις απειλεί να χωρίση για πάντα το γνωστό κωμικό ζευγάρι Ντίν Μάρτιν — Τζέρου Λιούις. Ο Ντίν παραπονείται ότι στο νέο τους έργο ο ρόλος του Τζέρου είναι πολύ πιο σημαντικός από τον δικό του και αρνείται να παίζει αν οι ρόλοι δεν... ισοσκελιστούν.

Τα πράγματα δεν πηγαίνουν καθόλου καλά μεταξύ της Μέρλε Όμπερσον και του γαστρονόμου Ρέξ Μπός. Ο γαστρονόμος καίτοι έθεσθη συχνά τελευταία συνοδευών την Λίζαμπετ Σκώτ.

Ενώ κατά τα έτη 1952 και 1953 το Χόλλυγουντ συγκέντρωνε όλη του την προσοχή στο στήθος των στάρ του, τώρα αλλάζει τακτική και προσέχει, πριν απ' όλα τα πόδια. Από την εποχή της επικρατήσεως της Ωντρελ Χέμπερν, της στάρ χωρίς στήθος, το γυναικείο αυτό θελήγιο πέρασε σε δεύτερη μοίρα.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Η ψυχή της κούκλας

(Γλέντι μι-καρέμ σ' ένα σπίτι. Μια νύχτα από εκείνες που λες ότι περρίσσεψαν από το καρναβάλι, για να ξεχειλίσουνε σαν παφλαζόν κέφι μέσ' στη Σαρακοστή. Έκείνος, ένας από αυτούς που γράφουνε τραγούδια. Εκείνη, μια από αυτές που τα έμπνεουν).

ΕΚΕΙΝΗ (με το ένα πόδι της άπλωτο στο άλλο, σε μία στάσι ναυαχλικότατα προκλητική): Όραιο το καινούργιο σας τραγούδι!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (με μελαγχολικό χαμόγελο): Σας άρεσε;

ΕΚΕΙΝΗ: Πολύ... Νά, αφού τ'όμαθα σχεδόν... (σιγοτραγουδάει): «Είσαι μία φίνα πορσελάνη, χωρίς ψυχή... που την καρδιά μου έχεις τρελλάνει, απ' την αρχή...».

(Σβύνει το τσιγάρο που κρατάει). Νά σας πω, δηλαδή, και την αλήθεια, αυτό το «απ' την αρχή» δεν μ' ένθουσιάζει και πολύ... Τι λέτε και σεις; Δε βρίσκετε ότι χαλάει το σύνολο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι ρίμα στο «ψυχή»...

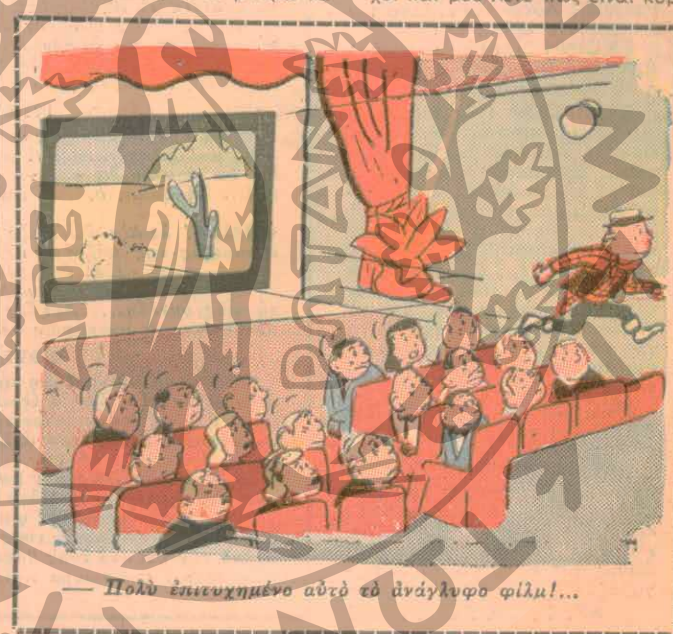
ΕΚΕΙΝΗ: Μπορούσατε να βρήτε μία άλλη — «μοναχία», «άντηχρη», «έξοχη»...

ΕΚΕΙΝΟΣ (συνεχίζει): ... «Χρόνια πολλά και ευτυχία»...

ΕΚΕΙΝΗ: ...ή, επί τέλους, «αρνάκι άσπρο και παχύ» (Γέλασε).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είσατε ποιήτρια;

ΕΚΕΙΝΗ: Εί' ανάγκη να είμαι ποιήτρια, για να μπορώ να

μείνει στα μέτρα μου; Τουα-
λέττα;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (έμπνευσμένα):
"Η τουαλέττα του άντρου του θα-
μασμού, που ντύνει με φως και
αίγλη τη γυναίκα..."

ΕΚΕΙΝΗ: Τι ώραία που τὰ
λέτε!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έγω τὰ λέω,
αλλά έσεις μου τὰ υπαγορεύε-
τε... Είσαστε ο γοητευτικός μου
υποβολεύς στο θέατρο του έρω-
τος...

ΕΚΕΙΝΗ: "Οχι δά! Του έ-
ρωτος;..."

ΕΚΕΙΝΟΣ (τήν πλησιάζει
πιο πολύ ζεστά): Ναι, του έ-
ρωτος! Δεν αξίζει να σὰς τὸ
κρύψω: Βρίσκομαι στὸν κατή-
φορο πὸν ὁδηγῶ κατ' ευθείαν
στὰ πόδια σὰς!...

ΕΚΕΙΝΗ: Έλάτε... Είστε ὁ
περβολικός...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δυστυχῶς γιὰ
μένα, όχι!

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί «δυστυχῶς
γιὰ σὰς»;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί θὰ ὑποφέ-
ρω... Θὰ με κάνετε νὰ ὑποφέ-
ρω, θὰ με κάνετε νὰ πονέσω...
Εἶναι τόσο διάφανο τὸ δέρμα
σὰς, τόσο βελουδένια τὰ μά-
τια σὰς, τόσο κερασένια τὰ
χείλια σὰς, πὺν νομίζει κανεὶς
ὅτι ὅλ' αὐτὰ εἶναι ψευτικές ὁ-
μορφίες, φτιαγμένες ἀπὸ τὸ χέ-
ρι ἐνὸς ἐπιτήδειου κατασκευα-
στή... Κι' ὅμως, ἐγὼ εἶμαι ἑτοιμά-
ζομαι νὰ τ' ἀγαπήσω σὺν ἀλη-
θινῇ, σάρκινῇ ὁμορφίᾳ, τὸ ἴ-
διο ὅπως εἰμαινόμενος νὰ γυρέ-
ψω πίσω ἀπ' ὅλ' αὐτὰ ψυχῇ...

ΕΚΕΙΝΗ (ἀρκετὰ πεισιμωμέ-
νη): Κι' ὅμως, κυρίε μου, ἔχω
ψυχὴ!

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ εὐκρινὴ ἑλπί-
ση): Τὴν ψυχὴ μιάς κοῦκλας...

ΕΚΕΙΝΗ: Έχουν οἱ κοῦκλες
ψυχὴ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σὺν τῇ δικῇ
σὰς...

ΕΚΕΙΝΗ: "Α, τὸ ξέρετε ὅτι
εἶμαι ἑτοιμὴ νὰ θυμώσω μαζί
σὰς;..." «Κοῦκλα», «ἀψυχή»...

ΕΚΕΙΝΗ: Σὺν πολλὰ δὲν μοῦ τὰπατε;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγὰ): Δὲν εἶ-
ναι ἐλάττωμα νὰ μὴν ἔχη ψυχὴ
μιὰ γυναίκα; εἶναι προτέρημα...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἡ ψυχὴ ἐμπνέει ἕνα σωρὸ ἀνοή-
σιες καὶ ὁδηγεῖ εἰς ὁδοὶ κού-
ρουδισμοῦ... Μιὰ κοῦκλα
ἀπὸ πορσελάνη μὲ ψυχὴ, θὰ κιν-
δύνει σὲ κάθε στιγμὴ νὰ θυμω-
μασθῇ! Αὐτὸν τὸν κίνδυνο τὸν
ἀποφεύγετε σῆς...

ΕΚΕΙΝΗ (γελᾷ νευρικά):
Δὲν ξέρω ἂν πρέπει νὰ θυμώσω
ἢ νὰ κολακεύω...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τῆς πιάνει τὸ
χέρι): Νὰ κολακεύετε... Γιατί
εἴσατε ἕνα προνομίον πλά-
σμα... Ἐμπνέετε τὸν ἔρωτα, χω-
ρὶς νὰ τὸν νοιώθετε... Νά, ἀπό-
ψε, ἐγὼ εἶμαι γεμάτος ἀπὸ σὰς!

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν θὰ μ' ἀγαπήσετε
ποτέ, καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ
σὰς λατρεύω!... Δὲν ἔχω παρὰ
νὰ βουτηξῶ τὴν πένα μου στὸν
πόνο τῆς καρδιάς μου, γιὰ νὰ
γράψω ὠραιότατα πράγματα
γιὰ σὰς, γιὰ τὴν ὑπέροχὴ ὁμορ-
φία σὰς, γιὰ τὴν τραγικὴ ἀδυσ-
φορίαν σὰς...

ΕΚΕΙΝΗ (τοῦ δίνει τὸ χέρι
τῆς μ' ἕνα χαμόγελο): Εἴστε
πολύ καλός...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶμαι ἡλίθιος!
(Τὴν ἀφίνει ἀπότομα καὶ φεύ-
γει γιὰ νὰ γράφῃ γι' αὐτήν. Ἐ-
κείνη τὸν βλέπει ν' ἀπομακρύ-
νεται, κι' ὕστερα σηκώνει τοὺς
δύους τῆς κι' ἀνάβει ἕνα τσι-
γάρο).

ΕΚΕΙΝΗ: Εἶναι ἡλίθιος!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶναι ἡλίθιος!

ΕΚΕΙΝΗ: Εἶναι ἡλίθιος!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶναι ἡλίθιος!

ΕΚΕΙΝΗ: Εἶναι ἡλίθιος!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶναι ἡλίθιος!

ΕΚΕΙΝΗ: Εἶναι ἡλίθιος!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶναι ἡλίθιος!

ΕΚΕΙΝΗ: Εἶναι ἡλίθιος!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶναι ἡλίθιος!

ΕΚΕΙΝΗ: Εἶναι ἡλίθιος!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶναι ἡλίθιος!

ΕΚΕΙΝΗ: Εἶναι ἡλίθιος!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶναι ἡλίθιος!

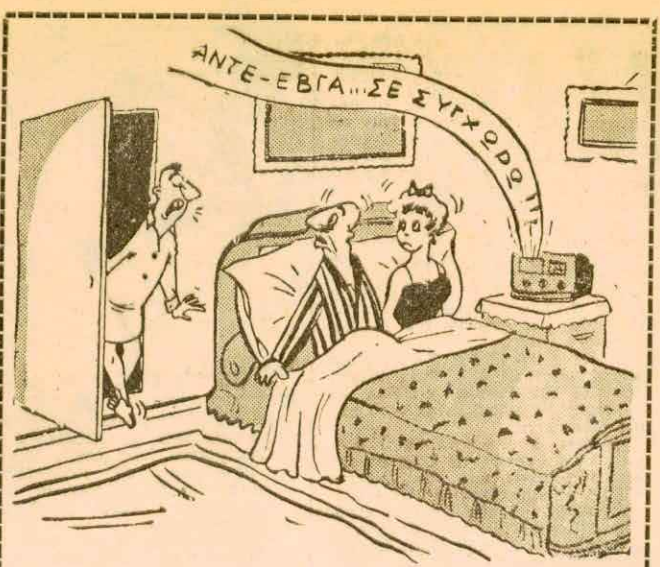
ΕΚΕΙΝΗ: Εἶναι ἡλίθιος!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶναι ἡλίθιος!

ΕΚΕΙΝΗ: Εἶναι ἡλίθιος!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶναι ἡλίθιος!

ΕΚΕΙΝΗ: Εἶναι ἡλίθιος!

Ο ΤΡΙΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

— Σὰς εὐχαριστῶ, κυρίε!

Ἐπίκαιροι στίχοι

ΠΕΖΟΤΗΤΕΣ

Ἀκριβαίνουν καὶ πάλιν οἱ τιμὲς εἰσιτηρίων
ὅλων τῶν τροχιοδρόμων κι' ὅλων τῶν λεωφορείων
καὶ μ' αὐτὴ τὴν τακτικὴν τοὺς ὁ κοσμάκης δὲν θ' ἀργήσῃ
τὰ ὄχηματά, ἐν γένει, ἐντελῶς νὰ καταργήσῃ!

Θὰ ξεγοράψῃ κάθε «μποῦσα», θὰ ξεχάσῃ τὸ τραυδαί,
μὲ τὰ πόδια τὸν μονίμως στὴ δουλειὰ του θὰ τραβᾷ
καί, στὴν κυριολεξίαν, θὰ σοῦ λένε οἱ φτωχοὶ
πὺς βαδίζει ἐπὶ τὰ χεῖρά ἢ... περὶ μὰς ἐποχὴ!

ΤΕΡΠΝΑ ΘΕΑΜΑΤΑ

Οἱ Ναυπιάκτιοι πολῖτες κι' οἱ «τουρίστες» ἐξ Ἀθηνῶν
ἀπολαύσανε παρὰ τὴν Καρνάβαλο τελετὴν...
Εἶδαν φουσταναλλοφόρους καὶ κοπέλλες μὲ γιορντάνια,
καρμπούζες καὶ νταουλία, γαϊτανάκια καὶ γαϊτάνια...
Μὰ γελᾶσανε ἀπειρώς κι' αὐθορμητῶς ἤγουν ἦτοι,
ὅταν εἶδαν τὸ ἄρμα τοῦ Φαρόνι τοῦ... Γκραβαρίτη!

Κι' εἶναι ὄντως νὰ γελᾶσῃς, ἀλλὰ καὶ νὰ χαχανίσῃς,
ὅταν βλέπῃς κατὰ τέτοιες ἐμπνευσμένες ἐμφανίσεις
καὶ κυρίως ὅταν βλέπῃς τὸν Φαρόνι ὁματωλὸν
τῇ στιγμῇ πὺν τὸν γνωρίζεις μόνον ὡς... ἀμαρτωλὸν!

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ἡ λεγομένη πρόοδος αἰσίως ἀπαιτεῖ
νὰ ὀψὲ καὶ τὸν ἐνὶ ἑσέῳ πολῖτην... μαθητὴ.
Ἐφ' ὧ κι' οἱ γεωργοπαῖδες ἢ νέοι σὺν γεράματα,
σχολεῖο θὰ πηγαίνουν καὶ θὰ μαθαίνουν γράμματα!

Μὲ λίγα λόγια, δηλαδή, μετὰ τὴν ἀσχολία τους,
μὲ τσάντες θὰ πηγαίνουν καὶ πλάκες στὰ σχολεῖα τους...

Κι' ἔχουν καθήκον ὅλοι τους,
νὰ σπείρουν, νὰ θεορύνουν, τ' ἀμπέλια νὰ τουγγήσουν
κι' ὁμοῦ μὲ τὸ χωράφι τους καὶ τὸ περὶ ὅλοι τους,
κι' αὐτὲς τὲς λίγες γνώσεις των νὰ τὲς... καλλιεργήσουν!

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

Κάποια «γχιουζέλ» χανοῦμια, γλυκεῖα σὺν κατημέρι,
ἀλλὰ καὶ ζωηρότατη καὶ παρδαλὴ ἐν μέρει,
εἰς τὸ σημεῖον ἔφτασε νὰ γίγῃ καὶ μητέρα
καί... ἀραπάκια δίδου ἐσκάρωσε μιὰ μέρα!

«Ἄλλοι!» λοιπὸν ἐφώνησε ἀμέσως ὁ... Ἀλῆς τῆς,
ὁ νόμιμος τῆς σύζυγος καὶ μόνος σεξενταλῆς τῆς
Καὶ ἀπὸ τότε, συνεχῶς,
ζητᾷ νὰ μάθῃ ὁ φτωχὸς
τὸ πὺς συνέβη... Ἀραβὲς τὸ ταῖρι του νὰ κἀνῃ
κι' ἀκόμα τὸ μυστήριον νὰ τοῦ... διαλευκάνῃ!

ΦΟΥΡΤΟΥΝΕΣ

Νέα ζάλη καὶ μεγάλη
ὁ γνωστὸς τοῦ Ζάν ὁ Οἶκος μὰς προσθέτει στὸ κεφάλι,
γιατί ἡ μόδα του κελεύει τὰ μοντέρνα θηλυκὰ
νὰ φοροῦν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ κολλάρια... ναυτικά!

Νέα μόδα τὸν λανσάρει καὶ κοινὰς πασαρέις ὁ Ζάν
καὶ δὲν σκέπτεται καθόλου τῶν συζύγων τοῦ... ἀοζάν,
οἱ ὁποῖοι, φυσικὰ,
ἢ θὰ δίνουν τὰ λεφτά τους γιὰ κολλάρια ναυτικά,
ἢ ἀπὸ τὴν σύζυγόν τους θάχουν πάντα οἱ φτωχοὶ,
καυγάδακι, φαγωμάρα καί... θαλασσοταραχὴ!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΟΙ ΠΑΡΑΒΑΤΕΣ δικαιολογούνται

Τὸ γάλα στὴ μπουκάλια κι'
ὁ μαρτυρικός πονέδοντες

Δὲν ἔχουν τελειωμὸ οἱ δικαιο-
λογίες πὺν βρίσκουν οἱ διάφοροι
παράβατες τοῦ νόμου, μικροὶ καὶ
μεγάλοι, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἐλα-
φρύνουν εἴτε τὴ θεοὶ τοὺς κι' ἐνδ-
χομένως ν' ἀποφυγούν τὲς συνέ-
πειες τῶν πράξεων τους. Τὸ πὺν
ἀπίστευτο δὲ εἶναι ὅτι κάποτε πι-
αίνει τὸ κόλλο τους, μὲ ὅλο πὺν οἱ
ψευτιὲς τους εἶναι ὁλοφάνεραι!

Δὲν εἶχε ὅμως αὐτὴ τὴν τύχην
κι' ὁ Ἀγγλὸς ἐκεῖνος ἀλογόκλε-
φτης, πὺν εἶπε στὴ δικὴν του:

«Οχι, κυρίε πρόεδρε, δὲν ἐκλε-
ψα αὐτὸ τὸ ἀλογό, ὅπως με κα-
τηγορεῖτε. Μόνον τὴν σέλλα πήρα.
Ἄλλα τ' ἀλογό μ' ἀγαπάει, γιὰ-
τί τοῦ δίνω ζάχαρη καὶ μὲ πῆρε
ἀπὸ πίσω...»

Ὁ κύριος πρόεδρος ὅμως εἶχε
σοφάρεις ἀμφιβολίες... καὶ τὸν ἔ-
στειλε στο φρεσκο! Τὸ ἴδιο ἔπαθε
κι' ἕνας ἄλλος, τύπος ἀπάχην, πὺν
εἶχε ρίξει «νοκ-άουτ» ἕνα πῶλι-
σμαν, μὲ μιὰ γροθιά πὺν τοῦ κα-
ταφερε ἀπὸ πίσω. Κι' ὅμως, εἶχε
κι' αὐτὸς τὴ δικαιοσύνην του:

Εἶδα νὰ κάθεται μιὰ μεγάλη
μέλισσα στὸ σῆρο τοῦ, εἶπε στὸ
δικαστήριον, καὶ θέλησα νὰ τὴν σκο-
τώσω πρὶν τὸν ταμπήν!

Ὁ πρὶν εἶπε ὅμως, ὁ «καλω-
σύνη» πὺν δὲν ἀντιμετώπηκε!

Ἄλλος πάλι κατηγορεῖτο γιὰ
ἀδικο ἐπίθεσι.

Γιατί χτύπησε τὸν παθόντα;
τὸν ρώτησε ὁ δικαστής.

Δὲν τὸν χτύπησα, κύριε πρό-
εδρε. Τοῦ πέταξα μόνον λίγο γάλα.

Λίγο γάλα; Μὰ πῶς λοιπὸν
τὸν βρήκαν ἀναίσθητον, μ' ἕνα πε-
λῶριον καροῦμπαλο στὸ κεφάλι;

Ἡ ἀπορία αὐτὴ τοῦ δικαστοῦ
λύθηκε ὅταν ἐξακρίβωθηκε ὅτι τὸ
γάλα... βρισκόταν μέσα σὲ μιὰ
μπουκάλια!

Κάποιοι ἐργάτες, στὸ Ντην-
τ, ἦσαν ἐκνευρισμένοι μιὰ μέρα,
γιατί ὅλα στὴ δουλειὰ του εἶχαν
πᾶει στραβά κι' ἀνάποδα. Σὺν
τὴν μὴν ἔφτανε αὐτὸ, ὅταν γύρισε
στὴν ἰσθμὸν, ὅταν εἶδαν τὸν ἐξωτρω-
στὴν γκρίνια.

Δὲν θὰ γάνατε τὴν ὁμοιο-
νίαν, ἂν βρισκόσαστε στὴ θεοὶ
του; Τὸ ἴδιο λοιπὸν ἔπαθε κι' ὁ
ἐκεῖνος. Καί, γιὰ νὰ ξεβουλώ-
νῃ, ἔβαλε φωτιά στὸ σπίτι του!

Φυσικὰ, δικάσθηκε γιὰ ἐμπρη-
σμό. Καὶ δικαιοδοκίησε στὸ δι-
καστήριον ὅτι θέλησε νὰ κάψῃ τὸ
σπίτι του... γιατί δὲν τοῦ ἄρεσε
ἡ γειτονιά!

Ὁ δικαστὴς παραδέχθηκε πὺς
τοῦ χρειαζόταν ἀλλαγὴ περιβά-
λλοντος καὶ τὸν ἔστειλε στὴ φυ-
λακήν!

Γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ὑπερ-
βολικὴ ταχύτητα πὺν εἶχε ἀνα-
πτύξῃ μὲ τὸ αὐτοκίνητό του, ἕνας
σωφὸρ εἶπε, σ' ἕνα ἀγγλικὸ δικα-
στήριον:

Εἶχα πλύνει τ' αὐτοκίνητόν, κι'
ἔτρεχα γιὰ νὰ στεγνώσῃ πρὶν γρη-
γορὰ μὲ τὸν ἀέρα!

ἕνας κάποιος Τζόζεφ Βιτέλι
εἶχε ἀποπειραθῇ ν' αὐτοκτονήσῃ
κι' ἀπέτυχε. Δικάσθηκε λοιπὸν,
γιατί ἡ πράξι αὐτὴ θεωρεῖται ἀξι-
οποινῇ.

Γιὰ ποῖο λόγο τὸν κάνετε, αὐ-
τό; τὸν ρώτησε ὁ πρόεδρος, πι-
στεύοντας πὺς θάχε ν' ἀσφαλῆσῃ
μὲ κάποιο βαθὺ ψυχολογικὸ πρό-
βλημα.

Γιὰ νὰ μὴ σκέπτομαι πᾶν τὸν
πονέδοντ μου, ἐξήγησε ὁ κατη-
γορούμενος.

Φαίνεται δὲ πὺς ὁ πρόεδρος εἶ-
χε πικρὰν πείρα ἀπ' αὐτὸ τὸ μαρ-
τύριον, γιατί τὸν ἀδῶσε!

Τέλος, κάποιος Φραντς Ντεβιζ-
νι εἶχε συλληφθῇ στὴ Βιέννη γιὰ
κλοπὴν.

Εἶγὼ ἤμουν πάντοτε τίμιος
ἄνθρωπος, κύριε πρόεδρε, εἶπε στὴ
δικὴν του. Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ ὁ-
μως, μούκαναν μετὰγγιστὶ αἷμα-
τος... καὶ φαίνεται πὺς τὸ αἷμα
αὐτὸ ἦταν ἀπὸ κάποιο κλέφτη!

Ἡ δικαιοδοκία τοῦ δικῶς δὲν
κόλλησε!...

Ἄνθρωποι στοὺς κομήτες

Οἱ κομήτες εἶναι οἱ τελευταῖοι σταθμοὶ
τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος, πέρα ἀπ'
τοὺς ὁποίους ὑπάρχει τὸ ἀπέραντο
κενὸ χωρὶς τὸ σύστημα αὐτὸ ἀπ'
τοὺς ἄλλους ἡλίους τοῦ Σὺμπαντος. Ἄς
τοὺς κάνουμε, λοιπὸν, μιὰ σύντομὴ ἐπι-
σκεψί.

Τὸ 1752, ὁ ντὲ Μωπερτού περιέγραφε
παραστατικὰ τὰς ζημίες πὺν θὰ μπο-
ροῦσαν νὰ προκύβουν ἀπ' τὴ σύγκρουσι
ἐνὸς κομήτη μὲ τὴ Γῆ. Παράλληλα ὅμως,
ἀπαριθμοῦσε καὶ τὰ πιθανὰ ὠφελήματα ἀπὸ
τὴ μακρινὴ ἐπιρροὴ τῶν οὐρανίων αὐτῶν
σωμάτων: δημιουργία καινοῦργων
δορυφόρων τῆς Γῆς ἢ ἐνὸς δακτυλίου σὺν
τοῦ Κρόνου, κλπ. Πρόσ-
θετε δὲ, ὅτι ἡ σύγκρουσι θάταν τόσο ἐλαφ-
ραία, ὥστε θὰ κατέ-
στρεφε μόνον ἕνα σημεῖο τῆς Γῆς. Τ' ἄλλα
θαδῶναιαν κερδισμένα, γιατί τὰ συντρίμματα τοῦ κομήτη, πὺν
θὰ σκορπίζονταν πάνω στὴ
Γῆ, θὰ περιέειχον πιθανῶτα χρυσάφι,
διαμάντια κι' ἄλλα σπάνια ὀρυκτά! Τέλος, οἱ
κάτοικοι τῆς Γῆς θὰ
εἶχαν τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσουν τοὺς
παράξενους «κο-
μητανθρώπους».

Γιὰ νὰ κρίνουμε ἂν μὴν μπορῇ νὰ
ὑπάρχουν κάτοικοι
στοὺς κομήτες, πρέπει νὰ ἐξετάσουμε τὰ
φυσικὰ τους χαρακτηριστικά. Οἱ κομή-
τες, λοιπὸν, ἀποτελοῦνται
ἀπὸ τρία διακεκριμένα μέρη: τὸν «πυ-
ρήν», τὴν «κόμη» καὶ τὴν «οὐρά». Ὁ
«πυρὴν» εἶναι τὸ μικρὸ φωτεινὸ κέντρο
τους, πὺν μοιάζει σὺν ἀστροῦ κι' ἔχει
γύρω του ἕνα πλατὺ φωτεινὸ περίβλημα,
τὴν «κόμη». Τέλος, ἡ «οὐρά» εἶναι ἡ μα-
κρινὴ καὶ διάχυτη προέκτασις πὺν σχη-
ματίζεται πίσω ἀπ' τὸν κομήτη.

Τὰ οὐράνια αὐτὰ σώματα εἶναι τε-
ράστια, μεγαλύτερα ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα
τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος. Ὁ πυρὴν μὴ-
νάχα τοῦ κομήτη 1845 ΙΙΙ (δηλαδή τοῦ
τρίτου κατὰ σειράν ἀπὸ τοὺς κομήτες
πὺν πέρασαν κοντὰ ἀπ' τὸν ἥλιο στὰ
1845) εἶχε διάμετρο 13.000 χιλιομέ-
τρων, καὶ ὁ κομήτης 1811 Ι εἶχε κομὴ
1.800.000 χιλιομέτρων. Τὲς μεγαλύτερες
ὅμως διαστάσεις, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ
κομήτη, ἔχει ἡ οὐρά του. Π. χ. ὁ κομή-
της 1843 Ι εἶχε οὐρὰ μήκους 320.000.
000 χιλιομέτρων.

Οἱ ἀστρονόμοι παραδέχονται, ὅτι ὁ
πυρὴν καὶ ἡ κόμη τῶν κομητῶν, ἀπο-
τελοῦνται ἀπὸ στερεὰ κομματάκια πέ-
τρας καὶ μετάλλου, διαφόρων μεγεθῶν,
πὺν ἀπέχουν πολὺ μεταξύ τους. Ὑπάρ-
χει ἐπίσης λεπτὴ σκόνη καὶ ἀέρια. Κι'
ὅλο αὐτὸ τὸ ὕλικό συγκρατεῖται συγ-
κεντρωμένον ἀπὸ τὴν ἀμοιβία ἐλξί.

Τὰ ἀέρια κι' ἡ σκόνη πὺν ξεφεύγουν ἀπὸ τὸν
πυρὴν καὶ τὴν κόμη, σχηματίζουν τὴν οὐρά.

Ἐνὸς οἱ πλανῆτες εἶναι στερεοὶ καὶ μὲ σταθερὸ
σχήμα, οἱ κομήτες μεταμορφώνονται τελείως ὅσο πλη-
σιάζουν στὸν ἥλιο. Ἡ κόμη τους ἀπλώνεται καὶ γίνεται ἀραιό-
τερη, ἀφίνοντας νὰ φανῇ ὁ λαμπρὸς πυρὴν.

Ἡ οὐρὰ σχηματίζεται συνήθως ὅταν ὁ κομήτης ἀπέχῃ ἀπ' τὸν
ἥλιο περίπου διπλάσι ἀπ' ὅσο ἡ Γῆ. Ἡ πίεσι τῆς ἡλιακῆς ἀκτι-
νοβολίας σπρώχνει τότε πρὸς τὰ πίσω τὸ ἀραιὸ ὕλικό του, πὺν
σχηματίζει τὴν οὐρὰ, ἀκριβῶς ὅπως ἕνας δυνατὸς ἀνέμος σπρώχνει
πρὸς τὰ πίσω τὰ μαλλιά μας. Γι' αὐτὸ, ἡ οὐρὰ στρέφεται πάντα
ἀντίθετα πρὸς τὸν ἥλιο, τόσο ὅταν πλησιάζῃ ὁ κομήτης σ' αὐ-
τόν, ὅσο κι' ὅταν ἀπομακρύνεται γιὰ νὰ χαθῇ πάλι στὴ μαύρη
ἀδυσσο τοῦ Ἀπείρου.

Τὸ πρῶτο, λοιπὸν, ἐμπόδιο γιὰ τὴν ὑπαρξί ζωῆς στοὺς κομή-
τες, εἶναι τὸ ἀκαθόριστο καὶ εὐμετάβλητο σχῆμα τους. Ὑπάρχει
ὅμως κι' ἄλλο, ὅχι λιγώτερο σοβαρὸ: οἱ τεράστιες δηλαδή δια-
κυμάνσεις τῆς θερμοκρασίας τους, ἀπὸ μιὰ ζεστὴ φλογερὰ ὡς ἕνα
κρύο ἀφάνταστο, ἀναλόγως τῆς ἀποστάσεως πὺν ἔχουν καθὲς φορὰ
ἀπ' τὸν ἥλιο.

Ἡ τροχίαν τοῦ κομήτη 1844 ΙΙ εἶναι τόσο μακροῦλη, ὥστε ἀπέ-
χει ἀπ' τὸν ἥλιο ἕως 850.000.000 χιλιομέτρων, καὶ ἡ περιτροπὴ
15.000.000 μόνον. Συμπληρώνει μιὰ ὁλόκληρη περιστροφή σὲ 102.
050 δικά μας χρόνια, ἐπομένως θὰ ξανακἀμῃ τὴν ἐμφάνισί του
τὸ ἔτος 103.894.

Ἀκόμη ἐκπληκτικώτερος εἶναι ὁ κομήτης 1864 ΙΙ. Ἀπέχει
ἀπ' τὸν ἥλιο ἕως 6.100.000.000 χιλιομέτρων, καὶ ἡ περιστροφή
του διαρκεῖ 2.800.000 χρόνια. Μ' ἄλλα λόγια, ἡ ἀπόστασις τοῦ
ἀπὸ μᾶς μπορεῖ νὰ φτάσῃ περίπου τὸ 1/7 τῆς ἀποστάσεως τοῦ
κοινοῦ τοῦ ἀπλανῶς ἀστέρους. Ἄν ὑποθέσουμε δὲ ὅτι ὑπάρχουν
πάνω σ' αὐτόν κάτοικοι καὶ ἀστρονόμοι, θ' ἀπολαμβάνουν ὑπέροχα

Κομητανῶρες κατὰ
φανταστικὸν σχεδία-
σμα Ἀμερικανοῦ ἀ-
στρονόμου.

ματίζει τὴν οὐρὰ, δημιουργοῦνται δὲ ἐ-
στὶ ρεῦματι δροσε-
ροῦ ἀέρος, πὺν ἐ-
λαττώνουν τὴν θερμότητα τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων κι' ἀνακουφίζουν
σημαντικὰ τοὺς «κομητανθρώπους»!

Τέλος, ὁ Λαμπέρ ἔγραφε, τὸ 1765, στὰ «Κοσμολογικὰ Γράμ-
ματα»: «Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι οἱ κομητανῶρες θὰ πρέπει
νὰ ἔχουν πολὺ μεγαλύτερη ζωτικότητά καὶ τελείως διαφορετικὴ
διάπλασι ἀπὸ μᾶς; Μήπως ὅμως πρέπει νάμιν ὅμοια μᾶς ὅλα τὰ
ζωντανὰ πλάσματα; Ἀπείρως πιθανώτερον εἶναι ὅτι, στοὺς δια-
φόρους κόσμους τοῦ Σὺμπαντος, ὑπάρχει μιὰ μεγάλη ποικιλία ὁ-
ργανισμῶν, προσαρμοσμένων στὴς συνθήκες τοῦ περιβάλλοντός τους
καὶ στὴ θερμοκρασίαν τους. Μήπως καὶ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ρολάνδος έχει μια δραματική συνουσία με την Ίμπερια σχετικά με τη φυγή της Μπιάνκας. Η έταιρα νομίζει ότι ο Ρολάνδος την αγαπάει και, για να του ματώσει την καρδιά, του λέει ότι η κόρη της βρίσκεται στην αγκαλιά του Βέμπο. Ο Ρολάνδος τρέχει έξω από το Σκαλαμπρίνο. Τον πληροφορεί ταυτόχρονα ότι η Ίμπερια κι' ο Σαντρίγκο θα κάμουν ένα νυχτερινό περιπάτο με γόνδολα. Ο Σκαλαμπρίνο κατορθώνει να πάρη τη θέση του γονδοπιέρη και, σε μια στιγμή, όρμα έναντιον του Σαντρίγκο και τον σκοτώνει. Έπειτα οπκώνει την Ίμπερια στα χέρια του και την πετάει μέσα στη θάλασσα. Η γόνδολα αναποδογυρίζεται και πέφτει κι' αυτός στο νερό. Η Ζουάνα, από μια μικρή βάρκα, παρακολουθεί με φρίκη αυτή τη σκηνή.

Κρυμμένη στην προκυμμία, είχε δη πριν από κάμποση ώρα τον Σκαλαμπρίνο να μπαίνει μέσα στη γόνδολα της Ίμπερια. Κι' από εκείνη τη στιγμή κατάλαβε τα πάντα.

Όταν άργότερα είδε τον Σαντρίγκο και την έταιρα να μπαίνουν μέσα στη γόνδολα, πήδησε σε μια μικρή βάρκα που ήταν δεμένη στην αποβάθρα και τους παρακολουθούσε.

Αλλά, όσα έβλεπε της είχαν αναστατώσει το μυαλό.

Ός εκείνη τη στιγμή, πίστευε πως ο Σαντρίγκο ήταν έρωτευμένος με την Μπιάνκα, όπως της είχε πει κι' ο ίδιος. Και τώρα τον έβλεπε να μπαίνει στη γόνδολα μαζί με την Ίμπερια. Ήταν δυνατόν να έχει σχέσεις με τη μητέρα, ενώ θα ήταν άπειρα από μερικές ημέρες, σύζυγος της κόρης; Αυτό ήταν ακατάνοητο για τη Ζουάνα.

Από τη μικρή βάρκα της έβλεπε πάντα τον Σκαλαμπρίνο στην πρύμη της γόνδολας. Ο Σαντρίγκο κι' η Ίμπερια είχαν εξαφανιστεί κάτω από την τέντα κι' είχαν τραβήξει τα παραπέτασμα...

Η Ζουάνα ένοιωσε τώρα τη ζήλεια να της ξεσχίξη την καρδιά.

Η σκέψη να τερματίσει τη ζωή της, πηδώντας μέσα στο νερό, ξαναγύρισε μέσα στο μυαλό της. Αυτό θα ήταν το καλύτερο. Γιατί να διατάξει περισσότερα; Από τον Σαντρίγκο, είτε φίλος της Ίμπεριας ήταν, είτε έπαιρνε την Μπιάνκα, δεν μπορούσε να ελπίζε τίποτε πιά.

Είδε, ξαφνικά, τον Σκαλαμπρίνο ν' αφήνει τη θέση του και να τρέχει μ' ένα έγχειριδιο στο χέρι προς το μέρος της τέντας.

Η Ζουάνα ξαναπίασε τότε τα κουτιά. Αλλά ήταν πια άδεια. Το δράμα ξετυλίχτηκε με αστραπιαία ταχύτητα.

Ο Σκαλαμπρίνο σήκωσε κατόπιν την Ίμπερια στα χέρια του και την πέταξε μέσα στο νερό... Η γόνδολα αναποδογυρίστηκε τότε κι' ο κολοσσός άρχισε να κολυμπάει προς το μέρος της προκυμίας.

Έπειτα από μερικές στιγμές η Ζουάνα, έφτασε κοντά στην αναποδογυρισμένη γόνδολα κι' άρχισε να φωνάζει:

— Σαντρίγκο!... Σαντρίγκο!...

Αλλά δεν πήρε καμιά απάντηση.

Η δυστυχισμένη νέα ξέσπασε σε λυγμούς.

— Πέθανε! ψιθύρισε. Πέθανε η αγάπη μου!... Πέθανε η ζωή μου!

Εκείνη τη στιγμή, η Ζουάνα είχε ξεχάσει τα πάντα. Το μόνο που ήξερε ήταν ότι έλάτρευε τον Σαντρίγκο κι' ότι ο αγαπημένος της δεν ζούσε πιά.

Εξακολούθησε να κυττάζει το δόλομαυρο νερό του καναλιού.

Και, ξαφνικά, είδε σε μικρή απόσταση από το μέρος όπου βρισκόταν έναν ολόλευκο δγκο ν' ανεβαίνει στο νερό... Ήταν ένα ανθρώπινο σώμα... μια γυναίκα... Η Ίμπερια!

Η Ζουάνα, χωρίς να σκεφθεί πως ήταν η αντίκλη της, έσκυψε άμέσως, την άρπαξε από το φόρεμα και, συγκεντρώνοντας δ-

λες τις δυνάμεις της, κατάφερε να την ανεβάσει στη βάρκα.

Ζούσε ή ήταν νεκρή;

Η Ζουάνα δεν ήξερε ούτε ενδιαφερόταν να το μάθ. Είχε ενεργήσει σαν αυτόματο, υπακούοντας μόνο στο ένστικτό της.

Η μικρή βάρκα έπλεε τώρα στην τύχη. Πέρασαν κάμποσα λεπτά.

Και, ξαφνικά, η Ζουάνα άκουσε έναν ελαφρό στεναγμό.

Η έταιρα ξαναγύριζε, λοιπόν, στη ζωή; Τόσο το καλύτερο! Η Ζουάνα είχε ξεχάσει το μίσος της, νομίζοντας την για νεκρή. Αλλά θα επιθυμούσε πολύ να μην ήταν. Γιατί τότε θα της δινόταν η ευκαιρία να την κομματίσει με τα ίδια της τα χέρια.

Η έταιρα ξαναγύριζε πραγματικά στη ζωή. Έπειτα από λίγο, άνοιξε τα μάτια της και το βλέμμα της στηλώθηκε πάνω στη Ζουάνα.

Οι δυο γυναίκες κυττάχτηκαν αμίλητες κάμποσα λεπτά.

Στο τέλος, η έταιρα ρώτησε:

— Ποιά είσαι;

— Εκείνη που τον αγαπούσε, απάντησε η Ζουάνα.

— Που τον αγαπούσε;... Ποιον;

— Τον Σαντρίγκο!...

— Τον Σαντρίγκο! είπε. Νά... κύταξε!...

Η έταιρα είχε φτάσει σαν άψυχος δγκος στο βυθό. Αλλά η απότομη σύγκρουση με το έδαφος την είχε κάμει να συνέλθ. Άρχισε τότε να κολυμπάει κι' έπειτα από πολλές προσπάθειες, κατάφερε ν' ανεβή στην επιφάνεια. Αλλά όταν έφτασε εκεί, είχε χάσει τις αισθήσεις της.

Στην κατάστασή αυτή, η Ζουάνα την τράβηξε μέσα στη βάρκα.

Η Ίμπερια ξανάβλεπε τώρα το δράμα που είχε ξετυλιχτεί μπροστά στα μάτια της, πριν από μερικές στιγμές. Αλλά δεν αισθανόταν καμμία συγκίνηση. Θυμόταν μόνο τα σκληρά λόγια του Σαντρίγκο, που την είχαν κάμει να καταλάβη πως ήταν ένα παινιδάκι στα χέρια του κι' ότι εκείνη που αγαπούσε, ήταν η κόρη της, η Μπιάνκα. Α! Γιατί να τον σκοτώσει αυτός ο κολοσσός, στον οποίον είχε αντανάσει τον πατέρα της κόρης της; Θα ήθελε να ζούσε ο Σαντρίγκο για να χάσει τη νύχια της μέσα στο λαιμό του και να δει το αίμα του να τινάζεται με όρμη.

Αλλά να που ο Σαντρίγκο είχε ξαναβγή στην επιφάνεια. Για την ακρίβεια, εκείνο που είχε ξαναβγή, ήταν το πτώμα του. Το έγχειριδιό του Σκαλαμπρίνο βρισκόταν πάντα στο στήθος του.

— Νά... κύταξε! Ξαναείπε η έταιρα δείχνοντας το πτώμα, που έπλεε πάνω στο νερό του καναλιού.

— Σαντρίγκο, αγάπη μου, περιμένε με! φώναξε η δυστυχισμένη νέα.

Και, ξεχνώντας το μίσος της έναντιον της έταιρας, πήδησε μέσα στο νερό...

Έπειτα από μια στιγμή, βρισκόταν κοντά στο πτώμα. Το έσφιγγε τώρα στην αγκαλιά της και τα χείλη της αναζητούσαν τα δικά του.

Το περίεργο αυτό σύμπλεγμα της ζωτανής και του νεκρού, εξαφανίστηκε άμέσως κάτω από τα κύματα.

Η Ζουάνα είχε μείνει πιστή στην αγάπη της ως το τέλος.

Στη Ρώμη

Ο Σκαλαμπρίνο, μόλις βγήκε στην ξηρά, έτρεξε στη νησο του Ολιβόλο, όπου έφτασε τρέμοντας όχι τόσο από το κρύο, όσο από την αγωνία που τον βασάνιζε για την τύχη της κόρης του.

Ο Ρολάνδος τον περιμένε εκεί.

Η πρώτη λέξη του κολοσσού, μόλις μπήκε στην τραπέζα του παλιού αρχοντικού των Δάνδολο, ήταν:

— Η κόρη μου;

— Δεν έμαθα ακόμη τίποτα, απάντησε ο Ρολάνδος. Οί έρευνές μας στο μέγαρο του Βέμπο, έμειναν χωρίς αποτέλεσμα...

Ο Σκαλαμπρίνο μούγκρισε σαν το πληγωμένο θηρίο.

— Θάρρος! του είπε ο Ρολάνδος. Η Μπιάνκα, έχει αρκετή θέληση και θ' αντισταθ' μ' όλες της τις δυνάμεις... Θα την ξαναβρούμε!

Ο Σκαλαμπρίνο κάθισε κοντά στη φωτιά για να στεγνώσει.

Ο Σαντρίγκο; τον ρώτησε ο Ρολάνδος.

— Τον μαχαίρωσα!

— Κι' η Ίμπερια;

— Την πέταξα μέσα στο κανάλι!...

Ο Ρολάνδος έμεινε συλλογισμένος κάμποσες στιγμές. Είχε απαλλαγ' από έναν επικίνδυνο εχθρό. Το τέλος της έταιρας, όμως, δεν ήταν εκείνο που της ταίριαζε.

Αλλά ο Σκαλαμπρίνο, στο τελευταίο αυτό σημείο, έκανε λάθος. Η Ίμπερια δεν είχε πεθάνει!...

Όταν είδε το Σαντρίγκο και τη Ζουάνα να χάνονται κάτω από τα κύματα, ξα-

— Τό Σαντρίγκο!...

Η Ζουάνα ήταν έτοιμη να χυμ' πάνω της.

Μά, ξαφνικά, η Ίμπερια τινάχτηκε όρθια κι' άρχισε να γελά.

— Τό Σαντρίγκο! είπε. Νά... κύταξε!...

Η έταιρα είχε φτάσει σαν άψυχος δγκος στο βυθό. Αλλά η απότομη σύγκρουση με το έδαφος την είχε κάμει να συνέλθ. Άρχισε τότε να κολυμπάει κι' έπειτα από πολλές προσπάθειες, κατάφερε ν' ανεβή στην επιφάνεια. Αλλά όταν έφτασε εκεί, είχε χάσει τις αισθήσεις της.

Στην κατάστασή αυτή, η Ζουάνα την τράβηξε μέσα στη βάρκα.

Η Ίμπερια ξανάβλεπε τώρα το δράμα που είχε ξετυλιχτεί μπροστά στα μάτια της, πριν από μερικές στιγμές. Αλλά δεν αισθανόταν καμμία συγκίνηση. Θυμόταν μόνο τα σκληρά λόγια του Σαντρίγκο, που την είχαν κάμει να καταλάβη πως ήταν ένα παινιδάκι στα χέρια του κι' ότι εκείνη που αγαπούσε, ήταν η κόρη της, η Μπιάνκα. Α! Γιατί να τον σκοτώσει αυτός ο κολοσσός, στον οποίον είχε αντανάσει τον πατέρα της κόρης της; Θα ήθελε να ζούσε ο Σαντρίγκο για να χάσει τη νύχια της μέσα στο λαιμό του και να δει το αίμα του να τινάζεται με όρμη.

Αλλά να που ο Σαντρίγκο είχε ξαναβγή στην επιφάνεια. Για την ακρίβεια, εκείνο που είχε ξαναβγή, ήταν το πτώμα του. Το έγχειριδιό του Σκαλαμπρίνο βρισκόταν πάντα στο στήθος του.

— Νά... κύταξε! Ξαναείπε η έταιρα δείχνοντας το πτώμα, που έπλεε πάνω στο νερό του καναλιού.

— Σαντρίγκο, αγάπη μου, περιμένε με! φώναξε η δυστυχισμένη νέα.

Και, ξεχνώντας το μίσος της έναντιον της έταιρας, πήδησε μέσα στο νερό...

Έπειτα από μια στιγμή, βρισκόταν κοντά στο πτώμα. Το έσφιγγε τώρα στην αγκαλιά της και τα χείλη της αναζητούσαν τα δικά του.

Το περίεργο αυτό σύμπλεγμα της ζωτανής και του νεκρού, εξαφανίστηκε άμέσως κάτω από τα κύματα.

Η Ζουάνα είχε μείνει πιστή στην αγάπη της ως το τέλος.

Στη Ρώμη

Ο Σκαλαμπρίνο, μόλις βγήκε στην ξηρά, έτρεξε στη νησο του Ολιβόλο, όπου έφτασε τρέμοντας όχι τόσο από το κρύο, όσο από την αγωνία που τον βασάνιζε για την τύχη της κόρης του.

Ο Ρολάνδος τον περιμένε εκεί.

Η πρώτη λέξη του κολοσσού, μόλις μπήκε στην τραπέζα του παλιού αρχοντικού των Δάνδολο, ήταν:

— Η κόρη μου;

— Δεν έμαθα ακόμη τίποτα, απάντησε ο Ρολάνδος. Οί έρευνές μας στο μέγαρο του Βέμπο, έμειναν χωρίς αποτέλεσμα...

Ο Σκαλαμπρίνο μούγκρισε σαν το πληγωμένο θηρίο.

— Θάρρος! του είπε ο Ρολάνδος. Η Μπιάνκα, έχει αρκετή θέληση και θ' αντισταθ' μ' όλες της τις δυνάμεις... Θα την ξαναβρούμε!

Ο Σκαλαμπρίνο κάθισε κοντά στη φωτιά για να στεγνώσει.

Ο Σαντρίγκο; τον ρώτησε ο Ρολάνδος.

— Τον μαχαίρωσα!

— Κι' η Ίμπερια;

— Την πέταξα μέσα στο κανάλι!...

Ο Ρολάνδος έμεινε συλλογισμένος κάμποσες στιγμές. Είχε απαλλαγ' από έναν επικίνδυνο εχθρό. Το τέλος της έταιρας, όμως, δεν ήταν εκείνο που της ταίριαζε.

Αλλά ο Σκαλαμπρίνο, στο τελευταίο αυτό σημείο, έκανε λάθος. Η Ίμπερια δεν είχε πεθάνει!...

Όταν είδε το Σαντρίγκο και τη Ζουάνα να χάνονται κάτω από τα κύματα, ξα-

νάπεσε μισολιποθυμισμένη μέσα στη βάρκα. "Οχι, όλα αυτά, δεν μπορούσαν να ήταν αληθινά. Μήπως, λοιπόν, όνειρευόταν; Μήπως όσα έβλεπε, δεν ήταν παρά ένας τρομερός εφιάλτης;

Είχε την εντύπωση τώρα πως κολούσε μέσα σε μια άπυμνη άδυσσο. Το μυαλό της ήταν πια άδειο. Δεν είχε τη δύναμη ούτε να σκεφθεί, ούτε να κάμει το παραμικρό κι' έκλεισε τα μάτια της.

Όταν τ' άνοιξε και πάλι, είχε ξεμυρώσει. Ολόγυρά της στέκονταν μερικοί άνθρωποι του λαού, που την κυττάζαν με συμπάθεια και καλωσύνη.

Κατάλαβε τότε, Κάποιος ψαράς, πηγαίνοντας το πρωί για να ρίξη τα δίχτυα του, την είχε βρή μέσα στη βάρκα και την είχε μεταφέρει στην ξηρά.

— Η κυρία έπεσε στη θάλασσα; τη ρώτησε μια αγαθή γυναίκα.

— Ναι, έπεσα στη θάλασσα, απάντησε η Ίμπερια, που τα σαγόνια της έτρεμαν από το κρύο. Δεν είναι κανένας βαρκάρης εδώ για να με πάρη στο σπίτι μου;

Την βοήθησαν άμέσως να μπη σε μια βάρκα.

— Που πρέπει να πάω την κυρία; τη ρώτησε ο βαρκάρης.

— Στο μέγαρο της Ίμπερια, απάντησε η έταιρα.

Η βάρκα απομακρύνθηκε άμέσως, ενώ οι άνθρωποι που βρισκόταν στην προκυμμία, σχολίαζαν κανένας με τον τρόπο του την περιπέτεια της περιφημης έταιρας.

— Κάμετε γρήγορα, καλέ μου άνθρωπε, ξεφώνιζε κάθε τόσο η Ίμπερια. Θα σας ανταμειψώ ήγεμονικά...

— Σινιόρα, της απάντησε ο βαρκάρης, η χαρά που δοκίμασα, βλέποντας από κοντά την ωραιότερη γυναίκα της Ίταλίας, είναι για μένα αρκετή ανταμοιβή. Δεν θέλω άλλ.

Η Ίμπερια τον κύτταζε με προσοχή. Ήταν ένας άνθρωπος του λαού. Στα λόγια του, η έταιρα ξαναβρήκε τον εγωισμό και την υπερφάνειά της. "Οχι, δεν είχε δικαίωμα να καταφρονή τον εαυτό της, ενώ όλοι γύρω της εξέθειαν την όμορφιά της κι' ήταν έτοιμοι να πέσουν σκλάβοι στα πόδια της.

Με μια αυθόρμητη κίνηση, έβγαλε τη χτένα με τα διαμάντια που στόλιζε τα μαλλιά της.

— Δεν θα σε πληρώσω γι' αυτή τη διαδρομή, είπε στο βαρκάρη. Αλλά θα σε παρακαλέσω να δεχτής σαν ένθυμιο από μένα αυτή τη χτένα για τα καλά λόγια που μου είπες...

Ο βαρκάρης πήρε το κόσμημα, το κύταξε μερικές στιγμές κι' έπειτα το έριξε στον κόρφο του.

— Είναι ένα ένθυμιο από την ωραιότερη γυναίκα του κόσμου! φώναξε χαρούμενος.

Η βάρκα είχε μπη τώρα στο Μεγάλο Κανάλι. Η Ίμπερια κύτταζε αψημαμένη τα μέγαρά που βρέχονταν στα νερά του.

Ανατρίχιασε ξαφνικά.

Η βάρκα περνούσε εκείνη τη στιγμή μπροστά από το μέγαρο Αλτιέρι. Κι' η έταιρα αναγνώρισε σ' ένα από τα παράθυρα τη Λεονώρα, που κύτταζε μελαγχολικά προς το μέρος του καναλιού.

Η κόρη του Δάνδολο αναγνώρισε τάχα την έταιρα;

Η Ίμπερια είχε τουλάχιστον την εντύπωση πως το βλέμμα της είχε καρφωθεί πάνω της. Και, υπακούοντας στο ένστικτό της, ένωσε παρακλητικά τα χέρια της.

— Συνώρεσε με! ψιθύρισε. Συνώρεσε με!

Έπειτα από λίγο, η βάρκα σταμάτησε μπροστά στο μέγαρό της. Οί υπηρέτριές της τη σήκωσαν άμέσως στα χέρια τους, την ανέβασαν στο δωμάτιό της και την ξάπλωσαν στο κρεβάτι της.

Η Ίμπερια είχε δυνατή κράσι. Το άπόμεμα της ίδιας ημέρας, δεν αισθανόταν τίποτα σχεδόν από τη νυχτερινή της περιπέτεια.

Βρισκόταν τώρα στο μικρό σαλονάκι, όπου, το προηγούμενο βράδυ, είχε δεχτή τον Ρολάνδο Κανδιάνο, νομίζοντας ότι ήταν ο Πέτρος Αρετίνος.

Από τα δραματικά γεγονότα της πε-

ρασμένης νύχτας, δεν θυμόταν τίποτε πιά. Δεν ήθελε να τα θυμάται. Της είχε απομείνει, όμως, ο φόβος. Σε κάθε στιγμή, φοβόταν πως θα έλπιε μπροστά της τον Ρολάνδο ή τον Σκαλαμπρίνο.

Κι' αυτό ήταν το κυριότερο. Όλα τα άλλα, δεν είχαν σημασία.

Όσο για την κόρη της, δεν την συλλογιόταν παρά σαν ένα πρόσωπο που είχε γνωρίσει άλλοτε. Της φαινόταν παράξενο, μάλιστα, πως την είχε αγαπήσει κάποιος καιρό. Τί σημασία είχε αν θα πρωτογνώριζε τα ερωτικά χάρδια στην αγκαλιά του Βέμπο ή κάποιου άλλου; Και γιατί θάπρεπε ν' απασχολήται μ' αυτό;

Και για το θάνατο του Σαντρίγκο επίσης δεν αισθανόταν την παραμικρή λύπη.

Όλο το παλιό πάθος της, γι' αυτόν είχε εξατμισθεί. Δεν ήταν τώρα παρά μια σκιά ανάμεσα στις τόσες του παρελθόντος της. Μέσα στην καρδιά της δεν είχε ποτέ καμμία θέσι.

Η τραγική νύχτα που είχε περάσει, είχε εξαφανίσει όλους από την ψυχή της. Όλους εκτός από τον Ρολάνδο Κανδιάνο.

Αυτὸν είχε αγαπήσει στο παρελθόν. Αυτὸν αγαπούσε τώρα. Αυτὸν θ' αγαπούσε σ' ὅλη της τη ζωή.

Τὰ δάκρυα ἔτρεξαν, ξαφνικά, ἀπὸ τὰ μάτια.

Κατάλαβαινε πια πως όλα τα άλλα, ήταν μια κωμωδία, που την είχε παίξει άλλοτε με περισσότερη κι' άλλοτε με λιγώτερη ελκρινία. Μόνον η αγάπη της για τον Ρολάνδο ήταν αληθινή.

Νά τί σκεφτόταν η Ίμπερια, ἐνὼ ὁ Ρολάνδος κι' ὁ Σκαλαμπρίνο τὴ νομίζαν γιὰ πεθαμένη.

Η έταιρα έβλεπε τώρα ὅλο τὸ κενὸ καὶ τὴν ἀθλιότητα τῆς ζωῆς της. Εἶχε παῖει στὴ Βενετία γιὰ νὰ μὴ μὴρεπὴ νὰ συναντήσῃ τὸ Ρολάνδο Κανδιάνο. Κι' αὐτὸς τὴν εἶχε περιφρονήσει πάντα. Αὐτὰ γιὰτί, λοιπόν, θάμεινε περισσότερὸ ἐκεῖ; "Οχι, δὲν ἔπρεπε νὰ χάνῃ οὐτε στιγμή! Μακριὰ ἀπ' αὐτὴ τὴν καταραμένη πόλιν, θάδρισκε ἴσως τὴν ἡμεῖα καὶ τὴ γαλήνη.

Χωρὶς νὰ χάνῃ καιρὸ, καλῆσε ἀμέσως τὸν ἐπιστάτη της καὶ κουβέντισε μαζί του διὰ ὁλόκληρης ὥρας.

Ὁ ἐπιστάτης, φέγοντας, τῆς εἶπε:

— Ὅλες σας οἱ διαταγὲς θὰ ἐκτελεσθοῦν κατὰ γράμμα, σινιόρα. Τὸ προϊόν ἀπὸ τὴν πώλησι τοῦ μεγάρου, τῶν ἐπιπλῶν καὶ τῶν πινάκων, θὰ σας τὸ φέρῃ ὁ ἴδιος.

— Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν πῖνακα ποὺ σοῦ εἶπα...

— Δὲν τὸ ξέχασα, κυρία. Τὸ μόνον ποὺ πρέπει νὰ μοῦ πῆτε τώρα, εἶναι σὲ ποῖο μέρος τῆς Ίταλίας θάρρῳ νὰ σας συναντήσω.

— Στὴ Ρώμη, ἀπάντησε ἡ ἑταιρά.

— Ἐπειτὰ ἀπὸ λίγη ὥρα, ἡ Ίμπερια μάζεψε τὰ πολυτίμα κοσμήματά της, πήρε μαζί της ἕνα σεβαστὸ χρηματικὸ ποσόν, ντύθηκε πολὺ ἀπλά καὶ, χωρὶς νὰ πάσῃ μαζί της καμμιὰ ἀπὸ τὶς ὑπηρετίες της, βγήκε κρυφὰ ἀπὸ τὸ μέγαρό της.

Ἡ γόνδολά της ποὺ τὴν περιμένε σὲ μικρὴ ἀπόστασι, τὴν μετέφερε στὴν ἀπέναντι ξηρά.

Εἰκὲ βρήκε ἕνα μεγάλον ταξιδιωτικὸ ἀμάξι, ποὺ τῆς εἶχε φέρει ὁ ἐπιστάτης της.

Ἡ Ίμπερια μῆκε μέσα σ' αὐτὸ κι' ὁ ἀμαξῶς μαστίγωσε ἀμέσως τὰ ἀλογά του.

Ἡ ἑταιρά διέσχισε ἐστὶ ὁλόκληρὴν τὴν ἄνω Ίταλίαν, χωρὶς νὰ σταματήσῃ ποτενὰ σχεδὸν κι' ἕνα πρωὶ ἔφτασε, τέλος, στὴ Ρώμη.

— Σώθηκε! φώναξε ἐνθουσιασμένη, ἐνὼ ἔμπαινε στὸ μέγαρό της, ποὺ τὸ εἶχε ἀφίσει ἔρημον ἀπὸ τὸσον καιρὸ.

Τὴν ἴδια μέρα, μὲ τὴν δραστηριότητα ποὺ τὴν χαρακτηρίζε, φρόντισε νὰ ὀργανώσῃ τὴν καινούργια ζωὴ της.

Στὰ ὀχτὼ χρόνια ποὺ ἀπουσίαζε, ἔμειναν σ' αὐτὸ τὸ μέγαρον διὰ μόνον ὑπηρετές. Ἡ Ίμπερια προσέλαβε ἀμέσως τέσσερις ἀλλοῦς, ὑπηρετίες, καμαριέρες, ἀμαξῶδες κλπ.

Ἦταν ἐνθουσιασμένη! Ἡ ἀνάμνησι τῆς Βενετίας, μὲ τὰ κανάλια της, τοὺς στενοὺς δρόμους της, τὶς συνωμοσίες καὶ τοὺς κινδύνους της, ἔδιδνε σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὸ μυαλό της.

Όταν βράδυνε, πλάγιασε στὸ μεγάλο κρεβάτι της, ποὺ ἡ πολυτέλειά του ἦταν γνωστὴ σ' ὅλη τὴ Βενετία.

— Ἐκεῖ κάτω ἤμουν μιὰ ὑπέρβχη ἑταιρά, ψιθύρισε. Ἐδῶ, ὅμως, εἶμαι βασιλίσα! Ἀπὸ αὐριο κιόλας θ' ἀρχίσω τὴν καινούργια ζωὴ μου!

Πολλοί νεόνυμφοι προτιμούν να το βάλλουν στα πόδια, παρά να γίνουν ο στόχος της γενικής προσοχής κατά την τελετή του γάμου.

Τί τραβούν οι ντροπαλοί!

Μπορεί να φτάσουν στην αυτοκτονία

«Όλα ήταν έτοιμα για το γάμο εκείνο, που έπρεπε να γίνει πριν από λίγες βδομάδες σε μια εκκλησία του Λονδίνου. Οι προσκεκλημένοι θαύμασαν την όμορφη νύφουλα, που έφτασε στην ώρα της, μ' αληθινή «εγγλέικη» ακρίβεια. Μά ο γαμπρός — ένας νεαρός στρατιωτικός — δεν είχε φανη ακόμα.

Γιατί άραγε; Μήπως είχε αρρωστήσει ξαφνικά; Ή μήπως... είχε αλλάξει γνώμη; Ή τελευταία αυτή έζηγησι άρχισε να κυκλοφορή ψιθυρίσματα, από στόμα σε στόμα, όσο περνούσε η ώρα...

Τέλος, το μυστήριο διαλευκάνθηκε: «Ένας απεσταλμένος των πεθερικών τους έφερε την είδηση ότι ο γαμπρός είχε εξαφανισθεί απ' το ξενοδοχείο του, λίγο πριν απ' την ώριμένη ώρα του γάμου!

Η νύφη περίμενε κάμποσο ακόμα έτοιμη να βάλλει τα κλάματα... Στο τέλος, γύρισε σπίτι της, απελπισμένη. Μά γιατί ο μέλλων σύζυγός της, που την αγαπούσε τόσο, την είχε αφήσει έτσι στα κρύα του λουτρού; Απλούστατα, γιατί ήταν... πολύ ντροπαλός!

Ωστόσο, την άλλη μέρα, μπόρεσε να νικήσει τη ντροπή του και να επισκεφθεί την απογοητευμένη νύφη του, για να δώσουν μια άλλη ημερομηνία για το γάμο τους. Αυτή τη φορά δέ, τελείωσαν όλα δίχως απρόοπτα.

Η περίπτωση αυτή δεν ήταν μοναδική στο είδος της. Πολλοί νέοι μελάνιμοφοι χάνουν το θάρρος τους και κυριεύονται από μια παράξενη συστολή, την τελευταία στιγμή, ακόμα και μπροστά στην πόρτα της εκκλησίας. Προτιμούν τότε... να το βάλλουν στα πόδια, παρά να γίνουν ο στόχος της γενικής προσοχής όσην ώρα θα διαρκή η τελετή του γάμου.

Το συναισθημα της ντροπής παίζει συχνά τα πιο άσχημα άσπεία στα θυμάτα του. Έτσι, κάποια κυρία της ανώτατης βρετανικής αριστοκρατίας, ενώ ήταν έτοιμη να «βαφτίση» ένα καινούργιο πλοίο σπάζοντας πάνω του την καθιερωμένη μπιτίλια της σαμπάνιας, εκνευρίστηκε και ντροπήκε τόσο, απ' τις ματιές του κόσμου που ήταν καρφωμένες απάνω της, ώστε κατέβηκε ξαφνικά απ' την εξέδρα κι έφυγε τρέχοντας!

Έξ άλλου, η ντροπή ωδήγησε κάποιον μικροπαλληλό του Λονδίνου στην αυτοκτονία. Πριν βάλει το κεφάλι του πάνω από ένα ανοιχτό σωλήνα του γκαζιού, ο δυστυχισμένος αυτός έγραψε σαν αδελφή του:

«Δεν μπορώ πιά ν' ανδρέξω αυτή τη ντροπή μου, που μ' έκανε να κλεινωμαι στον εαυτό μου, από μικρό παιδί. Ποτέ δεν σχετίσθηκα μ' ένα κορίτσι μ' όλο που είμαι 37 χρονών άντρας. Συχνά, περνούσε ολόκληρος μήνας, χωρίς να μιλήσω ποτέ σε άνθρωπο. «Αν βρεθώ μπροστά σ' έναν άγνωστο, άντρα ή γυναίκα, το μυαλό μου παύει να λειτουργεί και δεν μπορώ πιά ν' αοθρώσω λέξι... Ποθούσα πάντα να παντρευτώ, ν' αποκτήσω ένα σπίτι δικό μου. Μά η ντροπή δεν θα μ' άφισή ποτέ να πραγματοποιήσω τ' όνειρό μου!...»

Αλλο τόσο ντροπαλός ήταν κι' ο λόρδος Λάουνς, πρέσβης της Μ. Βρετανίας στη Γαλλία κατά τα τέλη του περασμένου αιώνα. Ποτέ δεν τόλμησε να κυττάξει στο πρόσωπο οποιονδήποτε απ' τους υπηρέτες του! Ουμύσαν τα όνομάτα τους και τους αναγνώριζε μόνον... απ' το σχήμα των ποδιών τους! «Ως εκεί μονάχα πήγαιναν τα μάτια του...»

Αλλά κι' ο φιλόσοφος Χένρυ Κάβεντις υπόφερε από μία παθολογική ντροπή, που τον παρέλυε κυριολεκτικά. Έδινε τις διαταγές του στον οικονόμο του σπιτιού του με σημειώματα, που τ' άφινε πάνω στο τραπέζι του χάλ.

Τόν τρούαζαν όλες οι γυναίκες, ιδίως όμως οι όμορφες. Για... κακή του τύχη δέ, αρκετές απ' αυτές που ανήκαν στο υπηρετικό προσωπικό του, ήσαν μάλλον νοστιμούλες! Κλεισμένος λοιπόν μες' στο γραφείο του, ο Κάβεντις έγραφε στον οικονόμο του:

«Πρέπει να σας ζητήσω να καθιερώσετε και να τηρήσετε αυστηρά τον εξής κανόνα: «Όποια από τις υπηρέτριες συμβή να βρεθί στο δρόμο μου, θα απολυέται άμέσως».

Έχει μείνει επίσης στην ιστορία η υπερβολική κι' ακατανίκητη ντροπή του Αγγλου ποιητού Κρίστοφερ Σμάρτ — που τρελλάθηκε στο τέλος. Κάποτε είχε υποχρεωθεί, θέλοντας και μη, να παρουσιάσει την ωραία γυναίκα του σε κάποιον ισχυρό λόρδο και προστάτη του. Στην επίσημη όμως εκείνη στιγμή, τον έπνιξε η ντροπή και τόβαλε στα πόδια, αφήνοντας τη γυναίκα του να δώσει εξηγήσεις στον κατάπληκτο λόρδο!

Ένας απ' τους δοῦκες του Πόρτλαντ ήταν τόσο ντροπαλός, ώστε, όταν έβγαине περίπατο στο πάρκο του, έπαιρνε πάντα μαζί του μια τεράστια ομπρέλλα — ακόμα και τις ωραίες ηλιόλουστες μέρες — κι' έσπευδε να την ανοίξει για να κρύψι το πρόσωπό του, όταν έβλεπε να πλησιάζη κανείς ξένος!

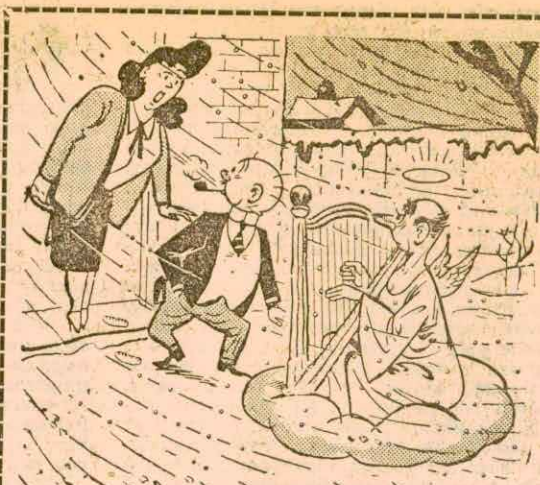
Ένας άλλος Αγγλος σοφός του 19ου αιώνα, ο Σίντνεϋ Σμιθ, κατάφερε να θεραπεύσει την ντροπή του. «Τό πέτυχα — έλεγε ο ίδιος — από την ημέρα που ανακάλυψα ότι δεν ασχολείτο μαζί μου όλος ο κόσμος, όπως πίστευα ως τότε... κι' όπως πιστεύουν οι περισσότεροι νέοι!».

Στην εποχή μας, ο κόσμος έχει γίνει ευτυχώς λιγώτερο ντροπαλός. Ωστόσο, οι ψυχολόγοι έχουν κάμει μια περίεργη παρατήρησι: «Οτι οι άντρες ντρέπονται περισσότερο απ' τις γυναίκες!

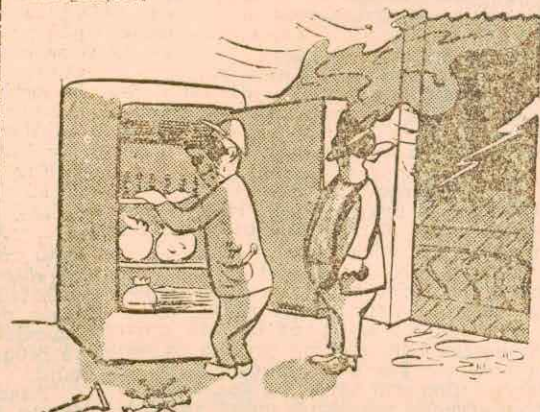
☼☼

«Αν έχης τύχη...»

Καθώς εργάζονταν στη σκεπή ενός εξαωροφού κτιρίου, στη Γενεύη, ο νεαρός χτίστης Έμιλ Βύτεμπαχ λιποθύμησε. Κύλησε λοιπόν πάνω στη γυρτή στέγη, και θά γκρεμιότανε στο κενό, αν δεν είχε την άπιστευτη τύχη να σκαλωσή η ζώνη του παντελονιού του σε μια προεξοχή της υδρορρόης. Σ' αυτή την κρίσιμη θέση έμεινε επί 5 λεπτά της ώρας, ως ότου τον διέσωσαν οι συναδελφοί του με μια σκάλα.

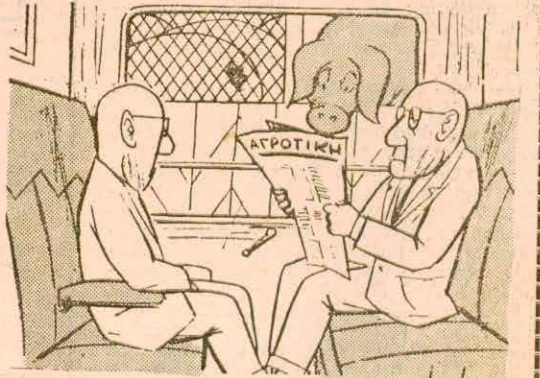
— Τόν καύμένο! Προσγειώθηκε λόγω της κακοκαιρίας!...

— Περίφημη βραδιά! Θύελλα, βροχή, δμίχλη! Θανάσια!...

Σκηνοθεσία...

Χωρίς λόγια.

Έξ άριστερών πρδς τὰ δεξιά: Τό ψηλό κολλάρο του Νικολό Παγκανίνι έκρυβε όλο τó κάτω μέρος του προσώπου. Ή γραβάτα ήταν από λευκό μεταξωτό ύφασμα. Ο λόρδος Βύρων με τó πουκαμιά του, που έχει και σήμερα τó όνομά του, και τή μεγάλη «φλοτάν» γραβάτα του. Τό μαύρο «πλαστρόν»

του Γάλλου συγγραφέως Όνορέ ντε Μπαλζάκ. Τό λευκό «πλαστρόν» εμφανίστηκε τó 1830 και κράτησε πολύν καιρό. Τό δέσιο της γραβάτας του Ίταλου ποιητού Ντ' Αννούντσιο απαιτούσε μεγάλη προσοχή, τεχνή, επιδεξιότητα κι' ύπομονή για να επιτύχη όπως έπρεπε.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΓΡΑΒΑΤΑΣ

Η γραβάτα, που αποτελεί 'Από τó «φοκάλε» των Ρωμαίων μέχρι σήμερα

σήμερα άπαραίτητο συμπλήρωμα της ανδρικής τουαλέτας και θεωρείται σαν γνώρισμα του ανθρώπου, που βρίσκεται κάπως ψηλότερα από τον χειρώνακτα και τόν μεροκαματιάρη, ήταν κάποτε ακριβώς τó αντίθετο, δηλαδή, ένα συμπλήρωμα της τουαλέτας των ανθρώπων της κατώτατης υποστάθης.

Οι άρχαίοι Έλληνες, αλλά και οι Ρωμαίοι αργότερα, είχαν ακάλυπτο τó λαιμό τους. Στη Ρώμη μόνον οι στρατιώτες τυλίγαν τó λαιμό τους μ' ένα μάλλινο ύφασμα, που λεγόταν «φοκάλε». Τό ίδιο ύφασμα έβλεπε κανείς και σε ανθρώπους του λαού, που εργάζονταν σε σκληρές χειρωνακτικές δουλειές. Οι άρρωστοι επίσης προφύλασσαν τó λαιμό τους με παρόμοια ύφασματα.

Κατά τούς χρόνους της παρακμής, όμως, οι άνθρωποι δεν περηφανεύονταν για τή δύναμή τους, αλλά για τήν αδυναμία τους. Έτσι, σιγά-σιγά, τó «φοκάλε» πέρασε στους νέους της αριστοκρατίας, που ήθελαν να φαίνονται ευαίσθητοι στο κρύο και με τόν καιρό καθιερώθηκε επίσημα σαν συμπλήρωμα της ανδρικής τουαλέτας. Τα φουλάρια για τó λαιμό κατασκευάζονταν στα χρόνια αυτά από πολυτελή ύφασματα, στολίζονταν δέ με χρυσά σειρήνια και πολύτιμα πετράδια κλπ.

Με τή μορφή αυτή διατηρήθηκαν τά φουλάρια και κατά τόν Μεσαίωνα. Αλλά ήταν λιγώτερο πολυτελή κι' έλειπαν απ' αυτά τά στολίσματα, όχι γιατί οι άνθρωποι είχαν γίνει περισσότεροι λιτοί, αλλά γιατί τó γενικό χαρακτηριστικό του Μεσαίωνα ήταν ή φτώχεια κι' ή έλλειψη πολυτίμων και πολυτελών ειδών.

Αργότερα, ο Λουδοβίκος 14ος ξανόδεσε στα φουλάρια τήν πολυτέλεια που είχαν κατά τήν εποχή της παρακμής της Ρώμης.

Δεν μπορούσε, όμως, να γίνει ακόμη έκαμε τήν εμφάνισή του γύρω στα 1660.

Τήν εποχή εκείνη είχε φτάσει στο Παρίσι ένα σύνταγμα έλαφρού ίππικού, που τó αποτελούσαν Κροάτες μισθοφόροι. Στους Παρισινούς έκαμε, λοιπόν, έντυπωσι μια λεπτομέρεια της στολής των. Έπρόκειτο για ένα περιλαίμιο που, στους στρατιώτες, ήταν από τó ίδιο ύφασμα με τó χιτώνιό τους, ενώ των αξιωματικών ήταν μεταξωτό. Με τó περιλαίμιο αυτό έφτιασαν ένα μεγάλο φύλλο στο στήθος. Οι άκρες του έπεφταν στους ώμους.

Τό στολισμα αυτό οι Παρισίνοι τó αποκάλεσαν από τó όνομα εκείνων που τó φορούσαν «κροάτες». Ή λέξι αυτή έγινε με τόν καιρό «γραβάτα» και με τόν τύπο αυτόν πέρασε και στις άλλες ευρωπαϊκές γλώσσες («κορμπάτα» ισπανικά, «κραβάτ» αγγλικά, «κραβάττε» γερμανικά, «κραβάττα» ιταλικά).

Οι άνθρωποι της εποχής εκείνης περνούσαν ολόκληρες ώρες μπροστά στον καθρέφτη τους για να δέσουν έναν καλό φύλλο. Έτσι, με τόν καιρό, ή γραβάτα έγινε ένα είδος δελτιού ταυτότητας. Από τó δέσιμό της φαίνονταν ή αριστοκρατική καταγωγή κι' ή ευγένεια εκείνου που τήν φορούσε.

Οι διαστάσεις της ήταν μέτριες στην αρχή. Αλλά, με τόν καιρό, έγιναν τεράστιες. Ή γραβάτα όχι μόνον έπιανε όλο τó στήθος, αλλά προεξείχε και στα πλάγια. Για να θέσει τέρμα σ' αυτές τίς υπερβολές, ο Φίλιππος 5ος της Ισπανίας κατάρτησε τή γραβάτα και ο διαδοχός του Λουδοβίκος 5ος τήν αντικατέστησε με σκληρούς γιακάδες, που οι στρατιώτες έπρεπε να σφίγγουν πολύ γύρω στο λαιμό τους, για να παίρνη τó πρόσωπό τους ένα ωραίο κόκκινο χρώμα.

Οι Πρώσοι μιμήθηκαν αυτή τήν καινοτομία. Έκαμαν ακόμη πιο ψηλούς και πιο σκληρούς αυτούς τούς γιακάδες και τούς έδωσαν ένα ζωφό κόκκινο χρώμα, για ν' αντανακλάται ή λάμψη τους και στο πρόσωπο.

Ή γραβάτα γνώρισε καινούργιους θριάμβους κατά τόν 19ον αιώνα.

Γύρω στα 1830, μάλιστα, δημοσιεύθηκε μια πολυσέλιδη πραγματεία, που περιελάμβανε 84 τρόπους δεσίματος της γραβάτας.

Κατά τήν ίδια περίπου εποχή, ο περίφημος Μπρούμελ διεκήρυξε ότι «ή γραβάτα δείχνει τόν άνδρα».

Φανατικός θιασώτης της γραβάτας ήταν κι' ο Όσκαρ Ουάιλντ, που γι' αυτόν ή έννοια τού τέλειαν ήταν στενά συνυφασμένη με τó καλό δέσιμο της γραβάτας.

Ή γραβάτα διατήρησε τή θέση της ως τις αρχές του 20ού αιώνα. Έπειτα έξεπσε σιγά-σιγά.

Έγινε τότε πιά ένα κοινό είδος και τó δέσιμό της κατέστη να μην έχη καμιά σημασία.

Ή σύγχρονη καλοκαιρινή μόδα τήν έχει καταρρήσει σχεδόν τελείως. Για τó χειμώνα, όμως, παραμένει πάντοτε τó άπαραίτητο συμπλήρωμα της ανδρικής τουαλέτας, ενός ανθρώπου καλοντυμένου και καθώς πέπει.

Κατά τά τελευταία χρόνια, ή γραβάτα φαίνεται πως γνωρίζει και πάλι μια καινούργια αναγέννησι.

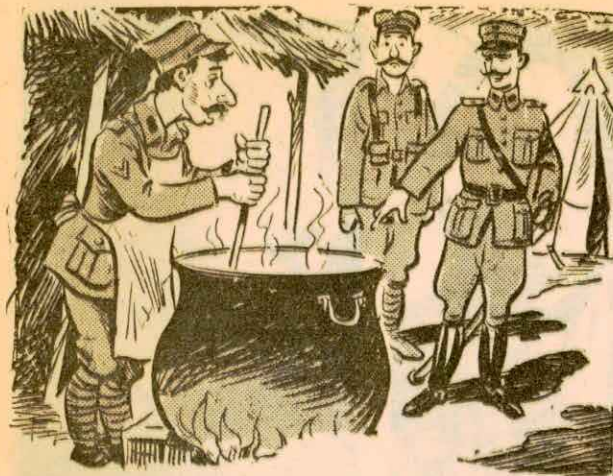
Δεν είναι πιά ένα απλό συμπλήρωμα της ανδρικής τουαλέτας. Αλλά προσδίδει με τήν ποιότητά της, τόν τρόπο τού δεσίματος της, τó χρώμα της κλπ, τήν κοινωνική θέση, τήν καλαισθησία και ίσως τόν ψυχικό κόσμο εκείνου που τή φορεί.

Αυτό ισχύει, βέβαια, μόνον για τή γηραιά Ευρώπη.

Γιατί, στην Αμερική, ή γραβάτα, με τούς εξωφρενισμούς της καινούργιας μόδας, αποτελεί μια πρόκλησι στους πιο στοιχειώδεις κανόνες τού καλού γούστου και της αισθητικής της ανδρικής αμφιέσεως.

Ο σκοπός της αμερικανικής γραβάτας είναι να προκαλέση τήν προσοχή. Και σ' αυτό όφείλεται ή προτίμησι της στα χτυπητά και άταίριαστα χρώματα.

—Βράσε ρύζι, Μανώλη! φώναζε στο μάγερα.

Συνηθισμένες φράσεις και παροιμίες

Ποιά είναι η ιστορία τους

ΠΟΙΟΣ δεν ξέρει το μικρό λόφο που υψώνεται στη μέση ακριβώς της Αθήνας; Ονομάζεται Λυκαβηττός. Στην κορφή του υπάρχει το γραφικό εκκλησάκι του Αγίου Γεωργίου. Στην αρχαία οροσειρά αυτής ήταν αφιερωμένος στην πολιούχο Αθήνα. Έκει πάνω ήταν χτισμένος ένας ωραίος μαρμαρίνος ναός με το αγαλλία της «γλυκομάτας» θεάς. Το αρχαίο όνομά του δεν είναι γνωστό. Πολύ αργότερα τον είπαν «Λυκαβηττός», γιατί πριν από μερικές εκατοντάδες χρόνια — όταν η Αθήνα ήταν μία μικρή πολιτεία με λιγοστά στίβια χτισμένα γύρω από το βράχο της Ακρόπολης — η περιοχή εκείνη χρησιμοποιήθηκε για καταφύγιο των λυκών. Ένας παλιός χρονικογράφος του 1620, αναφέρει, ότι «στη χειμωνιάτικες νύχτες, ακούσταν τα γρουλιώματα των θηριών να έρχονται έσπεμα τα ότια μας και γροικάζαμαν έντρομαγμένοι στη φωνάρες τους να χαμπηλώνουν από τον θρόνο λόφο τη Αθήνα». Ήντονε λυκονία και άσκοπη από το υπόλοιπο σώμα του. Τα φανταράκια μας όμως πολεμούσαν θαρραλέα κι' ολοένα προχωρούσαν. Για το μόνο πράγμα που παραπονιόντουσαν, ήταν η τροφή. Γιατί στη γρήγορη προέλασή τους, δεν πήραν τίποτε άλλο μαζί τους, εκτός από μερικά σακιά ρύζι. Έτσι πρώι, μεσημέρι, βράδυ, έτρωγαν ένα άνοστο λαπά, χωρίς αλάτι και βούτυρο. Κάποτε όμως μπήκαν σ' ένα χωριό, στο Λάμπιο. Έκει έδωσαν το άχτι τους. Πει-

νασμένοι καθώς ήταν, έπεσαν στα κοττέσια του χωριού και δεν άφησαν κόττα για κόττα. Φυσικά, γύρισαν αμέσως στο τάγμα τους κι' ετοιμάστηκαν να τις σφάζουν και να τις μαγειρέψουν. Μάγειρας του τάγματος ήταν τότε ένας κουτούσκος φανταράκος, ο Μανώλης Α. ναπιλώτης, που έτοιμαζε το καζάνι. Αλλά, τη στιγμή εκείνη, παρουσιάστηκε ο διοικητής τους, ο άειμνηστος ταγματάρχης Αγγελάκης. Μόλις έμαθε, ότι οι άντρες έτοιμάζαν να σφάζουν ζένες κοττές, έγινε έξω φρενών και διάταξε να τις επιστρέψουν αμέσως. Όταν, λοιπόν, το μεσημέρι, οι στρατιώτες του τον ρώτησαν τι θα φάνε, εκείνος γύρισε στο μάγερα και τόν πρόσταξε:

— Βράσε ρύζι, Μανώλη! Από τότε έμεινε ο λόγος, που τον λέμε όταν οι υποθήσεις μας δεν πάνε καθόλου καλά.

ΚΑΠΟΤΕ, ένας πλούσιος Αθηναίος, ο Νικίας του Μνησικλέους, αποφάσισε να κάνει ένα ταξίδι αναψυχής ως την Πάρο, για να διασκεδάση την ανία του. Πήρε, λοιπόν, μερικούς φίλους του κι' άφου νοίκιασε ένα μεγάλο καράβι της εποχής, ξεκίνησε για τον προορισμό του. Ο Νικίας ήταν φοβερός τεμπέλης. Κι' ενώ οι σύντροφοί του γλεντούσαν σε όλη τη διάρκεια του ταξιδιού, αυτός, τα ήθελε όλα στα πόδια του. Δεν σηκώθηκε ούτε μία φορά από τη

Ο Ιατρός κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ, Μαϊευτήρ-Γυναικολόγος, θα παρέχει τις ιατρικές συμβουλές του δωρεάν στις αναγνώστρίδες μας, που θα επιθυμούν να έχουν την γνώμη του επί ζητημάτων της αρμοδιότητάς του. Μπορούν ν' απευθύνουν την επιστολή τους στα γραφεία του «Θησαυρού», οδός Σανταροζά 5, Αθήνα

θέσι του. Έτρωγε μόνο, έπιανε και κοιμόταν. Όστόσο, όταν ξεκίνησαν από τον Πειραιά, η θάλασσα ήταν λαδί. Όταν όμως βγήκαν στο Αιγαίο, άρχισε μία τρομερή φουρτούνα, που έκανε το καράβι εκείνο να σκαμπανεβάσει με το χειρότερο τρόπο. Οι νεαροί Αθηναίοι, που κατάλαβαν ότι το καράβι τους δεν θ' άντεχε περισσότερο στην τρικυμία, άρχισαν να ετοιμάζονται για... κολύμπι. Μόνο ο Νικίας εξακολουθούσε να μένει στη θέση του, παρακαλώντας την Αθηνά να τους βοηθήσει.

«Αν μάς γλυτώσης — της έλεγε — θα σου χτίσω ένα ναό από μάρμαρο και χρυσάφι, στην ιερή σου πόλη». Ένας από τους φίλους τότε, που άκουσε τις παρακλήσεις του, του είπε ειρωνικά: «Σύν Αθηνά και χείρα κίνει». Δηλαδή θα σωθής με τη βοήθεια της θεάς, αν κινήσης και συ τα χέρια σου.

Σαν απήχησι της φράσεως αυτής, έχουμε σήμερα το «Αγία μου Νικόλα βοηθά με, σείσε και συ το πόδι σου», που το λέμε συνήθως για τους τεμπέληδες και τους όκνηρους.

ΕΠΙ Φραγκοκρατίας, μερικοί Αθηναίοι πήγαν κι' άδειασαν το σπiti ενός Φράγκου, που έμεινε κάτω από το βράχο της Ακρόπολης. Δεν του άφησαν ούτε έπιπλα, ούτε σκεύη, ούτε χρυσάφια. Του τά πήραν όλα! Φυσικά, όταν ο Φράγκος ανακάλυψε την πρωτακουστή για την εποχή εκείνη κλοπή, πήγε αμέσως και κατήγγειλε το γεγονός στη στρατιωτική διοίκηση της Αθήνας, που έκτελούσε και χρέη αστυνομίας. Αμέσως τότε συλληφθήσαν μερικοί ύποπτοι, έγιναν ανακρίσεις, μα στο τέλος αναγκάστηκαν να τους αφήσουν όλους έλευθερους, γιατί κατάλαβαν πως ήταν άθωοι. Ο Φράγκος όμως που ήθελε να ξαναδρά η όπωσδήποτε τα πράγματά του, σκέφθηκε πονηρά. Έδωσε, λοιπόν, μία προκήρυξη που έλεγε: «Όσοι γνωρίζουν τους κλέφτες και τους καταγγείλουν, θα πάρουν για δώρο διακόσια δηνάρια. Αν μάλιστα οι κλέφτες θελήσουν να τα επιστρέψουν οι ίδιοι, να μη φοβηθούν καθόλου. Εγώ θα λειπω μία βδομάδα από το σπίτι μου. Μπορούν, λοιπόν, να βάλουν τα πράγματά στη θέση τους κι' όταν το κάνουν αυτό, θα πάρουν κι' αυτοί από ένα καλό δώρο». Οι κλέφτες φυσικά — που ύστερα από την προκήρυξη αυτή, φοβόντουσαν μήπως προδοθούν — προτίμησαν να τα ξαναγορίσουν πίσω και να πάρουν και την... αμοιβή τους. Όταν όμως πήγαν εκεί, ο Φράγκος που τους περίμενε κρυμμένος, τους έπιασε. Έτσι οι Αθηναίοι άρχισαν να λένε μεταξύ τους για την... έξυπνότητα των συμπατριωτών τους, ότι «έβαλαν τα πράγματα στη θέση τους». Κι' ο λόγος έμεινε από τότε, που τον λέμε ακόμα και σήμερα σε πολλές και διάφορες περιπτώσεις.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΝΥΦΗ

Ο 50ετής Βερολινέζος Χέρμπερτ Μέντελ φαίνεται κατενθουσιασμένος από την χαριτωμένη αυτή Βιεννέζα, που συνάντησε σ' ένα δρομo της αυστριακής πρωτεύουσας. Ο Μέντελ κληρονόμησε από έναν εξάδελφό του, που πέθανε πρό δύο μηνών στην Αμερική, πέντε εκατομμύρια δολάρια. Τώρα θέλει να παντρευτεί, αλλά γι' αυτό αναζητεί τον πραγματικό έρωτα και κάνει γνωριμίες χωρίς να αποκαλύπτει τα πλούτη του. Ο Μέντελ, που μέχρι πρό τινος ήταν άνεργος, βρίσκεται τώρα σε αναζήτηση της μεγάλης περιπέτειας, στη Βιέννη. Τη μέλλουσα γυναίκα του τη θέλει ξανθεία, ψηλή, λίγο παχουλή και να τον αγαπάει πολύ! «Αν και Βερολινέζος, ο Μέντελ αναζητεί την ώραια του στη Βιέννη, γιατί, όπως λέει, οι Βερολινέζες είναι πολύ άδυντες και δεν είναι του γούστου του.

ΖΥΓΙΖΕΙ ΚΑΙ ΥΠΟΛΟΓΙΖΕ!

Η ζυγαριά αυτή δεν δείχνει μόνο το βάρος, ενός αντικειμένου, αλλά δίνει και την αξία του. Μόλις τοποθετηθεί το εμπόρευμα πάνω στο δίσκο της, μ' ένα μοχλό σημειώνεται την τιμή του κατά κιλό, έπειτα τραβάτε ένα δεύτερο μοχλό κι' αμέσως έχετε στο ταμπλό δεξιά την τιμή του εμπορεύματος με απόλυτη ακρίβεια.

Οι μικρότερες άδιαθεσίες του οργανισμού μας, όπως κι' οι μεγαλύτερες ασθένειες, έπιδρουν με τρόπο άμεσο ή έμμεσο στα όνειρά μας. Φαίνεται πιθανόν, ότι, κατά τον ύπνο, η παθολογική έπεξεργασία που γίνεται μέσα στον οργανισμό μας, προκαλεί όνειρα που βρίσκονται σε άμεση ή έμμεση σχέση με το ασθένες οργανο. Γι' αυτό, σε πολλές περιπτώσεις, ώρισμένα όνειρα μπορούν να μας φανερώσουν ασθένειες που βρίσκονται σε λανθάνουσα κατάσταση ή που, όπωσδήποτε, δεν έχουν εκδηλωθεί ακόμη.

Αλλά να μερικά παραδείγματα: Οι οργανικές παθήσεις της καρδιάς ή των μεγάλων αγγείων προαναγγέλλονται συχνά πριν από την εκδήλωσή τους με δυσάρεστα όνειρα ή εφιάλτες που ακολουθούνται από θλιβερά προαισθήματα. Όταν αυτά τα όνειρα επαναλαμβάνονται σταθερά, είναι πιθανόν, ότι πρόκειται για μία σοβαρή πάθηση, που πρέπει να προσέξουμε. Όταν έπικείται ή εκδηλώνει αυτής της παθήσεως, τα όνειρα γίνονται πολύ σύντομα. Έμφανίζονται συνήθως κατά την πρώτη περίοδο του ύπνου και μας κάνουν να τινάζουμε σε τρουαγμένο από το κρεβάτι μας. Ο ασθενής έχει συχνά την εντύπωση, ότι πρόκειται να πεθάνει σύντομα και με τραγικό τρόπο.

Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις πολλών γιατρών, οι αιμορραγίες που οφείλονται σε συμφορητική κατάσταση, προαναγγέλλονται με όνειρα πυρκαϊάς ή αίματρά θαύματα. Όσο περισσότερο αυτά τα όνειρα είναι σαφή, τόσο πιο πολύ πρέπει να τα λογαριάζουμε.

Πριν από τις νευρωτικές καταστάσεις και τις διανοητικές παρακρούσεις, εμφανίζονται συχνά όνειρα αλλόκοτα και ασυνάρτητα, που μπορεί να προκαλέσουν την προσοχή του γιατρού.

Έχει παρατηρηθεί επίσης ότι, πριν από την εκδήλωσι της λύσσας, ο ασθενής βλέπει όνειρα τρομακτικά, που τον κρατούν σε κατάσταση αγωνίας.

Αλλά και τα όνειρα που βλέπουμε κατά την πορεία μιας ασθένειας, έχουν σχέση μ' αυτήν. Οι ασθένειες που έχουν υψηλό πυρετό π. χ. όνειρεούνται ότι διψούν κι' ότι δεν βρίσκουν νερό να πιουν.

Αναφέρονται, έξ άλλου, πολλές περιπτώσεις ατόμων που είδαν στον ύπνο τους ότι τους έκοψαν το πόδι ή ότι το πόδι τους έγινε πέτρινο και που ζυπνούν παράλυτοι ή παθαίνουν παράλυσι έπειτα από μερικές ήμερες.

Η φύσις ενός μέλους ή η σύνθλιψή του, που παρατείνεται κάμποση ώρα, προκαλούν παρεμφερή όνειρα.

Είναι αξιοσημείωτη η περίπτωση του γιατρού Γκέρσιφ, που είδε στον ύπνο του ότι ένα φίδι τον δάγκωσε στο πλευρό. Την άλλη μέρα, εμφανίστηκε σ' αυτό το μέρος ένας άνθρωπος, που προκάλεσε το θάνατό του μέσα σε πέντε ήμερες. Ο Άρνω ντε Βιλνέβ, έξ άλλου, είδε στον ύπνο του, ότι τον δάγκωσε στο πόδι μία οχιά. Έπειτα από μερικές ήμερες, εμφανίστηκε σ' αυτό το μέρος ένα καρκινώδες έλκος.

Στη λυπομανία τα όνειρα είναι συνήθως θλιβερά και καταθλιπτικά. Καμιά φορά, εκείνοι που τα βλέπουν, ζυπνούν μουσκεμένοι στον ιδρώτα και με τα μάτια πλημμυρισμένα από δάκρυα.

Τα όνειρα είναι, αντίθετα, πρόσχαρα σε ώρισμένες περιπτώσεις παραφροσύνης. Στις μανιακές καταστάσεις είναι παράξενα και ακατάστατα και σπάνια στην ήλιθιότητα.

Πολλοί δυσπεπτικοί βλέπουν ότι γευματίζουν σ' ένα τραπέζι με έλκεκτα φαγητά και ποτά. Έπειτα από λίγο, όμως, αισθάνονται τρυμερούς πόνους, που τους κάνουν /' άφηνιπνους. Παρόμοια όνειρα είναι συνήθως στο έλκος ή τον καρκίνο του στομάχου και διάφορες άλλες ασθένειες του πεπτικού συστήματος.

Τα όνειρα των υποχονδριακών και των ύστερικών γυναικών, είναι οδυνηρά και αγωνιώδη. Οδυνηρά είναι επίσης τα όνειρα των ανθρώπων που υποφέρουν από παθήσεις της ουροδόχου κύστεως.

Οι παθήσεις της καρδιάς, των μεγάλων αγγείων του έγκεφάλου και του αναπνευ-

Τα όνειρα και η υγεία

στικού συστήματος, προκαλούν σε πολλές περιπτώσεις εφιαλτικά όνειρα.

Οι Ινδοί και οι Κινέζοι Ιατροί, έξ άλλου, στηρίζουν στα όνειρα τη διάγνωση πολλών ασθενειών. Για το σκοπό αυτό, υποδιαιρούν τα όνειρα σε πέντε κατηγορίες, που αντιστοιχούν στα πέντε μεγάλα όργανα: καρδιά, πνεύμονες, νεφρά, σπλήνα και σηκότι.

Σύμφωνα με τη θεωρία τους, κάθε όργανο παρουσιάζει τρεις καταστάσεις.

Η πρώτη είναι η φυσιολογική, δηλαδή η κατάσταση της υγείας. Στην κατάσταση αυτή τα όνειρα είναι σπάνια και δεν έχουν σημασία.

Οι δύο άλλες καταστάσεις είναι παθολογικές. Στη μία έχουν υπερλειτοργία του οργάνου, στην άλλη υπολειτοργία.

Να τώρα ποιά είναι τα όνειρα που αντιστοιχούν στις παθολογικές αυτές καταστάσεις:

1) Όταν βλέπουμε φαντάσματα, τέρατα, δύσμορφα και τρομακτικά πρόσωπα: σημείον κακής λειτουργίας της καρδιάς, αγγεία υπερπληρωμένα με αίμα, έπιτάχυνσις του ρυθμού της κυκλοφορίας.

2) Σε κακή λειτουργία της καρδιάς οφείλονται επίσης τα όνειρα στα οποία βλέπουμε φωτιά, φλόγες, καπνό, πυρκαϊές, έκτοφωτικές λάμψεις κλπ. Ένώ, όμως, στην πρώτη περίπτωση, τα αγγεία είναι υπερπληρωμένα με αίμα, εδώ το αίμα που κυκλοφορεί μέσα σ' αυτά, είναι λίγο και ο ρυθμός της κυκλοφορίας βραδύτατος.

3) Οι πόλεμοι, οι μάχες, τα όπλα που έκπυροσκοποτούν, οι αίματρες συγκρούσεις κλπ., δείχνουν κακή λειτουργία των πνευμόνων. Η οξυγόνωσις του αίματος δεν γίνεται κανονικά μέσα στις κυψελίδες των.

4) Όταν βλέπουμε πεδιάδες, ήρεμη θάλασσα, δρόμους μακρινούς: κακή αναπνοή.

5) Όταν αισθανώμαστε μεγάλη κούραση, πόνους στα νεφρά κλπ.: κακή λειτουργία των νεφρών, υπερπλήρωσις των αγγείων.

γείων. 6) Όταν βλέπουμε, ότι κολυμπάμε με δυσκολία, ότι κινδυνεύουμε να πνιγούμε κλπ.: υπολειτοργία των νεφρών. 7) Όταν όνειρεύεσθε τραγούδια, γιορτές, μουσική, διασκεδάσεις: υπερπλήρωσις των αγγείων που ξεκινούν από τη σπλήνα. 8) Όταν όνειρεύεσθε κινδύνους, φιλονεικίες, πλούσια γεύματα: υπολειτοργία της χολής. 9) Όταν όνειρεύεσθε ότι σκαρφαλώνετε σε δέντρα, ότι αναρριχάσθε σε βουνά, ότι διασχίζετε πυκνά δάση κλπ.: κακή λειτουργία του ήπατος. 10) Όταν όνειρεύεσθε ότι είσαστε ξεπλωμένος στο χορτάρι: υπολειτοργία του ήπατος. 11) Όταν όνειρεύεσθε πηγές, ρυακία κλπ.: αίματρία.

12) Όταν βλέπετε ότι πνίγεσθε, ότι σάς στραγγαλίζουν κλπ., κακή αναπνοή, άσθμα.

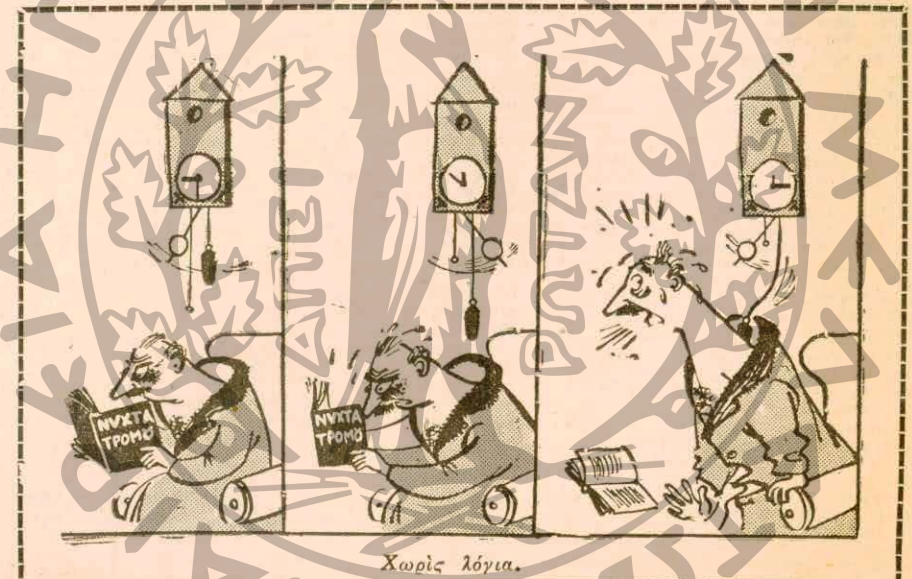
Όπως φαίνεται από τα άνωτέρω, η ιατρική των Ασιατών συμπίπτει σε πολλά σημεία με τις παρατηρήσεις των έπιστημόνων της Δύσεως.

Κατά γενικό κανόνα, οι έπιστήμονες παραδέχονται σήμερα, ότι οι εφιάλτες, τα όδυνηρά αίσθημα πνιγμού, κακή αναπνοή, άσθμα, οφείλονται σε υπερπλήρωσι των μεγάλων αγγείων της καρδιάς ή του έγκεφάλου. Όταν, αντίθετα, βλέπουμε στον ύπνο μας, ότι μας έκοψαν ένα μέλος ή ότι έγινε μολυβένιο και δεν μπορούμε να το σηκώσουμε, αυτό δείχνει ότι το αίμα μας δεν κυκλοφορεί κανονικά.

Δεν πρέπει, λοιπόν, να περιφροούμε τα όνειρά μας και να μην δίνουμε σημασία στις προειδοποιήσεις τους. Γιατί, εκτός από τον προφητικό τους χαρακτήρα, μας φανερώνουν την κατάσταση της υγείας και, σε ώρισμένες περιπτώσεις, μπορούν να μας κάμουν να προλάβουμε διάφορες ασθένειες ή τουλάχιστον να διαγνωώσουμε εγκαίρως την ύπαρξί τους.

Είναι αυτονόητο ότι όλα τα όνειρα δεν πρέπει να θεωρούνται ως προειδοποιήσις, αλλά μόνον εκείνα που έχουν χαρακτηρισμό και ανεπιδέκτο άμφισβήτησεως. Όπωσδήποτε, μία έπίσκεψις στο γιατρό μας δεν βλάπτει ποτέ. Προσέξτε, όμως, μην φτάσετε στο αντίθετο άκρο. Πολλοί άνθρωποι υποβάλλονται σε τέτοιο βαθμό από τα όνειρά τους, ώστε καταντούν πραγματικά δυστυχισμένοι. Τα όνειρα μας κάνουν να βγαίνουμε τρόπον τινά από τον εαυτό μας και να αιωρούμεθα πάνω από το χρόνο. Αλλ' η αξία των δεν είναι απόλυτη. Μας διαφωτίζουν σε ώρισμένες περιπτώσεις και μπροουν ακόμη και να μας καθοδηγήσουν, αυτό δεν σημαίνει, όμως, ότι πρέπει να υποδουλωνώμεθα σ' αυτά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τα όνειρα κάτω από το φως της ψυχαναλυτικής έπίστημης.

Χωρίς λόγια.

Στην αρχαιότητα, οι στειρές Έλληνίδες λουζόντουσαν στον ποταμό Έλατο της Αρκαδίας.

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ γιά τις στειρές γυναίκες

Λουτρά, ξέρνια και γιατροσόφια

Όταν ρωτήσατε σήμερα στο Παρίσι μια νεώτερη γυναίκα, αν έχει παιδιά, θα σας αγριολογήσει και θα σας πη περιφρονητικά:

— Εύτυχως ακόμη δεν τρελλάθηκα! Τόσο έχω όσο και ο άντρας μου δεν τα θέλουμε τα παιδιά. Έκτος αυτού η γυναίκα με τους τοκετούς χαλάει τη σιλουέτα της!

Αυτή είναι, δυστυχώς, η αντίληψη που επικρατεί στην εποχή μας για τα παιδιά σε πολλές χώρες της Ευρώπης.

Τα παλιά τα χρόνια όμως τα πράγματα δεν ήταν έτσι. Τα παιδιά έθεωρούντο ως εύτυχια των γονέων και χαρά του σπιτιού. Μα και σήμερα ακόμα σε μερικές εξωτικές χώρες, η γυναίκα που δεν κάνει παιδιά είναι μια γυναίκα περιφρονημένη από τους συγγενείς και τους συμπατριώτες της, μερικές φορές δε τιμωρείται με θάνατο! Η στειρά γυναίκα σ' αυτές τις χώρες αποτελεί ντροπή για μια οικογένεια, και οι δικοί της προσπαθούν να τη γιατρέψουν με διάφορους τρόπους, με διαίτες, με λουτρά, με ξέρνια και με άλλα γιατροσόφια.

Τέτοιες θεραπευτικές μεθόδους για τη στειρότητα χρησιμοποιούσαν και κατά το παρελθόν. Κατά τον δέκατο έβδομο αιώνα, όσες γυναίκες δεν έκαναν παιδιά, έπιναν μαντζούρια από μελισσόχορτα και φλούδες πορτοκαλιού ή έτρωγαν διοσμάρνι με μαστίχα.

Στη Συρία οι στειρές έρχονταν στο κρασί τους σπόρους από σπαράγγια κι' έτρωγαν βλαστοράκια από βρίζα, καμωμένα σαλάτα. Στη Βοημία πάλι έπιναν ζουμί από βατόμουρα και στη Φραγκονία... άγριο καφέ.

Αν τα γιατροσόφια αυτά δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα, η γυναίκα που έπιθμοόσε ν' αποκτήσει παιδιά έπρεπε να ζητήσει τη βοήθεια μιας θεικής ή διαβολικής δύναμης, καταφεύγοντας κυρίως στους μάγους. Επεκαλείτο δε τη συνδρομή τους, γιατί ή άτεκνια έθεωρείτο ως μια κατάρτα των θεών και μόνο με την εξουμένισή τους μπορούσε η στειρά να έλευθερωθή απ' αυτήν.

Έτσι και σήμερα ακόμα οι στειρές γυναίκες της Αραβίας, για ν' αποκτήσουν παιδιά, γράφουν τριακόσιους στίχους από το Κοράνι πάνω σ' ένα χαλκινό δοχείο, ύστερα το γεμίζουν με ζεστό νερό και από το νερό εκείνο πίνουν τακτικά.

Οι αρχαίες Έλληνίδες, που ήταν στειρές λουζόνταν στον ποταμό Έλατο της Αρκαδίας και οι Ρωμαίες στά λουτρά των Βαίων.

Οι σύγχρονες Ίνδες για να γίνουν μητέρες λουζόνταν στον ιερό ποταμό Γάγγη και μπουκώνουν είκοσιεφτά φορές το στόμα τους από το νερό αυτό. Κατόπιν παίρνουν από τον ποταμό μια μικρή πέτρα και πηγαίνουν στο ιερό δέντρο του Βούδδα. Έκει τραβούν μια τούφα από τα μαλλιά τους, δένουν μ' αυτή την πέτρα και την κρεμούν σ' ένα κλαρί του δέντρου.

Οι Ίνδοι σέβονται πολύ τα ιερά δέντρα, γιατί πιστεύουν ότι τα πνεύματα

που κατοικούν μέσα σ' αυτά έχουν τη δύναμη να τους χαρίσουν παιδιά ή να τους καταδικάσουν σε άτεκνια. Για να εξευμενίσουν μάλιστα τα πνεύματα, πηγαίνουν και διάφορες προσφορές: Τρόφιμα, πουλιά, κατοικίδες κλπ.

Με δυο λόγια φροντίζουν να τάχουν καλά με τα ιερά δέντρα, γιατί, όπως πιστεύουν, απ' αυτά εξαρτάται η διαίωσις της οικογενείας τους.

Πολλές φορές όμως βρίσκονται στην ανάγκη να κόψουν ένα τέτοιο δέντρο. Για να μην επισύρουν ωστόσο την οργή του πνεύματος, που κατοικεί μέσα σ' αυτό, χύνουν κοντά στο δέντρο λίγο φοινικόλαδο. Φαντάζονται έτσι ότι το πνεύμα δεν δυσαρεστείται και ότι πηγαίνει να κατοικήσει σ' άλλα δέντρα. Άλλα και στις βόρειες περιοχές των Ίνδων έχουν ως σύμβολο της γονιμότητας τον κοκοφοίνικα, που λέγεται «σιρφέα», δηλαδή καρπός της Σρι, της θεότητας της ευγονίας. Ο κοκοφοίνικας φυλάγεται προσεκτικά σε ιδιαίτερα κουτιά και προσφέρεται από τους ιερείς μόνο σ' εκείνες τις γυναίκες που θέλουν να γίνουν μητέρες.

Επίσης πολλές φυλές μαύρων πιστεύουν ότι ώριμα δέντρα έχουν την ικανότητα να κάνουν γόνιμες τις στειρές γυναίκες! Κάθε στειρά γυναίκα μπορεί να γίνει μητέρα, άμα πάει και αγκαλιάσει ένα τέτοιο δέντρο. Έχει μάλιστα και έλευθερία έλλογης σχετικά με το φύλο του παιδιού. Αν αγκαλιάσει το δέντρο που είναι προς το μέρος της Ανατολής θα γεννήσει αγόρι κι' αν αγκαλιάσει το δέντρο που είναι από τη Δύση, θα κάνει κορίτσι.

Οι Κιρκάσιες πάλι, όταν θέλουν ν' αποκτήσουν παιδιά, πηγαίνουν τη νύχτα στον τάφο ενός σπουδαίου προσώπου και θυσιάζουν πάνω σ' αυτό ένα κριάρι, κατόπιν δε προσεύχονται εκεί ως το πρωί. Οι τσιγγάνες της Αυστρίας και οι γυναίκες πολλών νοτιοαφρικανικών φυλών συνηθίζουν να πηγαίνουν στον τάφο μιας γυναίκας που πέθανε κατά την περίοδο της εγκυμοσύνης της, επικαλούνται το όνομά της, τρώνε από το γρασίδι που έχει φυτρώσει γύρω στον τάφο της και παίρνουν μια χούφτα από το χώμα του, που το κάνουν φυλαχτό και το κρεμούν πάνω τους.

Οι στειρές Μουσουλμάνες πηγαίνουν και προσκυνούν τον τάφο μιας από τις ένδεκα γυναίκες του Μωάμεθ.

Εξ άλλου, στην είσοδο του νεκροταφείου του Πεκίνου υπάρχουν τέσσερα ζευγάρια πέτρινοι ελέφαντες. Οι στειρές λοιπόν πλησιάζουν και πετούν μια πέτρα. Αν η πέτρα αυτή σταθή στη ράχη ενός ελέφαντα, σημαίνει ότι θα κάνουν παιδιά. Αν η πέτρα ξαναπέσει κάτω, η στειρότητά τους παραμένει...

Πολλές μαύρες έχουν δεμένη γύρω στο σώμα τους μια ζώνη, απ' όπου κρεμούνται δυο αγαλματάκια, που παριστάνουν έναν άντρα και μια γυναίκα.

Αυτή η ζώνη πιστεύουν ότι θεραπεύει τη στειρότητα.

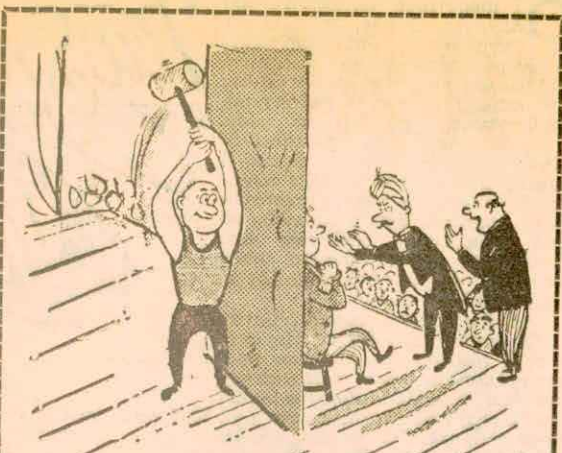
Οι Σουηδέζες χωρικές κρεμούν φυλαχτά κάτω από την ποδιά τους. Οι δε γυναίκες των Πυρηνάων, άμα θέλουν ν' αποκτήσουν παιδιά, προσκυνούν ένα ξόανο ανθρώπου φυσικού μεγέθους.

Οι γυναίκες πάλι του Καϊρά, που έπιθμοούν να γίνουν μητέρες, παίρνουν το πρώτο αυγό που θα γεννηθεί ή κόττα τους και πηγαίνουν μ' αυτό στο μάγο. Αυτός τυλίγει το αυγό μέσα σ' ένα φύλλο και το πιέζει πάνω στο στήθος τους. Ύστερα το βράζει και τους δίνει να φάνε λίγο απ' αυτό. Κατόπιν με το υπόλοιπο του αυγού αλείφει τη μήτη και τους δυο ώμους τους, τα δε τσόφλια του τα τυλίγει σ' ένα νέο φύλλο και τα κρεμάει στα κλαδιά του ψηλότερου δέντρου, που βρίσκεται έξω από το σπίτι του. Συγχρόνως προσφέρει διάφορα ξέρνια σχετικά με την τεκνοποίηση.

Στις καθολικές χώρες της Ευρώπης οι γυναίκες που ήθελαν ν' αποκτήσουν παιδιά, πηγαίαν σε διάφορους τόπους προσκυνήματος.

Οι Ρωσίδες πηγαίνουν στο μεγάλο μοναστήρι της Μαύρης Παναγίας του Κιέβου, όπου καθώς πιστεύουν, μόλις άγγιζαν την εικόνα της Παναγίας, που βρίσκεται στις κατακόμβες του μοναστηριού αυτού, θεραπευόντουσαν άμέσως από τη στειρότητά τους.

Επίσης κοντά στο Βερντέν, υπάρχει η εκκλησία της Αγίας Λουκίας, όπου καταφεύγουν οι στειρές γυναίκες. Στην εκκλησία αυτή σώζεται, σκαλισμένο απάνω σ' ένα βράχο, το κάθισμα της Αγίας Λουκίας. Οι άτεκνες λοιπόν, γυναίκες κάθονται σ' αυτό και περιμένουν ύστερα μ' έγκαρτερη την εκπλήρωσι της έπιθυμίας τους...

— Και τώρα θα παρακολουθήσετε ένα πείραμα... κεραυνοβόλου ύπνωτισμού!...

— Βλέπεις, φίλε μου; Έδωλα μέσα ένα δεκάμενόπλοιο!...

— Αυτή, κύριε, είναι η πιο πρωτότυπη πυτζάμα μας! Φέρνει άμεσαως χασιμουρητό και ύπνο!...

— Πάλι γδύθηκες απ' το μέρος μου, Καίτη, χθές το βράδυ!...

Η Αθήνα ΤΟΥ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ ΑΙΩΝΑ

Η άφιξη στην Ελλάδα του Γεωργίου Α'

Χαρούσινα δέχτηκε ο αθηναϊκός λαός το Γεώργιο Α', όταν έφθασε στην Ελλάδα. Χιλιάδες Αθηναίων είχαν κατεβή στον Πειραιά για να υποδεχθούν το βασιλιά, που αποβιβάστηκε εκεί το πρωί της 18 'Οκτωβρίου 1863. Ο ένθουσιασμός του κόσμου ήταν μεγάλος, και ξέσπασε σε πραγματικό παραλήρημα, όταν ο νεαρός βασιλιάς βγήκε από το πολεμικό, που τον έφερε στην παραλία του Πειραιώς. «Ήτο αληθώς μαγευτικώτατον και συγκινητικώτατον το θέαμα, γράφει σύγχρονος χρονικογράφος, όταν έν μέσφ των κανονιοβολισμών και των νεφελών του καπνού, έπήδησεν έκ της βασιλικής λέμβου εις την σαλευομένην υπό του κρότου των τηλεβόλων απόδοθραν, εύζωνας και συγκινημένους ο νεαρός βασιλεύς Γεώργιος, φέρων στολήν αντισυνταγματάρχου της έθνοφυλακής».

Στην αποδόθρα προσφώνησαν το βασιλιά, ο πρόεδρος της Έθνοσυνελεύσεως, Μωραϊτίνης, και ο δήμαρχος Πειραιώς Ράλλης. «Σκιρτάσα η Έλλάς, Βασιλεύ, άρχισε το λόγο του ο Μωραϊτίνης, άνυμνεί τον Ύψιστον έπί τη εις το πάτριον έδαφος εμφανίσει σου».

Μετά τους λόγους, όλος ο κόσμος, πεζή και με άμαξια, συνώδεσε το Γεώργιο από τον Πειραιά στην Αθήνα. Και ήταν τόσος ο συνωτισμός, ώστε ένας στρατιώτης, από αυτούς που ήταν παρατεταγμένοι, τρύπησε με τη ξιφολόγη του το ένα από τα τέσσερα άλογα του βασιλικού άμαξιού. Το άλογο το ξέλεψαν, για να του δέσουν το τραύμα και η «τέθριππος βασιλική άμαξς» ανέβηκε στην Αθήνα με... τρία μόνο άλογα...

Στον Κεραμεικό, μπροστά στην εκκλησία της Αγίας Τριάδος, υποδέχτηκαν το βασιλιά ο δήμαρχος και το δημοτικό συμβούλιο. Ο προσωρινός δήμαρχος Κουτσικάρης, αφού τον προσφώνησε, του παρέδωσε σε άσημενίο δίσκο δυο συμβολικά χρυσά κλειδιά της Ακροπόλεως. Κατόπιν, η βασιλική πομπή, διά των οδών Πειραιώς, Αιόλου και Έρμου, πήγε στη Μητρόπολη — που μόλις τότε είχε τελειώσει — για τη δοξολογία.

«Το θέαμα κατέστη μαγευτικώτατον, γράφει ο χρονικογράφος της υποδοχής, άμα εισελθόντος του βασιλέως εις την πόλιν. Η βασιλική άμαξα δεν ήδύνατο να προχωρήσει ένεκα του συνωθημένου και έπευφημούντος πλήθους, ενώ το ώραϊον φύλον από τους έξωστας των οίκων, έρραινεν άνθη και άρώματα έπί του διερχομένου και μετά φαιδρότητας άμα και συγκινήσεως χαιρετίζοντας βασιλέως, ο όποιος ήτο κεκαλυμμένος διά παχυτάτου στρώματος σκόνης, κατά τε το πρόσωπον και το σώμα αυτού όλόκληρον».

Μετά τη δοξολογία, που ήταν «έκτενεστάτη», ο νεαρός βασιλιάς όδηγήθηκε στο παλάτι της πλατείας που Συντάγματος. Άλλα κι' εκεί δε βρήκε ήσυχια. Γιατί ο λαός, που είχε μαζευτή κάτω από το παλάτι και έμαίνετο κυριολεκτικώς έν ένθουσιασμό, τον άνάγκασε να βγή πολλές φορές στον έξωστη των άνακτόρων.

Όταν, τέλος, ο Γεώργιος μπόρεσε να ξεσκαστή και να πλυθή, ζήτησε να φάγη κάτι... Τό μεσημέρι είχε πρό πολλού περάσει και από το πρωί ήταν νηστικός... Τότε όμως «διεπιστώθη», ότι κανένας δεν είχε φροντίσει για το μεσημεριανό βασιλικό γεύμα! Στείλαν, λοιπόν, «έσπευσμένως» να φέρουν φαγητό για το βασιλιά από κάποιο ξενοδοχείο. Τό πράγμα όμως διαδόθηκε στην πόλι και, όπως γίνεται στις περιστάσεις αυτές, αρκετά μεγαλοπνημένοι, «Οτι, τάχα, ο βασιλιάς είχε λιποθυμήσει από την πείνα!...

Και τότε έγινε το έξης άπρόοπτο: Όλοι οι νοικοκύρηδες της Πλάκας πήραν τους τετρεδρες και τα τσουκάλια τους με φαγητό και τρέξαν στο παλάτι να το προσφέρουν στο «λιποθυμώμενο» από την πείνα βασιλιά...».

Χρειάστηκε να επέμβη η φρουρά και ο φρούραρχος των άνακτόρων Τριγγέτας, για να τους πείση πως ο βασιλιάς ήταν άριστος στην ύγεια του και ότι «είχεν ήδη γευματίσει!...

Περισσότερο, όμως, από τις διαβεβαιώσεις του Τριγγέτα, πείσθηκαν και οι ίδιοι για την καλή ύγεια του βασιλιά όταν το άπογευμα ο Γεώργιος, συνοδευόμενος από δυο Δανούς αξιωματικούς και το φρούραρχο των άνακτόρων, βγήκε περίπατο με το άμάκι στην πόλι. Τόν άκολουθούσαν «τιμής ένεκεν» ο δήμαρχος και οι αξιωματικοί της έθνοφυλακής.

Τη νύχτα, ο βασιλιάς βγήκε και πάλι και γύρισε τους κεντρικούς δρόμους της Αθήνας, που ήταν φωταγωγημένοι και όπου ο αθηναϊκός λαός διασκεδάξε με μουσικές και τραγούδια. Παντού

ακουγόταν το τραγούδι που είχε έρθει πρό όλιγου από τα Έπτάνησα, που τότε είχαν έννοση με την Έλλάδα:

Δέν είν' όνειρο ή σημαία
ή σημαία του λαού!
Σάν τον ουρανόν ώραία
άνυώνεται παντού.

«Έφθασε κι' ο βασιλεύς μας
του λαού ο έλευτός,
άγγελον της λευθορίας μας
τον ξαπέστειλ' ο Θεός.

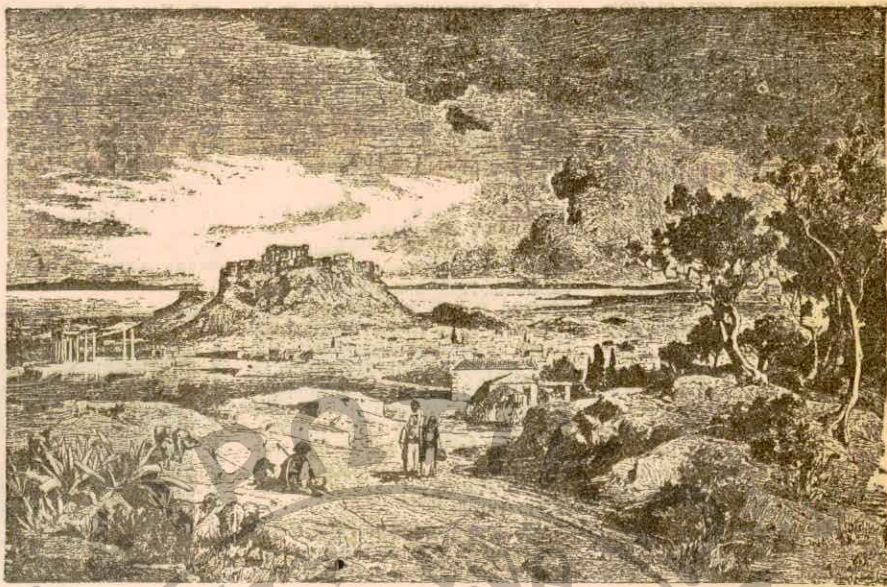
Και οι γιορτές, για την άφιξη του Γεωργίου Α' στην Έλλάδα, κράτησαν τρεις ή-θηναίων, ώστε κανένας δε θέλησε να... έργαστή τις τρεις αυτές ήμέρες. Ούτε οι έφημεριδες μπόρεσαν να έκδοθουν, γιατί οι τυπογράφοι είχαν κηρύξει άπεργία... γλεντιού.

★

Ο ένθουσιασμός του κόσμου ήταν δικαιολογημένος ύστερ' από την άνησυχη περίοδο που είχε περάσει η πρωτεύουσα τον ένα χρόνο της Μεταπολιτεύσεως. Από την έξωσι, δηλαδή, του Όθωνος, ως την άφιξη του Γεωργίου Α' (Όκτώβριος 1862 - Όκτώβριος 1863).

Οι ταραχές, μάλιστα, στην περίοδο εκείνη, ήταν κάποτε και αίματηρες' και έχουν μείνει στην ιστορία ως «Ιουνιακά» οι τριή-μερες μάχες (18 - 20 'Ιουνίου 1863) που συντάραξαν την μικρή τότε Αθήνα.

Οι φίλοι του Βούλγαρη είχαν πιάσει την Έθνική Τράπεζα στην οδόν Αιόλου — βρισκόταν στην ίδια θέση που είναι και σήμερα — και δυο άλλα κτίρια κοντά σ' αυτή, κι' έδωσαν, επί τρεις ήμέρες, μάχη με την έθνοφυλακή και το στρατό που διοικούσε ο στρατιωτικός διοικητής των Αθηνών Πάνος Κορωνάιος.

Η περιοχή του Σταδίου τα πρώτα χρόνια της βασιλείας Γεωργίου Α'

Για χρόνια κατόπιν η πρόσωπι της Έθνικής Τραπέζης έφερνε «πυκνά τα τραύματα» από τις κανονικές και τους πυροβολισμούς. Όποτε διοικητής της Τραπέζας, ο Γεώργιος Σταύρου, με κανένα τραπό δαν ήθελε να φτιάξη την πρόσωπι, για να βλέπουν, καθώς έλεγε, οι Νεοέλληνες «έως που δύνανται να φέρουν οι έμφύλιοι σπαράγματα».

Έκτος όμως από τα «Ιουνιακά» και πολλές άλλες ταραχές είχαν σημενωθή στο διαστήμα της Μεταπολιτεύσεως και η άνωμα-λία έξακολούθησε ως την άφιξη του Γεωργίου Α'. Και είχε τόσο απαυδήσει ο αθηναϊκός λαός από τη μετεωρο κατάσταση της Μεσο-βασιλείας, ώστε, στις διαδηλώσεις, που γινόνταν τότε συχνά, τό συνηθισμα που επικρατούσε, ήταν: «Βασιλιάς βέλουμε κι' άς είναι και... κόττα!...

Και φώναζαν έτσι, γιατί μεταξύ εκείνων που είχαν προταθή για τον έλληικό Όθων, ήταν και ο πρίγκηψ Έρνέστος του Γ' κ' δ' α. Κας ο λαός που άκουγε να γίνεται συζήτηση και να γράφουν οι έφημεριδες, για τον Γκότα, τον έφτιαξε «έπί το άπλοελληνικώτε-ρον... κόττα!...

ΕΠΑΜΕΙΝ, Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

☼☼

Ένα πρωτότυπο δουλεμπόριο

Ο πρόεδρος της Βρετανικής ενώσεως εναντίον της δουλείας, κατηγγέιλε πριν από λίγον καιρό, ένα καταπληκτικό γεγονός: Οι πλουσιοί Μουσουλμάνοι, που πηγαίνουν στη Μέκκα, είτε, αντί για χρήματα, παίρνουν μαζί τους έναν σεβαστό αριθμό από δούλους. Στό δρόμο τους πωλάνε σύμφωνα με τις ανάγκες τους ή, για την ακρίβεια, τους ανταλλάσσουν με τα ζώα, τα τρόφιμα κλπ. που τους χρειάζονται για το ταξίδι τους.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΕΣ

Η ήπατίτις και η θεραπεία της

Ο ιός που προκαλεί ίκτερο

Δεν είναι σπάνιες οι περιπτώσεις που ένα άτομο νέο κι τρινίζει ξαφνικά, χάνει την όρεξί του, εμφανίζει λίγο πυρετό, κι ύστερα από δυο-τρεις βδομάδες, γίνεται καλά. Η διάγνωση είναι τότε: μολυσματικός ίκτερος. Η άρρωστητα αυτή μπορεί να πάρει και τη μορφή μικρής επιδημίας.

Ένας άλλος τύπος της, πιο σοβαρός, μπορεί να προκαλέσει ακόμα και το θάνατο. Στη νεκρωσία, αποδεικνύεται τότε ότι το ήπαρ έχει πάθει μεγάλη φθορά. Η μορφή αυτή της ασθένειας λέγεται και ήπατίτις ή δόξια κίτρινη ήπατος.

Στην εποχή του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου, είχαν πάθει ίκτερο τόσο πολλοί Αμερικανοί στρατιώτες, ώστε οι ειδικοί γιατροί έβαλαν τα δυνατά τους για ν' ανακαλύψουν τι συνέβαινε. Βρήκαν, λοιπόν, ότι υπάρχουν δύο ιοί, που προκαλούν τον μολυσματικό ίκτερο: ο Α και ο Β.

Στον πρώτο απ' αυτούς, οφείλεται η ήπιωτέρα μορφή της ασθένειας και στον δεύτερο η βαρύτερη. Έξ' άλλου, ο ιός Α προσβάλλει συνήθως τους νεούς, ενώ ο ιός Β μολύνει όχι σπάνια και τους ηλικιωμένους. Το επικίνδυνο είναι, ότι πολλά άτομα γίνονται φορείς του ιού Β. Τον έχουν δηλαδή μέσα στο αίμα τους, χωρίς να το ξέρουν, είτε τον διατηρούν επί πολύν καιρό ακόμη, αφού θεραπευθούν από τον ίκτερο που έπαθαν. Αν λοιπόν το αίμα τους χρησιμοποιηθεί για μετάγγιση, μπορεί να μεταδοθεί έτσι η ασθένεια σ' εκείνους που το δέχονται στις φλέβες τους.

Ο κίνδυνος μεγαλώνει από την εξαιρετική άνοχη του ιού του ίκτερου. Πραγματικά, για να καταστροφά ο ιός αυτός, απαιτείται βράσιμο επί 10 λεπτά της ώρας το λιγότερο. Το απλό βούτηγμα σε οινόπνευμα, δεν είναι αρκετό για ν' απολυμάνει π. χ. μία βελόνα ενέσεως ή ένα χειρουργικό νυστέρι, όταν έχουν χρησιμοποιηθεί σε άτομο που έπαθε από ίκτερο.

Εφ' όσον υπάρχει τόσο πιθανότητα να έχει ο αιμοδότης στο αίμα του τον ιόν Β, είναι προτιμώτερο ν' αποφευχθεί κανείς τις μεταγγίσεις αίματος, όταν δεν έχει απόλυτη ανάγκη. Αλλιώς, μπορεί να πάθει ήπατίτιδα μετά 2 ή 3 μήνες και να κινδυνεύσει τότε η ζωή του, ή να παρουσιάσει τη μόνιμη εκείνη αλλοίωση που λέγεται κίρρωση του ήπατος.

Τί θα κάνει ο γιατρός, όταν του παρουσιασθεί μία περίπτωση μολυσματικού ίκτερου; Αν πρόκειται για την ήπιωτη μορφή, την οφειλουμένη στον ιόν Α, δεν χρειάζεται σχεδόν καμία θεραπεία, γιατί γρήγορα η πάθηση θα περάσει μόνη της. Τα πράγματα όμως αλλάζουν, προκειμένου για τη μορφή Β. Απαιτείται τότε να καταπολε-

μηθεί η ασθένεια.

Δυστυχώς, κανένα απ' τα φάρμακα, που έχουν δοκιμασθεί γι' αυτό το σκοπό, δεν έχει ικανοποιήσει όλους τους γιατρούς που το μεταχειρίστηκαν. Εφαρμόστηκαν, εξ' άλλου, διάφορες δίαιτες, αλλά με αμφίβολα αποτελέσματα. Η μόνη θετική παρατήρηση, που έγινε από τους Αμερικανούς στρατιωτικούς γιατρούς, είναι ότι οι πάσχοντες από ήπατίτιδα γίνονται γρηγορότερα καλά, αν ακολουθήσουν μία δίαιτα πλούσια σε πρωτεΐνες (κρέας).

Τα αντιβιοτικά δεν φαίνεται να ωφελούν καθόλου. Κι' αυτό είναι φυσικό, εφ' όσον έχουν αποδειχθεί γενικώς ανίσχυρα κατά των ιών.

Στα ηλικιωμένα άτομα, ο ίκτερος μπορεί να οφείλεται σε διάφορες αιτίες, άλλες απ' τον ιόν. Αν π. χ. ο πάσχων είχε στο παρελθόν κωλικούς του ήπατος και η ακτινογραφία φανερώνει την παρουσία χολολιθών, η αφαίρεση της χοληδόχου κύστεως μπορεί να θεραπεύσει τον ίκτερο.

Άλλοτε πάλι, ο ίκτερος που παρουσιάζεται ξαφνικά και με δόξια μορφή σε ηλικιωμένους, δίχως προειδοποίηση, μπορεί να είναι συνέπεια καρκίνου του ήπατος ή του παγκρέατος.

Μόνον ένας ειδικός μπορεί να κάνει τη σωστή διάγνωση σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση.

Ευτυχώς, στους νέους ανθρώπους, το ήπαρ έχει τη ζωτικότητα... της ούρας της σαύρας! Κι' όταν δηλαδή ακόμη έχει καταστροφή σχεδόν τελείως, μπορεί να είναι συνέπεια καρκίνου του ήπατος ή του παγκρέατος.

Το μόνο δυσάρεστο είναι, ότι το καινούργιο ήπαρ δεν έχει την τελεία κατασκευή του αρχικού. Υστερεί δηλαδή στο σύστημα των αιμοφόρων αγγείων και των αγωγών της χολής. Γι' αυτό, ο ασθενής μπορεί να υποφέρει πολύ. Ο γιατρός είναι ανίκανος να τον βοηθήσει. Δεν έχει, βέβαια, την ικανότητα να του φτιάσει ένα καινούργιο σπλάγνιο, που να λειτουργεί κανονικά.

Οι παρατηρήσεις που έκαμε προσφάτως ο Αμερικανός δόκτωρ Άλφρεντ Έβανς πάνω σε πολλούς πάσχοντες από ήπατίτιδα, απέδειξαν ότι η ορμόνη ACTH ωφελεί στην αρχή, γρήγορα όμως χάνει την αποτελεσματικότητά της και μπορεί μάλιστα και να βλάψει ακόμα.

Η κορτιζόνη επιταχύνει την ανάρρωση, απ' το άλλο μέρος όμως, κάνει τον ασθενή επιρρεπότερο σε σοβαρή υποτροπή της παθήσεως.

Δεν ωφελεί επίσης η συνδυασμένη χρησιμοποίηση κορτιζόνης και ACTH.

Όπωςδήποτε, οι άνθρωποι που έπαθαν ήπατίτιδα, έχουν πολύ μεγάλες πιθανότητες να γίνουν καλά και να ζήσουν επί ιολλά χρόνια χωρίς καμιά ε-

νόχληση, ακόμη κι' αν έχη απομείνει γερό ένα μικρό μόνο μέρος του ήπατος.

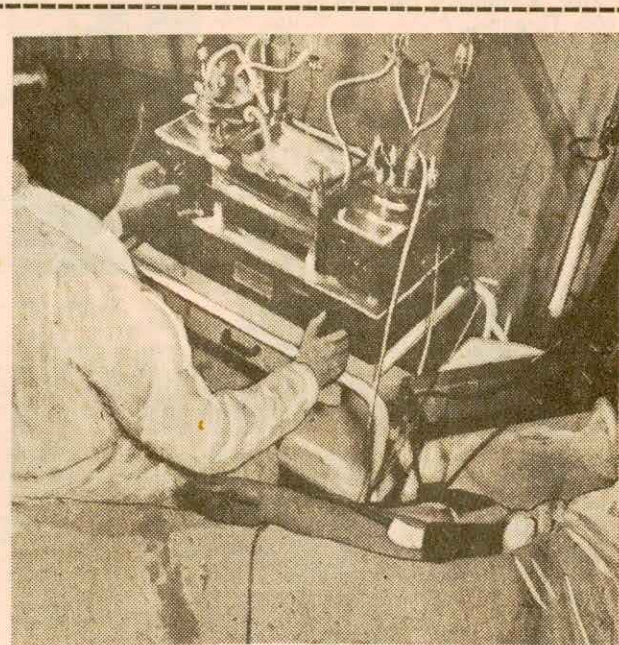
Ο καρκίνος στα ζώα

Ένα απ' τα μεγαλύτερα εμπόδια, που συναντούσαν πάντα στις έρευνες τους οι καρκιнологи, ήταν ότι δεν μπορούσαν να επιτύχουν την ανάπτυξη καρκινωμάτων ζώων τύπου σε πειραματόζωα. Τώρα λοιπόν ένας Αμερικανός γιατρός απέδειξε ότι άνθρωποι καρκινώδεις ισχύι μπορεί να μεταφτευθούν και ν' αναπτυχθούν κανονικά σε ζώα, αν τους χορηγηθεί προηγούμενη κορτιζόνη. Πραγματικά, το επέτυχε σε ποντικούς, στα 90% των περιπτώσεων. Ένα ωρισμένο μάλιστα ανθρώπινο καρκίνωμα μεταφτεύθηκε μ' επιτυχία 15 φορές, από ποντικό σε ποντικό.

Η ανάκαμψη αυτή έχει σπουδαία σημασία, γιατί θα επιτρέψει τον ακριβέστερο και ταχύτερο έλεγχο των διαφόρων νέων φαρμάκων κατά του καρκίνου. Ως τώρα, τα φάρμακα αυτά δοκιμάζονταν σε καρκινώματα ζώων. Δεν ήταν όμως καθόλου βέβαιο ότι θα είχαν την ίδια επίδραση και στον ανθρώπινο καρκίνο, που είναι διαφορετικού τύπου.

Εκχύλιμα μυελού για την αρτηριοσκλήρωση

Οι επιστήμονες των βιολογικών εργαστηρίων του Πανεπιστημίου του Σικάγου βρήκαν ότι ένα εκχύλιμα βωδινού μυελού προκαλεί ελάττωση της χοληστερόλης, που περιέχεται στο αίμα, κι' επομένως αποτελεί ίσως ένα προληπτικό φάρμακο κατά της αρτηριοσκλήρωσης. Τα σχετικά πειράματα έγιναν πάνω σε κόττες. Κι' όταν ακόμη η δίαιτα των ποντικιών αυτών ήταν πλούσια σε χοληστερόλη, το εκχύλιμα του μυελού δεν άφινε ν' αυξηθεί η ποσότητα χοληστερόλης στο αίμα τους. Τα πειράματα που έγιναν κατόπιν και σε ανθρώπους, δεν απέδωσαν ακόμη σαφή αποτελέσματα, ίσως γιατί είναι δύσκολο να παρασκευ-

ΤΕΧΝΗΤΟ ΝΕΦΡΟ

Ο μηχανικός Ε. Χάλστρομ από τη Φράμμποργκ της Γερμανίας κατασκεύασε ένα μηχανήμα, που μπορεί να χαρακτηριστεί ως ένα σωστό θαύμα. Το μηχανήμα που φέρει το όνομα «τεχνητό νεφρό» αντικαθιστά πλήρως τη λειτουργία του ανθρώπινου αυτού οργάνου, κατά τη διάρκεια λεπτών εγχειρήσεων. Στη φωτογραφία μας το μηχανήμα εν λειτουργία κοντά σε μία άρρωστη, που έχει εγχειρηθεί και στα δυο νεφρά της. Από τη φλέβα του ενός χεριού, το μηχανήμα άντλησε αίμα, που αφού το καθαρίσει, το εναπομένονει και πάλι στη φλέβα του άλλου χεριού. Κατά την αποτοξινωτική αυτή λειτουργία του μηχανήματος, ο γιατρός πρέπει να παρακολουθεί σταθερά, το σφυγμό, την πίεση και την αναπνοή του άρρωστου. Το μηχανήμα χρησιμοποιήθηκε, για πρώτη φορά, με επιτυχία από τον Γερμανό καθηγητή της χειρουργικής δρ. Σάρρε.

ΤΑ ΑΓΟΡΙΑ ΠΛΕΟΝΑΖΟΥΝ

Οι παράγοντες που κανονίζουν το φύλο

Όπως μας πληροφορούν οι στατιστικές, ο αριθμός των αγοριών που έρχονται στον κόσμο, είναι λίγο μεγαλύτερος απ' τον αριθμό των κοριτσιών. Το φύλο του παιδιού που θα γεννηθεί από κάθε σύλληψη, καθορίζεται από την Τύχη. Εξαρτάται ωστόσο από ωρισμένους παράγοντες των γεννητικών κυττάρων του πατέρα.

Πράγματι, όπως έχουν ανακαλύψει οι βιολόγοι, το σώμα της μητέρας περιέχει πάντοτε ένα ειδικό κληρονομικό χαρακτηριστικό, που έχει ονομασθεί «παράγων Χ». Τα γεννητικά όμως κύτταρα του πατέρα περιέχουν άλλοτε αυτόν τον «ιδιον παράγοντα Υ», κι' άλλοτε ένα διαφορετικό «παράγοντα Ψ». Ο ανδρικός οργανισμός παράγει και τα δυο αυτά είδη των κυττάρων, σε ίσων ακριβώς αριθμό. Υπάρχουν δε άφθονα και από τα μέν και από τα δε στο γονιμοποιό υγρό.

Ένα απ' όλα, λοιπόν, θα συναντήσουμε το σώριον και θα γονιμοποιηθεί. Απ' την τύχη εξαρτάται αν αυτό το ένα, που θα νικήσει στον αγώνα, θα είναι τύπου Χ ή τύπου Ψ. Στην πρώτη περίπτωση, θα γεννηθεί κορίτσι, στη δεύτερη αγόρι.

Φαίνεται ωστόσο, ότι τα κύτταρα Ψ έχουν κάπως μεγαλύτερες πιθανότητες απ' τα κύτταρα Χ να φτάσουν πρώτα στο σώριον και να το γονιμοποιήσουν. Έτσι μόνο μπορεί να εξηγηθεί η ελαφρά αριθμητική υπεροχή των αγοριών απέναντι των κοριτσιών.

Δεν έχουν όμως βρεθεί ακόμη οι αιτίες αυτού του φαινομένου.

Ένα άλλο συμπέρασμα, που βγαίνει απ' την προεκτιμημένη μελέτη των στατιστικών των γεννήσεων, είναι ότι οι αριθμητικές αναλογίες αγοριών και κοριτσιών εξαρτώνται κάπως από ωρισμένες συνθήκες, και ιδίως απ' την ηλικία της μητέρας.

Γενικά, όσο νεώτερη είναι η μητέρα, τόσο περισσότερες πιθανότητες υπάρχουν να φέρη στον κόσμο αγόρια. Και αντίθετως, οι γυναίκες, από 40 χρονών και πάνω, γεννούν περισσότερα κορίτσια.

Αυτό δείχνει ίσως, ότι συμβαίνουν ωρισμένες χημικές μεταβολές στο σώμα της μητέρας, που ευνοούν κατά κάποιον τρόπο τα κύτταρα Χ ή τα κύτταρα Ψ στην προσπάθεια της γονιμοποίησης του σώριου. Στις νέες μητέρες, των 20 ή 25 ετών, το σώριον γονιμοποιείται συχνότερα από κύτταρα Ψ. Η ίσως ένας αριθμός ωριών γονιμοποιημένων από κύτταρα Χ δεν κατορθώνουν ν' αναπτυχθούν σε έμβρυα, για κάποιον άγνωστο λόγο.

Ακριβώς το αντίθετο συμβαίνει στις μεγαλύτερες γυναίκες: Είτε δηλαδή ευνουούνται τα κύτταρα Χ, ώστε να φτάνουν συχνότερα στο σώριον, είτε δεν αναπτύσσονται κανονικά μερικά ώρια, γονιμοποιημένα με κύτταρα Ψ.

Το παράξενο είναι, ότι οι βιολόγοι δεν έχουν ασχοληθεί και με την πιθανή επίδραση

της ηλικίας του πατέρα απ' αυτή την άποψη. Ωστόσο, αφού παραδεχόμαστε, ότι οι συνθήκες του οργανισμού της μητέρας μπορεί να διαφέρουν κάπως, αναλόγως της ηλικίας της, γιατί ν' αποκλείσουμε ότι μπορεί να συμβαίνει το ίδιο και με τον πατέρα;

Θάπρεπε, λοιπόν, να εξετάσουν οι βιολόγοι κι' αυτή την πλευρά του ζητήματος.

Μία άλλη περιέργη — κι' επίσης ανεξήγητη — παρατήρηση είναι, ότι το πρώτο παιδί, άσχετα προς την ηλικία της μητέρας, υπάρχουν κάπως μεγαλύτερες πιθανότητες να γίνει αγόρι. Η διαφορά όμως των πιθανοτήτων είναι πολύ μικρή: μόλις 1%. Αυτό μάς δίνει τουλάχιστον οι στατιστικές.

Αν κάποτε η Επιστήμη κατορθώσει να εξηγήσει τα περίεργα αυτά βιολογικά φαινόμενα, θα βρή ίσως και τον τρόπο να κανονίζει το φύλο του παιδιού, έτσι ώστε να μπορούν πια οι γονείς ν' αποκτούν αγόρι ή κορίτσι, αναλόγως της προτιμώσεώς τους.

Πώς και πότε αισθανόμεθα τον πόνο

Ο δόκτωρ Λιβινγκστον, καθηγητής της χειρουργικής στο Πανεπιστήμιον του Όρεγκον (Ηνωμένες Πολιτείες) δημοσίευσε τελευταία τα πορίσματα των ερευνών του σχετικά με τον πόνο. Τα κυριότερα απ' αυτά, είναι τα εξής:

1) Δεν υπάρχουν άνθρωποι αναισθητικοί στον πόνο. Υπάρχουν μόνον άνθρωποι που αισθάνονται περισσότερο ή λιγώτερο έντονα τον πόνο.

2) Τα τραύματα από πυροβόλα όπλα, δεν προκαλούν ισχυρό πόνο. Κατά τη στιγμή που η σφαίρα εισχωρεί στο σώμα, παραγεται ένα είδος παραλύσεως που διακόπτει την επικοινωνία των νευρών με τον εγκέφαλο.

3) Τα έπιφανειακά τραύματα προκαλούν, αντίθετα, ισχυρότερο πόνο, για το λόγο ότι η επιδερμίδα είναι προικισμένη με περισσότερα νευρά παρά οι μύες.

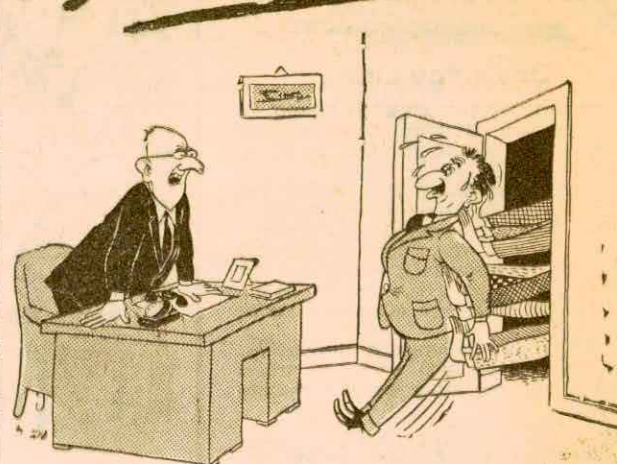
4) Ο πόνος είναι ανάλογος με την αιτία που τον προκαλεί. Όλοι οι άνθρωποι, όμως, δεν τον αισθάνονται με την ίδια ένταση.

5) Πολλά παιδιά γεννιούνται αναισθητικά στον πόνο. Αποκτούν, όμως, το αίσθημα του πόνου με την πρόοδο της ηλικίας.

6) Το ίδιο άτομο μπορεί να αισθάνεται τον πόνο με διαφορετικό τρόπο, ανάλογα με τις εκάστοτε περιστάσεις, την ηλικία του κλπ. Σε μερικές περιπτώσεις, μάλιστα δημιουργείται έθισμος στον πόνο. Σε άλλες περιπτώσεις, ένας πόνος που παρατείνεται για ένα μακρό χρονικό διάστημα, εξασθενίζει την ικανότητα αντίστασής, με αποτέλεσμα την δόμηση του οδοντικού αίσθηματος, με τον οποίο η αιτία παραμένει η ίδια. Μ' απλούστερα λόγια, όταν ο πόνος παρατείνεται, νομίζουμε ότι πονούμε περισσότερο, για το λόγο, ότι εξησθεύσαμε η αντίστασης του οργανισμού μας.

7) Οι έτοιμοθάνατοι δεν πονούν. Γιατί η απώλεια της συνείδησής καθιστά τον εγκέφαλο ανίκανο να συλλάβη τον πόνο.

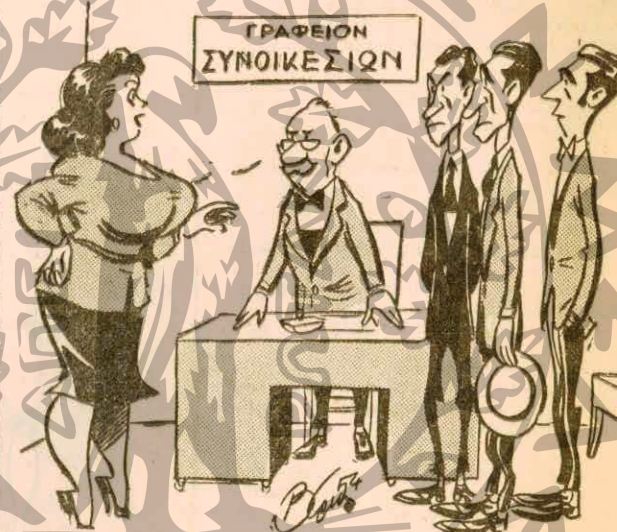
Γελωτοθεραπεία

— Έρχομαι, κ. διευθυντά, εκ μέρους του προσωπικού, να σας ζητήσω τον τιμάρημο... (Του Α. Θεοφιλόπουλου)

— Πω! πω! Κάνκα!... Άλλοιμόνι μου αν διαδάση το βιβλίο ως το τέλος του! (Του 'Αρχέλαου)

— Δεν γίνεται, κύριε, με την ίδια πρόκα να πάρω και τους τρεις... (Του Β. Χριστοδούλου)

«Όπως του είπε

Ο υπογιατζής είχε κάνει θαυμάσια τη δουλειά του στο σπίτι κι' ο πελάτης του έδωσε πενήντα χιλιάδες παραπάνω από τη συμφωνία τους.

— Τό πενήντα; στο δίνω, του είπε, για να πάς την κυρά στον κινηματογράφο...

Τό ιδιο βρόδυ χτύπησε, τό κουδούνι στο σπίτι κι' όταν ο νοικοκύρης άνοιξε την πόρτα, είδε τό υπογιατζή ντυμένο με τά καλά του ρούχα, να στέκη στο κατώφλι:

— Πώς άπ' εδώ; τον ρώτησε. Ξέχασες τίποτε;

— Όχι, κύριε, άπάντησε ο υπογιατζής. *Ηρθα όμως, όπως μου είπες, να πάρω την κυρά γιά να πάμε στον κινηματογράφο!...

★

— Ο άντρας μου κι' εγώ κάνουμε κάθε βράδυ τούς λογαριασμούς της ημέρας. Δεν ξέρεις πόσα χρήματα εξοικονομούμε μ' αυτό τον τρόπο!

— Δεν καταλαβαίνω...

— Θα σου εξηγήσω. Ός που να λέγουμε εγώ τούς δικούς του λογαριασμούς κι' αυτός τούς δικούς μου, περνάει ή ώρα κι' έτσι δεν προφταίνουμε να πάμε ούτε στο θέατρο, ούτε στον κινηματογράφο!

★

— Ποιά είναι πιο ευαίσθητα, γιατρέ, τά όπτικά ή τ' ακουστικά νεύρα;

— Γιατί αυτή ή ερώτηση;

— Γιατί μου προτείνουν γιά νύφες δυό κοπέλλες, που ή μία τούς παίζει πιάνο κι' ή άλλη ζωγραφίζει. Θέλω, λοιπόν, να διαλέξω...τό μικρότερο άπ' τά δυό κακά!

★

Ο πλασιέ άσφαλειών ζωής: Μπορεί να είσαστε τυχερός και να πληρώσετε μόνον ένα χρόνο...

Ο ύποψήφιος πελάτης: Και τί πρέπει να κάμω γι' αυτό;

Ο πλασιέ: Ά, όχι σπουδαία πράγματα... Άρκεί να πεθανετε προτού λήξει τό συμβόλαιό σας...

★

Μετά τό ρεσιτάλ ένός βιολιστού:

— Τί καλλιτέχνης! Έπαιξε μ' ένα μπρίο εξαιρετικό...

— Μπρίο τό λένε, αυτό;... Έγώ νόμιζα πως ήτανε βιολί!

★

Μετά τό μάθημα περί της δημιουργίας.

Ο μαθητής: Μά ο μπαμπάς, κύριε καθηγητά, λέει πως καταγόμεθα από τούς πιθήκους!

Ο καθηγητής (αύστηρά): Σιωπή! Δεν επιτρέπεται να συζητούμε γιά τά οικγενειακά μας μέσα στην τάξη!

★

— Πόσον καιρό έμειναν στον Παράδεισο ό 'Αδάμ κι' ή Εύα;

— Μά... ως τό φθινόπωρο.

— Πώς τό συμπεραίνεις;

— Γιατί τότε μόνον ώριμάζουν τά μήλα!

★

Η γρήα κυρία στον άθλητή του δρόμου, που προγυμνάζεται μέσα στην πόλι:

— Πόσα κερδίζεις, παιδάκι μου, που τρέχεις έτσι;

— Τίποτα, κυρούλα μου.

— Τότε, λοιπόν, να σου δώσω εγώ ένα χιλιάριο, γιά να μου πάς αυτό τό γράμμα στο ταχυδρομείο;...

★

Ο γιατρός συναντάει έναν πελάτη του, που πριν μερικούς μήνες ήταν θύμα αυτοκινητικού δυστυχήματος. Περπατούσε, λοιπόν, με δεκανίκια.

— Μά γιατί τά μεταχειρίζεσαι ακόμη; τον ρώτησε έκπληκτος. Δεν σου είπα πως μόνο μιά βδομάδα θα σου χρειαστούν;

— Τό έβλεπα, άπάντησε με δυσφορία ο πελάτης του. Άλλ' επιμένει να τά μεταχειρίζομαι ακόμα ό... δικηγόρος μου!

— Τι καλά μαγειρεύεις σήμερα, αγάπη μου;...

— Είστε βέβαιοι, ότι ήταν δικό μας τό γκαρσόνι που σας φέρθηκε έτσι;...

— Πάμε, Καρίνα! Έδώ απαγορεύεται ή...σταθμεύσει!...

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑ' ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Άπαντήσεις επιστολών

Χαράλαμπος Παπαδόπουλος, Δ. Σ. 103. 714: Ήταν ένας μεγάλος πατριώτης. Όταν τον πήραν στη Γερμανία αιχμάλωτο, κατόρθωσε ν' αποδράση από τό στρατόπεδο, που τον κρατούσαν. Αργότερα όμως τον έπιασαν και τον άποκεφάλισαν με τοεκούρι λίγες μέρες προτού τελείωση ο πόλεμος. Νικολάου Στεφανόπουλου, Ν. Σμύρνη: Όλα έγιναν όπως μου τά γράφετε. Έγώ δεν έχω να προσθέσω άπολυτως τίποτα. Σωτ. Παπαγιεωργίου, Κασάλαν: Ευχαριστώ. Ιωάννην Χαράλαμπίδην, Θεμ. Δασκαρόλην και Χ. Τάσιον, Μεμβά: Το γερμανικό αεροπλάνο στην Καλλιθέα τον Αύγουστο του 1944, δεν ήταν τό μεγαλύτερό άπ' όσα έγιναν ως τότε. Έγουμε της Κοκκινιάς που εξέτελέσθησαν πολλά παλληκάρια. Τέτοιες φωτογραφίες θα βρήτε πολλές στη Μαύρη Βίβλο του Υ.Ε.Ε. Ιωάννην Π. Καραγιαννίδη, Θεσνίκην: Θα μπορούσαν να γλυτώσουν από τό άποσπασμα μόνο αν πρόδιδαν. Άλλά αυτό δεν ταιριάζει σε άληθινούς Έλληνες. Γι' αυτό και προτίμησαν τό θάνατο. Στρατιώτην ποιητήν, Ένταθα: Το δικό σας πολύ όμορφο. Έπ' αμ. Πάστραν, Γαστούνην: Δεν πρόκειται γιά τό ίδιο πρόσωπο. Η συνωνυμία άλλωστε είναι μόνο στο επίθετο. Τ' όνομά τους είναι έντελώς διαφορετικό. Δημ. Αποστόλου, Χιον: Το γράμμα σας σκοτεινό και άκατάληπτο. Γιατί δεν μου γράφετε άπλά και όμορφα αυτό που θέλετε άπο μένα; Ιωάννην Βαλασιάδη, Ηλιούπολιν: Δυστυχώς δεν γνωρίζω κανένα τέτοιο πρόσωπο. Ν. Α. Χ., Ένταθα: Υπάρχει σχετική έκθεση του Ιερέως, που τον επισκέφθηκε γιά τελευταία φορά στο κελλί του. Μπορείτε να την ζητήσετε άπο την Αρχιεπισκοπή. Γ. Γ. Σαρήν, Ναυπακτον: Όλα γίνονται με λίγη καλή θέληση και ύπομονη. Γιατί να βιάσετε την κατάσταση, εφ' όσον θα είναι εις βάρος σας; Άθ. Χαβάνην, Κωνστ. Φαρρόπουλον, Μίμνη Κουλούρη, Σ. Τσιτίσαν, Έλευθέριον Νταρντανά και Μενέρβαν: Οι «Κατασκόποι» θα συνεχιστούν. Κωνντίον Δασκαλογιάννην, Ένταθα: Άπο τις άρχες ακόμη της Κατοχής, συνεργάστηκε με τούς Γερμανούς. Μπήκε στη σχολή «Μπούντα», έμαθε άσυρματο κι' έφυγε με μιά άποστολή κατασκόπων στη Μ. Ανατολή. Στο Κάιρο όμως τον συνέλαβαν οι συμμαχικές άρχες, και τον κατέδικασαν σε θάνατο. Στυλιανόν Γρηγορόπουλον, Αλεξάνδρεια: Οι σκιτογράφοι σας ευχαριστούν γιά τά καλά σας λόγια και τις εύχές σας. Το ίδιο κι' εγώ. Γ. Χατζηγεωργίου, Κυπριασία: Θα σας παρακαλούσα να μου τά ύποδείχνετε όποτε πέφτουν στην αντίληψί σας. Ανδρέαν Νταλιάνην και Μιχ. Κοτρόζον, έν πλώ προς Ν. Υόρκην: Είμαι ευτυχής που σας κρατώ συντροφιά με τούς «Κατασκόπους». Στους συναδέλφους σας του πληρώματος, χίλια ευχαριστώ. Άλέξ. Ταθερναράκην, Χανιά, Κρήτη: Ναι, ήταν άληθινό παλληκάρι. Γι' αυτό και πέθανε γιά την Ελλάδα. Υπολοχαγόν Παύλον Άμην, Ένταθα: Ευχαρίστω. Δεν ύπάρχει λόγος να τά «εξετάσω» γιάτί γνωρίζω καλά όλα εκείνα που συνέβησαν τότε. Περιμένα λοιπόν. Θεόδωρον Θαλασσινόν, Κωννπολιν: Δεν είσαστε ό πρώτος που παραπονείται. Άλλά πως μπορεί να γίνη διαφορετικά; Ο χώρος είναι τόσο μικρός! Αργότερα ίσως. Αναστασίον Γαλανανάκην, Σουνταν: Ένα τέτοιο ταξίδι στον καιρό της κατοχής ήταν κίνδυνος θάνατος. Πόσες φορές δεν έχω περιγράψει στους «Κατασκόπους» τις φοβερές περιπέτειες όλων αυτών που έφευγαν κρυφά άπο την Ελλάδα; Βλαδίμηρον Φωτιάν, Ένταθα: Μου ξαναγράψατε κι' άλλοτε γιά τό ίδιο θέμα. Άπόστολον Νταούτην, Άνδρον: Δεν φταίω εγώ. Περιμένα και εξακολουθώ να περιμένο τά στοιχεία που μου ύποσχεθήκατε. Ευάγγελον Γιαλουράκην, Κύπρον: Θα συνεχιστούν. Ευχαριστώ γιά τό ενδιαφέρον. Ματθαίον Κοέν, Θεσνίκην: Το βιβλίο αυτό κυκλοφόρησε πρό πολλού στη Γαλλία. Έχει εξαιρετικό ενδιαφέρον και δραματικότητα. Ιδίως γιά τούς Ισραηλίτες. Να σας τό προσφέρω ευχαρίστη. Χρήστον Αναγνωστόπουλον, Ν. Φάληρον: Ποιάς οργανώσεως ήταν ό άσυρματος; Χωρίς να έχετε άλλα στοιχεία, πως κατορθώσατε να επικοινωνήσετε με τό στρατηγείο της Μ. Ανατολής; Γεωργίου Ιωάννην και Μηνάν Δανάκην, Λοχαγούς, Ένταθα: Αυτούμαι που δεν με βρήκατε. Πάντως τό γράμμα σας ήταν άρκετό γιά να καταλάβω τί θέλετε. Είμαι στη διάθεσί σας. Αντώνιον Μαύρον, Δράμαν: Το σπίτι αυτό ύπήρξε ένα άπο τά πολλά καταφύγια της οργανώσεως. Ο κομιτατζής Κάλτσας, όταν τό ανακάλυψε, του έβαλε φωτιά και τό έκαψε. Ευτυχώς δεν ύπήρξε κανένα θύμα. Ι. Β. Ι.

Ρόμπερτ Βάρκνερ
Τέρρυ Μούρ

ΒΟΥΒΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

είναι πιά τὸ ἐμπόδιο, παντρεύεται. Θυμάσαι όταν ἀρνήθηκες τότε, λέγοντας πὼς τὸ παιδί σου εἶναι ἀπαιτητικό καὶ ζηλεύει; Ἐκλάφες μάλιστα τότε...

— Ἐκλάφει καὶ τίς ἄλλες μέρες, Πέτρο, δίχως νὰ τὸ ξέρεις. Εἶχες φύγει πολὺ μακριά. Ἐπειτὰ ἦρθε ἡ λησμοσύνη... Ὅταν ξα- τὰς...

ναγύρισε, δὲν ἔβλεπα στὸ πρόσωπό σου παρὰ τὸν ἀφοσιωμένο φίλο.

— Καὶ τώρα, Μάγδα; τὴν ἰκέτησε, χαϊδεύοντας τὰ ὠραία τῆς χέρια. Καὶ τώρα;

— Τώρα, ξαναβρίσκω τὸν ἐρωτευμένο μου τῆς νεότητος... Ἐχεις δίκιο, Πέτρο, τώρα πού ὁ Γιώργος θάναί εὐτυχισμένος, νομίζω πὼς κι' ἐμεῖς θὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι!

— Ἀ! Μάγδα! Ἀγαπημένη μου!... Μὲ τρεμάμενα χεῖλη, τῆς ψιθύρισε τὰ φλογερὰ ἐρωτικά λόγια πού τὸν ἐπνίγαν καὶ τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του.

Ἐκείνη ἀφέθηκε, μ' ἐμπιστοσύνη, ἀπολαμβάνοντας τὰ φιλία του καὶ τὰ χάδια του.

Μονάχη, μιὰ ὥρα ἀργότερα, ξαναζοῦσε αὐτὲς τίς στιγμές. Ἐπὶ τέλους, αὐτὸς ὁ δεύτερος γάμος, θὰ τῆς προσφέρει τὴν ἀνταμοιβή γιὰ τίς τόσες θυσίες. Θάπαινε πιά νὰ εἶναι ἡ «μαμά» καὶ θάβταν μιὰ γυναίκα ἀγαπημένη, ὅπως τόσες ἄλλες!

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, δέχτηκε τὸ Γιώργο μὲ χαρὰ.

— Παληόπαιδο, τοῦ εἶπε μὲ χάρη, βλέπω πὼς ἀρωμα- ρίζεις τὰ μαλλιά σου!

— Ἀ! Ἡ Μαίρη λατρεῖ αὐτὸ τὸ ἄρωμα.

— Ὡ! Τότε, ἂν εἶν' ἔτσι...

Δὲν ξέρεις κάτι, μαμά, βρήκα ἕνα ὠραῖο διαμέρισμα στὴν Κυψέλη, δυὸ βήματα μακριὰ ἀπ' τοὺς γονεῖς τῆς Μαίρης... Μὰ καὶ σὺ δὲν θὰ μείνης πιά ἐδῶ, μονάχη σου σ' αὐτὸ τὸ μεγάλο σπίτι... Θὰ νοικιάσεις ἕνα μικρὸ διαμέρι- σμα, ἐκεῖ, κοντὰ σὲ μὰς.

— Ἀκουσε, Γιώργο, ἤθε- λα νὰ σοῦ πῶ...

— Τί ἔνεις, ὠραία μου μαμά; τὴ ρώτησε μ' ἀπορία.

— Ὡ! Τίποτα τὸ σπου- δαῖο. Δὲν εἶσαι παιδί, Γιώρ- γο. Νομίζω πὼς δὲν θὰ μ' ἐμ- ποδίσῃς, νὰ ξαναφτιάξω τὴ ζωὴ μου.

— Σπουδαία ἰδέα, μαμά, τῆς ἀπάντησε χαμογελῶντας. Ξέρεις, θὰ χαρῶ γιὰ τὴν εὐτυχία σου, τὴν ἐξίλει...

Ἡ Μάγδα ἐνοίκωσε τόση εὐτυχία μέσα τῆς πού ἤθελε νὰ τὴ φω- νιάσῃ σ' ὅλους. Δὲν τὴν πίστευε μήτε ἡ ἴδια.

— Λοιπὸν, μαμά, σοβαρά; Ξαναπαντρεύσαι; Μὲ ποιόν;

— Ὁ Πέτρος Καρλὰς μ' ἀγαπᾷ ἀπὸ χρόνια. Ὅταν πέθανε ὁ πατέρας σου, μοῦ εἶχε προτείνει νὰ μὲ παντρευτῇ. Σὲ ἤξερα ὅμως ἀπαιτητικό καὶ ζηλιάρη, λίγο ἐγωιστὴ, γι' αὐτὸ τότε ἀρ- νήθηκα...

— Ἀλλὰ τώρα... Μὰ τί ἔχεις, Γιώργο;

— Τὸν Πέτρο Καρλὰς, εἶπες; Αὐτὸ εἶν' ἀδύνατο!

— Ἀδύνατο; Γιὰ ποῖο λόγο; ψέλλισε.

Δὲν ξέρεις, λοιπὸν, πὼς εἶναι στὰ μαχαίρια μὲ τὸν πατέρα τῆς Μαίρης, τῆς μνηστῆς μου; Εἶναι μιὰ παλὴ ἱστορία, κτημα- τική, νομίζω, κι' ἀπὸ τότε ὁ ἕνας μισεῖ τὸν ἄλλο. Ἀλλωστε ὁ πε- θερός μου μοῦ τὸ εἶπε, ὀρθὰ-κοφτά: «Ἐλπίζω νὰ μὴ δεχτῇς αὐτὸ τὸ γενοῦνι όταν θὰ παντρευτῇς τὴν κόρη μου, μικρὴ μου Γιώργο».

Ἀ! ὄχι! Παντρεύου μ' ὅποιον ἄλλον, ὄχι ὅμως αὐτόν!

Ἐξουθενωμένη, μ' ὀδυνοῦντα μάτια, ἡ Μάγδα τὸν ἀκούει... Ἀ- κούει τὴν καταδίκη τῆς ἀπ' τὰ σκληρὰ αὐτὰ χεῖλη, ἀπ' τὸ πα- γωμένο αὐτὸ βλέμμα... Ξανά ἔπρεπε νὰ θυσιάσῃ, λοιπὸν, στὸν ἐγωισμό του; Ξαναζοῦσε ὅλες τίς θυσίες τῆς, ὅλη τὴν ἀπάρησι τῆς ζωῆς τῆς. Καὶ τώρα τὸ παιδί τῆς γινόταν ὁ δῆμιός της...

— Θὰ μπορούσε νὰ διαλυθῇ ὁ γάμος μου, ξέρεις; εἶπε ὁ Γιώρ- γος, ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ Καρλὰ. Λοιπὸν, συμφωνοῖ, μαμά; Θὰ τὸν διώξῃς;

Νὰ τὸν διώξῃ... Δὲν ἦταν μονάχα ἕνας ἔρωτας γιὰ τὴν ἄτυχη Μάγδα; ἦταν καὶ μιὰ παλὴ, ἀδελφική φιλία... Διστάζει, εἰν' ἔτοιμη νὰ κλάψῃ, νὰ φωνιάσῃ ἀπὸ ὀδύνη, μὰ συγκρατιέται... Ὁχι, ὄχι, ἀς εἶναι Αὐτὸς πρῶτα εὐτυχισμένος!

— Λοιπὸν, μικρὴ μου Γιώργο, λέει μὲ σπασμένη φωνή, ἀφοῦ νομίζεις πὼς εἶν' ἀπαραίτητο, ἀναπόφευκτο...

— Μπράβο, μαμά...

Πάνω στὸν ξερὸ βράχο, πού θὰ εἶναι ἡ μοναχική ζωὴ τῆς, δί- χως θέλγητρο, προσφέρει τώρα στὸν ἐγωιστὴ, τὸν ἀχόρταγο γιό- της, τὴν ἑκατόχρονη...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Ὁ ἐφευρέτης: Μὲ τίς ἀνακα- λυψαὶς τῆς δικῆς μου θ' ἀσχοληθῶ, κ' ἀποκαλύψω τὴν γραμματέα μου;... (Τοῦ Α. Θεοφιλοπούλου)

— Λοιπὸν, συμφωνοῖ, μαμά; Θὰ τὸν διώξῃς;

— Μάγδα!... Ὑπῆρχε ζωὴρὰ τὸ κεφάλι, ἀ- κούγοντας τὸ ξεχασμένο αὐ- τὸ ὄνομα, πού τῆς ξανάφε- ρε ἕν' ἄρωμα Νιρβάνας, πεθαμένων κα- λοκαιριῶν, χαμένης νεότητος...

Μάγδα!... Ὑπῆρχε λοιπὸν στὸν κό- σμο ἕνα πλάσμα γιὰ νὰ τὴ φωνιάσῃ μ' αὐτὸ τὸ χαϊδευτικό ὄνομα; Ἀπὸ καιροῦ, εἶχε συνηθίσει πιά νὰ εἶναι ἡ Μάγδα- ληνή γιὰ μερικοὺς στενοὺς φίλους, ἡ κυρία Λαρίδη γιὰ ὅλο τὸν κόσμον καὶ ἡ «μομά» γιὰ τὸν ἀπαιτητικό μοναχογιό τῆς, τὸ Γιώργο.

Μαμά!... Ὑπῆρχε ἀλήθεια μιὰ ὑπέρα πούχε θυσιάσῃ μὲ χαρὰ γιὰ τὸ παιδί τῆς, πού εἶχε δεχτῇ τὴ σκληριά, ἀπ' τὴν ἡμέρα πού ἐμεινε πρόωρα χήρα, ἀπὸ τὸν ἀντρα πού ποτὲ τῆς δὲν εἶχε ἀγα- πῆσει. Ἀπὸ τότε, εἶχε ἀφοσιωθῇ καὶ εἶχε δώσει τὴν καρδιά τῆς στὸ παιδί τῆς.

Μαμά!... Ὅλη τῆς ἡ ζωὴ κλεινόταν σ' αὐτὴ τὴ λέξη, ἀκόμα καὶ τώρα πού ἦταν ἀκόμα νεα, ἀκόμα καὶ τώρα πού ὁ Γιώργος ἔξ' παντρευόταν καὶ βῆ τὴν ἄφινε μονάχη...

Μάγδα!... Στ' ἀκουσμα αὐτό, ξανάβρισκε τὸ πρόσωπο τῆς νεότητος τῆς, μόλις μαραμένο, στὸ πρόσωπο τοῦ φίλου πού ἔσκυβε ἀπὸ πάνω τῆς.

— Μάγδα! Ὁ γάμος τοῦ Γιώργου ἔξ' σ' ἀφίσχ' ὀλομόναχη! — Δὲ ἔλω νὰ τὸ σκέφτωμαι, Πέτρο. Τὸ παιδί μου εἶναι τόσο εὐτυχισμένο...

— Κι' ὅμως πὼς θὰ περάσῃς τώρα τὴ ζωὴ σου;

— Καλύτερα νὰ μὴν τὸ σκέφτωμαι.

— Κι' ὅμως θάταν πιά καιρός, Μάγδα, νὰ ξαναφτιάξῃς τὴ ζωὴ σου. Δὲν θυμάσαι τὸ ὠραῖο ὄνειρο πού κάναμε μαζί, πρὶν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια;

Ἡ Μάγδα ἐκλείσε τὰ μάτια τῆς, συγκινημένη ἀπ' τὴ γλυκεῖα αὐτὴ ἀνάμνησι. Θυμόταν πὼς ὁ Πέτρος σὰν ἐμεινε χήρα, τῆς εἶχε προσφέρει τὴ ζωὴ του.

— Ἀλήθεια, καλὲ μου φίλε, τὸ εἶχα ξεχάσει. Πάει τόσος και- ρός! Ἦμαστε νέοι τότε!

Δὲν εἶμαι πιά οὔτε κι' ἐγὼ νέος, Μάγδα! Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ξεχάσα ποτὲ μου!

Ἡ φωνὴ του ἦταν τρυφερή, γλυκεῖα. Πραγματικά, δὲν εἶχε ξε- χάσει ποτὲ, γιατί ποτὲ του δὲν εἶχε πάψει νὰ τὴν ἀγαπᾷ! Ἀ- ναστατωμένη, τὸν κύτταξε μὲ μάτια γεμάτα εὐγνωμοσύνη. Τί θαύμα! Αὐτὴ ἡ γυναίκα πού φαντάζεται τὸν αἰπὸ τῆς μαραμένο, ξαναβλέπει τὴ νεότητὴ τῆς νὰ ξαναγεννιέται μὲ τὴ μορφή τοῦ ὠραῖο- τερου ἔρωτα, τοῦ πιὸ ἀγνοῦ!

— Φίλε μου, τί καρδιά εἶναι ἡ δική σου! — Εἶναι δική σου, Μάγδα, ἀπὸ χρόνια. Τώρα ὁ Γιώργος δὲν

ΤΑ ΔΗΜΟΣΙΑ ΛΟΥΙΡΑ Κ.Α.

Οι άποκρηάτικοι χοροί, που συνεχίζονται και τη Σαρακοστή, δεν είναι εφευρέσεις της εποχής μας. Οι παππούδες μας και οι προπάπποι μας, μαζί με πολλά άλλα, αφιέρωναν και σ' αυτούς ένα μέρος των φροντίδων τους. Μετά το 1840, η Αθήνα είχε μια ενδιαφέρουσα κίνηση χορών, μεταξύ των οποίων και πολλοί επίσημοι. 'Η φουστανέλλα έδινε κι' έπαιρνε ως «έπίσημον ένδυμα». 'Αλλά και οι θαυμασίες έθνικες ένδυμασες των κυριών, που φοριούνταν ακόμα και σήμερα και αναγράφονται με τα σχετικά θαυμαστικά στις στήλες των κοσμικογράφων, οι οποίοι αμύχαντα και πληθύνονται ως ή άμμος της θαλάσσης.

Οι εφημερίδες του 1840 - 1850, δίνουν σύντομες, αλλά χαρακτηριστικές πληροφορίες για τους χορούς της εποχής. 'Ιδίως για τους αυλικούς χορούς, οι οποίοι χαλεύσαν κόσμο. 'Αλλά έρχιχαν και πολλούς στο κρεβάτι. Οι χώροι δεν θερμαίνονταν εκείνη την εποχή τόσο καλά, όσο σήμερα. Τα κρυολογήματα και οι πνευμονίες ήταν στην ήμερησία διάταξη. 'Ανήσυχος ο γιατρός των ανακτόρων, δρ Βερνάρδος Ράυτερ, γράφει σε μια έκθεσι του προς το Βασιλικόν Αύλαρχείον, υπό ήμερημίαν 30 Δεκεμβρίου 1847:

«... Οι αυλικοί χοροί γίνονται, κατά δυστυχίαν, ούχι σπανίως, αίτιον τιοιούτων κρυολογημάτων, ώστε όχι όλίγοι των προσκεκλημένων, ήσθένησαν βλάβως και ή ασθένεια αυτών έλαβε δυστυχώς έκτασιν.

» 'Η Αύτου Μεγαλειότης ήκουσε τούτο με λύπην μεγίστην και, πατρικάς φροντίζουσα, ηύδοκσε να με επιφορτίσθι να δώσω εις το Β. Αύλαρχείον την ιατρικήν μου γνωμοδότησιν περί τε των αιτίων των κρυολογημάτων τούτων και περί των προφυλακτικών μέσων. Την ύψηλν ταύτην έντολν προτιθέμενος να εκπληρώσω, θέτω τας ακόλουθους άρχας:

α) Εις την άρχήν του χορού ύψοῦται ούχι σπανίως ή θερμοκρασία της μεγάλης αίθουσής του χορού μέχρι 30 βαθμών Ρεωμύρου, ενώ έκτος είναι 3 - 4, ούχι δέ ποτέ ανώτερα ταύτης ή των προδρόμων και κλιμάκων. Πρώτη, λοιπόν, προφυλακτική φροντίς πρέπει να είναι να μὴν υπερβαίνει έν καιρώ χειμῶνος, ή θερμοκρασία της μεγάλης αίθουσής, τους 20 βαθμούς. Προς τόν σκοπόν τούτον, πρέπει να αφαιρεθῇ ένα τζάκι και να τεθῇ ένα τρυπητόν.

β) Οι πλείστοι των εις τόν χορόν προσκεκλημένων, αφίνουσι τα έπανωφόρια των εις τὸ κάτω πάτωμα και έπομένως εκτίθενται εις τὸ ψυχρό των προδρόμων και κλιμάκων. 'Επειδή είναι αδύνατον να φέρουν ὅλοι τα έπανωφόρια των εις τὸ άνω πάτωμα, πρέπει να γίνῃ έμπροσθεν του δωματίου των χωροφυλάκων, δευτέρα τις άπο-

θήκη των έπανωφορίων.

γ) Μία εκ των συχνοτέρων αιτίων των κρυολογημάτων, είναι ή άναρμόδιος χρήσις των παγωτών και των ψυχρών έν γενει πατών. Πρέπει να προσφέρονται τὰ παγωτά εις τας εξω αίθουσας του χορού, εις τας οποίας ή θερμοκρασία είναι πάντοτε κατά πέντε ή έξ βαθμούς κατωτέρα και εις τας οποίας ή χρήσις είναι ήττον επιβλαβής.

»Περὶ πλέον, αἱ σουμάδες και αἱ λεμονάδες να δίδονται μάλλον χλιαραί. Συνιστῶ επίσης, ὡσάκις βρέχη, να μὴν κατεβαίνουν οἱ προσκεκλημένοι και να αναμένουν τὰ αμάρια, όταν μάλιστα δέν έχουν (!). Προτείνω επίσης ὅπως προσφέρεται τσάι ή πῶν. Νά είναι μεγαλύτερα τὰ διαλείμματα και ὅλα αὐτά καθ' ὅσον αἱ βρογχίτιδες, ή γρίππη, ή ινφλουέντζα και ἄλλα ασθένειαι ζήτουσι καθημερινῶς θύματα εις τήν πρωτεύουσάν.

Πρέπει να ὁμολογηθῇ, ὅτι οἱ ὑποδείξεις του γιαιτρού Ράυτερ ήσαν χρησιμώτατες και θά μπορούσαν να εφαρμοσθῶν με καλά αποτελέσματα και σήμερα. Σερβίρισμα τσαγιού ή... ζεστής σουμάδας, κατά τις πρωινές ὥρες ενός χορού — και μάλιστα επίσημου — θά ήταν ενδιαφέρον, τῶσον από άποψews ὕγιεινής, ὡσο και... γραφικότητος.

»Ένα βαρυσήμαντο ἀθηναϊκό γεγονός, είναι ή λειτουργία δημοσίων λουτρῶν, τήν ὁποία ἀνήγγειλαν μετά τιμῶν οἱ εφημερίδες τῆς 28 'Απριλίου 1851. Γράφει ὁ «Αἰών»:

«Τήν 1ην Μαΐου. Ἐ. ἔ., ἀνοίγονται τὰ ἐν τῷ οἴκῳ του Π. 'Ηπίου λουτρά. 'Εκτός των κοινῶν, γίνεται αὐτόθι χρήσις και των κατά τήν μέθοδον του Πρίνσιπ λουτρῶν, καταχωσμάτων και ἐμβροχῶν. Πολυχρόνιος πείρα ἀπέδειξεν ὅτι τὸ εἶδος τῆς ψυχρολουσίας ὠφέλησεν εις πολλὰ νοσήματα, οἷον εις χρονίους πυρετούς, εις νευρικά, εις ἀποπληξίας κλπ.»

Πόσοι γεννήθηκαν και πόσοι πέθαναν στήν 'Αθήνα τὸ 1851; Και ποίες ήσαν οἱ ἀρρώστειες που ἐμάστιγαν τήν πρωτεύουσά; 'Ιδού ἕνα θέμα που ἀπασχολεῖ τις στήλες του «Αἰῶνος» σὲ φύλλο τῆς 10-Φεβρουαρίου 1851:

«'Εχομεν ὑπ' ὄψιν ἐπίσημον πίνακα των κατά τὸν Δῆμον 'Αθηναίων γεννήσεων και ἀποθιώσεων καθ' ὅλον τὸ παρελθόν ἔτος 1850...»

»Κατὰ τὸν πίνακα αὐτόν, ἐγένοντο ἀπὸ 1ης 'Ιανουαρίου μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1850 γεννήσεις ἀριθ. 536 καὶ ἀποθιώσεις ἀρ. 1834. Αἱ γεννήσεις διακρίνονται εις 280 ἀρρενα, ἐξ ὧν 5 νόθα και εἰς θήλεα 256, ἐξ ὧν 4 νόθα. 'Επὶ των ἀποθιώσεων ἐπεκράτησαν αἱ ἐξῆς ἀσθένειαι: Περιπνευμονία, φθίσις, διάρροια, πυρετοὶ σποραδικοί, πλευριτίδες, πυρετοὶ κακοήθεις, ἐγκεφαλίτιδες, τυφοί, πνευμονίαι...»

Μικρά νέα τῆς 28 Φεβρουαρίου 1851: «'Εκρηγῆς χρεωκόπος ἐκ δραχμῶν 158.000 ὁ ἐν 'Αθῆναις, Κ. Ι. Μπουκούρας».

»Αὐτοχειρισθῆν χθές ἐν τινι ξενοδοχείῳ τῆς 'Ερμιαίων (!) ὁ μὲν μαθητῆς τις Φραγκίσκος Στεφάνου, ἐκ Σύρου.

»'Ενα μεγάλο ζήτημα τῆς ἐποχῆς, που ἀπασχολοῦσε ὄχι μόνο τὸν Τύπο, ἀλλὰ και τὴ Βουλῇ, ήταν τὸ γνωστὸ με τὴν ὀνομασία Καβουρίνεια. Τούτο ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ληστή Καβουρίνου, ὁ ὁποῖος εἶχε μεγάλη δράσι στήν Πελοπόννησο, ὅπου διεπραξε 70 ληστείες και 13 φόνους. 'Επὶ πλέον — ὅπως γράφει ὁ «Αἰών» — «ἤτμισε και διέσχισε (!) διὰ τοῦ ἑξοφους του μίαν ἀτυχῆ παρθένον». Σ' αὐτόν λοιπόν τὸν λήσταρχο ή Κυδέρνησις ἔδωσε χάρι, πράγμα που ἐπρόκάλεσε ζοφρά σχολία του Τύπου και συζητήσεις στή Βουλῇ. Τήν 2 Μαρτίου 1851, ἐπρόκειτο να συζητηθῶν τὰ Καβουρίνεια, ὕστερα ἀπὸ μίαν σχετικῇ ἐπερώτησιν, ἀλλὰ δέν κατέστη δυνατόν, λόγω τοῦ... καιροῦ. 'Ιδού πῶς ἐξηγοῦν τὰ τῆς ἀναβολῆς οἱ εφημερίδες:

«'Ενεκα τῆς διαρκούς και ραγδαίας βροχῆς, διαρκεσάσης καθ' ὅλην τήν ἡμέραν τῆς 1ης Μαρτίου, ή Βουλῇ δέν ἠδυνήθη να συνεδριάσῃ και διὰ τούτο ή περί των Καβουρίνιων λογοδοσία τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργοῦ Κ. Παῖκου, ἐγένετο τῇ ἐπιούσῃ 2 Μαρτίου...»

»'Αλλὰ μήπως δέν συμβαίνουν και σήμερα τὰ ἴδια με τις ραγδαίες βροχές; ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Τὸ τέλειος ΓΑΜΟΣ

Ὁ γάμος και τὰ παιδιὰ

Τὸ ζήτημα των παιδιῶν ἔχει κεφαλαιώδη σημασία γιὰ τὴ συζυγικὴ εὐτυχία. Τὰ παιδιὰ αποτελοῦν σ' ἄλλῃθεν τὸν ἰσχυρότερο δεσμό μεταξύ των δύο συζύγων. Καὶ δίνουν σὲ γάμο τὴν ἥλική βασιτά, καὶ τὸν ἱερὸ χαρακτήρα του.

Κανείς περισσότερο ἀπὸ τοὺς γυναίκοι, λόγους δέν εἶναι σὲ θέσι νὰ ξέρῃ τὴ σημασία που ἔχουν τὰ παιδιὰ γιὰ τὴ συζυγικὴ εὐτυχία. Γιατί σ' αὐτοὺς καταφεύγουν κάθε μέρα τόσοι καὶ τόσοι δυστυχισμένοι σύζυγοι, ἄνδρες και γυναῖκες, που δέν εὐτύχησαν ν' ἀποκτήσουν παιδιὰ.

»'Αλλὰ στοὺς γυναικολόγους ἐπίσης καταφεύγουν καὶ ἐκεῖνοι που, ἀντίθετα με τοὺς προηγούμενους, δέν θέλουν ν' ἀποκτήσουν παιδιὰ.

»'Ανδρες και γυναῖκες, που δέν ἐπιθυμοῦν ν' ἀποκτήσουν παιδιὰ, εἶναι πὸ ἴδιο δυστυχισμένοι μ' ἐκείνους καὶ ἐκείνες, που φλέγονται ἀπὸ τὸν πόθο ν' ἀποκτήσουν, χωρίς, ὅμως, νὰ τὸ κατορθώσουν. Οἱ πρῶτοι ζοῦν κάτω ἀπὸ ἕνα διαρκὲ φόβο. Οἱ δεύτεροι βουκαλιζοῦνται ἀπὸ μίαν ἐλπίδα, που, ἀλλοτρίως δέν πραγματοποιεῖται.

Τὰ παιδιὰ, λοιπόν, εἴτε τὰ θέλουμε, εἴτε δέν τὰ θέλουμε, ἐπηρεάζουν σὲ μεγάλῳ βαθμῷ τὴν ἐπιτυχία ή τὴν ἀτυχία ενός γάμου. Αὐτὸ εἶναι μίᾳ ἀλήθεια, που δέν μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ παραγνωρίζουμε.

»'Η φυσιολογικὴ ἀπομὴ αὐτοῦ τοῦ ζήτῆματος δέν πρόκειται νὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ. Θά ἐξετάσουμε μόνο τὴν ψυχολογική.

»Εξετάζουμε συνήθως αὐτὸ τὸ πρόβλημα ἀπὸ μίᾳ μοναδικῇ πλευρᾷ: 'Αν, δηλαδή, οἱ δύο σύζυγοι ἐπιθυμοῦν ή ὄχι ν' ἀποκτήσουν παιδιὰ.

»'Αλλ' ὑπάρχουν και ἄλλες πτυχές, που εἶναι πολὺ σημαντικώτερες ἀπ' αὐτήν.

»'Ας σταματήσουμε, ὅμως, γιὰ λίγο στήν πρώτη.

Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ σημερινὰ ἀντρώπινα δέν βλέπουν με συμπάθεια τὰ παιδιὰ: 'Αλλὰ ἀντρώπινα θά ἐπιθυμοῦν, ὄχι, ὅμως, ἀμέσως. Αὐτὸ τὸ ζήτημα τὸ ἀισθάλουν γιὰ ἀργότερα...

»'Αλλ' ὑπάρχει και τρίτῃ κατηγορία: Εἶναι τὰ ἀντρώπινα στὰ ὁποῖα οἱ δύο σύζυγοι ἔχουν διαφορετικὴ γνώμη ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον πῶς καὶ τὸ ζήτημα των παιδιῶν.

»Ὁ γάμος με τὴν προκαταβολικὴ συμφωνία των δύο συζύγων νὰ μὴν ἀποκτήσουν παιδιὰ εἶναι μίᾳ ἐγωιστικῇ πράξῃ, που τὸν κατεβάσει πολὺ χαμηλά καὶ τοῦ ἀφαίρει τὴν ἱερότητά του καὶ τὸν βαρύνεται ἀνθρώπινο καὶ κοινωνικὸ χαρακτήρα του. 'Ὁ γάμος γίνεται τότε ἀντιφυσικός. Οἱ δύο σύζυγοι, τυφλωμένοι ἀπὸ τὴ φιλαυτία τους, ἐνδιαφέρονται μόνο γιὰ τὴν προσωπικὴ τους ἀπόλαυσι, που τὴν ἀναζητοῦν με τρόπο ἐπιμόνο καὶ τυραννικό. Τὸ ἱδανικό τους εἶναι νὰ χαροῦν τὴ ζωὴ ὡσο περισσότερο, μπουροῦν και νὰ μὴν ἀναλάβουν εὐθύνες καὶ ὑποχρεώσεις, που ἐκτείνονται πέραν ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ τους. Σὲ πολλὰς περιπτώσεις, ὁ ἐγωισμὸς αὐτὸς εἶναι ἀναμικτός με μίᾳ ἐμφυτῇ δειλία. Πολλοὶ ἀνθρώποι κλείνουν τὸν ἑαυτοὺς τους, γιὰτὶ φοβοῦνται τὴν ἐπαφὴ με τοὺς ἄλλους.

»Ὁ πόθος των παιδιῶν, ἀντίθετα, ἐξυγαινεῖ τὸ γάμο, τοῦ ἐξασφαλίζει διάρκεια καὶ τοῦ δίνει ἕναν χαρακτήρα ἱερὸ καὶ ἀπαράσιστο. 'Ὁ πόθος αὐτὸς μᾶς κάνει νὰ ξεπερνῶμε τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ μας και μᾶς μεταβάλλει σὲ κρικούς μίᾳς ἀλύσεως, που συνδέει ἀδιάσπαστα τὸ παρελθόν, τὸ παρὸν και τὸ μέλλον.

»Τὸ ἐγωιστικὸ στοιχείο τῆς προσωπικῆς ἀπολαύσεως κυριαρχεῖ ἐπίσης καὶ στήν περίπτωση που οἱ δύο σύζυγοι ἀνασθάλουν ζωνεῖντᾳ τὴν τεκνοποιία γιὰ τὸ... μέλλον. 'Η κυριώτερη ἀπασχόλησί τους εἶναι καὶ πάλι νὰ χαροῦν τὴ ζωὴ.

»'Αλλὰ τὰ παιδιὰ δέν πρέπει νὰ εἶναι ή τελευταία σκέψις δύο συζύγων, που, ἀφοῦ ἐξαντήσουν ὅλες τις χαρές που μπορεῖ νὰ δώσῃ ή ζωὴ, ἀποφασίζουν νὰ συμπληρώσουν τὸ κενὸ, που αἰσθάνονται γύρω τους και μέσα στήν ἴδια τὴν ψυχὴ τους δημιουργώντας ἀπογόνους.

»Δέν πρέπει νὰ ξεχνῶμε ὅτι τὰ παιδιὰ συνεχίζουν τὴν προσωπικότητά μας. Εἶναι ἕνας τρόπος — ὁ μοναδικὸς ἴσως — γιὰ νὰ ἐπιβιώσουμε, μέσα σὲ τὸ χρόνο, που ἀποτελεῖ τὸ μεγάλο καὶ ἀδυσώπητο ἔχθρό μας.

»Ὁ πόθος γιὰ τὴν ἀπόκτησιν τους πρέπει, λοιπόν, νὰ πηγάζῃ ἀπὸ ὅλο τὸ εἶναι μας. Κάθε περιορισμὸς του ἰσοδυναμεῖ με βεβήλωσι.

»Στὴν τρίτῃ περίπτωση, ὅταν, δηλαδή, ὑπάρχει διαφορά ἀντιλήψεων μεταξύ δύο ὑποψηφίων συζύγων πῶς σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ή ἀπλῇ λογικὴ λέει ὅτι κάθε σκέψις γιὰ γάμο πρέπει νὰ ἐγκαταλειφθῇ. Δύο σύζυγοι που ὁ ἕνας τους ποθεῖ ν' ἀποκτήσῃ παιδιὰ κι' ὁ ἄλλος τὰ θεωρεῖ σὰν ἐνοχλητικὸ βάρος, δέν πρόκειται νὰ βροῦνε ποτὲ τὴν εὐτυχία. 'Η διαφορά ἀντιλήψεως ἀπὸ τὸ ζήτημα αὐτὸ ἔχει κεφαλαιώδη σημασία. Εἶναι ὅσο κείνες που οὔτε ἀπὸ τὸ χρόνο οὔτε ἀπὸ τίποτε ἄλλο μὴν μποροῦν νὰ γεφυρωθοῦν.

»'Αλλὰ θὰ ρωτήσετε: κι' ἂν ἕνας ἄντρας και μίᾳ γυναίκα ἀναπνέουνται παράφορα: 'Ακόμη καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσιν, πρέπει ν' ἀποφύγουν τὸ γάμο. 'Ὅπως μᾶς δόθηκε ή εὐκαιρία νὰ πούμε και πρωύτερα, ὁ γάμος δέν εἶναι μίᾳ ἐφήμερῃ περιπέτειᾳ, ἀλλὰ μίᾳ μόνιμῃ κατάστασι, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐξαρτᾶται ή εὐτυχία ή ή δυστυχία τῆς ζωῆς μας.

»'Αλλὰ δέν ἄρκει νὰ θέλουμε ν' ἀποκτήσουμε παιδιὰ. Πρέπει ἐπίσης ν' ἔχουμε τὴν ἀπόφασιν νὰ σταθοῦμε σὰν ἀληθινοὶ γονεῖς κοντὰ τους. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι πρέπει ν' ἀναμετρησῶμε καλὰ τις δυνάμεις μας προτὺ ἀποφασίσουμε ν' ἀποκτήσουμε παιδιὰ. Κι' ὄχι μόνον τις δυνάμεις μας, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀδυναμίᾳ μας. 'Αν οἱ πρῶτες εἶναι ἀνεπαρκεῖς ή ἐξουδετερώνονται ἀπὸ τις δεύτερες, τὸ καλύτερο που ἔχουμε νὰ κάμουμε εἶναι ν' ἀφήσουμε σὲ ἄλλους τὴν φροντίδα νὰ δημιουργήσουν ἀπογόνους.

»Οἱ εὐθύνες που ἔχουν οἱ γονεῖς ἀπέναντι των παιδιῶν, που φέρουν στὸν κόσμο εἶναι τεράστιες. Δέν μᾶς ἐπιτρέπεται οὔτε νὰ τις παραμελίζουμε, οὔτε νὰ τις υποτιμοῦμε.

»Με τὸ ζήτημα αὐτὸ εἶναι συναφές κι' ἕνα ἄλλο: πῶς παιδιὰ πρέπει ν' ἀποκτήσουμε;

»Στὴν ἐποχὴ των πατριαρχῶν, τέτοιο ζήτημα δέν ὑπῆρχε. Οἱ ἀνθρώποι τεκνοποιούσαν ἀπερίοριστα. Τὸ ἴδιο γινόταν καὶ στήν ἀρχαία 'Ελλάδα, ὅπως καὶ στὴ Ρώμη.

»'Αλλὰ σήμερα τὰ πράγματα εἶναι τελείως διαφορετικά. 'Η σωστὴ ἀπάντησι στὸ ἀνωτέρω, ἐρώτημα φαίνεται, λοιπόν, ὅτι πρέπει νὰ εἶναι ή εἰς: 'Ὁ ἀριθμὸς των παιδιῶν, που θά ἀποκτήσουμε πρέπει νὰ συμβαδίζῃ με τις εὐθύνες, που μπορούμε λογικὰ ν' ἀναλάβουμε ἀπέναντι τους και πρὺ ἀναφέρονται στήν ἐξασφάλισι τῆς διαβιώσεως, στήν ἀνταρροφῇ τους, στήν προστασία τους γιὰ τὴ ζωὴ.

Κανένα καθεστῶς, καμμιά κοσμοθεωρία δέν καθάρωσαν ὡς σήμερα ν' ἀντικαταστήσουν τὸ θεσμὸ τῆς οικογενείας. 'Καὶ σ' αὐτὴν ἀκόμη τὴ σοβιετικῇ Ρωσίᾳ, ἐπειτα ἀπὸ διαφορὲς περιπλανήσεις, ἐναγύρισαν σ' αὐτόν. 'Η οἰκογένεια, με βάσι τὸ γάμο, παραμένει ἔτσι ὁ καλύτερος τρόπος ἐπιβιώσεως μας. 'Αλλ' αὐτὴν τὴν ἐπιβίωσιν δέν πρέπει νὰ τὴν ἀφήνουμε στήν τύχη. Χρὲς μας εἶναι, τούτωντι, νὰ τὴν ἀντιμετωπίζουμε βαρβαρικά, συνειδητὰ και με πλήρη ἐπίγνωσι των ἐθύνων μας.

»Με ὅσα εἴπαμε, ὅμως, δέν ἐξοντήσαμε τὸ θέμα των παιδιῶν, που θά μᾶς ἀπασχολήσῃ καὶ σὲ προερχέσι τεύχος.

Δόκτωρ ΠΙΕΡ ΒΕΡΙΕ

Οἱ ἐπτά κριτές, που θά ἀπένειμαν τὸν τίτλο τῆς καλύτερας ἀθλήτριας τοῦ 1953, είχαν ἐργασθῇ σκληρά γιὰ νὰ ξεχωρίσουν τις καλύτερες. Καθεμία ἀπὸ τις ὑποψήφιες, εἶχε πολλὰ στοιχεῖα ὑπὲρ αὐτῆς και ή ἐπιλογὴ ήταν πολὺ δύσκολη. 'Υστερ' ἀπὸ πολλές ὥρες, πολλές διαφωνίες και ψηφοφορίες, είχαν καταφέρει νὰ κατατάξουν τις ὀχτὼ νέες που κατελάμβαναν ἀπὸ τὴν τρίτῃ ὡς καὶ τὴν δέκατῃ θέσι. 'Εμενε νὰ διαλέξουν μεταξύ δύο κοριτσιῶν ἐκείνων που θά ἑπαίρνε τὸν ἐπίσημο τίτλο τῆς πρώτης.

Σ' αὐτὸ ὅμως τὸ δραματικὸ σημεῖο, ή συζήτησι και ή ψηφοφορία δέν βάσταζαν οὔτε δύο λεπτά. Καὶ οἱ ἐπτά κριτές, με ὁμοφωνία που σπάνια συναντιέται σὲ τέτοιες περιπτώσεις, ἐβγάλαν τὴν ἀπόφασί τους. Δέν διάλεξαν τὴ Μώρην Κόνου, τὴν τόσο γνωστὴ πρωταθλήτρια τοῦ κόσμου στὸ τένις, τὴν κοπέλλα που δέν ἔχει χάσει ἀπὸ ἐδῶ καὶ τρία χρόνια κανέναν ἄγωνά και που ἔκανε τις ἄλλες τενίστριες τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν νὰ ἐγκαταλείψουν κάθε ἐλπίδα νὰ νικήσουν. Στὴ χαριτωμένη 19χρονη Μώρην, ἔδωσαν τὴ δεύτερη θέσι. Γιὰ τὴν πρώτη, διάλεξαν τὴν Τένλεϋ 'Αλμπράιτ.

»Δέν τὸ πιστεύω, δέν μπορῶ νὰ τὸ πιστεύω! εἶπε δακρυσμένη ή Τένλεϋ, που ήταν ἐκεῖ τὴν ὥρα τῆς ἐκλογῆς τῆς. Τί ἔκανα ἐγώ; Πῶς ἔχασε ή Μώρην; Δέν εἶναι δυνατόν!...

Τὸ τί ἔκανε καὶ τὸ πῶς ἔχασε ή Μώρην, τὸ ἤξεραν οἱ ἑκατοντάδες θεατές, που ήταν μαζεμένοι στήν αίθουσα τῆς ἐκλογῆς. Καὶ με τὰ ζωηρὰ χειροκροτήματα τους, ἐτίμησαν μίᾳ κοπέλλα που ἀγωνιάθηκε, ὡσο καμμιά ἴσως ἄλλη, νὰ ὑπερπηδήσῃ τὰ πολλὰ και φαινομενικὰ ἀνυπερβλήτα ἐμπόδια που τῆς ἐπεφύλαξε ή μοίρα.

Σὲ ἡλικία 11 χρόνων, ή Τένλεϋ ήταν μίᾳ ζωηρῇ κοπέλλα, που ἀγαποῦσε τὸ χορὸ, τὸ κολυμπᾷ και τὸ μπᾶσκει-μπᾶλ. 'Η μεγάλη τῆς ὅμως ἀγάπη, ήταν τὸ πατινάζ στὸν πάγο, ή παγοδρομία. 'Αγαποῦσε τὸ σπορ αὐτὸ σὲ σημεῖο, που οἱ δικοὶ τῆς προσπαθοῦσαν νὰ τὴν ἀσπασάσουν με τὴ βία ἀπὸ τὴν πίστα. Κάθε μέρα, μετὰ τὸ σχολεῖο, ή Τένλεϋ ἔτρεχε στήν κλειστὴ πίστα και δοκίμαζε ὅλο καὶ καινούργιες φιγούρες, που οἱ περισσότερες ήταν γεννηματα τῆς δικῆς τῆς φαντασίας.

Τὸ χειμῶνα, ὅμως, τοῦ ἴδιου χρόνου, ἀρρώστησε. Στὴν ἀρχὴ κανένας δέν ἀνησύχησε, παρ' ὅλους τοὺς πόνους που βασάνιζαν τὸ μικρὸ τῆς γυμνασμένο σώματάκι. Οἱ μέρες ὡστόσο περνοῦσαν και ή Τένλεϋ, ἀντὶ νὰ καλύτερῃ, ὑπέφερε ὅλο και περισσότερο. Μίᾳ ἐπισταμένην γιαιτρική ἐξέτασι εἰδείζε πῶς ή ἀδυσώπητῃ μοίρα εἶχε διαλέξει αὐτὸ τὸ πλάσμα γιὰ μίᾳ ἀπὸ τις χειρότερες δοκιμασίες: 'Η Τένλεϋ εἶχε προσβληθῇ ἀπὸ παράλυσι, ἀπὸ τὴν παιδικὴ παράλυσι που εἶχε χτυπήσει τόσοις ἄλλους καὶ που τοῦς εἶχε σκοτώσει ή τους εἶχε ἀφαιρῇ σωματικὰ ραβή, ἡμιπαράλυτους και ἀνίκανους νὰ κινήθων.

Φυσικά, γιὰ τὴν Τένλεϋ, αὐτὸ ήταν σὺ στὴ τραγωδία. Ἀντιμετώπιζε ή τὸν θάνατο, ή μίᾳ ζωὴ χωρὶς σπορ, χωρὶς κίνησι, χωρὶς τὸ ἀγαπημένο τῆς πατινάζ. Μὰ ή κοπέλλα αὐτὴ εἶχε μεγάλο κουράγιο. Δέν ἀπελπίστηκε. 'Εσφίξε τὰ δοντάκια τῆς και εἶπε: «Ὁ 'αγωνιστῶ!».

Καὶ πραγματικὰ ἀγωνίστηκε. 'Ετσι γλύτωσε ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ τὸ θάνατο. Σὲ ἔξη μῆνες, ήταν ἐκτός κινδύνου, ἀλλὰ μετὰ πάλιν τὸ δεξι τῆς πόδι, τὸ δεξι τῆς χέρι και παράλυτους ἐπίσης τοὺς μύς τῆς μέσης τῆς. Ἀρχισε κατόπιν νὰ περπατᾷ, σέρνοντας τὸ ἀχρηστὸ τῆς πόδι. Μικρά-μικρά πηδήματα τῆς βοηθοῦσαν νὰ μετακινήται. Τὸ θέαμα, ὅταν ἔφτασε στήν πίστα τῆς παγοδρομίας, που τόσο τῇ λαχταροῦσε, ἔκανε τοὺς παλῆους γνωστούς τῆς νὰ δακρυσθῶν. Μὲ κόπο φόρεσε τὰ παγοπέδιλα και, καθὼς τὴν κρατοῦσαν ὁ προπονητῆς και ἕνας θεῖος τῆς, ἔκανε ἀργά-ἀργά μίᾳ βόλτα στήν πίστα που εἶχε ἄλλοτε γνωρίσει τὰ τρελλὰ τῆς χοροπηδήματα και τοὺς ἐλιγμούς τῆς.

Οἱ μέρες περνοῦσαν και ή Τένλεϋ δέν ἄφηνε τις παγοδρομίες. Σιγά-σιγά, με μίᾳ ὑπεράνθρωπῃ προσπάθειᾳ, ἀρχισε νὰ κινῇ.

»'Η Τένλεϋ ἔχει ἀφαιρῶσει τὴ ζωὴ τῆς στήν καταπολέμησι τῆς ἀρρώστειας που τὴ βασάνισε και που ἐκείνη στὸ τέλος τῆς νίκης. 'Ὡς φοιτήτρια τῆς ἱατρικῆς, μάλιστα, ἔχει ἐξειδικεθῇ στὴ θεραπεία των παραλυτικῶν.

»Ὡς ἀθλήτρια πάλι, ἔδωσε τὸ φωτεινὸ παράδειγμα σ' αὐτοὺς που δέν μπορεῖ νὰ γιαιτρέψῃ ή ἴδια!...

»'Η Τένλεϋ 'Αλμπράιτ με τὰ μετᾶλλια που κερδισε σὲ διαφόρους ἀγῶνες, ὕστερ' ἀπὸ τὴν πᾶλν τῆς με τὴν παιδικὴ παράλυσι.

»'Η παράλυτῃ πρωταθλήτρια

»'Η συγκινητικὴ ἱστορία τῆς παγοδρόμου Τένλεϋ 'Αλμπράιτ

ταὶ πάλι τὸ δεξι τῆς πόδι. Μποροῦσε νὰ στηριχθῇ πάνω σ' αὐτὸ, νὰ κρατήσῃ τὴν ἰσορροπία τῆς και δέν εἶχε πιά τὴν ἀνάγκη τοῦ προπονητοῦ γιὰ τὰ βήματά τῆς. Μετὰ ἕνα χρόνο ἐντατικῆς ἐργασίας, ή Τένλεϋ κατάφερε νὰ παρακολουθῇ τοὺς ἀρχαίους και νὰ κάνει τις βασικὲς φιγούρες.

Με τὸν ἴδιο ζῆλο, συνέχισε τις προπονήσεις τῆς καὶ με τὸ ἴδιο πείσμα προσπαθοῦσε ν' ἀνακτήσῃ τὴ χαμένη τῆς εὐλυγισία.

»'Ὅταν πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια, κέρδισα τὸ πρωτάθλημα τοῦ σχολεῖοῦ μου, μοῦ φάνηκε σὰν ἕνα ὄνειρο! Λέει ή ἴδια.

»'Αλλὰ τὸ πρωτάθλημα τοῦ σχολεῖοῦ τῆς δέν ήταν γιὰ τὴν Τένλεϋ παρὰ μίᾳ ἀρχῇ. Κατόπιν ἀρχισε νὰ κερδίζει τὸ ἕνα πρωτάθλημα μετὰ τὸ ἄλλο, καὶ νὰ ἀποκτᾷ φήμη καὶ πέρα ἀπὸ τὰ στενὰ ὅρια τῆς πόλεως τῆς. Παντοῦ τὴν ἀποκαλοῦσαν: «ή παράλυτῃ ἀθλήτρια» και τὴν ὑποδέχονταν με θαυμασμό. 'Ελαβε μέρος, λοιπόν, στὸ πρωτάθλημα τῆς 'Αμερικῆς και με γενικὴ καταπληξί, ἤρθε δεύτερη!...

Στὸ μετὰ, ὅλοι ὅσοι ἔμεναν ἀνάπηροι ἀπὸ τὴν παιδικὴ παράλυσι, τὴν εἶχανε γιὰ ἱνδαλμὰ τους. 'Αδελφεῖς, πολλὰ γράμματα τὴν ἡμέρα, ἀπὸ ὁμοίπαθεις, που τῆς ζητοῦσαν συμβουλές, ὁδηγίες, ή καὶ ἀπλῶς τὴ συνέχισαν γιὰ τὸ κουράγιο τῆς. Σ' ὅλα αὐτὰ ἀπαντοῦσε στερεότυπα: «Μὴν κάθεστε με σταυρωμένα χέρια. 'Αγωνιστῆτε! Στὸ τέλος, θά γίνετε καλά!».

Τὸ 19

Τι συλλογίζεσαι, 'Ελένη, μώτση ο κύριος Μαρτέν την κόρη του, που σταμάτησε μια στιγμή να διαβάει.

— Τίποτα, πατέρα...

— Αμέσως ένοιωσε τα μάγουλά της να κοκκινίζουν για το φέμμα, που είχε πη. 'Η 'Ελένη συλλογίζεταν τον Πιέρ Ντελέρμ, που της είχε εξομολογήσει τον έρωτά του και ήθελε να τη ζητήσει από τον πατέρα της, το γηραιό συντεχνιακό δεικνυτικό. Έπρεπε να του απαντήσει το ίδιο βράδυ και βράδευαν σε μεγάλη άμνηστια, γιατί δεν ήξερε τί να του απαντήσει. Ν' αρνηθεί την πρότασή του; 'Αν τη δεχόταν, ο πατέρας της θα ήθελε ν' αφήσει τις παλιές του συνήθειες και να εγκατασταθεί μαζί της στο σπίτι του γαμπρού του; 'Αν πάλι ο πατέρας της αρνιόταν, πώς μπορούσε να τον αφήσει και ν' ακολουθήσει τον αγαπημένο της; 'Ο πατέρας της ήταν άρρωστος και το μυαλό του μάλιστα δεν λειτουργούσε και πολύ καλά από κάποια συμφόρηση, που είχε πάθει εδώ και λίγα χρόνια.

Αυτά συλλογίζεταν η 'Ελένη, όταν ο πατέρας της της ξαναείπε:

— 'Όσο έα ζω εγώ, ή σύνταξί μου φτάνει για την περιορισμένη ζωή, που κάνουμε. Σκέφτομαι μόνο τί θ' απογίνει, όταν πεθάνω. Δεν εά κληρονομήσης τίποτ' άλλο από ένα έντιμο όνομα. 'Αν μπορούσα τούλάχιστον να σε παντρεύω...

— Μά τότε, πατέρα, έπρεπε και συ να μείνεις μαζί μας.

— 'Α! εγώ δεν το κουνώ από δω! 'Επειτα είσαι τόσο φτωχή, ποιος θα δεχόταν να σε παντρευτεί δίχως προίκα;...

— 'Η 'Ελένη γλίστρωσε, γιατί ο πατέρας της, δίχως να το καταλάβει, της είχε πη θέλα την απάντησή του έπρεπε να δώσει στον Πιέρ.

— 'Η 'Ελένη ένοιωσε να τρέμει όταν τράβηξε στο βάθος του κήπου, εκεί που συνήθως την περιμενε ο αγαπημένος της. Είχε νικώσει. Τί θα του έλεγε; 'Όχι και η ίδια δεν το ήξερε. 'Όσοι όταν κάθισε κοντά του, προσπάθησε να τον παρηγορήσει.

— Ξέχασέ με, Πιέρ, του είπε. Δεν θέλω να παντρευτώ...

— 'Η κατάπληξι του νέου, η απελπισία του, σπάρξαν από πολύ την καρδιά της και σαν ιάβελε ν' απολύνη την έντύπωσι απ' τα λόγια της τού είπε σιγά:

— Δεν πρέπει... Δεν μου επιτρέπεται να παντρευτώ...

— Μήπως ο πατέρας σου αρνήθηκε;

— 'Ο πατέρας μου δεν ξέρει τίποτα. Ξέρω όμως καλά πως δεν θα δεχόταν ποτέ ν' αφήσει το σπίτι του, που είναι γεμάτο αναμνήσεις. 'Όσο για μένα, πως να τον εγκαταλείψω τώρα, που γέρασε και που το μυαλό του μάλιστα δεν λειτουργεί και τόσο καλά; 'Επειτα αν έφευγα από κοντά του, αυτό θα μπορούσε να τον στείλει πιο γρήγορα στον τάφο...

— 'Ο ιός την κύτταξε λυπημένος. 'Όχι τα λόγια του, ούτε οι ικεσίες του, μπόρεσαν να πείσουν την 'Ελένη ν' αλλάξει γνώμη.

— Δεν μπορώ να δεχθώ την πρότασή σου, έπαινε εκείνη. Σου το είπα και πρίν, είμαι η μόνη του χαρά. Τί θ' απογίνει δίχως μένα; Ξέχασέ με, Πιέρ, ξέχασέ με!...

— Μ' έλη τη βαρεία λύπη, που νοιώζω 'Ελένη, δεν μπορώ παρά να υπόχωρήσω, μπροστά στην απόφασή σου. Μη μου γυρεύεις όμως να σε ξεχάσω, να σε βγάλω από την καρδιά μου! Θα σου μείνω πάντα πιστός! 'Εδωλα όμως να σου ζητήσω μια χάρι;...

— Τί χάρι, Πιέρ;

— Δέχεσαι να σε βλέπω πότε-πότε τα βράδια και να συναντιώμαστε εδώ στο ίδιο μέρος;...

— 'Η 'Ελένη ήταν τόσο κουρασμένη που δε βρήκε τη δύναμη ν' αρνη-

θεί. 'Ενοίκωσε ένα γλυκό συναίσθημα, γιατί δίχως να παρακούση τον πατέρα της, βάζει και λίγη χαρά στον αγαπημένο της.

— 'Ετσι, έπειτ' από εκείνη τη βραδιά, ο Πιέρ και η 'Ελένη, όταν κοιμόταν ο πατέρας της, συναντιόνταν στον κήπο και μιλούσαν για τον έρωτά τους.

Κάποιο βράδυ, όμως, καθώς κουβέντιαζαν στο σκοτάδι, άκουσαν πίσω τους βήματα. 'Αρχισαν να τρέμουν κι έμειναν εκεί στην ίδια θέση αγκαλιασμένοι. 'Όταν ο Πιέρ συνήλθε και έβλεψε να σηκωθεί για να φύγει, ο πατέρας της 'Ελένης πρόβαλε μπροστά τους.

— Πατέρα! φώναξε η 'Ελένη, τρέμοντας.

— Την ίδια ώρα στιγμή ένα βρογχιτό θυμό βγήκε απ' τα στήθη του κυρίου Ντελέρμ.

— 'Αβλίε! φώναξε.

— Πρίν ή νέα προλάβει ν' άρθρωση λέξι, μια λάμψη φώτισε το σκοτάδι κι ένας πυροβολισμός ακούστηκε. 'Ο Πιέρ σωριάστηκε κατά γη νεκρός, ενώ η 'Ελένη έπεσε λιπόθυμη δίπλα του...

★

— 'Ο κύριος Ντελέρμ, εξ αιτίας της αρρώστιας του, αφέθηκε προσωρινά έλευξερ μετ' το έγκλημά του και γύρισε στο σπίτι του. Είχε μείνει όμως αρκετούς μήνες στη φυλακή ώσπου να τελειώσουν οι ανακρίσεις. Πίστευε πάντα πως είχε σκοτώσει το διαφθορέα της κόρης του.

— 'Όταν όμως γύρισε στο σπίτι του, η 'Ελένη τον υποδέχθηκε κώ-τωχη, σχεδόν αγνώριστη, γιατί μόλις είχε αναλάβει απ' τη μεγάλη της αρρώστεια.

Ζούσε κοντά του μ' εγκαρτέρησι, χωρίς ποτέ να του αποκαλύψει την πραγματική αλήθεια, χωρίς να του ομολογήσει πως ήταν άγνη και πως εκείνος είχε σκοτώσει δώδεκα έναν άθώο. 'Αν το μάθαινε αυτό, ο πατέρας της θα βυθιζόταν σε βαθιά απελπισία. Γιατί λοιπόν να του προσθέσει κι άλλη μια θλίψη στις τόσες άλλες;

— 'Ετσι η 'Ελένη πέρασε μια ζωή μαρτυρική, με την ανάμνησι του αγαπημένου της, δίχως κανένα παράπονο ως την ημέρα που πέθανε, ένα χρόνο αργότερα, από μαρasmus...

ΜΑΞ ΦΟΥΣΣΕ

— Ξέχασέ με, Πιέρ, του είπε. Δεν θέλω να παντρευτώ...

ΤΡΑΠΙΚΟ ΕΙΔΥΛΙΟ

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ

Μαμά 'Ελβετίδα περιηγήτρια, που επισκέφτηκε, το 1849, την Ελλάδα, δίνει την ακόλουθη περιγραφή για το Μαμούρη:

«Μεγαλοπρεπέστατος άντρας, ξανθός, ώριος, γενναίος, πραγματικά ήπιος. Ο αρχηγός των βασιλικών σταυρών Γερμανός Μιττάνερ, μου αφηγήθηκε, ότι τον ακολούθησε σε κάποια μάχη και μου έδωσε ότι δεν είχε ξαναδεί ποτέ τέτοιο θάρρος. Ο Μαμούρης έφιππος στην ακμή της μάχης, έδινε διαταγές, ενώ οι σφαίρες έπεφταν σαν χαλάζι γύρω του. Ούτε προφυλαχτηκε, ούτε ή φυσιολογία του έδειχνε πως συνέβαινε κάτι το εξαιρετικό. Έμεινε ατάραχος ως το τέλος κι' όταν άποτραβήχτηκε στη σκηνή του, κατέθηκε ήρεμα από τ' αλόγο του, σαν να γύριζε από περίπατο».

Εξάδερφος του Γκούρα, αλλά νεώτερός του, σκεπάστηκε στην αρχή από τη δόξα εκείνου, έτσι που και τ' όνομά του κόντευε να χαστεί. «Ο Γιάννης του Γκούρα», τον έλεγαν, ακόμη και τον καιρό που πολεμούσε μαζί με τον Πανουργιά.

Όταν ο Κιοσσε Μεχμέτ πασάς κι' ο Όμερ Βρυώνης ξεκίνησαν από την Αμφισσα, ο Μαμούρης κι' ο Γκούρας βρίσκονταν μαζί

της φάλαγγας).

Ο Μαμούρης ακολούθησε αργότερα τον Γκούρα στην Αθήνα κι' εκεί γνωρίστηκε με την Επιστήμη.

Ήταν κόρη του Αθηναίου δημογέροντα και έφορου Ιωάννη Βλάχου, που είχε από καιρό μεγάλη φίλη με τον Γκούρα και πρωτοστάθηκε στον έρχομό του Όδυσσέα Ανδρούτσου στην Αθήνα.

Όμορφη και μορφωμένη για την εποχή της η Επιστήμη έκαμε άμέσως μεγάλη εντύπωση στο Μαμούρη. «Αλλά κι' αυτή γοητεύθηκε από την αρρεωκή ομορφιά και τη λεβεντιά του νεαρού Ρουμελιώτη».

Ο Ανδρούτσος, παίρνοντας στα χέρια του την αρχιστρατηγία, διώρισε άμέσως φρούραρχο της Ακροπόλεως τον Γκούρα κι' έβαλε υποφρούραρχο τον Μαμούρη.

Κάθε τόσο, ο νεαρός Μαμούρης εύρισκε αφορμή να κατεβαίνει στην πόλη και να πηγαίνει στο σπίτι του Βλάχου. Πότε για να του ζητήσει μία πληροφορία, πότε για να κατασκοπεύσει δήθεν τους Τούρκους. Έτσι του δινόταν η ευκαιρία να βλέπει την Επιστήμη και να κουβεντιάζει κάπου-κάπου μαζί της.

Ήταν πολύ επικίνδυνο αυτό που έκανε. Γιατί οι Τούρκοι του φεκάγανε όποιον έβγαине από την Ακρόπολη. Μά που λογάριζε τον κίνδυνο ο έρωτευμένος Μαμούρης;

Μία μέρα, είπε στον Γκούρα:

— Στρατηγέ, ξέρω πως μ' αγαπάς, γι' αυτό ήρθα να σε παρακαλέσω να μου κάνης μία χάρη...

— Μολόγα, ωρέ Γιάννη. Τι χάρη θέλεις;

— Αγαπάω την Αραπίνα...

— Ποιά Αραπίνα, ωρέ;

— Την κόρη του Βλάχου!

Ήταν μελαγχολική η Επιστήμη και γι' αυτό ο Μαμούρης την έλεγε Αραπίνα.

Έστριψε τα μεγάλα μουστάκια του Γκούρας και το βλέμμα του στηλώθηκε αμέσως στο Μαμούρη.

— Ωρέ, γιά παντρείς, ή γιά πόλεμο ήρθαμε εδώ; του φώναξε.

— Την αγαπάω, καπετάνιε...

— Ήξερε από αγάπη ο Γκούρας, γιατί κι' αυτός από αίσθημα είχε πάρει την κόρη του Λιδωρίκη, την περίφημη Νταλιάνη.

— Άσε να το σκεφτώ, ωρέ, είπε.

— Έπειτα από μερικές μέρες, έκανε κιάλας λόγο στο Βλάχο.

Ο Αθηναίος δημογέροντας δίστασε κάμποσο να πάρη την απόφασή του. Μά, στο τέλος, έδωσε τη συγκατάθεσή του.

Έτσι ο έρωτευμένος Μαμούρης στεφανώθηκε την Επιστήμη του.

Πιστός ως το τέλος έμεινε ο Μαμούρης στον Γκούρα. Καί σ' αυτόν έλαχε ο θλιβερός ρόλος

Ο Μαμούρης, αφήνοντας τις σφαίρες των Τούρκων, κατέβαινε στην πόλη για να επισκεφθί το Βλάχο και να βρή την ευκαιρία να κουβεντιάσει με την αγαπημένη του Επιστήμη.

με τον Όδυσσέα Ανδρούτσο στη Γραδιά. Εκεί ανταμώθηκαν με τον Πανουργιά και το Δουδουνιάτη.

— Έδώ θα περιμένουμε τους Τούρκους, είπε ο Ανδρούτσος, αλλά πρέπει ένας από μάς να κλειστή μέσα στο χάνι. Το κακό είναι πως δεν έχουμε ούτε αρκετές τροφές, ούτε πολεμοφόδια...

— Μόνο εσύ, ο γιός του Ανδρούτσου, μπορείς να το κάμης, του παρατήρησε ο Δουδουνιάτης. Εμείς δεν έχουμε ούτε την αντοχή σου, ούτε το κύρος σου στα παλληκάρια...

— Μετά χαράς, απάντησε ο Όδυσσέας. Κι' όποιος είναι παλληκάρι, άς έρθη να χορέψουμε...

Αρχισε άμέσως να χορεύει, τραγουδώντας το περίφημο δημοτικό τραγούδι: «Κάτου στού Βάλτου τ'α χωριά». Πίσω του πιάστηκαν 117, ο Γκούρας πρώτος κι' έπειτα ο Άγγελος Γοβγίνας, ο Κομνάς Τράκας, ο Αθανάσιος Καπλάνης, ο Γιάννης Μαμούρης κλπ. Χορεύοντας, μπήκαν στο χάνι κι' άρχισαν άμέσως να το οχυρώνουν. Μαζί τους ήταν κι' ο Τούρκος Μουσταφά Γκέκας, που ακολουθούσε σαν τη σκιά του τον Όδυσσέα και που πολεμούσε σαν λιοντάρι. (Ο Μουσταφάς διακρίθηκε και σε πολλές άλλες μάχες εναντίον των Τούρκων κι' έγινε, μετά την άπελευθέρωση, λοχαγός

να γίνη έκτελεστής του παλιού αρχηγού και των δύο, του Ανδρούτσου.

Στο Μαμούρη έστειλε ο Γκούρας από το Δίστομο την περίφημη επιστολή του, όπου του έγραφε ένα πουλήστη το λάδι».

Αυτή ήταν η θανατική καταδίκη του θρυλικού ήρωα της Γραδιάς.

Ο Ανδρούτσος, βλέποντας τον Τριανταφυλλίνα, τον Τζαμάλα, τον Μαμούρη και το στρατιώτη Μπαλαούλα να μπαίνουν νύχτα στο κελλί του, τους είπε:

— Ξέρω ποιος σας έστειλε εδώ και γιατί ήρθατε τέτοια ώρα. Δεν μου λύνετε το ένα μου χέρι να σας δείξω ποιος είμαι και πως με λένε;

Τινάχτηκε όρθιος, μ' όλες τις αλυσίδες του και πρόσθεσε:

ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΤΟΥΣ ΗΡΩΕΣ

ΤΟΥ 1821

— Αυτές εδώ τις σαπιοκοιλίες (έννοούσε τον Τριανταφυλλίνα και τον Τζαμάλα) δεν τις συνερίζομαι. Μά σύ, μαρέ Γιάννη, γιατί;

Ο θάνατος του Ανδρούτσου στάθηκε και στα κατοπινά χρόνια το μεγάλο σαράκι της ζωής του Μαμούρη, που του φαρμάκωνε την ψυχή.

Ποτέ δεν συγχώρησε τον εαυτό του για την πράξη εκείνη, που τη θεωρούσε σαν έγκλημα.

— Άς δψωνται οι πολιτικοί που μ'ας μπλέξανε στις δολοπλοκίες τους! συνήθιζε να λέη.

Η Αντιδασιλεία καταδίωξε το Μαμούρη, μαζί με τους άλλους στρατιωτικούς. Οι Βαυαροί στρατιώτες τον πιάσανε, έπειτα από μία περιπετειώδη καταδίωξη στα βουνά γύρω στην Αμφισσα και τον φέρανε δεμένον στο Ναύπλιο, όπου τον ρίξαν στο Παλαμήδι, μαζί με τους κακούργους και τους κοινούς εγκληματίες, που ήταν φυλακισμένοι εκεί.

(Ο Κολοκοτρώνης κι' οι άλλοι ύπδικοι βρίσκονταν φυλακισμένοι στο Ίτς-Καλέ, στην Ακροναυπλία δηλαδή).

Ένας Βαυαρός αξιωματικός που τον είδε εκεί, την εποχή εκείνη, τον περιγράφει ως εξής:

«Ήταν ή ώρα που έπιτρεπόταν στους φυλακισμένους να περπατάνε μπροστά στα κελλιά τους. Όταν με είδαν να πλησιάζω, παρατάχθηκαν στη γραμμή και ένας άνδρας 38 - 40 χρόνων, με ανωρθωμένα μαλλιά, άγρια και άπεριποίητα γένεια και άχρο πρόσωπο, προχώρησε προς το μέρος μου. Φορούσε καπότα, που την είχε σφιγμένη στη μέση του με σχοινί, ξεσχισμένο ταρουχία, χωρίς κάλτσες, και μου είπε, άκι ήταν ο Μαμούρης. Έθαύμασα βλέποντάς τον άνάμεσα σ' αυτόν τον συρφετό...».

Ο αξιωματικός αυτός του πήγαινε μία επιστολή της γυναίκας του από την Αμφισσα.

Ο Μαμούρης την πήρε στα χέρια του, την έφερε μ' ευλάβεια στα χείλη του και τα μάτια του πλημμύρισαν δάκρυα. Έπειτα, άποτραβήχτηκε σε μία γωνιά κι' άρχισε να την διαβάη, δίχως να προσέχη πιά ό,τι γινόταν γύρω του.

Του φαινόταν πως ή αγαπημένη του γυναίκα βρισκόταν κοντά του, πως του μιλούσε και τον παρηγορούσε για τα βάσανα της φυλακής.

Όλη εκείνη την ήμερα, δεν έκανε τίποτ άλλο από το να διαβάη και να ξαναδιαβάη το γράμμα της αγαπημένης του Επιστήμης. Κι' όλο βούρκωναν τα μάτια του...

Κυνηγμένος από την Αντιδασιλεία ο Μαμούρης, τιμήθηκε, ωστόσο, από τον Όθωνα, που αναγνώρισε την άξία και τα προσόντα του, τον πήρε κοντά του και τον έκαμε ύπασιπστή του.

Η Επιστήμη ξαναγύρισε τότε στην πατρίδα της, την Αθήνα. Άλλά δεν έλαμψε ούτε στις δεξιώσεις, ούτε στους χορούς του παλατιού.

Νέα ακόμη, έπαθε ποδάγρα που την κόρφωσε στο κρεβάτι.

Έτσι, έμεινε αναγκαστικά στο περιθώριο της κοινωνικής ζωής.

Σχετικό μ' αυτή την άρρώστεια της, είναι και το κατωτέρω ανέκδοτο που άναφέρει ο Λιδωρίκης:

Η Άμαλία, διενή ήπιεύτρια, είχε κουράσει τους ύπασιπσιτάς της, που οι περισσότεροι άπ' αυτούς δεν ήταν νέοι. Τους έσερνε ώρες άτέλειωτες μαζί της κι' οι

δυστυχισμένοι Ίδρωναν, λαχάνιαζαν και δυσανασχετούσαν.

Μία μέρα, λοιπόν, άρχισαν να της τ'α ψέλνουνε. Με καλόκαρδα χωρατά, βέβαια. Πρώτος άρχισε την έπίθεσι ο Μακεδόνας Καρτάσος:

— Τί κακά γεράματα είναι αυτά, βασιλισσά μου, να γίνουμε Ταταράι! της είπε.

(Ταταράι οι λέγονταν την εποχή των Τούρκων οι έφιπποι ταχυδρόμοι).

— Η καβαλλαρία βαστάει πολύ και τ'α παιδιά μαλλώνουν, άμα λείπω από το σπίτι, συμπλήρωσε γελώντας ο Βαλτινός. Λοιπόν, να μου δώσης την άδεια να μην άκολουθήσω σήμερα.

Πρέπει να πούμε πως ο Βαλτινός δεν είχε παιδιά, μά μιλούσε έτσι για να πειράξη την Άμαλία.

Κι' ο μοίραρχος της χωροφυλακής, πρόσθεσε ο Γρίβας Γαρδικιώτης, έκαμε άναφορά, γιατί τ' άλογα των χωροφυλάκων, που συνοδεύουν τη βασιλισσά μας, παβαίνουν τα κακόμοιρα από την πολλή καβάλλα!...

Ήρθε κι' ή σειρά του Μαμούρη να μιλήση.

— Άμ' δεν με ρωτάτε τί παθαίνω εγώ; είπε με την τραχεία ρουμελιώτικη προφορά του. Η Άραπίνα θέλει σώνει και καλά να πάη κι' αυτή καβάλλα. Με την άδεια της Μεγαλειότητάς σου, να πάρη μερικά μαθήματα ήπιασίας από τον άρχιπποκόμο σου...

Τι τα κοπανάτε και τα ξανακοπανάτε όλα αυτά; μουμούρισε, στο τέλος, ο Ύδραϊος Σαχίνης. Οι καλές νοικοκυράδες κάθονται στα σπίτια τους, δεν χάνονται στο σεργιάνι. Μοναχά τις Κυριακάδες πάνε στην έκκλησιά.

Η Επιστήμη, που ήταν κατάκοιτη πια, έσδυσε σιγά-σιγά. Για το Μαμούρη, ο θάνατός της ήταν μεγάλο πλήγμα. Έπειτα από λίγον καιρό, την ακολούθησε κι' αυτός στον τάφο.

Ε. ΜΠΟΥΦΑΛΗΣ

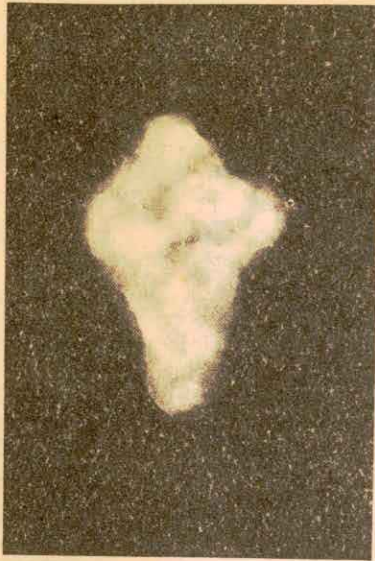
1 Ο Αμεθικανός πρωτοπυγμαύχος Ρόκυ Μαρτσιάνο, ξεκαρδίζεται, μαζί με την οικογένειά του σε μία έξοχη βίλλα, που άγόρασε μακριά από την πολυθρόνη Νέα Υόρκη. Στη φωτογραφία μας ο Ρόκυ δείχνει στην κορούλα του Μαρτιανό τ'α γάτα, που το άεσφάλισαν τους θράυμους. Έκείνη όμως άσυγκίνητη, γυρίζει με άδιαφορία τα μάτια της αλλού...

2 Στη Νέα Υόρκη έγιναν τελευταία πολύ της μόδας τα «ήπιμένα κοσμήματα». Πρόκειται για κομμάτια πανάκριβα σποιλάρια από χρυσάφι ή πλατίνη και διαμάντια, που παριστάνουν διάφορα πουλιά και που μπορούν να τοποθετηθούν σε οποιοδήποτε μέρος του γυναικείου φορέματος και όχι μονάχα πάνω στο ήτο.

3 Ύστερα από 18 αλλόκληρα χρόνια ξαναγύρισε στην Εύρώπη μία παλιά δόξα του κινηματογράφου, ο Ραμόν Νοδρό, που έχει πέσει στο μεταξύ στην άφάνεια. Ο άείχατος πρωταγωνιστής του «ήπιεν Χούρ» έχει πάντως διατηρήσει πολλές πωλές του θραυμάστριες και μία ομάδα άγι αύτες του έπιφύλαξε στο Λονδίνο θερμή υποδοχή και δι-οργάνωσε προς τιμήν του μία μεγάλη δεί-ξιση στο «Σάσεβ» Ότελ» του Λονδίνου.

4 Μία φορά το ήμηνα οι δημοτικοί ύπάλλη-λοι της Γενούης άδειάζουν την «θαυμα-τουργή» πηγή της πλατείας Φερράρι και μα-ζεδών από τον βυθό της τ'α νομίσματα των ξένων, οι όποια σύμφωνα με μία παράδοση πρέπει να ρίξουν μέσα σ' αυτή ένα νομίσμα, αν θέλουν μία μέρα να ξαναγυρίσουν στην άφαιρα Ιταλική πόλη. Τα νομίσματα προέρχον-ται άς έπί το πλείστον από Γάλλους, Βέλ-γους, Έλβετούς και Γερμανούς, σπανίως δέ από Άγγλους και Αμερικανούς. Το ποσό που συγκεντρώνει ο άήμος κάθε χρόνο κυ-μολιεται μεταξύ 300 και 500 χιλιάδων λι-ρεττών, μοιράζεται δέ στους φτωχούς της πόλεως.

Έμβριο ανθρώπου, που φωτογραφήθηκε με δείγμα αίματος από τη μητέρα...

Ραδιοισθητικές

«ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ»

Μία επαναστατική μέθοδος διαγνώσεως των ασθενειών

Η μελέτη της ραδιοισθησίας βρίσκεται ακόμα στα σπάργανα. Φαίνεται βέβαια πως υπάρχουν άγνωστες ακτινοβολίες, που εκπέμπονται από τους ζωντανούς οργανισμούς. Κανείς δεν ξέρει τη φύση τους, έχουν όμως παρατηρηθεί σε πλείστες περιπτώσεις τα φαινόμενα που προκαλούν.

Στα τελευταία χρόνια, έχουν επινοηθεί ειδικές συσκευές, που συλλέγουν τις ραδιοισθητικές ακτινοβολίες, αποκαλύπτοντας έτσι την παρουσία τους. Μία απ' αυτές, λοιπόν, οφείλεται στο Βρετανό μηχανικό Ντελαγουόρ. Είναι ένα περίεργο είδος φωτογραφικής μηχανής, με την όποια μπορεί να γίνη από μακριά ή διάγνωση διαφόρων ασθενειών.

Η συσκευή αυτή βρίσκεται σ' ένα εργαστήριο της Οξφόρδης. Εκεί την περιεργάστηκε τελευταίως ένας διακεκριμένος Άγγλος δημοσιογράφος, ο αρχισυντάκτης του εγκύριου περιοδικού «Παρατηρητής» κ. Τσάρλ Ντέιβυ, και παρακολούθησε τα παράξενα πειράματα που έγιναν μ' αυτήν.

Ο εφευρέτης της συσκευής ισχυρίζεται ότι, αν ένας γιατρός του στείλη ένα δείγμα αίματος κάποιου άρρωστου και ζητήσει τον έλεγχο ενός ώριμνου οργάνου του σώματος του, η φωτογραφική μηχανή μπορεί να «φωτογραφίση» από μακριά την κατάσταση αυτού του οργάνου. Αν υπάρχει δε κάποια νοσήρ επεξεργασίς σ' αυτό, εμφανίζεται στη φωτογραφική πλάκα μια χαρακτηριστική μαύρη κηλίδα.

Ο άρρωστος δεν χρειάζεται να ναι παρών στην εξέταση.

«Παρακολούθησα όλην αυτή τη διαδικασία, χωρίς να την πολυκαταλάβω — γράφει ο κ. Ντέιβυ —

»Η μηχανή φαίνεται εξωτερικά σαν ένα μεγάλο μαύρο κουτί, με ηλεκτρικά κομπιά και διακόπτες τρεις πλευρές του. Από πάνω έχει ένα πολύ μικρότερο κουτί, στήσιμο σε τέσσερες μεταλλικές ράβδους.

»Ένα κομμάτι διηθητικό χαρτί, έμποτισμένο με λίγο αίμα παρμένο απ' το δάχτυλο του άσθενους, τοποθετείται στο μεγάλο κουτί, με τέτοια κλίση, ώστε να σχηματίζη ώριμνη γωνία προς το γήινο μαγνητικό πεδίο. Στο άνω κουτί τοποθετείται

μια φωτογραφική πλάκα.

»Αφού «συντονισθή» η συσκευή με ώριμνη μέθοδο, που στηρίζεται στη ρύθμιση της ηλεκτρικής αντίστασης, αρχίζουν έπειτα να παράγονται μέσα στο μεγάλο κουτί, ήχητικά κύματα, που ακούγονται σαν ένα αδύνατο βουητό. Αυτά προκαλούν την έκλυση ραδιοισθητικής ακτινοβολίας από το αίμα, που περιέχει στο άνω κουτί κι' επηρεάζει τη φωτογραφική πλάκα. Έπειτα από 10 δευτερόλεπτα, διακόπτεται η λειτουργία της συσκευής και γίνεται η εμφάνιση της φωτογραφίας.

Αυτά γράφει ο Άγγλος δημοσιογράφος. Ύστερα περιγράφει ένα πείραμα με συσκευή:

Ο μηχανικός Ντελαγουόρ φωτογράφησε με τη μέθοδο του τις σκαλαιοειδείς αποφύσεις δυο ατόμων: ενός επισκέπτου, που υποπτευόταν πως είχε κάποιο ελαφρό έρεθισμό στο μέρος εκείνο, κι' ενός άλλου, που ήταν τελείως υγιής. Πήρε τις δυο πλάκες από ένα σφραγισμένο πακέτο, που ανοίχθηκε τη στιγμή εκείνη, κι' έβαλε τους δυο αίμοδοτες να τις σημάδουν με τα αρχικά ψηφία τους, για περισσότερη έγγυση.

Μετά την εμφάνιση, λοιπόν, η πρώτη πλάκα παρίστανε ένα σχήμα καμπύλο, σαν έντερο, άσπρο, με ελαφρές μαύρες κηλίδες. Στη δεύτερη, φαινόταν το ίδιο σχήμα, αλλά δίχως τις μαύρες κηλίδες! Έτσι διαπιστώθηκε, ότι ο πρώτος αίμοδοτης είχε πραγματικά σκαλαιοειδίτιδα, κι' ο δεύτερος όχι.

»Η μέθοδος αυτή φαίνεται απίστευτη — συνεχίζει ο δημοσιογράφος — απαιτούνται δε συστηματικά πειράματα σε μεγάλη κλίμακα, πριν γίνη επίσημως δεκτή.

»Εκείνο που προκαλεί την περισσότερη έκπληξη, είναι το ότι η συσκευή αυτή μπορεί να παίρνει φωτογραφίες, ενώ δεν έχει κανένα απ' τα γνωστά μέσα παραγωγής φωτεινών ή άλλων ακτίνων, ικανών να επηρεάσουν μια φωτογραφική πλάκα. Δεν έχει επίσης φακό, που να σχηματίζει τις εικόνες των αντικειμένων πάνω στην πλάκα.

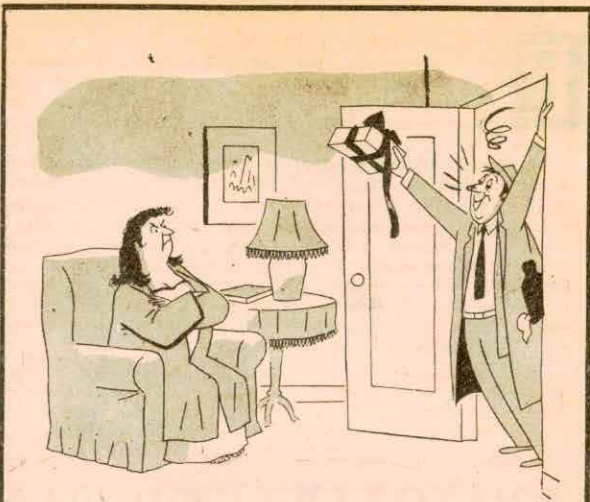
»Έγινε έπειτα ένα άλλο πείραμα, πολύ απλούστερο, για ν' αποδειχθή, ότι οι ραδιοισθητικές ακτινοβολίες που εκπέμπονται από ένα δείγμα αίματος, εξαρτώνται απ' τον προσανατολισμό του σχετικά με το γήινο μαγνητικό πεδίο. Ένας συνάδελφος του κ. Ντέιβυ κλείστηκε μόνος του στο σκοτεινό θάλαμα. Είχε πάρει μαζί του δυο ειδικές φωτογραφικές πλάκες, ευαίσθητες στις υπερύθρινες ακτίνες, κι' ένα δείγμα αίματος πάνω σ' ένα χαρτί.

»Έβαλε το χαρτί αυτό δίπλα στη μία πλάκα και τα έκλεισε και τα δυο μέσα σ' ένα κουτί, όπου δεν εισχωρούσε καθόλου φως ή θερμότης. Ύστερα τοποθέτησε το κουτί αυτό πάνω σ' ένα τραπέζι, με ώριμνη κλίση, όπως του είχε υποδείξει ο μηχανικός Ντελαγουόρ, και τ' άφησε επί 30 δευτερόλεπτα.

»Έκαμε ύστερα το ίδιο για τη δεύτερη πλάκα, τώρα όμως έδωσε άλλη κλίση στο κουτί.

»Όταν εμφανίσθηκαν, λοιπόν, οι δυο πλάκες, η πρώτη ήταν πολύ πιο βολωμένη από τη δεύτερη, πράγμα που έδειχνε ότι την είχε επηρεάσει περισσότερο η ακτινοβολία του αίματος. Κι' όμως, η μόνη διαφορά των δυο πειραμάτων, ήταν η μεταβολή της κλίσεως του κουτιού, ή διαφορετική δηλαδή γωνία του ως προς το γήινο μαγνητικό πεδίο.

»Δεν υποστηρίζω τους ισχυρισμούς του μηχανικού Ντελαγουόρ — καταλήγει ο κ. Ντέιβυ — άλλ' υποδεικνύω, ότι πρέπει να έρευνήθη με προσοχή η λειτουργία της συσκευής του και να γίνουν συστηματικά πειράματα, με τη συνεργασία διαφόρων νοσοκομείων.

Χρόνια πολλά για τα γενέθλιά σου, γυναικούλα μου!...

Στο γραφείο δεν πίνω καφέ, δεσποινίς Καίτη! Μου φέρνει άπνυνία!...

Σε προειδοποιώ, φίλε μου, να μην αρχίσης να μου λες πάλι πως μαγειρεύει η μητέρα σου!...

Το μυστήριο της δολοφονίας του Λεόν Μπερόν

Ηταν η νύχτα της παραμονής της Πρωτοχρονιάς του 1911. Κατά τις 2 με- τα τα μεσάνυχτα, ο σωφέρ Χέυμαν περνούσε με το ταξί του από ένα έρημο δρόμο του Λονδίνου, αναζητώντας κανένα άρργοπορμένο τελάτι. Ξαφνικά, δυο άντρες ξεπρόβαλαν μέσ' απ' το σκοτάδι και τον σταμάτησαν. Ο ένας ήταν ψηλός, μεγαλόσωμος, κι' ο άλλος μικροκαμωμένος.

— Μπορείς να μάς πάς στο Κλάτχαμ; εί- πε ο πρώτος στο σωφέρ, με ξενική προφορά. Άλλο που δεν ήθελε ο Χέυμαν... Κατέβασε άμέσως τη σημαία του ταξί του και τράβηξε προς τη διεύθυνση που του είχαν υποδείξει ο ψηλός άγνωστος...

Στις 2 1/2 περίπου, επανέληφθη η ίδια σκη- νή, μ' ένα άλλο ταξί, στην περιφέρεια του Κλάτχαμ. Ο σωφέρ ήταν τώρα κάποιος Στέ- φενς, κι' οι επιβάτες οι ίδιοι — όπως τους περιέγραψε αργότερα ο σωφέρ στην αστυνο- μία. Τού ζήτησαν δε να τους πάη στο Κέ- νινγκτον.

Τέλος, κατά τις 3 1/2, ενώ ο σωφέρ «Άλ- φρεντ Κάστλιν χασμουριόταν μέσ' στο ταξί του, σ' ένα έρημο δρόμο του Κένινγκτον, τον πλησίασαν οι ίδιοι άγνωστοι και πήγαν με τ' αυτοκίνητό του στο Φίνσμπουρυ Πάρκ.

Την άλλη μέρα, στις 8 το πρωί, ενώ ένας αστυφύλακας περιπολούσε στο Φίνσμπουρυ Πάρκ, πήρε το μάτι του ένα σκούρο δγκο, ά- νάμεσα στους ψηλούς θάμνους. Πήγε κοντά κι' είδε πως ήταν ένας νεκρός!

Τού είχαν σπάσει το κεφάλι κι' είχαν χα- ράξει με μαχαίρι σε κάθε μάγουλό του ένα περίεργο S. Ο ιατροδικαστής που εξέτασε το πτώμα, γνωμάτευσε ότι το έγκλημα είχε γίνει κατά τις 4.

Η αστυνομία δεν δυσκολεύθηκε να εξακρι- βώση την ταυτότητα του θύματος: Έπρόκειτο για τον Έβραίο Λεόν Μπερόν, ένα μικροκα- μωμένο κι' ιδιόρρυθμο τύπο, γαλλικής κατα- γωγής. Ο άνθρωπος αυτός διεκδικούσε από χρόνια μια μεγάλη κληρονομιά. Στο μεταξύ, ζούσε φτωχικά απ' τα νοίκια ενός μικρού σπι- τιού του.

Με ποιόν είχε κάμει συντροφιά, τη νύχτα του έγκληματος; Στο ερώτημα αυτό, έδωσαν την απάντησι πολυάριθμοι μάρτυρες: «Με το Στίνι Μόρρισον».

Οι αστυνομικοί αναζητήσαν αυτόν τον Μό- ρισον, αλλά δεν τον βρήκαν στο σπίτι του. Το γκαρσόνι όμως ενός ρεστωράν τους πληροφόρησε:

— Μια βδομάδα περίπου πριν απ' το έγκλημα, ο Στίνι Μόρ- ρισον είχε γίνει φίλος με το Μπερόν. Την παραμονή της Πρωτο- χρονιάς, ήρθε στο μαγαζί μας ο Μόρρισον, κατά τις 6, και μού- δωσε να του φυλάξω ένα πακέτο, βαρύ, μακρόστενο και τυλιγμέ- νο μ' ένα χοντρό χαρτί. Μου είπε πως είχε μέσα ένα φλαουτο. Μά έμένα μου φάνηκε μάλλον σαν μικρός σιδερένιος λαστός... Ο Μπερόν βρισκόταν από πριν στο ρεστωράν. Ο Μόρρισον κάθισε μαζί του όλη τη βραδιά. Όταν έφυγε, κατά τις 12 παρά 20, μου ζήτησε πίσω το πακέτο...

Μά και πολλοί άλλοι μάρτυρες — ως επί το πλείστον Έβραίοι, ξενικής καταγωγής — κατέθεσαν πως είχαν δη το Μόρρισον μαζί με το Μπερόν. Η αστυνομία έψαξε και τον ανακάλυψε επιτέλους σ' ένα μικρό ρεστωράν του Ουαϊτσάπελ.

Ήταν ένας άντρας πανύψηλος, σωματώδης, αλλά ήρεμος τύπος. Οι αστυνομικοί φοβόνταν, ότι θα τους πυροβολούσε και θα προ- σπαθούσε να ξεφύγη. Μά εκείνος δεν έφερε την παραμικρή αντί- στασι, όταν τον συνέλαβαν. Τους είπε μόνο ήσυχα:

— Κάνετε ένα μεγάλο λάθος...

Σηκώθηκε ύστερα, αφήνοντας μισοτελειωμένο το φαγητό του, κι' ακολούθησε τους αστυνομικούς.

Πέντε ώρες αργότερα, ζήτησε να μιλήση με τον αστυνομικό επιθεωρητή Ουένσλεϋ:

— Νομίζω πως με συλλάβατε για ένα φόνο... του είπε.

Μά πού το ήξερε, έφ' όσον κανείς δεν του είχε εξηγήσει ως τότε το λόγο της συλληψέως του;...

Αυτή η λεπτομέρεια, αποτέλεσε ένα απ' τα επιβαρυντικά στοι- χεία εναντίον του, κατά τη δίκη του, που έγινε στις 6 Μαρτίου 1911.

Ήταν απλή η δίκη αυτή, μά και πολύπλοκη συγχρόνως. Διά- φορες ένδειξεις βάρναν το γιγαντώσαν κατηγορούμενο. Μία απ' αυτές, ήταν ότι, μετά το έγκλημα, βρέθηκε ξαφνικά με χρήματα, ενώ πριν ήταν σχεδόν άπένταρος.

Απ' το άλλο μέρος πάλι, η υπεράσπισι τόνισε ένα σημείο άρ- κετά περίεργο:

Ένας αστυφύλακας που περιπολού- σε στο οίνουμπουρ Πάρκ, είδε ένα σκούρο δγκο ανάμεσα στους ψη- λούς θάμνους...

Ενώ η αστυνομία είχε δημοσιεύσει εν- θύς άμέσως, τη φωτογραφία του Μόρρισον κι' είχε καλέσει όποιους ήξεραν κάτι τι γι' αυτή την υπόθεση, πέρασαν 15 ολοκληρές μέρες ώσπου παρουσιάσθουν ο Χέυμαν, ο Στέφενς κι' ο Κάστλιν, οι τρεις σωφέρ που κατέθεσαν πως είχαν πάρει στο ταξί τους το Μόρρισον και το Μπερόν. Γιατί η τόσο καθυστέρησι;

Κι' ύστερα, πως είχαν αναγνωρίσει κι' οι τρεις με βεβαιότητα το Μόρρισον, ενώ τον είχαν δη τη νύχτα, στα σκοτεινά, και μολονότι ένας σωφέρ ταξί δεν μπορεί βε- βαιά να θυμάται τα τόσα πρόσωπα που βλέπει στη δουλειά του;

Τέλος, είχαν πέσει σε αντίφασεις για την ώρα που είχαν πάρει τους δυο επιβά- τες, τη νύχτα του έγκληματος.

Ένα σφάλμα που έκαμε ο Μόρρισον στη δίκη, του στοίχισε ακριβά. Κατά την

αγγλική δικονομία, ο εισαγγελέυ- διν έχει δικαίωμα ν' αποκαλύψη ό,τι επιβαρυντικό ξέρει για το πα- ρελθόν του κατηγορουμένου, εκτός αν ο ίδιος ο κατηγορούμενος αμ- φισβήτη πρώτος την αξιοπιστία των μαρτύρων της κατηγορίας.

Ο Μόρρισον, λοιπόν, ισχυρίσθη- κε πως δυο γυναίκες που όρκίζον- ταν πως τον είχαν δη στις 2.15'

μαζί με το Μπερόν, ήταν αμφιβόλου ηλικίας και δεν έπρεπε συνε- πώς να ληφθούν υπ' όψη οι καταθέσεις τους. Έτσι όμως, έδωσε το δικαίωμα στον εισαγγελέα να πληροφορήση τους ενόρκους πως είχε ήδη στο παρελθόν του δυο βαρείες καταδικές για απάτη.

Ο λόγος του έγκληματος έμεινε άγνωστος και μυστηριώδης. Δεν μπορούσε να τον ή ληστεί, έφ' όσον ο Λεόν Μπερόν φωτο- βούσε, με μια λίρα τη βδομάδα. Ύστερα, γιατί ο Μόρρισον κι' ο Μπερόν είχαν αλλάξει τρία ταξί, τη νύχτα του έγκληματος; Τι σήμαιναν, τέλος, οι πληγές με το παράξενο σχήμα στα μάγουλα του θύματος; Κανείς δεν μπόρεσε ν' απαντήσει σ' αυτές τις ερω- τήσεις.

Έπειτα από 9 ημερών διαδικασία, οι ένορκοι κήρυξαν ένοχο τον κατηγορούμενο.

Ο προεδρός όμως του δικαστηρίου δεν συμφωνούσε, φαίνεται, με αυτή την απόφασι. Και καταδικάζει μεν αναγκαστικά σε θά- νατο τον Μόρρισον, ύστερα όμως ενέργησε κι' επέτυχε να μετα- τράπη η ποινή του σε ισόβια δεσμά.

Ένα χρόνο αργότερα, όταν πιά είχε ξεχάσει η έντυπωσιακή αυτή δίκη, μια Άγγλιδα που ταξίδευε στο Παρίσι, άκουσε τυ- χαία μέσα σ' ένα λεωφορείο μια παράξενη κουβέντα δυο άγνω- στων. Μίλουσαν για τη δίκη του Μόρρισον κι' έλεγαν ότι ήταν καλύτερο για την οργάνωσή τους να ένοχοποιηθή ο Μόρρισον, παρά κάποιος άλλος — πού η Άγγλιδα δεν άκουσε καθαρά το όνομά του.

Ειδοποιήθηκε άμέσως η Σκώτλαντ Γουάρντ, με τη μεσολάβησι του Άγγλου προξένου στο Παρίσι. Περιέργως, όμως, δεν έγινε καμμία ενέργεια προς την κατεύθυνσι αυτή, που θα διαφάνιζε ίσως το μυστήριο των δυο παράξενων πληγών που υπήρχαν στα μά- γουλα του Μπερόν.

Στο μεταξύ, ο Μόρρισον εξακολουθούσε να διαμαρτύρεται πως ήταν άθώος. Πάθαινε συχνά κρίσεις μανίας. Έφτασε μάλιστα στο σημείο να υποβάλη αίτησι να τον απαγονήσουν!

Στο τέλος, κήρυξε άπεργία πείνης και πέθανε στις φυλακές του Πάρκχουρστ.

Η ΠΑΡΕΙΣΑΚΤΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο κόμης Μπερνύ άποκαλύπτει τόν Άρθούρο πώς κλέβει στα χαρτιά. Έπειτα άπό μία τρομερή σκηνή, ή Νινέτ τόν διώχνει, γιά ν' άκολουθήσει τόν κόμητα. Ο Άρθούρος φεύγει τότε γιά τό Μοντεκάρο, όπου συνεχίζει τή δουλειά του χαρτοκλέφτη, μέ αρκετή επιτυχία. Βάζει ύστερα στό μάτι τήν Έρμάν, πού βρίσκεται εκεί, δίχως τόν άντρα της, γιά νά παρηγορηθί γιά τήν εγκατάλειψή του τελευταίου φίλου της. Άρχίζει λοιπόν τήν πολιορκία της. Στο μεταξύ, έχουν ξεχάσει όλοι τή Μαργαρίτα. Ο Σάρλ ύποφέρει σιωπλά. Ο Φαμπιέν μιλάει μία μέρα μέ τή Σουζάννα γιά τήν άδελφή της, πού τή θυμάται μέ νοσταλγία.

Κι' όταν μελετούσε στή σχολή, ή όταν όνειροπολούσε στίς ελεύθερες ώρες του, είχε παρουσιασθή συχνά στή φαντασία του ή εικόνα της Μαργαρίτας, φέρνοντας μαζί της όλο τό άρωμα της ευτυχίας των παιδικών του χρόνων και τή σκέψη τής στοργής πού είχε βρή κοντά της — αυτός, τό παιδί δίχως πατέρα και μητέρα...

Μπροστά στό τρομερό δυστύχημα πού είχε συντριψεί τή ζωή της, ή Μπλάνς είχε μείνει τσακισμένη, όση κι' άν ήταν ή δύναμή του χαρακτήρος της.

Όσο βρισκόταν στό πεδίο τής μάχης, κοντά στό Σάρλ κι' αντίκρυ στήν Έρμάν, είχε προσπαθήσει νά μείνη δυνατή κι' άλύγιστη.

Όταν όμως έμεινε μόνη μέ τό παιδί της, όλομύναχη στόν κόσμο, μακριά απ' τήν πατρίδα της, όταν έσπασαν όλοι οι δεσμοί πού τήν ένωναν μέ τή περασμένα, όταν, κυττάζοντας πρós τή πίσω, είδε νεκρή τή Ροζέτ, τή μοναδική της φίλη, τρελή στό φρενοκομείο τήν κυρά-Λεταγιέ, πού τήν άγαπούσε τόσο, χαμένο τόν άγαπημένο της και τούς φίλους της όλους, κυριεύθηκε από μία άπέραντη αποθάρρυνση κι' έκλαψε γιά πολύ...

Είχε ώστόσο κοντά της τή Μαργαρίτα! Κι' ή παρουσία του παιδιού έσωσε τή μητέρα.

Μην κλαίς, μαμά, μην κλαίς! φώναζε τό κοριτσάκι, στίς κρίσεις τής άπελπισίας του, άγκαλιάζοντας τή νέα γυναίκα απ' τό λαιμό και γεμίζοντας τήν φιλικιά.

Έπειτα από πολλή σκεψη, ή Μπλάνς είχε αποφασίσει νά εγκατασταθί στή Ν. Υόρκη.

Φιλοδοξί σαν όλες τics μητέρες, ήθελε νά μὴν ύποφέρει ή κόρη της, ζώντας στή μετριότητα, έπειτα απ' τήν πολυτελή ζωή πού είχε συνήθειε ως τότε. Μα γι' αυτό έπρεπε νά κερδίσει πολλά χρήματα... κι' όσο τό δυνατόν γρηγορότερα!

Η Νέα Υόρκη τής πρόσφερε τή δυνατότητα ν' άποκτήσει τήν περιουσία πού όνειρευόταν.

Θέλησε νά ξεφαντισθί τελείως, όπως τό είχε ύποσχεθί στήν Έρμάν. Έγκαταστάθηκε, λοιπόν, στό κέντρο του Μπροντγουάϊ, ως κυρία Χέρτφορντ, μέ τ' όνομα δηλαδή τής μητέρας της. Τό επίθετο αυτό

φαίνονταν άμερικανικό και θά τή βοηθούσε στήν επιτυχία.

Έγινε, άλλωστε, γρήγορα γνωστή, πώς είχε έργασθί στο μεγαλύτερο παρισινό οίκο κι' αυτό έτάσσε γιά νά στερεώσει τή φήμη του καταστήματος πού είχε άνοίξει.

Τό ταλέντο της και τό άφθαστο γούστο της έξηγούσαν τή θριαμβευτική επιτυχία πού σημείωσαν τή δημιουργήματα της. Έξη μήνες μόνο μετά τήν έγκατάστασή της στή Ν. Υόρκη, τή κέρδη της περνούσαν κιόλας κάθε έλπίδα της.

Μία δασκάλα άνέλαβε τή μόρφωση της Μαργαρίτας, οδηγώντας τήν στα μαθήματα πού έδιναν διάφοροι ειδικοί καθηγηται και βοηθώντας τήν ύστερα ν' άφομοίωση τελείως τics γνώσεις πού είχε άποκτήσει έτσι.

Η εκπαιδευσι αυτή έδωσε γρήγορα στή Μαργαρίτα τics ιδιότητες έκείνης πού χαρακτηρίζουν τή κορίτσια τής Άμερικής: αποφασιστικότητα, πρωτοβουλία και πρό πάντων μία κατανόηση τής πραγματικής ζωής, πού τούς επιτρέπει νά καταλαβαίνουν και νά κρίνουν σωστά πράξεις πού τics καταδικάζουν οι Ευρωπαίες δίχως νά κολοφέρουν τό γιατί.

Έτσι κύλησαν τά χρόνια. Τό παιδί γινόταν νέα κοπέλλα. Και, σιγά-σιγά, τή περασμένα σκεπάζστηκαν από ένα θολό πέπλο, στή μνήμη της.

Ήξερε πώς ύπήρχαν σ' αυτά τή περασμένα θλίψεις και δάκρυα γιά τή μητέρα της, κι' έκανε ό,τι μπορούσε γιά νά μὴ της τή ξαναθυμίσω ποτέ.

Κάπου-κάπου — σ' ώρισμένες ήμέρες, πού καταλάβαινε ή Μαργαρίτα πώς ήσαν έτέπειτα — έβλεπε τό πρώτο τή μάτια της Μπλάνς κοκκινισμένα απ' τή δάκρυα, τή χαρακτηριστικά της αλλοιωμένα, και καταλάβαινε πώς ή μητέρα της είχε περάσει τή νύχτα μέ κλάματα και αναμνήσεις.

Τότε διπλάσιαζε τics τρυφερότητες και τή χάδια της, γιά νά τήν παρηγορήσει και νά τήν κάνει νά ξεχάσει...

Είχαν περάσει δέκα χρόνια άπό τότε πού οι δύο γυναίκες έφυγαν απ' τή Γαλλία. Τό κατάστημα Χέρτφορντ είχε γίνει πασίγνωστο, κι' ή Μπλάνς είχε άποκτήσει μεγάλη περιουσία.

Στά σαλόνια όπου συχνάζε ή Μαργαρίτα, ήσαν πολλοί οι νεαροί πού διεκδικούσαν τό χέρι της και τήν καρδιά της. Αντίθετα όμως πρós τήν άμερικανική συνήθεια νά φλερτάρη ή κάθε κοπέλλα μέ τόν

άντρα πού διάλεξε μόνη της, επί πολλών καιρό πριν, άποφασισή νά τόν παντρευτή, ή Μαργαρίτα δεν είχε επιτρέψει σέ κανένα τήν παραμικρή οικειότητα.

Η Μπλάνς τής έλεγε κάποτε, μέ μεγάλη χολία κομμένη μ' επιμέλεια κάτω από ένα χαμόγελο, στή σκέψη τής μοιραίας στιγμής του χωρισμού τους:

— Δεν θέλεις, λοιπόν, κι' εσύ, όπως δλες οι φίλενάδες σου, ένα «μπού-φρέντ» πού θά προσπαθί νά σ' άρέσει και θά δέχεται όλα τή καρπιαία σου;

— Όχι, μαμά...

— Μα γιατί;

— Γιατί, όταν εγώ άγαπήσω έναν άντρα και τόν άρραβωνιάσω, θά του δώσω όλη τήν καρδιά μου, γιά όλόκληρη τή ζωή μου. Δεν έννοώ εγώ ν' άστειευθώ μ' ένα αίσθημα σφοδρό σαν τόν έρωτα!

Η Μπλάνς έμενε τότε βυθισμένη σ' όνειροπολήσεις.

«Ο Θεός νά δώση — έλεγε, μέ τό νού της — νά μὴ γνωρίσω κι' ή κόρη μου σκληρές δοκιμασίες, όπως εγώ!... Λέει αλήθεια πώς θά δώσω μία φορά μόνο τήν καρδιά της, όλόκληρη... Ό, τόσο πού έχω ύποφέρει, δεν μπορεί νά μὴ μ' άνταμειψί ό Θεός, κάνοντας τουλάχιστον ευτυχισμένο τό παιδί μου!...

Όστόσο, παρ' όλες αυτές τics σοβαρές ιδέες της περί γάμου, ή Μαργαρίτα ήταν γεμάτη απ' τό χαρακτηριστικό κέφι των νέων κι' ευτυχισμένων κοριτσιών. Λάτρευε τό χορό, τή μουσική, τό θέατρο και τή κομπλιμέντα όλων — όχι όμως ενός μονάχα.

Δεν άπόρησε, λοιπόν, καθόλου ή Μπλάνς, όταν ένα βράδυ ή κόρη της γύρισε από ένα περίπατο μέ μερικές φίλενάδες της και τή φώναζε:

— Έχω μία μεγάλη είδησι νά σου άναγγείλω, μητέρα!...

— Μία μεγάλη είδησι; Τί συμβαίνει πάλι;

— Μου ύποσχέθηκαν μία πρόσκλησι σ' ένα μεγάλο χορό. Θά μού επιτρέψης νά πάω, έλπίζω... θάρθης μάλιστα και συμαζί μου!...

— Πού δίνουν τό χορό αυτό;

— Θά ξέρης ίσως πώς έχει φτάσει εδώ πρós δεκαπέντε ήμερών ένα γαλλικό πολεμικό, τό θωρηκτό «Κλεμτέρ». Φαίνεται πως τό πλοίο αυτό ήρθε μέ κάποια πολιτική άποστολή, γι' αυτό έγινε μία επίση-

Ήξερε πώς ύπήρχαν σ' αυτά τή περασμένα θλίψεις και δάκρυα γιά τή μητέρα της, κι' έκανε ό,τι μπορούσε γιά νά μὴ της τή ξαναθυμίσω ποτέ.

Δύο χρόνια άργότερα ή Ζακελίν ήρθε τό δίπλωμά της στή ραπτική κι' έγινε προϊστομένη ενός τμήματος στο κατάστημα πού έργαζόταν.

Η πρώτη της φροντίδα ήταν νά άναγγείλιν στο Ρομπέρ τήν ευχάριστη είδησι.

Ο νέος ήταν ευχαριστημένος γιά τics προόδους τής φίλης της του, υπέφερε όμως κρυφά. Πίστευε πως κάθε πρόοδος τής φίλης του μεγάλωνε τήν άπόσταση πού τόν χώριζε από αυτήν γιατί ή δική του θεία από χρόνια δεν σημείωνε καμμία βελτίωσι.

Μία μέρα ή Ζακελίν του είπε:

— Τί τυχερή πού ήμουν, νά μάθω άγγλικά, όταν ήμουν μικρή! Η κυρία Κουρτές, ή διευθυντριά μου, άνοίγει ύποκατάστημα στο Λονδίνο και μέ παίρνει μαζί της! Μα τί σου συμβαίνει, Ρομπέρ; Είσαι κατάκλιμος!

— Φεύγεις, λοιπόν; Ψιθύρισε έκείνος.

— Μὴν παίρνεις αυτό τό άπελπισμένο ύφος! του είπε ή Ζακελίν. Θά ξαναγυρίσω σύντομα. Άλλωστε κρατώ πάντα τό μικρό μου δωμάτιο και θά έμπιστευθώ σέ σένα τό κλειδί!... Θά σου γράφω τακτικά από τό Λονδίνο!...

Πέρασαν τρεις βδομάδες κι' ό Ρομπέρ δεν έλαβε κανένα γράμμα απ' τή Ζακελίν. Η άπόγνωση του ήταν άπεριγραπτή. Έκείνος όμως κάθε δύο μέρες έγραφε στή φίλη του, βρίσκοντας διάφορα προσχήματα γιά νά δικαιολογή τή γράμματά του.

Τέλος έλαβε ένα μικρό γράμμα από τό Λονδίνο.

Η Ζακελίν του ζητούσε συγγνώμη γιά τή σιωπή της και του έλεγε πως ήταν πολύ άπασχολημένη. Όσοιου νάρθη άλλο γράμμα πέρασαν άλλοι δύο μήνες. Τό γράμμα αυτό άνασάτωσε τό Ρομπέρ.

«Η κυρία Κουρτές, έγραφε ή Ζακελίν, δεν μπορεί νά λείψη από τό Παρίσι και μού άνέθεσε τή διεύθυνσι του καταστήματος του Λονδίνου. Είμαι πολύ ευτυχής γιά τήν έμπιστοσύνη αυτή!...

Ένα πρωί ό Ρομπέρ δέχθηκε τήν έπίσκεψή μίας κυρίας, πού γύριζε από τήν Άγγλία και πού του έφερε διάφορα νέα γιά τή Ζακελίν. Η κυρία αυτή ήταν φίλη τής μητέρας τής νέας και, όπως έλεγε, είχαν συναντηθί τυχαία μέ τή Ζακελίν στο Λονδίνο.

Ο Ρομπέρ δεν κατώρθωσε ν' άντισταθί στον πειρασμό νά της κάνει διάφορες έρωτήσεις σχετικά μέ τή ζωή τής φίλης του. Η κυρία έκείνη του άπαντούσε μ' ευχέρεια δείχνοντας μάλιστα και κάποια κακεντρέχεια γιά τή φιλαρέσκεια τής νέας.

της νέας και, όπως έλεγε, είχαν συναντηθί τυχαία μέ τή Ζακελίν στο Λονδίνο.

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ

— Η Ζακελίν, έλεγε, διασκεδάσει πολύ κι' έχει πλήθος από θαυμαστές. Ντύνεται άλλωστε τόσο ωραία!

— Και φυσικά είναι φορτωμένη μέ κοσμήματα... είπε ό Ρομπέρ μέ άγνωση.

— Ό, βέβαια, τή δακτυλά της είναι γεμάτα από δακτυλίδια και όλα μέ διαμάντια και ρουμπίνια μεγάλης αξίας!

— Θα είναι άσφαλώς δώρα, είπε ό νέος.

— Πιθανόν... άπάντως ή κυρία.

— Μήπως μάθατε άν πρόκειται νά παντρευτή;

— Όχι, δεν έμαθα... του είπε.

Αν και μέ τήν έπίσκεψή αυτή βυθίστηκε σέ μεγάλη άπελπισία, ό Ρομπέρ δεν έχασε και τήν τελευταία έλπίδα του. Ζήτησε άμέσως άδεια και τήν άλλη μέρα έφθυνε γιά τό Λονδίνο.

Όταν μπήκε στο ύποκατάστημα τής κυρίας Κουρτές, ή Ζακελίν ήταν έτοιμη νά βγί.

— Πώς; Έσύ Ρομπέρ; φώναζε ή νέα έκπληκτη, ενώ ένα πονηρό χαμόγελο φάνηκε στα χείλη της.

Ο Ρομπέρ μασούσε τή λόγιά του:

— Πρχθές, είπε, μέ έπισκεφθηκε μία κυρία, πού μού έδωσε τέτοιες πληροφορίες γιά τή ζωή σου εδώ, γιά τics διασκεδάσεις σου, γιά τό πλήθος των θαυμαστών σου... Με λίγα λόγια κατάλαβα, ότι ένας πτωχός λογιστής... Πόσο είμαι δυστυχισμένος! Σ' άγαπούσα και σ' άγαπώ τόσο πολύ, πού έλπιζα πάντα ότι μία μέρα θά σ' έκανα γυναίκα μου!...

— Επί τέλους! φώναζε ή Ζακελίν, γελώντας. Άποφασισες λοιπόν νά μιλήσεις; Είχα άπελπιστή πώς δεν θά τό έλεγες ποτέ και γιά νά σ' έξαναγκάσω, χρειάσθηκε νά σου στείλω τήν κυρία έκείνη, πού όπως κατάλαβα έπαίξε θαυμάσια τό ρόλο της!

Και προσέθεσε, σοδαρή:

— Άκουσε, Ρομπέρ... Έργάσθηκα και φρόντισα πολύ και γιά τή δική σου πρόοδο. Παρακάλεσα τήν κυρία Κουρτές και θά σέ προσλάβω ως άρχιλογιστή και των δύο καταστημάτων.

Ο Ρομπέρ συγκινημένος δέ μπορούσε νά μιλήσει. Έπειτα, τή ματιά του έπεσαν στα χέρια τής Ζακελίν. Φορούσε πάντα τό μικρό δακτυλίδάκι του και τίποτ' άλλο!

— Μα, πού είναι, λοιπόν, τή διαμάντιν και τή ρουμπίνια;... ψιθύρισε οαστισμένος.

— Σου όρκίζομαι, Ρομπέρ, ότι ποτέ δεν φόρεσα κανένα άλλο δακτυλίδι, εκτός απ' τό δικό σου... Τό είχα γιά δακτυλίδι των άρραβώνων μας!...

Και ενώ ό Ρομπέρ τής φιλούσε μέ συγκίνηση τό χέρι, ή νέα πρσέθεσε σιγά:

— Έπρεπε λοιπόν νά μιλήσω εγώ πρώτ... Σ' άγαπούσα πάντα Ρομπέρ, και περίμενα μέ λαχτάρα τήν ήμέρα, πού και σ' θά μού μιλούσες γιά τόν έρωτά σου!...

ΑΝΤΡΕ ΜΠΕΒΑΛ

— Μὴν παίρνεις αυτό τό άπελπισμένο ύφος! του είπε ή Ζακελίν. Θά ξαναγυρίσω!

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΟΙΟΣ είναι; ρώτησε ή νέα.

— Έγώ, ό νεγιόνας σας, δεσποινίς Ζακελίν...

— Α! Σεις είστε, κυριε Ρομπέρ; είπε από μέσα μία γλυκειά φωνή και συγχρόνως ή νέα άνοιξε τήν πόρτα.

— Έλπίζω ότι δεν σας ένοχλώ, είπε δειλά ό νέος. Άκουσα απ' τό δωμάτιό μου ότι γυρίζετε και δεν μπόρεσα ν' άντισταθί τήν έπιθυμία νάρθω νά σας ρωτήσω τί κάνετε...

— Δεν μ' ένοχλείτε ποτέ, κύριε Ρομπέρ, διαμαρτυρήθηκε ή νέα. Δεν καταλαβαίνετε λοιπόν ότι μού κάνετε πάντοτε ευχαριστίαι, όταν έρχεστε γιά νά μού κρατήσετε λίγη συντροφιά;

— Δεσποινίς Ζακελίν, είπε τότε μέ φανερή ταραχή ό Ρομπέρ, αύριο είναι ή γιορτή σας. Μού επιτρέπετε νά σας κάμω ένα δώρο; Ό! ένα πολύ μικρό δώρο... Αν ήμουν πλούσιος... Σας προσκαλώ, όμως, νά μὴ τό βγάλετε ποτέ από τό χέρι σας... και άν άκούη οι περιπτώσεις μας χώριζαν...

Και συγχρόνως πέρασε στο δακτυλό της Ζακελίν ένα χρυσό δακτυλίδι στολισμένο μ' ένα μικρό μαργαριτάρι.

— Ό! κύριε Ρομπέρ, έκαμε μέ συγκίνηση ή νέα, είναι θαυμάσιο αυτό τό μαργαριτάρι! Μα γιατί νά κάμετε τέτοιες τρέλλες γιά μένα;

— Μὴ μέ κοροϊδεύετε, δεσποινίς, είπε ό νέος. Είναι τόσο μικρό τό μαργαριτάρι... πού πρέπει νά τό κυττάξη κανείς από πολύ κοντά γιά νά τό διακρίνι!

— Σας άπαγορεύω νά κατηγορήτε τό δακτυλίδι μου! άπάντησε γελώντας ή Ζακελίν. Άπό τή στιγμή πού μού τό δώσατε, είναι πιά δικό μου... Δεν ξέρετε πόσα ευχαριστίαι μού κάνει!...

— Σήμερα σας ευχαριστεί, άλλ' άν μία μέρα ένας εκατομμυριούχος σας ζητήσει νά γάμο και στολισί με υπέροχα δακτυλίδια τή χέρια σας; Ό! Τότε θά ντραπήτε άσφαλώς γιά τό μικρό μου δακτυλίδάκι και θά τό πετάξετε σέ κανένα σουτάρι, όπου θά μείνι γιά πάντα ξεχασμένο.

— Θα πάψετε λοιπόν; φώναζε ή Ζακελίν. Έχετε πολύ άσχημη ιδέα γιά μένα! Πότε άκούσατε ότι ένας εκατομμυριούχος ζητάει σέ γάμο μία φτωχή νέα, πού εργάζεται απ' τό πρωί ως τό βράδυ σ' ένα μωδιστράδικο γιά νά κερδίση τό ψωμί της;...

Ο Ρομπέρ θέλησε νά ζητήσει συγγνώμη, αλλά παρ' όλον ότι άγαπούσε τή νέα, άπέφυγε νά της τό πῇ. Ο μισθός πού έπαιρνε ως λογιστής ήταν πολύ μικρός και φοβόταν ότι, άν τήν έκανε γυναίκα του, θά περνούσαν πολύ στενωχωρημένα.

μη κι' ἐγκάρδια δεξιῶσι τοῦ πληρώματος.
— «Εἰ, κι' ἐπειτα;... Δὲν καταλαβαίνω τί σχέσι ἔχει...»

— Περὶ μὲν λοιπόν!... Οἱ Γάλλοι ἀξιωματικοί, γοητευμένοι ἀπ' αὐτὴ τὴν δεξιῶσι, ποὺ τοὺς ἔγινε, ἀποφάσισαν νὰ δώσουν κι' ἐκεῖνοι μιά γιορτὴ στὸ πλοῖο τους, μὲ χορὸ, σπουδὴ, πυροτεχνήματα... Λένε πὼς θὰ νάιναι κατὰ ὑπέρωχο, φαντασμαγορικό! Ὁ κ. Φλουδινγκ, ὁ πατέρας τῆς φιλενάδας μου τῆς Πάττυ, μοῦ ὑποσχέθηκε νὰ μοῦ ῥοῖ προσκλησεις... Θὰ πάμε μαζί στὴ γιορτὴ αὐτή;

— Ὅσο γιὰ μένα, ξέρεις, κόρη μου, ὅτι δὲν βγαίνω ποτὲ ἔξω. Δὲν θέλω ὅμως νὰ σὲ στεροφῶ ἀπ' αὐτὴ τὴν εὐχαρίστησι.

— Μὰ μπορεῖς νὰ κάμεις μιά ἐξάφρσι, προκειμένου γιὰ τέτοια ἐξαιρετικὴ περίπτωσι... Θὰ δῆς Γάλλους, συμπατριώτες σου... Θ' ἀκούσης νὰ μιλεῖν τὴ γλώσσα μας, δίχως τὴ βραχνὴ προφορὰ τὸν Ἀμερικανῶν... Ὁ, θάρθῃς μαζί μου καὶ σύ, θάρθῃς! Σὲ παρακαλῶ, μαμά!...

Ἡ Μπλάνς κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της.

— Πρὶν ἀπ' ὅλα, εἶπε, πρέπει νὰ φροντίσουμε ἀμέσως γιὰ τὴν τουαλέτα σου. Θέλω νάσαι πολὺ ὁμορφὴ στὸ χορὸ...

Καὶ πρόσθεσε, χαμογελώντας:

— Ἰσως νὰ ῥθῃς σ' αὐτὴ τὴ γιορτὴ τὸν περίφημο μνηστήρα, ποὺ ἀργεῖ τόσο πολὺ νὰ κάμῃ τὴν ἐμφάνισί του...

— Ἀ! δὲν ὑπάρχει ἀκόμα τέτοιος κίνδυνος, ἀπάντησε ἡ Μαργαρίτα. Ἡ καρδιά μου ἀναπαύεται τόσο καλὰ κοντὰ στὴ δική σου, ὥστε δὲν θέλω νὰ τὴ μπλέξω σὲ περιπέτειες... Ξέρω πὼς θάρθῃ μιά μέρα ποὺ θ' ἀγαπήσω, ἀλλὰ τὴν περιμένω μάλον μ' ἀγωνία παρὰ μὲ ἀνυπομονησία.

Ἡ Μπλάνς ἀπάντησε στὴν κόρη τῆς μ' ἓνα θερμὸ φιλί...

Ὅταν ἡ Μαργαρίτα κι' ἡ συντροφιά της πᾶντο στὸ πόδι τους πάνω στὸ γαλλικὸ πολεμικὸ, θαμπώθηκαν κυριολεκτικὰ.

Ἕνας τεράστιος μουσαμάς, τεταμένος ἀνάμεσα στὰ κατάρτια, τὶς σκόλες καὶ τὰ σκοινιά, μετέβαλλε ὁλόκληρη τὴ γέφυρα σὲ μιά ἀτέραντη σκηνή, λαμπροφωτισμένη μὲ πολυελαίους, ποὺ οἱ ἀχτίδες τους ἀντανάκλωντο πάνω σὲ πανοπλίες πρὸ γυαλιστερὰς ἀπὸ καθρέφτες τῆς Βενετίας.

Στὸ ὑπέρωχο αὐτὸ σαλόνι εἶχε μαζευτῇ ἓνα πλήθος ἀπὸ ἀξιωματικούς Γάλλους καὶ ξένους, μὲ φαναχτῆρες στολές, χρυσοὺς ἐπιπλάσεις, παράσημα, ὅλους μέλη τῆς ἀνωτέρας κοινωνικῆς τάξεως, ποὺ φαίνεται νάιναι τὸ προνόμιο σ' ὅλες τὶς χώρες νὰ δῖναι τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ ναυτικοῦ.

Ἡ θαυμασία μουσικὴ τοῦ πλοίου, κρυμ-

μένη ἀνάμεσα σὲ γλάστρες μὲ σπάνια φυτὰ, σκόρπιζε τοὺς εὐθυμούς ἦχους τῆς.

Ὁ κυβερνήτης τοῦ σκάφους ὑποδεχόταν τοὺς προσκεκλημένους.

Μόλις ἔφτασε ἡ μὴς Πάττυ, ὁ καθαλιέρος τῆς τὴν ἄρπαξε καὶ χάθηκε μαζί τῆς στὴν πίστα τοῦ χοροῦ. Ἡ Μαργαρίτα περιμένε νὰ τὴν ζητήσουν κι' αὐτὴ γιὰ χορὸ. Ἡ καρδιά τῆς ἦταν γεμάτη χαρὰ καὶ τὰ μικρὰ τῆς πόδια σκιρτοῦσαν κιόλας μὲ τὸ ρυθμὸ τῆς μουσικῆς. Κῦτταζε μηχανικὰ τοὺς λαμπροστολισμένους ἐκεῖνους ἀξιωματικούς κι' ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ τῆς, μὲ παιδικὴ ἀστική ἀφέλεια:

«Γιὰ νὰ δοῦμε, μὲ ποίους ἀπ' ὅλους θὰ θελᾶ πολὺ νὰ χορεύω...»

Τὸ παιχνίδι αὐτὸ τὴ διασκεδάζε ἀπερίγραπτα. Ἀπέκλεισε ἓνα χοντρὸ Σουηδό, ποὺ τὴν καλοκύτταζε, καθώς κι' ἓνα Γάλλο πλωτάρχη, παρ' ὅλα τὰ παράσημά του...

Ξαφνικά, καθώς ἀνασκήκωνε τὰ μάτια τῆς, πρόσθεξε ἓνα νέο κομψὸ καὶ λεπτὸ, ποὺ στεκόταν λίγα βήματα μακριὰ τῆς. Ἦταν ἀνθυποπλοίαρχος. Τὸ χλωμὸ κι' ἡλιοκαμμένο πρόσωπό του, φάνερωνε σπάνια ἐνεργητικότητά, καὶ τὰ μάτια του διατηροῦσαν μιά ἀσυνήθιστη σοβαρότητα, μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ θόρυβο καὶ τὰ γέλια.

Μὲ τὴν πλάτη τῆς ἀκουμπισμένη στὴν κουπαστή, κύτταζε χαμογελώντας τὰ ζευγάρια ποὺ χορεύανε...

Ξαφνικά, ἡ ματιά του συναντήθηκε μὲ τῆς Μαργαρίτας. Κι' ἀμέσως ἐνοιώσαν κι' οἱ δύο τους κατὰ τὴν ἡλεκτρικὴ κλονισμό. Ἡ συγκίνησί τους φανερώθηκε ἀπ' τὸ κόκκινο χρώμα ποὺ ἔβγαζε τὰ μάγουλά τους, καὶ κύτταξαν κι' οἱ δύο ἄλλου...

Ὁ χορὸς εἶχε τελειώσει. Σχεδὸν ἀμέσως ὅμως, τὸν διαδέχθηκε ἄλλος: ἓνα βάλς.

Ἡ Μαργαρίτα εἶδε, ἡ μάλλον, μάντεψε τὸν νεαρὸ ἀνθυποπλοίαρχο νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ μέρος τῆς, κι' ἐνοιώσε τὴν καρδιά τῆς νὰ χτυπᾷ ὀρμητικὰ μέσ' στὸ στήθος τῆς.

«Εἶμαι ἀνόητη — εἶπε μὲ τὸ νοῦ τῆς — νὰ ταραζώμαι ἔτσι, ἐπειδὴ μὲ κύτταζε αὐτὸς ὁ ξένος κι' ἔρχεται τώρα νὰ μοῦ ζητήσῃ χορὸ!»

Ὡστόσο, καταλάβαινε πὼς ἡ φωνή τῆς θάτρεμε, ἂν ἦταν ἀναγκαζμένη νὰ μιλήσῃ.

Ἀρκεσθῆκε, λοιπόν, νὰ σηκωθῇ ἀπ' τὴ θέσι τῆς, ὅταν ὁ νεὸς ὑποκλίθηκε ἐλαφρὰ μπροστά τῆς. Καὶ τὸν ἀκολούθησε στὴν πίστα τοῦ χοροῦ, ὅπου ἀνακατεύτηκαν μὲ τ' ἄλλα ζευγάρια.

Ἀντήλλαξαν λίγα λόγια ἀσήμαντα γιὰ τὴν ὥραιότητα τῆς γιορτῆς: γιὰ τὴν δροσιά ποὺ ἐπικρατοῦσε κάτω ἀπ' τὴν σκηνὴ ἐκεί-

νη, ἀνοιχτὴ στὸ θαλασσινὸ αἶρα.

Μπορεῖτε νὰ μοῦ μιλήσετε γαλλικά, κύριε... τοῦ εἶπε ἡ Μαργαρίτα, ποὺ εἶχε διατηρήσει ὅλη τὴν ἀγάπη τῆς γιὰ τὴν μητρικὴ τῆς γλώσσα. Τὰ ξέρω καλὰ καὶ μ' εὐχαριστεῖ πάντα νὰ τ' ἀκούω.

Μετά τὸ χορὸ, ὁ νεὸς κάθησε κοντὰ τῆς γιὰ νὰ συνεχίσουν τὴν κουβέντα ποὺ εἶχαν ἀρχίσει.

Ναί, βέβαια, ἔλεγε ἡ Μαργαρίτα, ἡ ζωὴ τοῦ ναυτικοῦ, ποὺ μοῦ μιλεῖτε γι' αὐτὴν μὲ τόσο ἐνθουσιασμό, θάιναι γεμάτη ἀπὸ πόησι καὶ μεγαλειῶν... Ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος, ὅμως, πόσες χαρές, πόση εὐτυχία χάνετε ἐκούσια!... Τὴν πόησι τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας, τὴν ἀγάπη τῆς συζύγου, τὰ θέλγητρα τῆς οἰκογενείας ποὺ μεγαλύνει σιγά-σιγά...

— Ἔχετε δική, δεσποινίς. Κάποτε μάλιστα — ἀρεῖται νὰ τ' ὁμολογήσω — νοιώθουμε ἓνα ὀδυνηρὸ σφιγξίμο στὴν καρδιά, ὅταν, χαμένοι μέσ' στὸν ὥκεανο, σκεπτόμαστε τὴν εὐτυχία ποὺ στερηθήκαμε... Μὰ ἡ συνειδήσι μας μᾶς φωνάζει ὅτι πρέπει νὰ ἐκπληρώσουμε τὸ καθήκον μας, τὴν ἀποστολὴ ποὺ ἔχουμε ἀναλάβει...

Ἡ κοπέλλα ἔμενε σκεπτικῇ.

— Κι' ὕστερα, δεσποινίς, συνέχισε ὁ νεὸς χαμογελώντας, τυχερὰ καὶ κάποτε καὶ σὲ μερικὸς ἀπὸ μᾶς ν' ἀγαπηθῶν... καὶ νὰ ξέρουμε πὼς, ἐνῶ αὐτοὶ ταξιδεύουν σὲ μακρινὰς θάλασσες, μιά καρδιά τους παρακολουθεῖ ἀπὸ μακριὰ, τοὺς συλλογίζεται πάντα καὶ προσεύχεται γι' αὐτούς!...

Εἶχαν σηκωθῇ τὴν ἀπὸ τὸν ἄκουμπουσαν στὴν κουπαστὴ καὶ κῦτταξαν πρὸς τὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα, ποὺ ἀπλωνόταν ἔξω ἀπ' τὸ λιμάνι, φωτισμένη ἀδύνατα ἀπ' τὴν ἀστροφεγγιά...

Φαίνεται ὥστόσο πὼς ἡ Μαργαρίτα θέλησε νὰ διώξῃ τὶς σκέψεις ποὺ γέμιζαν τὸ νοῦ τῆς, γιὰτὶ ἀνασκήκωσε ξαφνικά καὶ εἶπε μὲ ὑπερβολικὴ ζωηρότητα, ποὺ ἐκρυβε προφανῶς μιά συγκίνησι:

— Θέλετε νὰ χορεύουμε πάλι;...

Ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς τῆς πρόσφερε τὸ μπράτσο του καὶ ξαναγύρισαν στὴν αἴθουσα τοῦ χοροῦ. Στὸ κατῶφλι, ἡ Μαργαρίτα σταμάτησε ἀπτόμα.

Ἡ Μπλάνς βρισκόταν μπροστά τῆς καὶ τὴν κύτταζε, φριχτὰ χλωμῇ.

— Θεέ μου! Τί ἔχει ἡ μητέρα μου; φώναξε ἡ κοπέλλα.

Ἀρπάζε ἀπτόμα τὸν καθαλιέρο τῆς κι' ἔτρεξε κοντὰ στὴ Μπλάνς.

— Τί ἐπαθε, μαμά; τὴ ρώτησε μ' ἀγωνία. Γιατὶ εἶσαι ἔτσι χλωμῇ;... Τώρα ἦρδες;...

— Ναί, μόλις ἔφτασα...

— Μήπως εἶσαι ἀδιάθετος;

— Ἰσως... λιγάκι... Βιάζομαι νὰ ῥθῶ νὰ σὲ βρῶ... καὶ κρῶσα μέσ' σ' αὐτοκίνητο, κι' ὕστερα στὴ βενζινακάτο ποὺ μ' ἔφερε στὸ πλοῖο...

— Ἀς φύγουμε, λοιπόν... Ἀς φύγουμε γρήγορα!...

— Μὰ ἐσύ ἔκανες τόσα σχέδια νὰ διασκεδάσης...

— Πὼς μπορῶ νὰ διασκεδάσω, ὅταν ξέρω πὼς ἐσύ δὲν εἶσαι καλὰ;... Τὰ χέρια σου εἶναι παγωμένα... Πάμε νὰ φύγουμε!

Οἱ δύο γυναῖκες πῆραν τὰ μαντῶ τους ἀπ' τὴ γκαρνταρόμπα καὶ κατέβηκαν στὴ βενζινακάτο ποὺ μετέφερε στὴν προκυμαία ὅσους ἔφευγαν.

Λίγο ἀργότερα, εἶχαν γυρίσει στὸ σπῆτι τους, μὲ τ' αὐτοκίνητο τους.

— Χόρεψες πολὺ, λοιπόν; ρώτησε ἡ Μπλάνς τὴν κόρη τῆς.

— Ναί, πολὺ. Περισσότερο ὅμως κουδέντιασα...

— Ἀ, ἔτσι; εἶπε ἡ Μπλάνς, προσπαθώντας τοῦ κάκου νὰ συγκρατήσῃ τὸ ἐλαφρὸ τρεμουλιασμά τῆς φωνῆς τῆς. Μὲ ποῖον; Μ' ἐκεῖνο τὸ νεαρὸ ἀξιωματικὸ, ποὺ σὲ εἶδα μαζί του ὅταν ἦρθα;

— Ναί, μαμά. Εἶναι περίφημος τύπος! ἀπάντησε μ' ἐνθουσιασμό ἡ Μαργαρίτα. ἔχει ἀνώτερο πνεῦμα, εὐγενικὴ ψυχὴ καὶ καρδιά μὲ πολλὰ χαρίσματα.

Ἡ ἀνέσυχη Μπλάνς δὲν πρόσθεξε τὸ κόκκινο χρώμα ποὺ εἶχε βᾶψει τὰ μάγουλα τῆς κόρης τῆς, καθώς μιλοῦσε ἔτσι...

— Σοῦ εἶπε τ' ὄνομά του; ρώτησε, προσπαθώντας νὰ δώσῃ ἀδιάφορο τόνο σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι.

— Ὁχι! Βλέπεις, ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ πλοίου θεωροῦσαν περιττὴν διατύπωσι τὶς συστάσεις... Οὔτε καὶ μὲ ρώτησε κανὲν τὸ δικό μου ὄνομα... Μὰ αὐριο θὰ μάθω ἀπ' τὴν Πάττυ ποῖος εἶναι. Νομίζω πὼς τὸν ξέρει αὐτή...

— Μπᾶ, τί σὲ νοιάζει; ἀπάντησε ζωηρὰ ἡ Μπλάνς. Ὁ ἀξιωματικὸς αὐτὸς θὰ φύγῃ σὲ λίγες μέρες, καὶ δὲν θὰ τὸν ξαναδῇς ποτὲ πιά...

Ἡ Μαργαρίτα σάπασε μιά στιγμῇ. Ὑστερα πρόσθεξε ἀργά:

— Ἰσως νάχῃς δική, μητέρα... Εἶναι βέβαια πὼς δὲν πρόκειται νὰ ξαναδωθῶν...

Ὡστόσο, μοῦ φαίνεται πὼς θὰ μοῦ ἦταν πολὺ εὐχάριστο ἂν τὸν συναντοῦσα καὶ πάλι...

Ἡ Μπλάνς δὲν θέλησε νὰ ἐπιμενῇ περισσότερο. Ἄλλωστε, ἦταν πιά προχωρημένη ἡ ὥρα. Μητέρα καὶ κόρη καληνυχτίστηκαν τρυφερὰ — πρὸ τρυφερὰ ἀπὸ τὶς ἄλλες βραδιές — καὶ πῆγαν νὰ πλαγιαστούν.

Ἡ Μαργαρίτα ἀποκοιμήθηκε γρήγορα, μ' ἓνα χαμόγελο στὰ χεῖλη, γιὰ νὰ τὴ ναυοῦρσινον δυνερα γλυκῇ. Ἡ Μπλάνς ὅμως, χλωμὴ ἀκόμη, ἔμενε ἀγρυπνη, θυβισμένη σὲ σκέψεις, ἀκουμπώντας τὸν ἀγκῶνα τῆς στὸ μαξιλάρι τῆς.

Δάκρυα χοντὰ κυλοῦσαν στὰ μάγουλά τῆς. Εἶχε ἀναστήθῃ μπροστά τῆς ὅλο τὸ ὀδυνηρὸ παρελθόν...

Πραγματικὰ, ὁ νεαρὸς ὑποπλοίαρχος, γιὰ τὸν ὁποῖο ἐνοιώθε μιά μυστηριώδη κλίσι ἡ Μαργαρίτα, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπ' τὸν προστατευόμενο τοῦ Σάρλ Τεδενέν, τὸ γιοῦ τοῦ ἀββά Παρκάλ, τὸν Φαμπιέν Σουλδά!

Δ'.

Ἐρωτικὸ γλυκοχάραμα

Ὅσο ἔμενε στὸ λιμάνι τῆς Ν. Ὑόρκης τὸ γαλλικὸ θωρηκτὸ, οἱ προσκλήσεις ἔφταναν βροχιδόν στὸς ἀξιωματικούς ποὺ δὲν εἶχαν ὑπερρέσει στὸ πλοῖο.

Μολοντοῖ δὲν τὸν εὐχαριστοῦσαν πολὺ οἱ τέτοιου εἶδους διασκεδάσεις, ὁ Φαμπιέν Σουλδά δὲν εἶχε μπορέσει ν' ἀποφύγῃ τὶς προσκλήσεις αὐτές. Μὰ πῆγαινε στίς διάφορες γιορτές μόνο ἀπὸ κοινωνικὴ ὑποχρέωσι.

Ἡ ἀνάμνησι τῆς κοπέλλας ποὺ εἶχε γνωρίσει τὸ χορὸ τοῦ πλοίου, τὸν εἶχε κυριεψῇ ὁλοκληρωτικὰ. Ὅσο κι' ἂν προσπαθοῦσε νὰ τὴ διώξῃ, κατέληξε νὰ μὴ σκέπτεται πιά τίποτ' ἄλλο ἀπ' αὐτήν!...

— Σίγουρα, εἰς' ἐρωτευμένους, ἀγαπητὴ μου Φαμπιέν! τοῦ εἶπε γελώντας κάποιος ἀπ' τοὺς συναδέλφους του, καθώς ἔδγαῖναν μιά μέρα οἱ δύο τους στὴν ξηρὰ μὲ τὴν βενζινακάτο. Ἀπ' τὴ βία σου νὰ βεβῆς στὴν στεριά, πῆδηςες τόσο ἀπτόμα ἀπ' τὴ σκάλα τοῦ πλοίου, ὥστε λίγο ἔλειψε νὰ μᾶς ἀναποδογυρίσης!

— Ἐγὼ ἐρωτευμένος; διαμαρτυρήθηκε ὁ Φαμπιέν, προσπαθώντας νὰ χαμογελάσῃ. Μὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐρωτευθοῦν οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ναυτικοῦ;

— Ἄν ἔχουν τὸ δικαίωμα; Πές καλύτερα ὅτι ἔχουνε καθήκον!... Ἀπὸ τότε ποὺ βοισκόμαστε στὴ Νέα Ὑόρκη, δὲν πέρασε μέρα χωρὶς νὰ ἐρωτευθῶ!... Ὅλα γυρῶσιν στὴν πατρίδα μὲ τὶς ὥραιότερες καὶ τουφερότερες ἀναμνήσεις ἀπ' αὐτὸ τὸν τόπο... Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, πιστεύω!

— Ἐγώ; Ὁ, ὄχι!... Ξέρεις, Ἀνρί, πὼς δὲν εἰμ' ἐγὼ καρδιοκατακτητῆς, σὰν ἐσένα!

— Μπᾶ, ἐσύ εἶσαι σιγανὸ ποτάμι!... Σάμπως δὲν σὲ εἶδαμε, τὴ βραδυὰ τοῦ χοροῦ μας, νάχῃς πλευρίσει μιά ἀπ' τὶς γοητευτικότερες προσκεκλημένες μας... Εἶμαι βέβαιος, πὼς ἀνυπομονεῖς τώρα νὰ τὴν ξαναδῇς. Γι' αὐτὸ βιάζεσαι τόσο...

Ὁ Φαμπιέν χλωμίσεε λίγο. Μὰ κατάλαβε πὼς θάταν γελοῖο νὰ δεῖξῃ ὅτι πειραχτήκε ἀπὸ ἐν' ἀστεῖο τοῦ συναδέλφου του...

— Σὲ βεβαίῳ πὼς γελῶσαι, ἀγαπητὴ μου Ἀνρί, ἀπάντησε. Ἀπ' τὴν ἡμέρα τοῦ χοροῦ, δὲν ξαναεἶδα πιά καθόλου αὐτὴ τὴν κοπέλλα ποὺ μοῦ λές... Τώρα πῆγαινε στὸ σπῆτι τοῦ κ. Φλουδινγκ...

— Ποῦ ἡ κόρη του εἶναι στενὴ φιλενάδα μὲ τὴν λεγόμενη!... Κατεγάρη! Σοῦ εὐχομαι καλὴ τύχη... Μὰ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ κρῦδεσαι τόσο, ἀγαπητὴ μου! Ἀποδεικνύεσαι καὶ σὺ ἀντάξιος τῆς φήμης τῶν Γάλλων ἀξιωματικῶν!

Ὁ Φαμπιέν θέλησε κάτὶ ν' ἀπαντήσῃ. Μὰ δὲν πρόλαβε, γιὰτὶ ἡ βενζινακάτος εἶχε πλευρίσει πιά στὴν προκυμαία. Ὁ συναδέλφος του πῆδῃσε ἔξω, τὸν ἀποχαιρέτησε μὲ μιά φιλικὴ χειρονομία κι' ἀπομακρύνθηκε.

Ὁ Φαμπιέν πῆγε στὸ σπῆτι τῶν Φλουδινγκ, στὸ Μπροντοναί. Ἕνας ὑπηρετῆς τὸν ὠδήγησε στὸ σαλόνι.

Ἦταν ἡ «ζοῦρ φῖξ» τῆς Πάττυ, καὶ τὸ σαλόνι εἶχε γεμίσει ἀπὸ δροσερὲς κοπέλλες ποὺ γελούσαν καὶ φλυαρούσαν, παίρνοντας τὸ τσάι.

Μερικοὶ νέοι, ἀδελφοὶ ἡ ἀρραβωνιαστικοὶ τῶν κοριτσιῶν, περνοῦσαν ἀπὸ συντροφιά σὲ συντροφιά.

Ὁ νεαρὸς ἀνθυποπλοίαρχος εἶναι δεκτὸς μ' ἐγκαρδιότητα. Καθεμιά ἀπ' τὶς ὥραιες προσκεκλημένες προσάθισε νὰ τραβήξῃ τὴν προσοχή του.

— Λοιπόν, κύριε ἀνθυποπλοίαρχε, τοῦ εἶπε ξαφνικά ἡ μὴς Πάττυ, δὲν ἐνδιαφέρεσθαι νὰ μάθετε γιὰ τὴν νεά, μὲ τὴν ὁποία χορεύατε στὸ πλοῖο σας;

— Μὲ συγχωρεῖτε, δεσποινίς, Ἀκριδῶς τώρα σκόπευα νὰ σὰς ρωτήσω τί κάνεις...

Κι' ὁ Φαμπιέν ἐνοιώσε πὼς εἶχε κοκκινίσει ἑλαφρὰ ἀπ' τὶς πονηρὲς ματιές τῶν κοριτσιῶν.

— Εἶναι πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία τῆς... Ἡ μητέρα τῆς εἶχε ἀδιαθετῇ λίγο. Κρυολόγησε, φαίνεται, ὅταν ἦρθε νὰ τὴν πᾶρῃ ἀπ' τὸ χορὸ. Κι' ὅλες αὐτές τὶς μέρες, ἡ κόρη τῆς δὲν θέλησε νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ πλευρὸ τῆς. Τώρα ὅμως πῆγαινε καλύτερα ἡ κ. Χέρφορντ. Πιστεύω λοιπόν νὰ μᾶς ἔρθῃ σήμερα ἡ Μαργαρίτα.

— Θὰ εὐχαριστήθῃ πολὺ νὰ τῆς ὑποβάλω τὰ σέβη μου... τραυλίζει ὁ Φαμπιέν, ὁλοένα πρὸ ταραχμῶν.

Μόλις εἶχε προφέρει αὐτὲς τὶς λέξεις, ἀνοίξε ἡ πόρτα τοῦ σαλονιοῦ καὶ μῆκε ἡ Μαργαρίτα. Ἡ Πάττυ ἔτρεξε νὰ τὴν υποδεχθῇ.

— Πὼς εἶναι ἡ μητέρα σου, καλὴ μου φίλη; τὴ ρώτησε. Πὼς πῆγαινε;

— Συνῆλθε τελείως ἀπ' τὴν ἀδιαθεσίαν τῆς...

— Ἀ, μπράβο! Φαντάσου, Μαργαρίτα μου, πὼς τὴ στιγμῇ ποὺ μῆκες μιλοῦσαμε γιὰ σένα.

— Γιὰ μένα;

— Ναί. Μάλλον τὸν κύριο ἀπὸ δῶ, γιὰτὶ δὲν ρώτησε ἀκόμη τί κάνεις.

Κι' ἡ Πάττυ ἐβείσε στὴ φίλη τῆς τὸ νεαρὸ ἀξιωματικὸ, ποὺ δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ ἀκόμη ἡ Μαργαρίτα. Ἐκεῖνος τὴ χαιρέτησε μὲ σεβασμό. Ἡ Μαργαρίτα κοκκί-

νισε ὥς τ' αὐτιά.

— Μὴν πολυπιστεύετε τὴ μὴς Πάττυ, δεσποινίς, ἀπάντησε ὁ Φαμπιέν. Ἐχω πάντα στὴ μνήμη μου τὶς θαυμασιές στιγμές τῆς κουβέντας μας, καὶ σκόπευα νὰ ζητήσω πληροφορίες γιὰ σὰς...

Κάθησε κοντὰ τῆς, ξαναβρίσκοντας ὅλη τὴ φυσικὴ εὐχέρεια καὶ ἀνεστὶ τοῦ ἀνθρώπου τοῦ κόσμου, καὶ κουβεντιάζοντας μὲ «μπρίο» γιὰ κάθε θέμα, παρ' ὅλη τὴ συγκίνησι ποὺ ἐσφίγγε τὴν καρδιά του.

Οἱ ἄλλες κοπέλλες εἶχαν ξαναρχίσει τὴ φλυαρία τους, πίνοντας τσάι καὶ καταβροχθίζοντας βουτήματα.

— Ἡ μὴς Φλουδινγκ μοῦ εἶπε πὼς εἶσατε Γαλλίδα... ἄρχισε ὁ Φαμπιέν.

— Μάλιστα, κύριε. Ἦμουν ὅμως τόσο μικρὴ, ὅταν ἔφτασα στὴ Ν. Ὑόρκη, ὥστε ἔχασα σχεδὸν τὴν πραγματικὴ πατρίδα μου. Μοῦ φαίνεται τώρα σὰν ἓνα μακρινὸ ὄνειρο...

Ἡ Μαργαρίτα μιλοῦσε γαλλικά, μ' ἀμερικανικὴ προφορά.

— Δὲν θὰ ξαναγύρισε λοιπὸν ποτὲ στὴ Γαλλία; ρώτησε ὁ νεός.

— Δὲν ξέρω τί μοῦ ἐπιφυλάσσει τὸ μέλλον... ἀπάντησε ἡ κοπέλλα, διστάζοντας λίγο. Γιὰ τὴν ὥρα ὅμως, δὲν σκοπεῖω νὰ φύγω ἀπ' τὴν Ἀμερική.

Ἡ Πάττυ πῆγε κοντὰ τους, κρατώντας ἓνα φλυτζάνι τσάι.

— Εἰσάστε τόσο ἀποροφρημένοι ἀπ' τὴν κουβέντα σας μὲ τὴ Μαργαρίτα, ὥστε δὲν δοκιμάσατε καθόλου τὸ τσάι μου καὶ τὰ γλυκὰ μου, εἶπε στὸν νεό. Μπορῶ νὰ σὰς προσφέρω ἓνα φλυτζάνι, κύριε Φαμπιέν!...

Ἀκούγοντας γιὰ πρώτη φορὰ τὸ ὄνομα ἐκεῖνο, ἡ Μαργαρίτα ἀνασκήκωσε στὴν πολυθρόνα τῆς, ταραγμένη ξαφνικά.

του Σάρλ Τεβενέν, της Έρμανς, της Ζουζάννας, όχι πια χαμένες — όπως μέχρι τώρα — μέσα σε μια μακρινή ομίχλη, αλλά ζωντανές, φωτισμένες δόξαμπα απ' τις αναμνήσεις της.

Τώρα εξηγούσε την άκατανίκητη εκείνη κλίση της προς το νεαρό αξιωματικό, απ' την πρώτη στιγμή που τον είχε συναντήσει, και τη θερμή συμπάθεια που είχε νοιώσει εκείνος γι' αυτήν ευθύς εξ αρχής, όσο κι' αν προσπαθούσε να την κρύψει: «Ήταν η παλιά αγάπη τους που ξαναγεννιότανε!

Λίγο έλειψε να του φωνάξει: «Φαμπιέν! Δεν αναγνωρίζεις, λοιπόν, τη Μαργαρίτα, που την αγαπούσες τόσο;...». Μα τη σταμάτησε ξαφνικά η σκέψη της μητέρας της.

Σε μια στιγμή, τὰ μάντεψε όλα. Έξηγησε την ξαφνική χλωμόδα της, όταν είχε παει να την πάρη απ' το χορό του «Κλεμπέρ».

Η Μπλάνς είχε αναγνωρίσει το Φαμπιέν. Κι' είχαν ορθωθεί μπροστά της τα περασμένα — το τρομερό παρελθόν, που η Μαργαρίτα δεν ήξερε τις λεπτομέρειές του, αλλά μάντεψε πως ήταν γεμάτο από τραγικά μυστήρια.

Καταλάβαινε, λοιπόν, τώρα η Μαργαρίτα πως δεν έπρεπε ν' αποκαλυφθί το νέο αξιωματικό και ν' αναστήσει έτσι το παρελθόν εκείνο, το θαμένο στη λήθη, για το οποίο δεν μιλούσε ποτέ η Μπλάνς.

Έπρεπε πρώτα να συμβουλευθί τη μητέρα της, να της εκμυστηρευθί την ξαναγεννημένη αγάπη της για τον παιδικό φίλο της, που τον είχε ξαναβρεί...

Γιατί, άλλωστε, να μιλήσει; Το «Κλεμπέρ» θα σήκωνε άγκυρα σε λίγες μέρες και θαφευγε ο νεαρός αξιωματικός.

Δεν ήταν, λοιπόν, προτιμώτερο να μείνει γι' αυτόν η αγνωστική, που θάπαίριε μαζί του την εικόνα της, σαν μια ευχάριστη ανάμνηση λίγων ωρών;...

Κι' αυτή άλλωστε θα τον σκεπτότανε πάντα με μια γλυκεία και βαθειά συγκίνηση... Αυτό θάταν όλο!...

Στο μεταξύ, όμως, γιατί να μην απολαύσει τη χαρά που πλημμύριζε όλο της το είναι;... Γιατί να μη ρουφήξει τη φευγαλέα εκείνη ευτυχία, που σε μερικές μέρες θα χανότανε για πάντα;

Η κουνέτια είχε αρχίσει να ζωηρεύει. Η Πάττυ έφερε το θέμα του έρωτος, με τη χαρακτηριστική εκείνη ελευθερία των Αμερικανίδων, που δεν διστάζουν να μιλήσουν για ό,τιδήποτε.

— Πόσες φορές έχετε αγαπήσει, κύριε Φαμπιέν; ρώτησε το νέο.

— Ποτέ, δεσποινίς!

— Περίεργο! Δεν νιώσατε ποτέ τρυφερότητα για μια κοπέλα, όταν βγαίνετε στην ξηρά... ή άλλοτε, πριν ακόμη τοποθετηθήτε σε πλοίο;

— Πέρασαν μάλλον δύσκολα τὰ πρώτα μου χρόνια, δεσποινίς... Φιλοδοξούσα πάντα να δημιουργήσω ένα λαμπρό μέλλον, κι' εργαζόμουν για να το επιτύχω... Κι' αν, την εποχή εκείνη, ένοιωθα κλίση σε καμμία νέα κι' επιθυμούσα να την κάνω αργότερα γυναίκα μου, θα καταλάβαινα πως το δνειρο μου αυτό ήταν απραγματοποίητο και θάσπευα να πνίξω το αίσθημά μου — πράγμα εύκολο σε τέτοια ηλικία — και να τ' αντικαταστήσω με μια φιλική στοργή.

Η Μαργαρίτα ένοιωσε την καρδιά της να σταματάει... Καταλάβαινε πως, αν η Πάττυ συνέχιζε τις ερωτήσεις της, ο Φαμπιέν θα κατέλεγε όπωσδήποτε να μιλήσει για τη μικρή κόρη που είχε αγαπήσει άλλοτε, στο Σαμωρό...

Κάτι την έσπρωχνε να επιθυμή ν' ακούσει τις εκμυστηρεύσεις του. «Ένοιωθε κιόλας μια γλυκεία γοητεία, καθώς τις προαισθανόταν.

Μα φοβόταν πως δεν θαχε τη δύναμη να τις ακούσει δίχως να προδοθή. Σηκώθηκε, λοιπόν, ζωηρά κι' είπε στην Πάττυ και στην κ. Φλουσινγκ:

— Δεν θέλω ν' άσχοιο περισσότερο μόνη τη μητέρα μου. Είναι αδύνατη ακόμη, απ' την αδιαθεσία της.

— Ό, ακόμα δεν ήρθες, και θα μάς φύγεις; διαμαρτυρήθηκε η φίλη της. «Θα στενοχωρηθούν όλοι εδώ που θα σε χάσουνε!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

—Ευχαριστώ, Κύριε, έλεγε ο 'Αλέξιος που με αξίωσες να πάρω ελεημοσύνη από τους άλλοτε υπηρέτες μου...

Η ζωή του 'Αγίου 'Αλεξίου

Παλιές χριστιανικές παρδόσεις

Την εποχή των βασιλέων 'Αρκαδίου και 'Ουαριού ζούσε στη Ρώμη ο άρχοντας Εύφημιανός. 'Ο άνθρωπος αυτός ήταν ενάρετος, ευσέβης και φιλανθρωπός.

Ο άρχοντας ζούσε με τη γυναίκα του 'Αγλαΐδα, που ήταν κι' αυτή ευλαβής και αγαθή. 'Αμεμπτοι ακολουθούσαν και οι δύο την οδό του Κυρίου.

Στενοχωριόντουσαν μόνο γιατί δεν είχαν παιδιά. Και παρακαλούσαν τον Χριστό να τους χαρίσει ένα διάδοχο.

Ο Θεός άκουσε τις ικεσίες τους και η 'Αγλαΐδα γέννησε ένα αγόρι, που το ονόμασαν 'Αλέξιο.

Όταν μεγάλωσε το παιδί, το ανέθεσαν σε δασκάλους για να πάρη θρησκευτική και κοσμική αγωγή.

Ο 'Αλέξιος ήταν πολύ έξυπνος και μελετηρός και δεν άργησε να γίνη σοφός. Γνώρισε το άσπαστο της ζωής και την ματαιότητα του κόσμου.

Κρυφά τότε από τους γονείς του φόρεσε κατάσκαφα τριχίνο ράσο κι' από πάνω τὰ μεταξωτά του. Οι γονείς του, που δεν ήξεραν την απόφασή του, συλλογιζόντουσαν να τον παντρεύουν για ν' αποκτήσουν απογόνους. Έψαξαν τότε και βρήκαν στη Ρώμη μια πλούσια κι' όμορφη κόρη από βασιλική γενιά.

Όταν ήρθε λοιπόν, η στιγμή του γάμου πήγαν στην εκκλησία του 'Αγίου Βονιφάτιου και στεφάνωσαν το ζεύγος. Έπειτα ο Εύφημιανός έκανε μεγάλη γιορτή στο αρχοντικό του.

Ο 'Αλέξιος με τη σύζυγό του αποσύρθηκε στο νυφικό δωμάτιο κι' εκεί έβγαλε το χρυσό δαχτυλίδι και διονότας το στη γυναίκα του της είπε να το φυλάξει. «Έπειτα μίλησε στο δικό του δωμάτιο, πήρε χρυσάφι και μαργαριτάρια, φόρεσε ρούχα φτωχικά και κατέβηκε στην προκυμαία. Εκεί βρήκε ένα μικρό πλοίο που έφευγε για τη Συρία. Μπήκε μέσα κι' έφτασε στη Λαοδικεία. Κατόπιν περπατώντας πήγε στην Έδεσσα, όπου έμοιρασε το χρυσάφι και τὰ μαργαριτάρια του στους φτωχούς κι' αυτός άρχισε να ζητάει ελεημοσύνη.

Από τις νηστείες όμως, καταβλήθηκε τόσο πολύ ώστε έχασε την όμορφιά του, το πρόσωπό του μελάνισσε, τὰ μάτια βαθούλωσαν και είχε μείνει πετοί και κόκκαλο.

Οι γονείς του, μαζί με τους υπηρέτες άρχισαν να ψάχνουν σε διάφορες χώρες και μοναστήρια μίπως βρούν το παιδί τους. Έτσι έφθασαν τέλος και στην Έδεσσα. Εκεί ρώτησαν γι' αυτόν, αλλά κανείς δεν φαντάστηκε ότι ο ζητιάνος εκείνος ήταν ο γιος του Εύφημιανού. Οι δούλοι μάλιστα του έδιναν ελεημοσύνη και ο 'Αλέξιος δόξαζε με συγκίνηση το Θεό και έλεγε :

—Ευχαριστώ κύριε, που με αξίωσες να πάρω ελεημοσύνη από τους άλλοτε υπηρέτες μου. Οι γονείς του απέλπιστηκαν που δεν τον βρήκαν και γύρισαν στη Ρώμη.

Στο μοναστήρι λοιπόν, της Παναγίας στην Έδεσσα ο 'Αλέξιος έμεινε δεκαεπτά χρόνια, δοξολογώντας το Θεό, που τον έλευσε από το τίς φροντίδες του βίου και κυρίως από τους πειρασμούς του. Όλοι δὲν τον τιμούσαν ως 'Αγίο, αυτός όμως, βρήκε ένα πλοίο που πήγαινε στην Κιλικία κι' έφυγε για την Ταρ-

σό, που ήταν ο ναός του 'Αγίου Παύλου.

Το πλοίο ώστόσο έπειδη το βρήκε μεγάλη θαλασσοταραχή, αναγκάστηκε να καταφύγει στην 'Ιταλία. Ο 'Αλέξιος τότε σκέφθηκε να πάη να μείνει στο αρχοντικό του πατέρα του, στη Ρώμη. Μόλις έφτασε εκεί, πήγε πρώτα να προσκυνήσει και να προσευχηθί. Στο δρόμο δὲ τυχαία συνάντησε τον πατέρα του με την ακολουθία του. Ο 'Αλέξιος, ανώριτος τελείως, τον πλησίασε και του είπε :

— Σε παρακαλώ άρχοντα, έλέσθε με τον ξένο και άπορο, και άφισέ με να μείνω σε μία γωνιά του σπιτιού σου και να τρέφωμαι από τὰ ψυχία των δούλων σου... Κι' αν έχης κανένα συγγενή στην ξενιτιά, άς σε αξιώσει ο Θεός να τον δης και να χαρής, όπως έπιθυμεί η καρδιά σου...

Ο Εύφημιανός στά λόγια του αυτό, θυμήθηκε το παιδί του και συγκινημένος κάλεσε έναν υπηρέτη του, και ανέθεσε σ' αυτόν την περιποίησή του ξένου.

Ο υπηρέτης πήρε τον 'Αλέξιο και τον έγκατέστησε σ' ένα δωμάτιο, όπου πλάι έμενε η σύζυγός του. Εκείνος ώστόσο εξακολουθούσε τις νηστείες και τακτικά πήγαινε στις εκκλησίες.

Βλέποντας όμως την εγκράτεια, την ύπομονή και την ευσέβεια του 'Αλεξίου οι δούλοι τον κορόιδευαν, τον χτυπούσαν και τον περιφρόνουν.

Ο 'Αλέξιος δεν παραπονιόταν ποτέ. Παρακαλούσε μόνον το Θεό να τὸν δινή ύπομονή. Η σύζυγός του από την ημεέρα του γάμου της, δεν θέλησε να εγκαταλείψη το αρχοντικό του Εύφημιανού. Καθόταν λοιπόν, και εκκάλειε μαζί με την πεθερά της 'Αγλαΐδα.

Έτσι ένα βράδυ άκουσε ο 'Αλέξιος τη γυναίκα του να λέη :

—Πού άραγε βρίσκεται ο άγαπημένος μου σύζυγος; Πώς φάνηκε τόσο σκληρόκαρδος σ' έμένα τη δύστυχη; Γιατί με μίσησε τόσο; Αν είχε σκοπό να μ' εγκαταλείψη γιατί τότε με παντρεύτηκε; Γιατί τόσο χρόνια δεν μου έστειλε ένα γράμμα, να μάθω πως περνάει στην ξενιτιά; 'Εγώ όμως θά κλαίω το χαμό του συζύγου μου ως το τέλος της ζωής μου!...

Μα και την μητέρα του ο 'Αλέξιος άκουσε που έλεγε :

—Πόσα και πόσα δεν τράβηξα για το γυιό μου! Πόσες θλίψεις με πόντισε!...

Ο 'Αλέξιος άκούγοντας όλα αυτά πονούσε, μα θυμόταν τὰ λόγια του Χριστού : «Όποιος αγαπάει τον πατέρα ή τη μητέρα του περισσότερο από έμένα δεν είναι αξίος μου».

Και σε λίγες μέρες, του άπεκάλυψε ο Κύριος, ότι κατά την έρχομένην Παρασκευή έμελλε ν' αναπαυθί από τους κόπους και τὰ βασάνια.

Έγραψε τότε όλη του τη ζωή. Για να βεβαιώσουν μάλιστα έγραψε ακόμα και όσα είπε στη γυναίκα του, όταν της παρέδωσε το δαχτυλίδι του, καθώς και μυστικά των γονέων του, που μόνο αυτοί τὰ ήξεραν.

Αρχιεπίσκοπος στη Ρώμη ήταν τότε ο 'Ιννοκέντιος. Μία μέρα, που αυτός λειτουργούσε στην εκκλησία των 'Αγίων 'Αποστόλων και που ήταν παρών και ο βασιλεύς 'Ονώριος, τους φάνηκε πως άκουσαν μία φωνή, που έλεγε :

— Στο σπίτι του Εύφημιανού είναι ο άνθρωπος του Θεού!

Τότε ο βασιλεύς, ο πατριάρχης κι' οι άρχοντες όλοι έτρεξαν στο σπίτι του Εύφημιανού κι' εκεί ένας υπηρέτης τους έδειξε τον 'Αλέξιο, που ψυχροπαύσε.

Ο Εύφημιανός πήγε κοντά του, του μίλησε τρεις φορές, μα ο 'Αλέξιος δεν άπαντούσε. Είπε τότε πως κρατούσε στο χέρι του ένα χαρτί. Μα δεν μπόρεσε να του τὸ πάρη.

Τότε ο πατριάρχης και ο βασιλεύς ξεσκέπασαν το πρόσωπό του, που έλαμπε και γονατίζοντας φίλησαν το άγιο μτώπό του και τον παρακάλεσαν να τους δώση το χαρτί, που κρατούσε για να μάθουν ποιος ήταν.

Τότε ο 'Αγιος 'Αλέξιος τους έδωσε το γράμμα του και ο Εύφημιανός το διάβασε δυνατά. «Όταν έμαθαν λοιπόν, ότι ο φτωχός εκείνος ήταν ο 'Αλέξιος, όλοι έσπευσαν να φιλήσουν το πρόσωπό του. Τότε ο βασιλεύς διάταξε να φέρουν το κρεβάτι στο μέση της πόλεως, για να φιλήσουν όλοι τον 'Αγιο».

Εκεί μάλιστα έγιναν και θαύματα. Τυφλοί είδαν το φός τους, λεπροί θεραπεύθηκαν, μουγγοί μίλησαν, δαιμονισμένοι έγιναν καλά.

Ο βασιλεύς κι' ο πατριάρχης έφεραν κατόπιν το κρεβάτι με τον 'Αγιο στην εκκλησία. Η σύζυγός του, οι γονείς του κι' ο λαός άκολούθησαν κλαίγοντας. Τόσος δὲ κόσμος μαζεύτηκε γύρω στον 'Αγιο, που ο βασιλεύς διάταξε να σκορπισθούν κατά γης χρυσά νομίσματα για ν' απασχοληθί ο λαός κι' αυτά και να άφήσουν ήσυχο το άγιο λείψανο.

Ο κόσμος όμως, δεν έδωσε σημασία στα χρήματα. Με ευλάβεια λοιπόν, τοποθέτησαν τον 'Αγιο στη μέση της εκκλησίας, όπου έμεινε μία βδομάδα για προσκύνημα.

Κατόπιν έθαψαν το λείψανό του στην εκκλησία του 'Αγίου 'Αποστόλου Πέτρου.

Έτσι ο 'Αγιος 'Αλέξιος κοιμήθηκε στις 17 Μαρτίου του 418.

Με τη δωρεά μιας γυναίκας που αφιέρωσε τη ζωή της για να σπουδάση την λαϊκή τέχνη των διαφόρων λαών, η 'Αμερική έχει σήμερα ένα νέο και μοναδικό μουσείο στη Σάντα Φέ του Νέου Μεξικού.

Πρόκειται για το Μουσείο της Διεθνούς Λαϊκής Τέχνης, μια από τις μεγαλύτερες συλλογές λαϊκής τέχνης και βιοτεχνίας, που μαζεύτηκε από κάθε περιοχή του κόσμου.

Το μουσείο αυτό χτίστηκε για να περιλάβη την μεγάλη συλλογή της Φλώρενς Ντίμπλετ Μπάρτλετ, από το Σικάγο, που την έφτιαξε ύστερα από πολλά ταξίδια σε περισσότερες από 55 χώρες. Έκτός από την δωρεά της συλλογής της, που αποτελείται από 4000 και πλέον χωριστά αντικείμενα, η Φλώρενς Μπάρτλετ χρηματοδότησε το κτίριο του Μουσείου και πλήρωσε τὰ έξοδα για την εγκατάστασι των εκθεμάτων.

Το μουσείο, που άνοιξε το Σεπτέμβριο του 1953, είναι το πρώτο μεγάλο κέντρο λαϊκής τέχνης με πραγματικά παγκόσμιο χαρακτήρα. Έγινε κάθε είδους προσπάθεια και εξακολουθεί να γίνεται για να παρουσιάσουν οι συλλογές του όσο το δυνατόν πλουσιότερα είδη από τη λαϊκή τέχνη των διαφόρων λαών της γης. Πολλοί δὲ σπουδασταί πηγαίνουν εκεί από διάφορα μέρη του κόσμου, για να μελετήσουν τις συλλογές του μουσείου.

Όπως είπε, άλλως τε, η Φλώρενς Μπάρτλετ, ο σκοπός της είναι να κάμη το μουσείο ένα παγκόσμιο κέντρο για την μελέτη των τεχνών και επαγγελμάτων, που να μπορούν να τὸ επισκέπτονται σπουδασταί από διάφορα κράτη.

Περιστοιχισμένο από κέδρα και πεύκα, το μουσείο ψώνεται

Το μουσείο της Διεθνούς Λαϊκής Τέχνης

Για μια καλύτερη κατανόηση μεταξύ των διαφόρων λαών

πάνω σ' ένα λόφο, και δεσπόζει της παλαιάς πόλεως Σάντα Φέ, η οποία χτίστηκε από 'Ισπανούς εξερευνητές το 1610.

Η Σάντα Φέ καταλαμβάνει την τοποθεσία ενός παλαιού χωριού, που οι άρχικοί κάτοικοί του οι έρυθρόδερμοι Πουέμπλο, των οποίων οι απόγονοι ζουν ακόμη εκεί κοντά, τ' ονόμασαν Κουαπόγκα.

Η παλιά πόλη με την ισπανικού τύπου αρχιτεκτονική της και τις κόκκινες στέγες της, περιστοιχίζεται από μεγαλοπρεπή χιονοσκεπασμένα βουνά.

Η συλλογή της Φλώρενς Μπάρτλετ, μεγάλωσε σήμερα από τις δωρεές που έκαμαν άλλα έθνη, ιδρύματα και ιδιώτες, άποτελείται δὲ κυρίως από ένδυμασιες, είδη ύφαντουργίας, άγγειοπλαστικές, κοσμημάτων, επίπλων, από αντικείμενα οικουρικής και από μεγάλη ποικιλία ειδών διακοσμήσεως λαϊκής προελεύσεως.

Η συλλογή της Εύρωπαϊκής Λαϊκής Τέχνης, είναι πολύ πλούσια σε υλικό, που προέρχεται από τὰ Σκανδιναβικά κράτη, καθώς και από εκείνα της Κεντρικής Ευρώπης, με πολλά υπέρλα οφάντοργικά είδη, κεντήματα, ένδυμασιες και κοσμήματα.

Ιδιαίτερα αξιόλογη είναι μια ομάδα από σουηδικές τοιχογραφίες, που έγιναν στις αρχές του 19ου αιώνα και ένα νορβηγικό νυφικό στεφάνι από τὰ τέλη του 18ου αιώνα. Η συλλογή περιλαμβάνει περισσότερα από 100 αντικείμενα από τὰ κράτη της Σουηδίας, Νορβηγίας και της Ουγγαρίας, μαζί με μια σπουδαία αντιπροσωπευσι έργων λαϊκής τέχνης από διάφορα άλλα ευρωπαϊκά κράτη.

Σε άλλες περιφερειακές συλλογές του μουσείου υπάρχουν πολλά αντικείμενα από την 'Αφρική, την 'Εγγύς 'Ανατολή, την 'Απω 'Ανατολή, την Νότιο 'Αμερική και το Μεξικό. Υπάρχουν επίσης και περισσότερα από 100 αντικείμενα που κατασκευάστηκαν από τους Έρυθρόδερμους της Βορείου 'Αμερικής, που αντιπροσωπεύουν την Λαϊκή Τέχνη των Έρυθρόδερμων της 'Αμερικής.

Το ιδιαίτερο δὲ χαρακτηριστικό του μουσείου, είναι τὰ εξαιρετικά μέσα που διαθέτει για την έκθεσι των αντικειμένων του. Ο επισκέπτης, παραδείγματος χάριν, δεν θα βρή καμμία από τις συνθιτισμένες σειρές από γυάλινες βιτρίνες ούτε και στοιβαγμένα εκθέματα. Θα δὲ όμως κοσμήματα, ένδυμασιες, έπιπλα σπιτιού και δείγματα χειροτεχνίας, προερχόμενα από πολλές γωνίες του κόσμου και ταξινομημένα σε καλοφωτισμένες ομάδες,

Οι ένδικες ένδυμασιες διαφόρων χωρών προσελκύουν ιδιαίτερα τους σπουδαστάς, που έπισκεπτόνται το μουσείο της Σάντα Φέ.

όπως είναι τὰ έγχρωμα εκθέματα ενός μεγάλου καταστήματος.

Όλος ο φωτισμός στα δωμάτια εκθεμάτων είναι τεχνητός, έπειδή δὲ το μουσείο εκτός του συστήματος εξερισμού είναι εφωδιασμένο και με μια συσκευή που εξουδετερώνει την ύγρασία, καθώς και με ένα ηλεκτρονικό σύστημα που εξαφανίζει τη σκόνη, τὰ αντικείμενα παραμένουν άκάλυπτα στα μάτια των έπισκεπτών, αντί να βρίσκονται μέσα στις γυάλινες βιτρίνες.

Έκτός από τὰ μεγάλα δωμάτια εκθεμάτων που είναι άνοιχτά για όλους τὸς έπισκέπτας, το Μουσείο Λαϊκής Τέχνης, έχει και είδικά δωμάτια, προωρισμένα για τὸς έρευνητάς σπουδαστάς, ως και μια μεγάλη βιβλιοθήκη, εφωδιασμένη με βιβλία 'Ερεύνης Λαϊκής Τέχνης.

Έχει επίσης μια αίθουσα με καθίσματα για 160 πρόσωπα, που είναι εφωδιασμένη με μια σκηνή και ένα θάλαμο για την προβολή κινηματογραφικών ταινιών, και όπου μπορούν επίσης να γίνονται κονσέρτα, διαλέξεις, κινηματογραφικές προβολές και χοροί και διάφορες άλλες παραστάσεις.

Ο κυριώτερος σκοπός του μουσείου της Σάντα Φέ, όπως τὸν αντιλαμβάνεται η ιδρύτριά του Φλώρενς Μπάρτλετ, είναι «να διμιοιουργήση ένα στενότερο δεσμό μεταξύ των λαών με τη μελέτη και την εκτίμηση της Λαϊκής Τέχνης, όπως διαμορφώθηκε σ' όλοκληρο τον κόσμο».

Με την ίδρυσι του Μουσείου Διεθνούς Λαϊκής Τέχνης στη Σάντα Φέ, η 'Αμερικανίδα αυτή είχε ως σκοπό να προσφέρη την ένισχύση της για «μια καλύτερη κατανόηση μεταξύ των διαφόρων λαών του κόσμου».

Ο σκοπός αυτός εκφράζεται αρκετά εύγλωττα στην έπιγραφή που είναι τοποθετημένη στην είσοδο του χιτριού και που λέγει :

«Η λαϊκή τέχνη είναι ένας στενός δεσμός μεταξύ των λαών του κόσμου».

Το φάντασμα της Αυστραλίας

Έχει και η Αυστραλία τις υπερφυσικές εμφανίσεις της. Πραγματικά, έξω απ' το Διοικητήριο της πόλεως Καμπέρα, της πρωτεύουσας της Αυστραλίας, παρουσιάζεται τακτικά τὸ μελαφό φάντασμα ενός 'Ιβανενούς, που πρόσφερε άλλοτε τη ζωή του στην υπηρεσία ενός λευκού κυρίου του. Το φάντασμα αυτό λέγεται, ότι τριγυρίζει γύρω από ένα πανύψηλο δέντρο, του κηπουρού του Διοικητηρίου, που κάτω απ' τις ρίζες του είναι κρυμμένο, κατά το θρύλο, ένα διαμάντι μεγάλης αξίας.

Νά πως έχει αυτή η ιστορία: Πρό 130 ετών, ένας λευκός άποικος κι' ο πιότος μαύρος υπηρέτης του, ταξίδευσαν για τὸ Σίδνεϋ.

Στο μέρος, λοιπόν, που βρίσκεται σήμερα το Διοικητήριο της Καμπέρα, τους σταμάτησαν ληπτες και ζήτησαν απ' τὸ λευκό να τους δώση ένα διαμάντι που έκρυβε πάνω του. Εκείνος όμως αρνήθηκε πως τὸ είχε, και συγχρόνως τώωσε κρυφά στον 'Ιθαγενή υπηρέτη του, ο οποίος τὸ κατέπιε.

Οι ληπτες βασάνισαν και τὸς δυο, για να μάθουν την αλήθεια, και στο τέλος τὸς ακότωσαν. Τὸ πτώμα του 'Ιθαγενούς, με τὸ διαμάντι στο στομάχι του, θάφτηκε κάτω απ' τις ρίζες ενός δέντρου.

Γύρω απ' αυτό, λοιπόν, τὸ δέντρο, εμφανίζεται ακόμα τὸ φάντασμα του 'Ιθαγενούς, βγάζοντας θρηνώδεις κραυγές.

Επάνω: Κούκλες από διάφορες χώρες της 'Αμερικής. Κάτω: Σόνα των μαύρων από τη Λιβερία και την 'Ακτή του 'Ελεφαντόδοντος.

Η κ. Τσάμποτ φοράει μόνη της τα μανίκια σ' ένα όμορφο πλεχτό, που έγινε από τρικλινό σκωτσέζικο μαλλί.

Τό «σπίτι της μόδας ΤΩΝ ΠΛΕΧΤΩΝ»

Ένα περίεργο αγγλικό χωριό

Τό Μπλόντον Έντ είναι ένα μικρό και γραφικό αγγλικό χωριό, που βρίσκεται στην περιοχή του Μπακινγκχαμσάιρ.

Οι κάτοικοι του είναι λιγότεροι από 100. Παρ' όλα αυτά εξακολουθούν να κρατούν ζηλότυπα τον τίτλο που έχει το χωριό από εδώ και τετρακόσια χρόνια. Λέγεται («Τό σπιτί της μόδας των πλεχτών»). Αυτή την ονομασία έχει πάρει το χωριό τους, πράγμα που οφείλεται στα περίεργα πλεχτά είδη (πουλόβερ, μπλουζες, κάλτσες, γάντια, κασκόλ κλπ.) που φτιάχνουν οι χωρικοί του Μπλόντον Έντ με τον πιο άριστο τεχνικό τρόπο.

Τα πασιγνώστα πλεχτά («Τσάμποτ») που γίνονται στο Μπλόντον Έντ εξαγονται σ' όλες τις χώρες του κόσμου και ιδιαίτερως στις Ηνωμένες Πολιτείες. Οι Άμερικανοί είναι οι καλύτεροι πελάτες αυτού του χωριού-οπιτιού της πλεχτικής μόδας.

Για να ευχαριστήσουν τον διάσημο Άμερικανό κωμικό του κινηματογράφου και της τηλεόρασης, Μπόμπ Χόπ, που έπεσε κέφθηκε πριν λίγο καιρό την γενέτειρά του Άγγλια, οι γυναίκες των Άμερικανών αεροπόρων, που υποπνέουν έκει έστειλαν μια εκπροσώπ του τους στο Μπλόντον Έντ, που παράγγειλε ένα ύφασμα κίτρινο πουλόβερ για τον Μπόμπ Χόπ.

Οι δεξιότητες χωρικοί το έφτιαξαν με το πιο φινό μαλλί. Στα μανίκια και το στήθος του πανακριβού αυτού πουλόβερ οχεδιάσθηκαν με μαλλί βυσινίου χρώματος τ' άρκακα του όνόματος του Μπόμπ Χόπ. Στο πίσω μέρος και στο έσωτερικό του πουλόβερ, αντί της μάρκας του Μπλόντον Έντ, έγραψαν πάνω σ' ένα τετράγωνο μεταξωτό ύφασμα τις έξης λέξεις:

«Δύρον πρός τον Μπόμπ Χόπ από τις άφοσιωμένες θαυμαστίες του της λέσχης των συζύγων των αεροπόρων της USAF».

*

Η πρόδοος του μικρού αυτού χωριού έχει τις ρίζες της στην Ιστορία και την παράδοση. Για αρκετούς αιώνας οι χωρικοί της περιοχής του Μπακινγκχαμσάιρ ήταν πασιγνώστοι για τα ύφασμα και («περίπλοκα») δαντελένια μαξιλάρια, που κατασκευάζαν με ένα μυστικό δικό τους τρόπο.

Πολλές κομψές κυρίες και δεσποινίδες της εποχής εκείνης έκαναν τις προμήθειές τους από το γραφικό χωριουδάκι του Μπλόντον Έντ.

Αναφέρεται, επίσης ότι η («πεντάμορφη και υπέροχη» έκρη σύζυγος του Έρρίκου του Βου, η Άννα Μπλάουν, συνήθιζε να πι-

ναίν εκεί για να φωνίξη τις άριστοτεχνικές δαντελλες με τις οποίες έφτιαχνε τα ύφασμα φορέματά της.

Πολλοί ξένοι και ντόπιοι τεχνίτες πλέκτες και έμποροι, προσπάθησαν κατά καιρούς να μάθουν το μυστικό της επιτυχίας, που σημειώναν τα πλεχτά του Μπλόντον Έντ ή οι περίφημες δαντελλες του. Μεταχειρίσθηκαν για τον σκοπό αυτόν διάφορα μέσα. Άλλοι έκλεψαν οχέδια, άλλοι έπιασαν φίλους μέσα στο χωριό ή πήγαν εκεί για να έρραθούν, κανείς όμως απ' αυτούς δεν μπόρεσε ποτέ να φτιάξη ακριβώς εκείνο που πετύχαιναν οι άπλοιοι χωρικοί.

Οι ίδιοι οι κάτοικοι του Μπλόντον Έντ προσπάθησαν να μάθουν σε ξένους τον τρόπο του πλεξίματος, αλλά πάρα πολύ λίγοι από αυτούς έφτασαν το τέλειο...

Παρ' όλο δέ που ο «μπακανικός αιώνας» κατέστρεψε την ύφασμα αυτή τέχνη τα καλλιτεχνικά δαχτυλά των χωρικών του Μπακινγκχαμσάιρ εξακολουθούσαν με πείσμα να φτιάχνουν ύφασμα πράγματα. Οι άπλοιοι αυτοί άνθρωποι του λαού είναι έπισης οι καλλιτέχνες, που φτιάχνουν τα όμοια οχεδιάσματα έπιπλα («Λάι Γουάϊκ»), που είναι γνωστά για τις ύφασμα γραμμές τους σ' όλο τον κόσμο.

Ακόμη και σήμερα όλες οχεδών οι οικογένειες του Μπλόντον Έντ ζουν αποκλειστικά από τα πλεχτά. Τα είδη του πλεξίματος, οι χρωματισμοί καθώς και τα οχεδια, που είναι σαν ζωγραφίες στα κομμάτια πλεχτά του Μπλόντον Έντ, είναι άσυναγνώστα.

Στη μεγάλη έμπορικη Έκθεσι που θα γίνει προσεχώς στο Λονδίνο οι γυναίκες του αγγλικού αυτού χωριού θα στείλουν τα ύφασμα μοντέλλα τους, καθώς και σειρές άρθρων οχετικών με τον τρόπο κατασκευής τους.

Η έκλογη της ομάδος πλεκτριών και πλεκτών που θα λάβη μέρος στην Έκθεσι του Λονδίνου έχει αρχίσει από την κ. Ντιάνα Τσάμποτ πριν από 9 περίπου χρόνια! Η κ. Τσάμποτ είναι η πιο έμπειρη στο είδος της οχεδιαστική πλεξίματος και εργάζεται από μικρό παιδί, από ηλικίας 13 χρόνων, για λογαριασμό των εργαστηρίων του Μπλόντον Έντ.

Η πεπειραμένη οχεδιαστική άρχισε την διαλογη των υποψηφίων αντιπροσώπων από τους συγχωριανούς της, άργότερα δέ προχώρησε και διάλεξε τεχνίτες απ' όλη την περιοχή. Οι ειδικευμένοι αυτοί τεχνίτες μπορούν να φτιάξουν πάνω σ' ένα μάλλινο πουλόβερ του σκί ή σ' ένα ζευγάρι κάλτσες ένα σωρό δημιουργήματα της τέχνης τους, από το πιο άπλο οχεδίο μέχρι την σπουδαιότερη ζωγραφικό πίνακα μεγάλου ζωγράφου!

Σήμερα οι χωρικοί του Μπλόντον Έντ δέχονται παραγγелиές από φιλομένους ήθοποιους Άγγλους και ξένους, μέλη βασιλικών ο'κογενών, ήγεμόνες και γενικά από τη διεθνή άριστοκρατία.

Τό πάθημα ενός γιαντρεύ

Στην επιδημία της γρίπης το 1916, ο γιατρός Γκάρνερ, στην Άγγλια, είχε πάρα πολλή δουλειά.

Άργε ένα βράδυ, λοιπόν, έπισκέφθηκε έναν πελάτη του με την συνηθισμένη του προσέοθη για το θέαμα, που θ' αντίκριζε. Τα κεριά στο δωμάτιο ήταν ανάμεινα και τα χέρια του άρρωστου σταυρωμένα στο στήθος του.

Κανείς άλλος δεν βρισκόταν στο σπίτι για να του δώση πληροφορίες. Έτσι ο γιατρός άποφάσισε να κάνει ό,τι του έπέβαλλε το καθήκον και ή έπιστήμη, ώστε να διαπιστωθή ή θάνατος του. Πράξη δουλειά του ήταν να σηκώσει τη βρεφάκια του ματιού του για να δη αν αντίδρασε ή κόρη στο φώς.

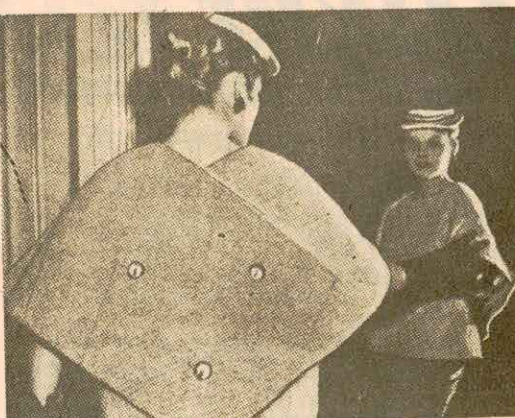
Καμιά αντίδρασι. Δεν χοροδσε, λοιπόν, καμιά άμφισβόλια ότι ο άτυχος πελάτης του ήταν νεκρός. Ο γιατρός άναστέναξε σε συμπόνια. Άλλα δέ πως έτοιμαζόταν να του γυρίση τις πλάτες δ... νεκρός του άνακάθησε στο κρεβάτι και τόβη:

— Μήπως χρειάζεται, γιατρέ, να κутτάξω και τ' άλλο μάτι μου; Γιατί αυτό που κутτάξω είναι... γυάλινο!

Η ΠΙΟ ΤΥΧΕΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Η μοναδική γυναίκα στον κόσμο, ή οποία κερδίζει πάντα στο Καζίνο του Μόντε Κάρλο είναι ή Λονδρέζα Έντιθ Ήρλ, ήλικίας 80 χρόνων. Κάθε χρόνο περνάει έξη μήνες στο Μόντε Κάρλο παίζοντας ρουλέτα, και σ' όλο αυτό το διάστημα κερδίζει. Μεταχειρίζεται ένα σύστημα που έμαθε από τον άντρα της, δ οποίος ήταν σπουδαίος μαθηματικός. Όταν τελευταία την ρώτησαν αν φοβάται μήπως την έκείδσουν και της άποσπασουν το μυστικό της, ή κυρία Έντιθ άπάντησε πως έρει «Ζίου-ζίτου»! Η τυχερή αυτή γυναίκα χρησιμοποιεί τα κέρδη της για ή συντήρησι ενός μικρού άσλου.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΜΟΔΑ

Η άνοιξη φτάνει. Οι ύφασμα γυναίκες πρέπει να φορέσουν κάτι καινούργιο, αλλά και... πρωτότυπο. Γι' αυτό φροντίζουν ένα σωρό εύφάνταστοι οχεδιαστές των μεγάλων οίκων μόδας του Παρισιού, που την εποχή αυτή δουλεύουν πυρετωδώς. Το πρωτότυπο μοντελάκι της φωτογραφίας μας προέρχεται από την άνοιξιάτικη συλλογή του μεγάλου Παρισινού ράφτη και Έλληνας την καταγωγή Ζάν Ντεσάι.

ΖΕΥΓΟΣ ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΜΕ 5 ΠΑΙΔΙΑ

Η μικρή Νάντια είναι κορούλα του ζεύγους Βάσφι και Άλμα Χιγιάμπ, δυο φοιτητών από την Ιορδανία, που σπουδάζουν στο άμερικανικό πανεπιστήμιο Γκένσ-έιλλ της Φλωρίδος. Πρό ήμερών ή νεαρά μαμά Άλμα Χιγιάμπ υπεσχέθη στην κορούλα της, πως σύντομα θα της έχαριζε ένα άδερφακι ήρε ες... τετραπύον. Τρία κοριτσάκια κι' ένα άγοράκι. Το γεγονός αυτό δεν δυσάρεσσε καθόλου τη μικρούλα Νάντια, άναστάτος ώστόσο κυριολεκτικά όπως γράφουν οι άμερικανικές έφημερίδες, το φοιτητικό προόπολογισμό του ζεύγους!

ΜΙΑ ΑΓΝΩΣΤΗ ΘΕΑ ΦΥΛΑΕΙ ΤΟΝ ΤΑΦΟ ΤΟΥ ΜΙΘΡΙΔΑΤΗ

Οι πρόσφατες άνασκαφές ενός Γερμανού άρχαιολόγου

Ένας Γερμανός ίστορικός και άρχαιολόγος, δ δόκτωρ Φρήντριχ Ντέρνερ, έτοιμάζεται τις ήμέρες αυτές ν' άντιμετωπίση την όργη και την έκδίκησι μιάς άγνωστης μεγάλης θεάς...

Ο δόκτωρ σοφός πρόκειται να άνοιξη και να έρευνήση τον τάφο, που θεοποιηθέντος ήγεμόνα του έλληνικού βασιλείου της Κομμαγηνης, Μιθριδάτη του Ιου. Το βασιλείο της Κομμαγηνης, που βρισκόταν στη Μικρά Άσία, έφτασε σε μεγάλη άκμή κατά τον πρώτο αιώνα π. Χ. Τότε ακριβώς, δ γιός του Μιθριδάτη, δ βασιλιάς Άντίοχος δ Ιος έμπιστεύθηκε τη φύλαξι του τάφου του πατέρα του στις φροντίδες μιάς άγνωστης «μεγάλης θεάς».

Ο τάφος του Μιθριδάτη, κατά τον Γερμανό σοφό, βρίσκεται στην καρδιά του όρους Κάτα, 800 χιλιόμετρα περίπου προς τα νοτιοανατολικά της Άγκυρας.

Για την άνεύρεσι του τάφου αυτού, δ δόκτωρ Ντέρνερ άρχισε να κάνει άνασκαφές από το 1938. Σήμερα όμως είναι πιά βέβαιος, ότι βρίσκεται, έπι τέλους, στα πρόθυρα της μεγάλης έπιτυχίας του.

Για την Ιστορία του άρχαίου έλληνικού βασιλείου της Κομμαγηνης, λίγα πράγματα διασώθηκαν, κι' αυτά όλα από πληροφορίες και άφηγήσεις Ρωμαίων στρατιωτικών, που πολέμησαν έπι χρόνια έναντίον του βασιλιά Άντίοχου.

Για το λόγο αυτό, ύπογραμμιζε δ δόκτωρ Ντέρνερ, δ Άντίοχος είχε ως τώρα μιά πολύ κακή φήμη, ενώ στην πραγματικότητα δεν ήταν παρά ένας άγνός πατριώτης, που διεδίκησε με πείσμα από τους Ρωμαίους κατακτητές την άνεξαρτησία της χώρας του και έχτισε, για τον πατέρα του και για τον έαυτο του, τάφους που είναι άντάξιοι των πυραμίδων της Αιγύπτου.

Ο Άντίοχος, όπως πιστεύει δ δόκτωρ Ντέρνερ, έχει ταφή σ' ένα κωνικό λόφο, που σχηματίζει ή κορυφή του όρους Νεμρώδ, ύψους 2.250 μέτρων, στην οποία θ' άρχίσουν την άνοιξη οι άνασκαφές.

Ο τάφος του Μιθριδάτη άποκαλύφθηκε έντελώς τυχαία. Ο Γερμανός άρχαιολόγος, για την άνεύρεσί του, δεν άφησε άνεξέρευντη καμιά πλάγια του όρους Κάτα. Μιά ήμερα, όμως, σ' έναν βράχο, διέκρινε τα γράμματα μιάς έπιγραφής. Όταν οι εργάτες του καθάρισαν τη λεία επιφάνεια του βράχου από τα χώματα, ήρε σε φώς μιά άρχαία έλληνική έπιγραφή, που δεν ήταν παρά μιά δήλωσι του βασιλιά Άντίοχου,

«Ο Άντίοχος, όπως πιστεύει δ δόκτωρ Ντέρνερ, έχει ταφή σ' ένα κωνικό λόφο, που σχηματίζει ή κορυφή του όρους Νεμρώδ, ύψους 2.250 μέτρων, στην οποία θ' άρχίσουν την άνοιξη οι άνασκαφές.

Ο τάφος του Μιθριδάτη άποκαλύφθηκε έντελώς τυχαία. Ο Γερμανός άρχαιολόγος, για την άνεύρεσί του, δεν άφησε άνεξέρευντη καμιά πλάγια του όρους Κάτα. Μιά ήμερα, όμως, σ' έναν βράχο, διέκρινε τα γράμματα μιάς έπιγραφής. Όταν οι εργάτες του καθάρισαν τη λεία επιφάνεια του βράχου από τα χώματα, ήρε σε φώς μιά άρχαία έλληνική έπιγραφή, που δεν ήταν παρά μιά δήλωσι του βασιλιά Άντίοχου,

«Ο τάφος του Μιθριδάτη άποκαλύφθηκε έντελώς τυχαία. Ο Γερμανός άρχαιολόγος, για την άνεύρεσί του, δεν άφησε άνεξέρευντη καμιά πλάγια του όρους Κάτα. Μιά ήμερα, όμως, σ' έναν βράχο, διέκρινε τα γράμματα μιάς έπιγραφής. Όταν οι εργάτες του καθάρισαν τη λεία επιφάνεια του βράχου από τα χώματα, ήρε σε φώς μιά άρχαία έλληνική έπιγραφή, που δεν ήταν παρά μιά δήλωσι του βασιλιά Άντίοχου,

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ένδομασιών, σχισμο, κάψιμο, σκροφάγωμα, έφαρμένοι καδάλι διωθώνονται δι' ύφασμας παρ' ειδικού τεχνίτου σπουδασαντος εις το έξωτερικόν. Γυρίζονται κοστούμια, παλτά και καμπαρινες. Ραφίον «Νέα Οικονομία», ΔΕΡΟΥ 5Γ (1ον πάτωμα), ΆΑ-δελφοί ΛΩΛΗ, Τηλ. 55-314.

δτι εκεί ήταν δ τάφος του πατέρα του Μιθριδάτη του Ιου και πως κανείς δεν έπρεπε να τον παραδίση, γιατί θα έκινδυνευε απ' την όργη της «μεγάλης θεάς», που τον φύλαγε. Το όνομα ώστόσο της «μεγάλης θεάς» δεν άναφερόταν στην έπιγραφή.

Κάτω από την έπιγραφή, βρέθηκε κι' ένα άνάγλυφο, που παριστάνει ένα βασιλιά της Κομμαγηνης, που τον χαιρετάει και τον ύποδέχεται δ Ήρακλής. Ο δόκτωρ Ντέρνερ πιστεύει πως το άνάγλυφο αυτό δίνει μιά ιδέα της ύποδοξης που είχε δ Μιθριδάτης στον ούρανό, γιατί πρέπει να σημειωθή, ότι δ Μιθριδάτης, όπως και δ γιός του Άντίοχος, μετά το θάνατό τους, έθεοποιήθηκαν.

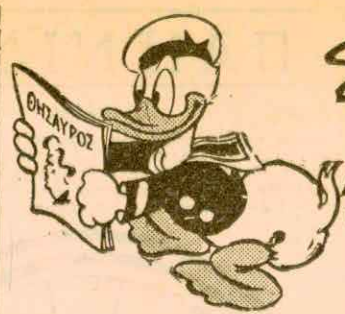
Κάτω από το άνάγλυφο, ύπάρχει μιά θολωτή είσοδος ενός διαδρόμου, που προχωρεί μέσα στο βράχο.

Η άνασκαφή του διαδρόμου αυτού και ή άπαλλαγή του από τα χώματα, που, με την πάροδο των αιώνων, τον είχαν γεμίσει, άπέδειξε πως σε άπόσπασι πέντε περίπου μέτρων από την είσοδο, βυθιζόταν μέσα στο βουνό, με κλίσι 45 μοιρών. Η όροφή του διαδρόμου ήταν και στο σημείο αυτό θολωτή, το δάπεδο του όμως είχε σκαλισμένα σκαλοπάτια.

Άπομακρύνοντας τα χώματα, δ Γερμανός σοφός προχώρησε μέσα στο διάδρομο αυτό 80 περίπου μέτρα. Στο σημείο όμως αυτό, σταμάτησε, γιατί δεν διέθετε τον άναγκαίο έξοπλισμό και ή συνέχισι της άνασκαφής, εξ αίτίας των χωμάτων, παρουσίαζε κινδύνους για τη ζωή των εργατών του. Έτσι, δ δόκτωρ Ντέρνερ, έγκατέλειψε τις άνασκαφές, για να τις συνεχίση μετά ένα-δυο μήνες, όποτε θα έχη έφοδιασθή με το άπαραίτητο μηχανικό υλικό, για να τις φέρη ακίνδυνη σε πέρας. Ο Γερμανός άρχαιολόγος είναι βέβαιος πως ο θάλαμος του τάφου βρίσκεται στο τέρμα του θολωτού διαδρόμου.

Ός τώρα, παρά τον πρόχειρο έξοπλισμό της άποστολής και παρά το γεγονός ότι ο τάφος, σύμφωνα με την έπιγραφή, φυλάγεται από μιά άγνώστη θεά, δεν σημειώθηκε κανένα δυστύχημα στους εργάτες. Όλοι τους ήταν άπλοιοι άνθρωποι της περιοχής, που μολοντί από παράδοσι διατηρούσαν σεβασμό προς τα πνεύματα των άρχαίων βασιλέων της περιοχής, τα οποία προστάτευαν τα γύρω βουνά, ώστόσο έσπευσαν όλοι έθελοντικά να βοηθήσουν το σοφό καθηγητή.

Μόνο ένας από τους εργάτες, δ νυκτοφύλακας του χώρου των άνασκαφών, έγκατέλειψε τη δουλειά του. Αυτός, ένα βράδυ, πέρασε το θάρυδο που έκαναν τα χώματα, που γλυστρουσαν απ' την πλάγια του βουνού πάνω στο βράχο, ως άπειλητικούς ψιθύρους των εξαγριωμένων πνευμάτων των βασιλέων, και... το έβαλε στα πόδια! Μάλιστα οι εργάτες αυτός λεγόταν «Κορκοσούζ», που στην τουρκική σημαίνει άφοδος. Από την ήμερα εκείνη, δ δόκτωρ Ντέρνερ τον βάφτισε «Κορκουλό» δηλαδή φοβιστάρι. Το νέο αυτό όνομα το ύποδέχθηκαν με ένθουσιασμό οι συνάδελφοί του και από τότε του έμεινε.

Ο «παραγωγός»

Αναγνωρίζω, πως δ φθόνος είναι ένα ταπεινό συναίσθημα, τελείως άναρρόδο για καθώς πρέπει άνθρωπους. Όμοιογνώ, όμως, πως φθονούσα τον Στέφανο, ένα νέο νόστιμο (όχι περισσότερο από μένα) και φοβερό καταφερτζή.

Μοναδικό κίνητρο του φθόνου μου ήταν οι έρωτικές κατακτήσεις του Στέφανου. Συχνά τον έβλεπα να καμαρώνει στο πλάι μιας όμορφης κοπέλλας, καινούργιας κάθε φορά. Περπατούσε κορδωτός και με κούταζε περιφρονητικά σαν να μούλεγε: «Πού να δής εσύ τέτοιες χαρές»!

Κι' εκείνες — οι άνόητες! — ποζάρizαν κρεμασμένες στο μπράτσο του, λες και κρατούσαν άγκαλιό το βασιλόπουλο του παραμυθιού, ή τον Άλφ Χάν, ή τον Φαρούκ, ή κάτι παρόμοιο. Που τις άνεκάλυπτε όλες αυτές; Πως τις ζευμάλιζε; Αυτό το μυστήριο βασάνιζε άρκετό καιρό το μυαλό μου. Όπου η καλή μου τύχη μ' έβγαλε από τα βάσανά μου.

Ο έξυπνάκιος δ Στέφανος, μου εξήγησε κάποιος κοινός γνωστός, όχι λιγώτερο φθονρός από λόγου μου, έχει παίξει σε μιά κινηματογραφική ταινία. Κι' από τότε μυστράρεται για «άσπτη» και όποια κοπέλλα γνωρίση, της ύπόσχεται να την βοηθήσει να λάμψη στο κινηματογραφικό στερώνω. Κι' έτσι κάνει τη δουλειά του μιά χαρά. Έλαφρόμυαλες, βλέπεις, οι γυναίκες και χαρές.

Ότε έτσι, κύριε Στέφανε; συλλογιότκα. Τις κατακτήσεις σου τις οφείλεις στη μέθοδο του κινηματογράφου; Έννοια σου και θα σε σιγουρίω!

Η αλήθεια είναι ότι κοίτασα ώστόσο βρω τον τρόπο του σιγουρίσματος. Άλλα τον βρήκα. Κι' ήταν άλλος όσο και το αυγό του Κολούβου.

Έγώ βέβαια δεν μπορούσα να περάσω για κινηματογραφικός άσπτη, αφού οι ήλιθιοι δ σκηνωτές δεν είχαν εκτιμή-

Εύθυμη Ιστοριογλα

σει τα προσόντα μου — άρρενωπο παράστημα, άφλογ κατατομή, γλυκά, τσακινιά κλπ. — για να μου άναθεώσουν να πρωταγωνιστώ σ' ένα φίλμ αξιωσών. Μπορούσα, όμως, κάλλιστα να παραστώ τον ύποψιφο κινηματογραφικό παραγωγό. Ποιός θα μ' έμπόδιζε δηλαδή να (γυρίσω) μιά ταινία; Και σε ποιόν δάδινα λογαριασμό;

Έβαλα λοιπόν άμέσως σ' ένεργεια το μεγαλοφυές οχεδίο μου. Και πλείους την πρώτη όμορφη κοπέλλα που έτυχε στο δρόμο μου.

—Θέλετε να παίξετε στον κινηματογράφο; της πρότεινα με σοβαρότητα που θα την έλκευαν ο κ. Μέτρο Γκολαντουίν Μάγερ και ο κ. Σέντορρν Φόλ.

Γύρισε έαφνιασμένη και με κούταζε από την κορφή μέχρι τα νύχια. Κι' ύστερα μου είπε ευγενέστατα:

— Άντε, βρε κρύε!

Δεν είχε, φαίνεται, καλλιτεχνικά έννοιη ή κοπέλλα. Την παρήκτα και τράβηξα γι' άλλη, που δεν άργησε να φανή. Καθόταν σ' ένα ζαχαροπλαστείο. Ήταν μόνη και φαίνονταν πολύ σενοχωρημένη. Κάθισα στο πλάι της τραπέζια και βάλωσα να την κутτάξω προσεκτικά, σαν να ήμουν ο Τζίν Κέλλυ που διάλεγε την καινούργια παρτενιά του. Κι' όταν κατάλαβα πως ή παράξενη έπιμονή μου της είχε κινήσει το ένδιαφέρον, σκόνθηκα κι' έκανα κανονική έφοδος.

—Μου έπιτρέπετε, δεσποινίς, είπα με πολύ τάκτ (έχω δα μόλιγκο τέτοιο).

Και, χωρίς να περιμένω την έγκρισι της, στρώθηκα κοντά της κι' άρχισα την πάλρα:

—Είσατε ένας ύπεροχος κινηματογραφικός τύπος, δεσποινίς. Και θ' ήμουν εξαιρετικά ευτυχής, αν δεχόσαστε να πρωταγωνιστήσετε σε μιά ταινία που θα γυρίσω με σεναριο δικό μου, με σκηνοθεσία δική μου και μ' έξοδα δικά μου.

Αστράφταν τα μάτια της από χαρά. Και με μεγάλη προθυμία μου έδωσε ένα ραντεβού για να συζητήσουμε λεπτομερέστερα το ζήτημα.

—Έτσι, κύριε Στέφανε, γίνω, μαι κι' εγώ κατακτητής, σκέφτηκα, ενώ άπομακρυνόμουνα

Πλύνε και σ' μιά φορά τα πιάτα, αγάριε!... (Τού Α. Θεοφιλόπουλου)

χαρούμενος σφυρίζοντας μιά σάμπα.

Είχα, βέβαια, ένα μικρό φόβο μήπως δεν έρθω στο ραντεβού που μου έκλεισε με τόσο ευκολία. Άλλα όχι! Ντάν! στην ώρα της έφτασε. Μόνο που κουβάλαγε μαζί της κι έναν αντιπαθητικό κρεμανταλά.

Μου τόν παρουσίασε για ζα-δελοφ της — ο Θεός κι η ψυχής της! Ο λεγόμενος άρχισας να ζητάει πληροφορίες. Τι σοί πράμα είναι το σενάριο, σε ποιο στούντιο θα γυριστή το φίλμ, ποιοι άλλοι ήθοιοι θα παίξουν κι άλλα πολλά. Άνάθεμά με κι αν ήξερα τί να του απαντήσω. Τα μάσπασα, προφασίστηκα μιά επείγουσα δουλειά και ανέβαλα τη συζήτηση γι' άλλη μέρα. Άλλά όσο με είδατε έσεις, άλλο τόσο με είδαν και η (βεντέτα) με τον (ζαδελοφ της).

Μ' άλλα λόγια η επιχείρησής δεν πηγαίνει και τόσο καλά. Και θα τα βρόνταγα κάτω, αν δεν υπήρχε εκείνος ο Στέφανος, που κάθε τρεις και λίγο εμφανιζότανε με ντόπιες λολομπριγκίτες. Έκανα μερικές προσπάθειες ακόμα, αλλά δεν κόλλησα πουθενά. Και τότε, πάνω στη μαύρη απελπισία μου, σκαρ-φίστηκα κατ' το σατανικό. Θα συνεπιζήμιζα με τον Στέφανο!

Έτρεξα να τον συναντήσω και του εξήγησα λεπτομερώς το κόλπο.

— Τις αλλάξεις που τις αλλάξεις τις σκορδίστηκες πιο γρήγορα κι από πουκάμισα, του είπα. Τι σε πειράζει λοιπόν να με συνιτάς έμένα ως κινηματογραφικό παραγωγό, για να δω κι' εγώ Θεού πρόσωπο με τ' απομεινάρια;

Στην αρχή ο έριφης έκανε τον δούλο, αλλά στο τέλος με το πές-πές τον έφερα στα νέρα μου.

— Για να σε πιστέψουν, όμως, με συμβούλευσε, πρέπει να υπογράψω και μερικά συμβόλαια.

— Και δεν υπογράφω; προθυμοποιήθηκα.

Και το ίδιο απόγεμα έπιασα δουλειά. Ο Στέφανος κουβάλαγε στο σπίτι μου ούρι του Παραδείσου (ιδιωτικά συμφωνητικά), χωρίς να τοιχοκοιμήται στις (αμοιβές των καλλιτεχνών), είτε στις (ποινικές ρήτρες). Κι' έπειδή όλες απαιτούσαν να είναι πρωταγωνιστές της ταινίας ο Στέφανος, υπέγραψα κι' ένα συμβόλαιο μαζί του, για να η-συχάσουν οι (οτάροι).

Ζωή χαρισάμενη πέρασα ένα μήνα. Ώποιν άρχισαν να πέφτουν βροχή οι μηνύσεις για (αθέτησιν συμβάσεων). Την πρώτη μήνυση μάλοτα μου την κόλλησε αυτός ο άτιμος ο Στέφανος!

Πούλησα ό,τι είχα και δεν είχα και πάλι, όμως, δεν τη γλύτωσα τη φυλακή. Και τώρα κάθομαι και μετρώ μιά-μιά τις μέρες που με χωρίζουν από την άποφυλάκίσι μου. Και μάλιστα βγώ, με το καλό, τόχω άποφασίσει, να γυρίσω, όχι φίλμ αυτή τη φορά, αλλά το λαρύγκι του Στέφανου!...

Γ. ΓΙΑΝ.

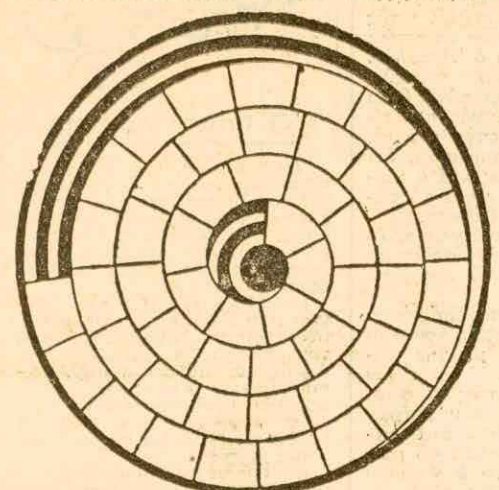

Δοκιμάστε πολλές κάλτσες Μάιλον!!
Δοκιμάστε τώρα και τις καλύτερες ΚΑΛΤΣΕΣ ΝΑΥΛΟΝ «MIL-LADY LINDA».
Διά χονδρικήν πώλησιν
Πληροφορία τηλ. 33-749

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Κοχλίας

Στο σχέδιο αυτό δεν πρόκειται να γίνει καμιά διασταύρωση λέξεων. Οι λέξεις των οποίων τις εξηγήσεις θα βρήτε πιο κάτω θα τοποθετηθούν ή μία κατόπιν της άλλης, αρχίζοντας από τον εξωτερικό κύκλο με κατεύθυνση προς το κέντρο. Άν βρήτε τη σω-

στή λύσι, τότε διαβάζοντας στη σειρά τα γράμματα με αφετηρία το κέντρο του κοχλίας θα μπορέσετε να σχηματίσετε 12 νέες λέξεις των οποίων επίσης σας δίνω με πιο κάτω τις εξηγήσεις. Ο αριθμός μέσα σε παρένθεσι αντιπροσωπεύει τον αριθμό των γραμμάτων της κάθε ζητούμενης λέξεως.

ΠΡΟΣ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ

- 1) Δερματική πάθησις της νεαρής ηλικίας (10).
- 2) Κατάγεται από περιοχή της κεντρικής Πελοποννήσου (5).
- 3) Το σταμάτημα της σημαίνει θάνατο (5).
- 4) Μπιζέλι (6).
- 5) Κάτοικοι χώρας της Άσίας (5).
- 6) Έλκυσμα (7).
- 7) Έλληνίδα βασίλισσα (6).
- 8) Έδαφική ανωμαλία (6).

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ

- 1) Νευρικός κλονισμός (3).
- 2) Λιμάνι της Β. Γαλλίας (5).
- 3) Την χρησιμοποιοούν στο ξύρισμα (4).
- 4) Ζιζάνιον του αίτου (4).
- 5) Τέρας της μυθολογίας μας (5).
- 6) Πόλις της Γιουγκοσλαβίας (5).
- 7) Κεφαλή (4).
- 8) Παρακινεί (2).
- 9) Διακοπή εργασίας (μεταφορ.) (5).
- 10) Εύφραίνει (5).
- 11) Δεν λείπει από κανένα άργαλειό (5).
- 12) Μαρίκα... γνωστή στάρ (3).

Μικρά προβλήματα

- 1) Ποιοί είναι οι δύο αριθμοί που πρέπει ν' αντικαταστήσουν τις δύο τελείες στην κατωτί πρόσθεσι:
 $7 \cdot 2 + 84 = 1561$

★

- 2) Άν βάλουμε στη σειρά τους αριθμούς από το 1 ως το 10 και αφαιρέσουμε τους μονούς από τους ζυγούς, ποιά θα είναι τα αποτελέσματα; Απαντήστε χωρίς να χρησιμοποιήσετε χαρτί και μολύδι.

★

- 3) Ποιός είναι ο αριθμός ο οποίος πολλαπλασιαζόμενος επί 5 και διαιρούμενος διά του 10 μας δίνει 18; Απαντήστε μέσα σε 30 δευτερόλεπτα.

★

- 4) Γνωρίζετε ότι μιά λίρα Άγγλίας έχει 20 σελίνια. Προκειμένου να μοιρασθήτε 5 λίρες μ' ένα φίλο σας και να πάρετε έσεις δέκα σελίνια παραπάνω απ' αυτόν, πόσα θα πάρη ο καθένας;

★

- 5) Ένας δάσκαλος βάζει σε μιά μονή γραμμή 24 από τους μαθητάς του με μέτωπο προς αυτόν. Μετρώοντας τους εξ' αριστερών προς τα δεξιά ο Κάρολος είναι 6ος και ο Βίκτωρ 17ος. Μπορείτε να βρήτε ποιά σειρά θα έχουν οι δύο αυτοί μαθηταί άν τους μετρήσουμε έκ δεξιόν προς τα αριστερά;

Άριθμητική λέξεων

Χερσόνησος της Άδριατικής = αριθμητικόν. = Λεπτότατο νημάτιο.
Μικρασιατική πόλις = φυσικός λιμν. = Άρχαιος θεός.

Πόλις της Ρουμανίας = λόφος της Γερουσαλ. = Άνθη.
Το αβροισμα των υπολοίπων θα σας δώση το όνομα ενός ευρωπαϊκού κράτους.

Λεξιγριφός

Με πρόθεσι αν ένωσης
ένα νησί του Αιγαίου
τ' όνομα θα μας δώση
γνωστού τυράννου άρχαίου.

Άκροστιχίς συνωνύμων

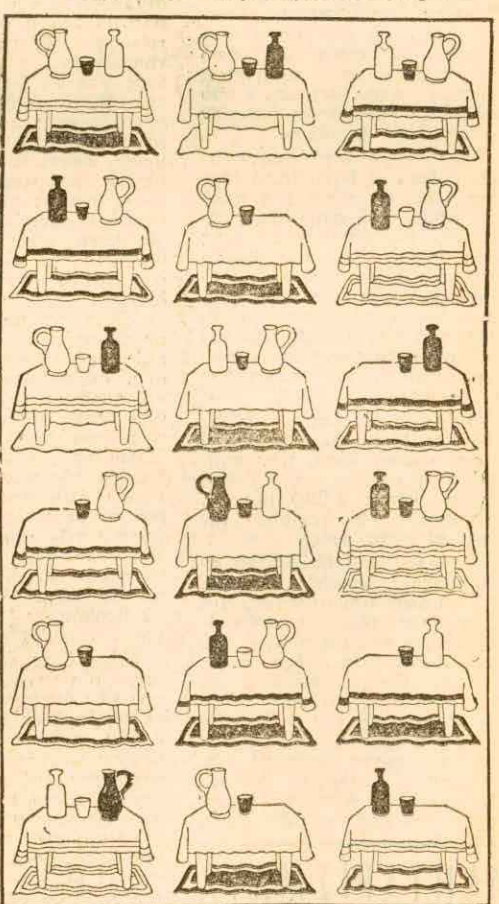
Νά βρεθούν συνώνυμα των κατωθι λέξεων, ούτως ώστε τα άρχικά τους να σχηματίζουν διαβαζόμενα στη σειρά, ένα μεγάλο της Έκκλησίας διδάσκαλο: Νηνεμία, δύναμις, πρᾶος, άνδρειος, θυμός, άδά-θης, άγιος, πνός, σιωπή.

Ποιά από τις τρεις

Άπό τις τρεις απαντήσεις που συνοδεύουν καθεμιά από τις κατωτέρω φράσεις, μόνο ή μία είναι σωστή. Προσπαθήστε να την βρήτε διαγράφοντας τις δύο λανθασμένες.

- 1) Πόσα έκατομμύρια χιλιόμετρα απέχει ή Γη από τον Ήλιο; 65 — 150 — 610
- 2) Ποιός γνωστός ποιητής γεννήθηκε στο Μεσολόγγι το 1859; Ο Μαβίλης — Ο Σουρής — Ο Παλαμάς.
- 3) Πόσων χρόνων είναι σήμερα ο Κλάρκ Γκέμπλ; 49 — 53 — 56
- 4) Ποιά κράτος έχει πράσινη σημαία μ' ένα μισοφέγγαρο και τρία λευκά άστέρια; Η Σαουδική Άραβία — το Πακιστάν — ή Αίγυπτος.
- 5) Τι ανακάλυψε ο Χόκελ το 1829; Την ηλεκτρική κουζίνα — την φυσιοσφόνικα — την ηλεκτρική λυχνία.
- 6) Ποιά χώρα ή βασίλισσα ονομάζεται Ίνγκριντ; Της Σουηδίας — της Ολλανδίας — της Δανίας.
- 7) Σας παρουσιάζουν ένα Κινέζο που ονομάζεται Βόνγκ Τσανγκ. Ποιά είναι το έπώνυμό του; Βόνγκ — Τσανγκ — κανένα απ' τα δύο.
- 8) Πόσοι Νέγροι υπάρχουν σ' όλον τον κόσμο; 50 έκατομμύρια — 120 έκατομμύρια — 520 έκατομμύρια.
- 9) Σε ποιά χώρα βρίσκεται ή πόλις Πόρτο; Στην Ισπανία — στην Πορτογαλία — στη Βραζιλία.
- 10) Ποιά είναι ή μεγαλύτερη πόλις της Έλβετίας; Η Βέρνη — ή Γενεύη — ή Ζυρίχη.

Πρόβλημα παρατηρητικότητας

Άπό τα 18 τραπέζια της εικόνας μας μόνο δυο είναι τελείως όμοια, ακόμα και στην παραμικρότερη λεπτομέρεια. Άν τα ανακαλύψετε μέσα σε ένα λεπτό της ώρας σας αξίζουν συγχαρητήρια για την παρατηρητικότητά σας.

Οι λύσεις στη σελ. 82

Άστυνομικό διήγημα

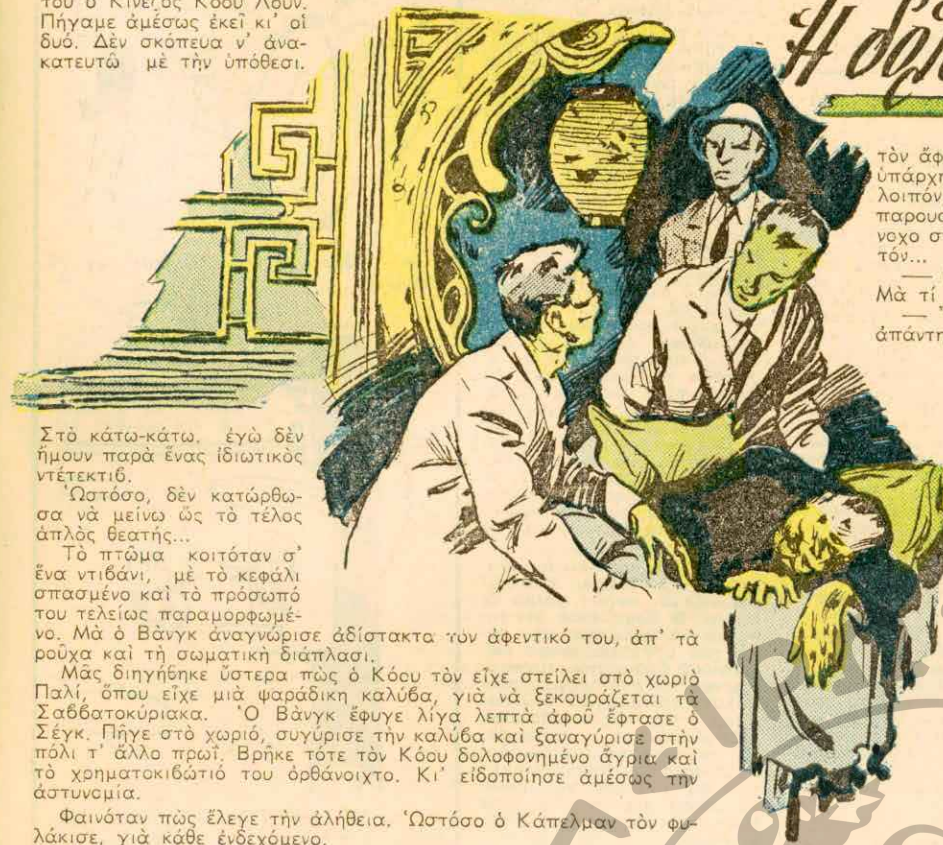
Όταν ο Κινέζος Κόου Λούν έφτασε στο Σανταμπάρ της Σουμάτρας, νοίκιασε ένα μικρό κεντρικό μαγαζί, λέγοντας πως ήταν κοσμηματοπώλης. Την άλλη μέρα κίολας, πήγε να επισκεφθί το συμπατριώτη του Σέγκ Φού, ένα πλουσιώτατο και φιλάργυρο έμπορο. Του είπε πως είχε μιά θαυμασία συλλογή από πολυτίμα πετράδια και πως θα του πουλούσε τα καλύτερα απ' αυτά σε πολύ συμφερτική τιμή.

Ο Σέγκ ήταν μανιώδης συλλέκτης. Ο κόσμος έλεγε πως κρατούσε διαρκώς άπάνω του ένα σκακουλάκι με διαμαντικά, που αποτελούσαν όλόκληρη περιουσία.

Δεν άφησε, λοιπόν, να του ξεφύγη ή εύκαιρία: Συμφώνησε με τον Κόου Λούν να πάη στο σπίτι του τ' άλλο απόγεμα, για να δη τη συλλογή, που τη φύλαγε εκείνος στο χρηματοκιβώτιό του.

Το σπίτι του Κόου βρισκόταν στην άκρη της πόλεως, απομονωμένο και τριγυρισμένο από μεγάλο κήπο. Ο Σέγκ έφτασε εκεί την ώρισμένη ώρα — όπως μάς βεβαίωσε κατόπιν ο Βάνγκ, ο μοναδικός υπηρέτης του Κόου...

Τ' άλλο πρωί, βοισκόμουν στο γραφείο του Κάπελμαν, του διευθυντού της άστυνομίας, όταν τον είδοποίησαν τηλεφωνικώς πως είχε δολοφονηθί στο σπίτι του ο Κινέζος Κόου Λούν. Πήγαμε άμέσως εκεί κι' οι δυο. Δεν σκόπευα ν' ανακατευτώ με την ύποθεσι.

Στο κάτω-κάτω, εγώ δεν ήμουν παρά ένας ιδιωτικός ντέκτετιό.

Όστόσο, δεν κατόρθωσα να μείνω ως το τέλος άπλως θεατής...

Το πτώμα κοιτόταν σ' ένα ντινάνι, με το κεφάλι σπασμένο και το πρόσωπό του τελείως παραμορφωμένο. Μά ο Βάνγκ αναγνώρισε άδιστακτα τον άφεντικό του, απ' τα ρούχα και τη σωματική διαπλάση.

Μας διηγήθηκε ύστερα πως ο Κόου τον είχε στείλει στο χωριό Παλί, όπου είχε μιά παράδικη καλύβα, για να ξεκουράζεται τα Σαββατοκύριακα. Ο Βάνγκ έφυγε λίγα λεπτά άφου έφτασε ο Σέγκ. Πήγε στο χωριό, συγύρισε την καλύβα και ξαναγύρισε στην πόλι τ' άλλο πρωί. Βρήκε τότε τον Κόου δολοφονημένο άγρια και το χρηματοκιβώτιό του όρθάνοιχτο. Κι' είδοποίησε άμέσως την άστυνομία.

Φαινόταν πως έλεγε την αλήθεια. Όστόσο ο Κάπελμαν τον φυλάκισε, για κάθε ένδεχομένο.

Το χρηματοκιβώτιό του Κόου δεν παρουσίαζε σημάδια διάρρήξεως. Σίγουρα, θα τόχε ανοίξει ο ίδιος, για να δείξη κάτι στον έπισκεπτή του.

Ζητήσαμε το Σέγκ. στο σπίτι του και στο γραφείο του. Μά είχε εξαφανισθί.

— Υποψιάζομαι, ότι το θύμα είν' αυτός κι' ότι τον σκότωσε ο Κόου για να του πάρη τα διαμαντικά που κρατούσε πάνω του! είπα στον Κάπελμαν. Ο Βάνγκ βεβαίώνει πως ο νεκρός είναι ο άφεντής του. Ίσως όμως να γελιέται, ή να ληψέμεντα.

Πίσω απ' το σπίτι του Κόου Λούν, μέσα σ' ένα ξεροπήγαδο, κρυμμένο απ' τα χόρτα και τους θάμνους, βρήκαμε ένα ματωμένο λιστό κι' ένα δέμα απ' τα ρούχα του Σέγκ.

— Αυτό ανατρέπει τη θεωρία σου, μου είπε ο Κάπελμαν. Μάλλον ο Σέγκ σκότωσε τον Κόου, κι' ύστερα μεταμφιεσθήκε, πέταξε τα ρούχα του στο πηγάδι και άδραπέτευσε.

— Πού βρήκε όμως το λιστό; παρατήρησα. Και πως ήξερε ότι υπήρχε το ξεροπήγαδο πίσω απ' το σπίτι, για να πετάξη μέσα το λιστό και τα ρούχα του;... Έξακολουθώ να πιστεύω πως το πτώμα που βρήκαμε, είναι του Σέγκ. Ο Κόου είν' ο δολοφόνος, κι' είχε συνένόχο το Βάνγκ. Έκλεψε τα κοσμήματα του Σέγκ, παραμόρφωσε το πρόσωπό του νεκρού, πέταξε τα ρούχα του στο πηγάδι και τον έντυσε με τα δικά του. Ύστερα κρύφτηκε... ο Θεός ξέρει πού!

»Ο Βάνγκ έφυγε κατόπιν για το Παλί. Τ' άλλο πρωί, ξαναγύρισε, για ν' αναγνώριση δθέν το πτώμα του άφεντικού του, να παραπληρήση την άστυνομία, κι' ύστερα να πάη να βρή τον Κόου και να μοιρασθί μαζί του τα κλεμένα.

Μά που βρισκόταν τα διαμαντικά του Σέγκ; Ήταν άπύθανο να τάχε κρύψει ο Κόου στο σπίτι του ή στον κήπο του. Πως θα μπορούσε να τα ξαναπάρη απ' αυτά τα μέρη, που θα τα επέδλεπε συνεχώς ή άστυνομία;

»Η τα κρατούσε, λοιπόν, άπάνω του, ή είχε αναθέσει στο Βάνγκ να τα κρύψη στο Παλί. Δεν θάχανα τίποτα, αν έψαχνα στην ψαράδικη καλύβα του...

Πραγματικά, την ίδια νύχτα, έκαμα αυτή την έρευνα. Στην αρχή δεν βρήκα τίποτα. Μά μία διαίσθησι μ' έκαμε να έπιμείνω. Κι' έπί τέλους, ανακάλυψα ένα σκακουλάκι με το μονόγραμμα του Σέγκ και με τα διαμαντικά, χαμένο μέσ' στην άμμο, δεξιά απ' την πόρτα της καλύβας! Ύπολογισα την αξία τους σε 5 ή 6 χιλιάδες λίρες.

«Α, είσαι κατεργάρης, Κόου Λούν! σκέφθηκα. Μά βρήκες το μάστορά σου!».

Γύρισα άμέσως στην πόλι κι' ανακοίνωσα στον Κάπελμαν την ανακάλυψί μου.

— Πως σας ήρθε αυτή ή ιδέα; με ρώτησε, ένθουσιασμένος για την έπιτυχία μου.

Του εξήγησα τους λογικούς συλλογισμούς μου και πρόσθεσα:

— Τώρα είμαστε πιά βέβαιοι για τη συνενοχή του Βάνγκ. Μά με παρανεύει κάτι ακόμα... Ήταν δυνατόν να έμπιστευθί ο Κόου στον υπηρέτη του το σκακουλάκι με τα πετράδια, για να το κρύψη στο Παλί; Πως δεν ροβήθηκε μήπως τα κλέψη κι' εξαφανισθί;

»Τον ίδιο όμως φόβο θάχε κι' ο Βάνγκ για τον άφεντή του, αν

τον άφηνε να φύγη με το θησαυρό. Δεν μπορούσε να υπάρξη έμπιστοσύνη άνάμεσα τους... Το γεγονός, λοιπόν, ότι ο Βάνγκ έθαψε τα κοσμήματα και ξαναπαρουσιάστηκε στην πόλι, δείχνει πως δεν είχε συνένόχο στο έγκλημα, ή πως είχε ήδη απαλλαγί απ' αυτόν...

— Θέλετε να πητε πως σκότωσε τον Κόου Λούν; Μά τί έκανε το πτώμα του;

— Άς πάμε στη φυλακή. Θα μάς το πη ο ίδιος... άπάντησα, χαμογελόντα αινιγματικά.

Σε λίγο, ο Βάνγκ βρισκόταν μπροστά μας, στο γραφείο του διευθυντού των φυλακών. Είχαμε πάρει μαζί μας και δυο μάρτυρες, που ήξεραν καλά τον Κόου.

Μου είχε κάνει ήδη έντύπωση ή παράξενη φυσιογνωμία του Βάνγκ, και ίδιως τα φουσκωμένα μάγουλά του. Τον υποκρέουσα ν' ανοίξη το στόμα του... κι' έβγαλα από μέσα δυο κομμάτια καουτσούκ, που του φούσκωναν τα μάγουλα! Η φυσιογνωμία του άλλαζε τότε τελείως.

— Μά αυτός είν' ο Κόου Λούν! φώναξαν οι δυο μάρτυρες.

— Ξερετε πως ο Κινέζος μοιάζουν όλοι μεταξύ τους, στα μάτια των Ευρωπαίων, εξήγησε στον Κάπελμαν. Μά τα φουσκωμένα μάγουλα έδιναν τελείως άλλοιώτικη όψη στον Κόου Λούν.

Ο Κόου άμολόγησε το έγκλημά του. Ήταν ένας τυχοδιώκτης. Ξεροντας τις συνήθειες του Σέγκ, είχε παραστήσει τον κοσμηματοπώλη και τον είχε καλέσει σπίτι του. Προηγουμένως, είχε φροντίσει να γίνη ο ίδιος υπηρέτης του εαυτού του, να παρουσιάσθί δηλαδή στους γείτονες ως άνυπαρκτος Βάνγκ.

Άφου δολοφόνησε λοιπόν το Σέγκ, τον παραμόρφωσε και του φόρεσε τα ρούχα του. Ξαναγίλε ύστερα Βάνγκ, έκρυψε τα διαμαντικά στο Παλί, ξαναγύρισε στην πόλι κι' είδοποίησε την άστυνομία.

Το σχέδιό του ήταν απλό. Και συγχρόως, άφου έπαιξε ο ίδιος τους ρόλους του θύματος, του δολοφόνου και του κυριώτερου μάρτυρος, δεν χρειαζόταν κανένα συνένοχο — πράγμα άσφαλές... και οικονομικό μαζί!

Χ. ΝΤΕ ΒΕΡ ΣΤΑΚΠΟΥΛ

Το χιεύμορ του Άλφόνσου XIII

Ο τελευταίος βασιλιάς της Ισπανίας Άλφόνσος, την εποχή που βασίλευε, περιώδευε ινκόνιτο στις επαρχίες της χώρας του. Βρήθηκε, λοιπόν, σε μιά απομακρυσμένη πόλι κι' αποφάσισε να γραφθί στο ξενοδοχείο με ψεύτικο όνομα.

Το άλλο πρωί, ο Άλφόνσος βέβαιε να ευρισθί και ζήτησε από τον ξενοδόχο να του φέρη έναν καθρέφτη. Ο ξενοδόχος παρατήρησε το βασιλιά για λίγες στιγμές και κατόπιν είπε:

— Δε φαίνεστε να είσθε κανένας από τους συνηθισμένους μας πελάτες. Το ντυσίμό σας κι' ή συμπεριφορά σας είναι διαφορετικά. Μήπως άνήκετε στη Βασιλική Αύλη της Μαδρίτης;

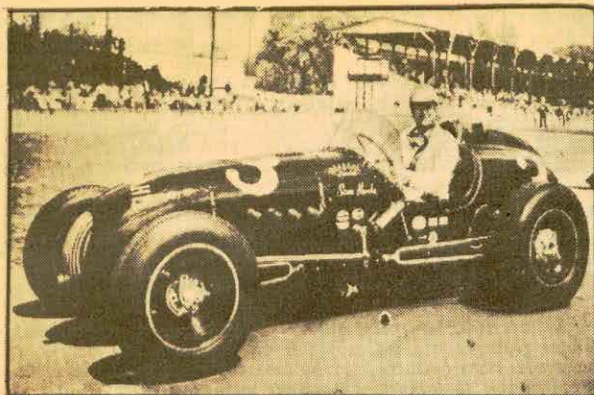
— Είμαι πολύ παρατηρητικός, είπε ο Άλφόνσος. Πράγματι, υπηρέτω στη Βασιλική Αύλη...

Καλά, λοιπόν, το κατάλαβα! φώναξε μ' ένθουσιασμό ο ξενοδόχος. Κι' ίσως ν' ανήκετε στην ιδιαίτερη ύπηρεσία του βασιλέως...

— Άκριβώς, άπάντησε ο Άλφόνσος. Πάλι το βρήκες!

— Και τί ύπηρεσίες του προσφέρετε, άν έπιτρέπετε;

— Ω! Έκαμα ο Άλφόνσος. Πολλές και διάφορες. Π. χ. τώρα τον...ξυρίζω!...

Ο Σάμ Χάνκς γελαίει εύτυχιομένους μετά τη νίκη του. Φοράει για πρώτη φορά την άσπρη φόρμα και την άσπρη κάσκα, που όπως δήλωσε δεν θ' αποχωρισθί πιά.

Ο «Μαύρος Διάβολος» που άσπρισε!...

Πώς κέρδισε το πρωτάθλημα στους αγώνες αυτοκινήτων Ο Αμερικανός Σάμ Χάνκς

Ύστερα από 17 χρόνια αγώνων ο Σάμ Χάνκς από το Μπούρμπανκ της Καλιφόρνιας ανακηρύχθηκε πρωταθλητής του 1953 στο αμερικανικό πρωτάθλημα που γίνεται από την Όμοιοποντία Αυτοκινήτων των Ην. Πολιτειών.

Το πρωτάθλημα αυτό άπνεμαται με βάραι τα όμματα που κερδίζουν οι οδηγοί σε εδικά αγωνίσματα όρμου ο' όλο το έτος.

Ο Χάνκς κέρδισε το τίτλο του πρωταθλήτου άφου τερμάτισε δύο φορές πρώτος και μία τρίτος και άφου πήρε στους υπόλοιπους αγώνες θέσεις μεταξύ των πέντε πρώτων νικητών.

Όσοι ενδιαφέρονται για το επικίνδυνο αυτό άγώνισμα που προσελκύει εκατοντάδες χιλιάδες θεατές κάθε χρόνο, άσφαλώς θα έμειναν ικανοποιημένοι άπό τη νίκη του Χάνκς. Έπαγγελματίας οδηγός ο Άμερικανός αυτός πρωταθλητής, άγωνιζόταν πάντα φιλότιμα και λάβαινε μέρος ο' όλους τους αγώνες, παίρνοντας πάντα τιμητικές θέσεις. Κάθε χρόνο όμως κάποιος άλλος παρουσιάζονταν και του έπαιρνε τον τίτλο του πρωταθλήτου. Έτσι όσο περνούσαν τα χρόνια, τόσο μικραίνουν οι ελπίδες του Χάνκς. Η άγάπη του όμως για το βόλαν και η πεποίθησή του στήν πείρα και στίς ικανότητες που διέθετε, του πρόσφεραν στο τέλος τη μεγαλύτερη χαρά που δοκίμασε ποτέ στή ζωή του.

Το άγώνισμα του αυτοκινήτου θέλει όρθη κρίση, επιπιδειότητα και θάρρος.

Οι κίνδυνοι δε είναι μεγάλοι. Όστόσο ο Χάνκς έχει επίσης ένα παράξενο ρεκόρ. Έμαθε να οδηγεί και έγινε περιφημος χωρίς να οπάζει ποτέ κανένα κόκκαλο ή να πάθει τίποτ' άλλο άπό συγκρούσεις και άνατροπές του αυτοκινήτου.

Ο Χάνκς ήταν 10 χρόνων όταν τα κατορθώματα ενός «άσοου» του άέρος στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο του Έντυ Ρίκενμπακερ άναστάτωναν τη φαντασία κάθε Άμερικανόπουλου. Για τον Χάνκς ο ήρωας αυτός του άέρος ήταν ένα ίνδαλμα. Τό 1936 όμως τα όνειρα της παιδικής του ηλικίας πήραν σάρκα και όστά, άπάρησε να επισκέπτεται τους αυτοκινητόδρους του Λος Άντζελες.

Η μόνη του φιλοδοξία ήταν να καθίσει στο βόλαν ενός αυτοκινήτου που έπαιρνε μέρος σε αγώνες. Δεν πέρασαν μερικοί μήνες και του έδωσαν την άσπρη φόρμα και την άσπρη κάσκα, που όπως δήλωσε δεν θ' αποχωρισθί πιά.

ταν να καθίσει στο βόλαν ενός αυτοκινήτου που έπαιρνε μέρος σε αγώνες. Δεν πέρασαν μερικοί μήνες και του έδωσαν την άσπρη φόρμα και την άσπρη κάσκα, που όπως δήλωσε δεν θ' αποχωρισθί πιά.

Μετά την επιτυχία του αυτή άρχισε σκεδόν κάθε νύχτα να έρεσκεται ως επαγγελματίας άγωνιστής μικρών αυτοκινήτων. Σε τρία δε χρόνια έλαβε άδεια να παίρνει μέρος ο' όλους τους αγώνες έλεύθερα. Κατά το 1937 — 38 ήταν ο καλύτερος άγωνιστής μικρών αυτοκινήτων στήν άκτή του Ειρηνικού και το 1941 κέρδισε το έθνικό πρωτάθλημα όρμου μικρών αυτοκινήτων.

Κερδίζοντας τις διάφορες νίκες του ο Χάνκς πήρε το παρατσούκλι ο «Μαύρος Διάβολος» γιατί οδηγούσε ένα μαύρο αυτοκίνητο φορώντας πάντα μαύρη φόρμα και μαύρη κάσκα. Τα δύο αυτά τελευταία έξαρτήματα τα θεωρούσε «γιορλιάδικα», γιατί ποτέ του δεν είχε πάθει τίποτα.

Ο ίδιος λέει ότι οι άγωνιστές αυτοκινήτων είναι προληπτικοί, γιατί το έπαγγελμά αυτό έχει πολλούς κινδύνους. Ο καθένας ώστόσο έχει τις δικές του ιδέες, για τα πράγματα, που του φέρνουν γούρι.

Πολλοί οδηγοί άποφεύγουν το πράσινο χρώμα. Λίγοι δε επιτρέπουν στίς γυναίκες και στή παιδιά ν' αγγίζουν το αυτοκίνητό τους την ημέρα των αγώνων. Άλλοι δεν επιτρέπουν να τρώει κανείς φυοτική μέσα ή κοντά στή αυτοκίνητό τους.

Πολλοί εξ άλλου δεν μετρεχίζονται τους αριθμούς και θ' γιατί διαβάζονται το ίδιο κι' άναποδα.

Ένας οδηγός μάλιστα θεωρούσε τόσο τυχερή την κάσκα του, που όταν του έπασσε, πήρε τα κομμάτια της και τα έρραφε στήν καινούργια κάσκα του.

Τό 1940 ο Χάνκς μπήκε στή κατηγορία των αγώνων με «μεγάλο αυτοκίνητο» όταν δηλαδή πέρασε με έπιτυχία τις έξετάσεις μέγας ταχύτητας. Σ' αυτό το «τέστ» που γίνεται στον περιφημο αυτοκινητόδρομο

της Ίνδιανουπόλεως, όλοι οι νέοι οδηγοί, που διεκδικούν τον τίτλο του πρωταθλήτου πρέπει να διανύουν 40 χιλιόμετρα με ταχύτητα 160 χιλ., 40 με ταχύτητα 175 χιλ., 40 με ταχύτητα 182 χιλ. και άλλα 40 με ταχύτητα 190 χιλ.

Παλαιοί οδηγοί παίρνουν μέρος στίς έξετάσεις αυτές και προσποιούνται τους άδελφούς, για να δουν πώς θ' αντίδραση αυτός που διαγωνίζεται. Μερικοί πηγαίνουν κοντά του κι' άλλοι του μπαίνουν μπροστά. Στο μεταξύ παλαίμαχοι πρωταθλητά, που άποτελούν την επιτροπή, παρακολουθούν και την παραμικρή κίνηση του νέου οδηγού με δυνάτα καύλια, καθώς βρίσκονται σε διάφορες άποστάσεις και δίνουν την άδεια στή νέο οδηγό άν δεν έχη κάνει ούτε το παραμικρό λάθος.

Άπό τό 1946 ο Χάνκς εργάστηκε σκληρά, παίρνοντας μέρος κάθε χρόνο σε δώδεκα αγώνες πρωταθλήματος, σε πολλές πολιτείες της πατρίδας του. Τό 1952 ο Χάνκς ήρθε τρίτος στή γενική κατάταξη. Τόν έπόμεινο χρόνο κέρδισε τον τίτλο του πρωταθλήτου και έξεπλήρωσε το όνειρο της ζωής του. Η νίκη του όμως αυτή σχετίζεται και με μία παράξενη πρόληψη του.

Όπως είπαμε και πάρα πάνω, ο Χάνκς άγωνιζόταν πάντα με μαύρο αυτοκίνητο, φορώντας μαύρη φόρμα και κάσκα. Ένας φίλος του όμως, τον παρακάλεσε ν' αλλάξει το χρώμα τους. Ο Χάνκς τότε διάλεξε το άσπρο χρώμα. Και, με μία σατανική συμπτωσι, πέτυχε ό,τι δεν μπόρεσε να κατορθώσει τόσα χρόνια τώρα. Μετά τη νίκη του, λοιπόν, όπως ήταν έπόμενο, δήλωσε ότι στή μέλλον θα άγωνίζεται με τό καινούργιο του χρώμα!

Άλλά είναι πολύ άμφίβολον άν θα εξακολουθούσιν ν' άγωνίζεται πολύν καιρό άκόμη. Ο ίδιος είπε ότι πιθανόν να δοκιμάσει την τύχη του στον περιφημο μεξικανικό όρμο που συγκεντρώνεται το ενδιαφέρον των καλύτερων οδηγών του κόσμου. Πάντως ο «Μαύρος Διάβολος» που... άσπρισε, θα έργασθί ως μηχανικός σκεδιαστής αυτοκινήτων, όπου θα μπόρεση να χρησιμοποιήσει τις γνώσεις που απέκτησε άπό αγώνες αυτοκινήτων.

Τους έσωσε τό λάδι της σαλάτας

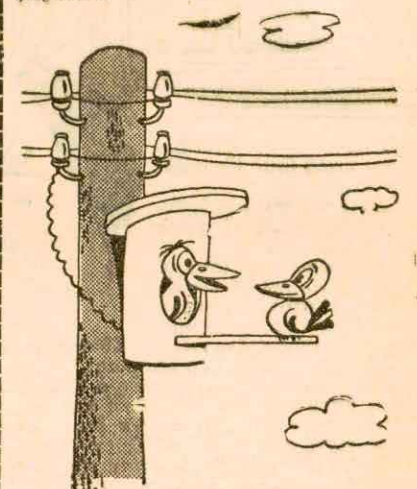
Ένώ ένα άεροπλάνο πλησίαζε στή άεροδρόμιο της Καλιφορνίας, όπου έπρόκειτο να προσγειωθεί, ο πιλότος ανακάλυψε πώς δεν λειτουργούσε το υδραυλικό σύστημα που κατεβάζει τους τροχούς για την προσγείωση, γιατί είχε πάθει διαρροή το υγρό που έπρεπε να περιέχει. Άφου προσπάθησε στή κάκω να τό διορθώσει, άποφάσισε να κάνει βολτες πάνω άπ' τό άεροδρόμιο, όπου να εξαφανισθί ή βενζίνη, για να μη πάρη φωτιά κατά την άνωμαλη προσγείωση. Προειδοποίησε εξ άλλου τους έπιβάτες νάμει έτοιμοι, για κάθε ένδεχόμενο. Σαφνικά όμως, θυμήθηκε ότι είχε ένα φορτίο άπό αρκετά δοχεία με έκλεκτό λάδι της σαλάτας. Δίχως να χάσει καιρό λοιπόν, τό άέριο έπληρωσε με λάδι σαλάτας, που λειτουργήσει άμέσως κανονικά, κι' έτσι έσωσε την κατάστασή!

Τί όμορφο καπέλλο!...

Όραίο και τό κυρίτσι που τό φοράει!...

Η κοινή μου επιθυμία ήσαν πάντα ένα σπιτάκι με τηλέφωνο!...

Άφου έπιμένεις να μου ρίξεις μία μπάλα άκούη, ρίξε την, άλλα να νά ή τελευταία!...

Φυλετικά έμπόδια

Η Μελαχροινή Άφροδίτη, μου γράφει πολύ παράξενα πράγματα: «Εργάζομαι σ' ένα μονοπωλιακό για να τελειοποιηθώ στή ραπτική, και να προσφέρω κι' ένα κατί στή σπύτη μου, γιατί είμαστε φτωχοί. Ο πατέρας μου είναι έργατης. Πρό δύο μηνών που είχεν έλθει ένα άμερικανικό πολεμικό, γνώρισα με μία φίλη μου, έναν ναυτικό ύπαξιωματικό μαύρο. Αυτός ένοουσιάζτηκε μαζί μου και μου πρότεινε να με παντρευθί. Όταν έφυγε, μου άφησε τη διεύθυνση στή του καί έκαστο δολλάρια, για να του γράφω. Οι γονείς μου, όμως, δεν θέλουν με κανένα τρόπο αυτό τό γάμο. Τι να κάνω;»

Και της απαντώ: Οι γονείς σας έχουν άπολύτως δικιο που σας έμποδίζουν να κάνετε ένα τέτοιο γάμο, άπό τον όποιο θα σας χωρίζουν ένα σωρό πράγματα (φυλή, χρώμα, γλώσσα, θρησκεία).

Αόξα. Παρ' όλη την προθυμία που έχω να σας εξυπηρετήσω δυστυχώς δεν μπορώ να τό κάνω. Γιατί, άκριβώς, δεν έχω ιδέα άπ' αυτά τα πράγματα. Σας συμβουλεύω, λοιπόν, να ρωτήσετε κανένα αξιωματικό του Β. Ν. ή ν' απευθυνθίτε με κανένα γνωστό σας άπ' ευθείας στή Σχολή. Ξέρω, όμως, ότι και στους αξιωματικούς που συνέβαινε κατί παρόμοιο, ο κανονισμός έχει άτονήσει. Όσον άφορά τό χρηματικό μέρος, άλλοτε έκαναν και ειδικά συμβόλαια, άρκει να τό ήθελε και ο ενδιαφερόμενος.

Δυστυχώς μένο κορίτσι. Δεν συζητά άν αυτός ο γάμος θα βγή καλός ή όχι. παρ' όλο που άμφιβάλλω για την εύτοχη έκβασή του. Έκείνο που παρατηρώ, όμως, είναι ότι τόσον εκείνος όσον κι' εσείς, συζητάτε και παίρνετε άποφάσεις, σάν να είστε έλεύθεροι να τις πάρετε. Ούτε εκείνος ξέρει ποτέ, άν ήλθι τό ζήτημά του, ούτε εσείς έχετε άν δεν άντιμετωπίσετε δυσκολίες. Υπάρχουν και ν' παιδιά, ύπάρχει και ο χωροκτήρας, ο κάποιος αταρκτης. Άλλά ύπάρχει και ή γνώμη των γονέων σας. Νομίζω πως εκείνος βιάζεται να πάρη μία άπάντησή σας για να έχη έλευθερία άρραγής. Πράγμα που θα δυσκολέψει πολύ τη θέσι σας.

Κυκλάμινο. Ηράκλειο: Η περίπτωση σας είναι πολύ λεπτή γι' αυτό χρειάζεται μεγάλη προσοχή. Άν πραγματικά εκείνος σας αγαπά, και σεις δεν τό ύποπτεύετε; Γι' αυτό, χρειάζεται προσοχή, και όπως εκείνος άπαιτεί, δεν πρέπει και σεις να έκτίθεσθε. Διατηρήστε μαζί του μία άγνή φιλία, χωρίς να δείχνετε ότι δεσμεύεστε με κανένα, και να φέρνετε σεις φρόνιμα και λογικά στίς σχέσεις σας με τους γνωστούς σας. Έκείνο, όμως, που πρέπει πρωτίστως να κάνετε είναι να τό πητε στούς γονείς σας.

Ματέο: Βλέπω ότι έχετε πολύ λογικές σκέψεις και αυτό σας τιμά. Δεν ύπάρχει άμφιβολία ότι ένας πατέρας, που πόνεσε, κοπίασε, έξωθε και άσφαλώς άγαπά τό κορίτσι του, έχει όνειρα γι'

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ - ΔΟΥΚΑ
Ίατρος
Δερματολόγος - Αισθητική
Δέχεται 11—1 και 5—7
Σέκερη 4, α' όροφος, Πάροδος Κανάρη. Τηλ. 612-450

αυτό. Κάνει σχέδια, που ούτε στήν κόρη του άνακοινώνει, γιατί είναι ακόμα μικρή. Φαντασθήτε, λοιπόν, να παρουσιάζεται άφηνικά κάποιος ξένος, που θέλει να τό στερήσει αυτή την ικανότητά στή τέχνη. Είναι τραγικό. Γι' αυτό, ένσω, ή κοινωνική θέσι σας δεν άναποκρίνεται πρός τις έλπίδες και τα σχέδια των γονέων της, μην βάζετε σε δύσκολη θέσι την κοπέλλα, έμπνέοντας σ' αυτήν άγάπη. Προτιμώτερο να τραπεθήτε πρός τό παρόν άπό τό όρόμο της.

Θεαγέννη και Χαρίκλεια: Είστε ένας τίμιος και λογικός νέος. Έπομένως πρέπει να σκεφθίτε και κατί άλλο, που δεν τό συλλογισθήκατε ακόμα. Κατί που σας έμποδίζει ο σημερινός σας ένθουςιασμός να τό σκεφθίτε: τό ότι έχετε πολλές οικογενειακές ύποχρεώσεις, οι όποιες, — όπως γράφετε — σας έμποδίζουν να τη ζητήσετε σέ γάμο. Και τότε; Γιατί να παρασύρετε στους ένθουςιασμούς τους δικούς σας και την κοπέλλα, την όποια δεν ξέρετε θετικά άν θα την παντρευθίτε; Έξ άλλου, κάνετε και κατί πολύ σοβαρό: την έκθέσαστε ήδη σε τρίτους, πράγμα που θα ξεσπάσει μελλοντικώς εις θάρος της. Λοιπόν, άν πραγματικά νιώθετε γι' αυτήν και την παραμικρή άγάπη, άφήστε την ήσυχη.

Αναποφάσιστο: Δεν είναι δειλία αυτό που αισθάνεστε, άλλα τιμότης. Πραγματικά, άν όλοι οι νέοι έκαναν ό,τι κάνουν εσείς, δηλαδή, να αισθάνονται φιλία για τό κορίτσι που θα γνωρίζουν θάταν καλύτερα. Μη θεωρήτε, τον έαυτό σας άναποφάσιστο. Θα έρθι ή στιγμή που θα διαλέξετε τη σύζυγό της ζωής σας και θα τολμηθείτε ευγενικά και τίμια να της προτείνετε γάμο.

Κρεολή Κρήτης: Τό ενδιαφέρον, που σας δείχνει αυτός ο άνθρωπος σκοντίζει τη σκέψι σας και δεν μπόρεσατε μέχρι της στιγμής να συλλογισθήτε κατί πολύ σοβαρό, που άφορά τη ζωή του: Ποιος άπό τους δύο δημιούργησε μία επικίνδυνη μεταβύ των συζύγων κατάσταση, ώστε να εξαγκάσει τη σύζυγο να άπιστήσει. Άν αυτός είχε όλα τα προτερήματα ενός καλού και τρυφερού συζύγου, θα κατέφευγε ποτέ ή σύζυγος σε άλλον; Δεν πρέπει, λοιπόν, να ένθουσιάζεσθε τόσο γρήγορα, άφου δεν μπόρεíte να ξέρετε τα ψυχικά του έλλωτώματα κι' άφου ύπάρχει κατί τό μειονεκτικό εις βάρος του.

Κάρμεν Θ. Κ.: Παρ' όλο που μετανοείτε για τη στάσι που κρατήσατε άπέναντί του, σας συχαίρω, γιατί ένα τίμιο, φρόνιμο και λογικό κορίτσι έτσι έπρεπε να φερθή. Έκείνος, όμως, τί έκανε; Δεν σεβάσθηκε την άξιοπρέπειά σας, κι' έδωσε άφορμή με τις σχέσεις, που είχε με την άλλη, να γελά ο κόσμος εις βάρος σας. Έπομένως δεν είναι ο άνθρωπος, που κάνει για σας. Λέτε ότι τώρα τον βλέπετε να σας κυττά λυπημένα. Τι θέλατε να κάνη; Άρκετά γέλασε εις βάρος σας στή κρυφή.

Άγαπώ μία πατριώτισσα μου Ν. 207: Οι εύκαιρίες που σας πρόσφερε δεν ήταν άπλως για να προσελκύσει τό ενδιαφέρον σας, άλλα για πολύ μεγαλύτερες περιπέτειες, στίς όποιες έκείνη έπίστευε. Περιέμενε, λοιπόν, έσως να έκδηλωθήτε, γιατί εκείνη δεν την άφηνε ο γυναικείος της έγωισμός. Οι μέρες πέρασαν, οι εύκαιρίες χαθήκανε άπομακρύνθηκε ο ένας άπό τον άλλο κι' έτσι οι πόθοι έσθυσαν. Ένα μέσον ύπάρχει να ξεκαθαρίσετε τη θέσι σας: Νά της γράψετε και να την ζητήσετε σέ γάμο. Αυτό εξ άλλου δεν θέλετε; Άπό την ά-

πάντησι που θα σας δώση, θα κανονίσετε τη μελλοντική σας αισθηματική πορεία.

Κάποιον άπό την Κηφισία. Π. Κ.: Έχετε κάνει τόσα πολλά πράγματα μόνοι σας, που άμφιβάλλω άν ή συμβουλή μου θα πιάση τόπο. Δεν μιλούσ ποτέ άσχημα για τη μητέρα μιας άρραδωνιστικής. Αυτός είναι και ο κυριώτερος λόγος που ή πρώην μνηστή σας σας φέρεται τώρα τόσο ψυχρά. Έπειτα πώς μπορεί να σας έχουν πιά έμπιστοσύνη, άφου της μιλάτε για άπαγωγές και συμφεροντολογικά σχέδια; Τέλος, άφου λέτε πώς την αγαπάτε, πώς σκεφθήκατε να τη σκοτώσετε; Αυτό όλα μαζί δείχνουν έλλωτώματα ψυχικά, τα όποια κατά τον ένα ή τον άλλο τρόπο έκδηλώθηκαν και έγιναν αίτια ώστε να μη σας θέλουν πιά για γαμπρό. Όπως, δηποτε, σας συμβουλεύω να φερθήτε πολιτισμένα, να παρατηρήτε τό πείσμα, που κυριαρχεί τώρα τήν ψυχή σας, και ν' άδιαφορήσετε τελείως για όσα έγιναν.

Άνόητη μικρούλα: Μου γράφετε πώς πάσχετε άπό άνια, πώς δεν σας άρέσουν οι άντρες, και πώς έρχονται στίγμες που σκέπτεσθε την αυτοκτονία. Κί όλα αυτά τα γράφει ένα κορίτσι 14 χρόνων, ένα παιδί δηλαδή. Με την αυτοκτονία δεν διορθώνεται ποτέ κανένα κακό. Η γυναικά έχει ένα μεγάλο προορισμό στή ζωή: να προσφέρει και να λάβη μεγάλες χαρές. Έπομένως, έσείς, στήν ηλικία των 14 χρόνων, δεν μπόρεíte να κάνετε τίποτα, γιατί δεν ήρθε ακόμα ή στιγμή να αναλάβετε αυτό τό ρόλο. Κάνετε, λοιπόν, λίγη ύπομονη. Νά είστε βέβαιη ότι σε λίγα χρόνια θα γελάτε με τις σημερινές σκέψεις σας.

MIPANTA

Νά είστε ψύχεριμη!

Rosita. (Κ. Zayat): Άπορώ, αληθινά, μικρούλα μου, μαζί σας, γιατί άρχισατε με... μεμψιμοιρίες και άπογοητευμένο ύφος τό γράμμα σας, και τό τελείωνε με «ένα πλήθος έλπίδες για την αισθηματική σας περίπτωση! Η λαχτάρα σας, φαίνεται, είναι τόση, ώστε παντού να διακρίνετε φόβους και γύρω σας όλα να τα βλέπετε άμφιβολία. Τέλος πάντων... Μου ζητάτε τη γνώμη μου, αλλά

σε τί; Νά σας πώ ότι ο νέος που αγαπάτε, σας αγαπάει κι' αυτός; Μά αυτό τό μσοκαταλαβαίνετε κι' όλας, όπως γράφετε, άπό τό ένδιαφέρον που φαίνεται να σας δείχνι τελευταία. Δεν μένει, λοιπόν, παρά να περιμένετε, ώστε να δητή την ψυχολογική του άντιδραση στή νέα σας συνάντησι μαζί του. Δεν τό άποκλείω κι' έγω, να νιώθει ο νέος αισθηματική συμπάθεια για σας. Άλλά, προσέξτε: Έσείς με κανένα τρόπο, δεν πρέπει να έκδηλώσετε στόν άναφερόμενο τό αισθημα, που έχετε γι' αυτόν. Άν δεν φανή πρόθυμος, τότε, σημαίνει πώς βεβιασμένα ψυχολογήσατε τά κατ' αυτόν και, συνεπώς δεν σας επιτρέπει έσείς να τό κινήσετε τό ένδιαφέρον, που πραγματικά δεν τό έχει αυτός. Όπως, δηποτε, επιβλήθηκε λογικά στόν έαυτό σας και μην κάνετε έπιπολασιότητες, που είναι ένδεχομενο να σας στοιχίσουν και να έχετε παρεξηγήσεις άσχημες. Τέλος «βλέποντας και κάνοντας» όπως λέει κι' ο λαός...

Κρητικό Χ. Ψ. Ω.: Οι τύψεις σας είναι παράξενες. Άφου πολύ σωστά τόσο νιώθετε να μην στενοχωρήσετε τους δικούς σας, γιατί άπό την άρχη δεν συμμορφώκατε με την σύστασή τους, να μην προχωρήσετε σε σχέσεις με την κοπέλλα, που δεν εγκρίνουν; Έσείς τόσο παρακούσατε καί τώρα νιώθετε... σε μένα πώς δεν πρέπει να τους στενοχωρήσετε! Γιατί, λοιπόν, κάνετε τό αντίθετο, τόσο άπερίσκεπτα; Έπειτα, όπως τα καταφέρατε, δεν είναι άπλως τάρκα ζήτημα ικανοποίησης των δικών σας; Προέχει μία άλλη άναπόφευκτη ήθική ύποχρέωσι για σας. Νά άποκαταστήσετε την κοπέλλα, πρός την όποιαν έχετε έκτεθι κατά τρόπο όχι έντιμο καί ήθικό. Έκεί, που έξώθησα τά πράγματα, πρέπει πολύ σοβαρά να σκεφθίτε, όχι πώς θα ξεφύγετε άπό τις εύθύνες σας, άλλα πώς ακριβώς θα τις άντιμετωπίσετε φιλοτιμία για να δικαιολογήσετε και τους όρκους και τις ύποσχέσεις σας που δίνετε μέχρι να την παρασύρετε στήν περιπέτεια. Όσο για τό άλλο ζήτημα, που ρωτάτε, άφου ή κοπέλλα είναι τόσο εύπρεπής και ήθική, δεν πρέπει να έχετε την παραμικρή άμφιβολία, πως έσείς είστε ο μόνος... δράστης, έστω και άν τά φυσιολογικά συμπτώματα σας έκλόνισαν

ΤΣΑΝΤΑ-ΦΑΣΜΑΙΝ

Η θαυμασία αυτή γυναίκα τάσται από δέρμα σαύρας που έπιδικνύει τό παριώνό μαγικόν δάφνη έχει μία περίεργη στοργική λαβή. Γιατί; Την άπάντησι σας την δίνει ή ίδια ή δάφνη που χρησιμοποεί στή φωτογραφία μας την ιδιότητά τάσται σάν να έπρόκειτο για φασμαίν.

κάπως. Σαν τίμιος και λογικός νέος, αφού άγαστείτε και αφού βιασθήκατε, πρέπει να τα εξηγήσετε όλα στους δικούς σας και να ζητήσετε την εύχρηστιά τους για τον γάμο σας!

Γιάννη 'Αγιάννη Δ. Β. Πειραιά: 'Αν η αλήθεια των πραγμάτων που σας άφορουν είναι ακριβώς όπως μου την εκθέτετε, και δεν έχω λόγους ν' αμφισβώλλω, τότε βρισκω πολύ άδικαιολόγητη την σύζυγό σας που δεν θέλει να σας ακολουθήσει στον τόπο, όπου έχετε τα συμφέροντά σας και πιστεύετε ότι θα προκύψουν. Δεν είναι φρόνιμο να τα ισχυρίζεστε ότι δεν θέλει ν' αφήσει τους γονείς της. Καταλαβαίνω τη στήριξη της γι' αυτούς. 'Αλλ' αφού άποδομήσετε νέες όποχρησεις με τον γάμο της, σ' αυτές πρέπει τώρα ν' αποδέχεστε και ν' ακολουθείτε τον άντρα της. Γι' αυτό σας συνιστώ το εξής: Νά καλέσετε ένα οικογενειακό συμβούλιο και να εξηγήσετε όλα αυτά. Νά καλέσετε τη σύζυγό σας να σας ακολουθήσει και να ζητήσει από τους γονείς της να την πείσουν. 'Αν άρνηθώ, τότε μοιραώς, για να μην ναυαγήσετε και σεις, πάρτε τα παιδιά σας και πηγαίνετε όπου σας φταίει ο Θεός, αφήνοντας την δύσφρονη στους γονείς της. Τι θα κάνω όμως; Κάποτε θα νοσταλγήσει τα παιδιά της, θα τη βαρεθούν και οι δικοί της, θα άναγκασθούν κι' αυτοί ν' άναγκωρίσουν ποιά είναι το λογικό, το δίκαιο και θα σας την... εξαστείλουν.

'Αναποφάσιστη νοσοκόμα: Με κανένα λόγο δεν πρέπει να παρασυρθείτε από τα λόγια και τις υποσχέσεις του κυρίου αυτού και να πάτε να συγκατοικήσετε μαζί του, όπως σας προτείνει. 'Αν ελίκρινά σας άγαστή και βλέπη πως εκάνετε άχρηστά μαζί, τι εύκολωτε και εύπρεπτερο να σας το άποδείξει, να σας παντρευτεί και να σας κάνει νόμιμο ταίρι του; Σ' αυτό, άλλωστε, δεν φαίνεται να άπαρηγόνη κανένα έμψυχο. Μόνο είναι και ανεξάρτητος, όπως σας λέει. 'Αφού, λοιπόν, σας άγάπησε και σας εκτίμει, γιατί να μην εκπληρώσει με τον γάμο το ρωμαντικό του όνειρο; Μονάχα με αυτόν τον όρο και αφού τον πραγματοποιήση φυσικά, θα πρέπει να έλπιση πως μπορείτε να συζητήσετε κάτω από την ίδια στέγη ήσυχον Θεού και ανθρώπων!

Μικρή έπαρχιώτισσα: 'Ανδρέ: Μου γράφετε ότι ο νέος με τον όποιον άναπτύσσεται παρασύνθετα στα δίχτυα μιας άσπονδης... φίλης σας και τώρα συνδέθηκε μαζί της, πράγμα που σας κάνει να υποφέρετε και ν' άπαιτείστε. Καλά αυτά, αλλά δεν έν-

κρίνω αυτό που σχεδιάζετε να κάνετε, καθώς μου γράφετε: Τό να εξεπτελίσετε την άντιλήψη σας με κατηγορίες κλπ. Τέτοια έκδικη είναι πολύ ταπεινή και δεν ταιριάζει σε κοπέλλες λογικές και ψυχική εύγένεια, όπως φαντάζομαι πως θα είστε και σεις. Περιέργο, έξ' άλλου, μου φαίνεται το γεγονός, ότι ο νεαρός κατεργάρεξε έξακολουθεί να δείχνει και σε σας την ίδια συμπεριφορά... Αυτό το 'μυσιακό' αίσθημα, βέβαια δεν πρέπει να το άνεχθώτε. Γι' αυτό πρέπει να εξηγήσετε μαζί και καλή μαζί του: Νά του θέσετε όρο να σκεφθή και ν' άποφασίση ποιά τέλος πάντων άναπαύει και με ποιά, μονάχα, θέλει να μείνει. Έθέλετε όμως να σας πω την κρυφή μου σκέψη: 'Υστερα από την συμπεριφορά του, την άχαρη κτηνότητα, ο νέος προφανώς σας κοροϊδεύει και τις δύο, ώστε άκόμα και να καταλήξη στο αίσθημα μιας και μόνης από σας, φοβόμαι πως και πάλι δεν θα είναι ελίκρινος. Πιθανώς άκόμα εκμεταλλεύεται την άφέλεια και την εύπιστία σας, για να περνά εύχρηστα μαζί και με τις δύο τον καιρό του. Φροντίστε, λοιπόν, να τον άπομακρύνετε μαζί για πάντα, για να έχετε το κεφάλι σας ήσυχο από τους περισπασμούς γι' αυτόν!

Μαριμένα γιασσεμιά: 'Επιτρέψτε μου, άγαθή μου, να σας πω ότι πολύ άμφισβώλλω για την ελίκρινά ή μάλλον για την σοβαρότητα των άποφάσεων σας άπέναντι στους δύο νέους. Τά θεωρώ μάλλον άδω συνέχεται το έπιπόλαυο παιγνίδι, στο όποιον θελήσετε να τον μπλέξετε. Κι' ο ένθουςισμός σας τώρα γι' αυτούς προέρχεται κυρίως από το γεγονός ότι σας κολλάει το ένδιαφέρον και η προσοχή που δείχνουν για σας. Κρίνοντας από την καθημερινή πείρα που δίνει η ζωή σε τέτοια περιστατικά, θα ήθελα μητρικά να σας συστήσω να μην δώσετε συνέχεια στο φλέρτ αυτό, γιατί έλστε άκόμη άπροσεκτικές και άπειρες από τους κινδύνους του έρωτος. 'Αλλ' αν άποδομήσετε έπιμένετε ν' ακούσετε την έμπνευση σας, τότε νομίζω πως πρέπει να τα φανερώσετε όλα με κάθε ελίκρινά στους νέους και από την 'άντιδραση' αυτών πιά θα ρυθμίσετε την περαιτέρω στάση σας.

Με λαχρουνήν τσιγανόνα, Πειραιά: 'Υστερα από ένα μιση χρόνο που συνδέσθε αίσθηματικά με το νεαρό, θα έπρεπε μονάχη σας να ψυχολογήσετε τον χαρακτήρα του. 'Αφού έσεις δεν έχετε καταλήξει σε θετικό συμπέρασμα, πως θέλετε να πω έγώ τη γνώμη μου, κρίνοντας μόνον από τον ισχυρισμό σας ότι κείναι έγωιστής; Και αφού, καθώς φαίνεται από το γράμμα σας, οι έντυπώσεις γι' αυτόν δεν σας ικανοποιούν βαθύτερα, βέβαια και πρέπει ν' άναθεωρήσετε την ίσαμη σήμερα στάση σας προς αυτόν. Και το καλύτερο, μάλλον, είναι να διαλύσετε αυτόν τον άσκοπο και περίεργο δεσμό, που ενώ δεν έχει καμιά σωστή έλλειδα για νόμιμο κατάληξη, συγχρόνως σας ταλαιπωρεί και σας έχει φορτώσει έννοιες. 'Η προσέγγισή σας ως τώρα, δεν είχε καμιά λογική σκοπιμότητα. Συνεπώς δεν αξίζει να την συνεχίσετε παθητικά κι' οι δύο σας.

Ξανθή μαθητριάδα Θ. Κ.: Θα ήθελα, μικρούλα μου, να σας είχα κοντά μου και να σας μαλώσω με μητρικό ένδιαφέρον για τους παράτολμους στόχους, που έχετε βάσει από τώρα κι' όλη στην παιδική σας φαντασία. Δεν πρέπει να ξεγελιέστε πως τάχα βασανίζεστε από αίσθηματικό πάθος, κρίνοντας μόνο και μόνο από το γεγονός ότι κάποιος νεαρός σας 'εγλυκοκυτάζει' και τον γλυκοκυτάζετε και σεις. Δεν πρέπει να επιτρέψετε στον έαυτό σας να κάνει σκέψεις γι' αυτόν και να σχεδιάζετε ρωμαντικές περιπέτειες, που σε περιπτώσεις κινδύνου, δεν θα μπορούσε ν' άντιδράσετε καταλλήλως... 'Επειτα τί είδους αίσθημα είναι αυτό από μέρους του νεαρού; Πως γίνεται να σας μιλάει για άγάπη και συγχρόνως, όπως μου γράφετε, να έχη σχέσεις και με άλλην κοπέλλα; Πως μπο-

ρεί, λοιπόν, να είναι ελίκρινος, και πως μπορεί ν' άνεχθώ τέτοιο πράγμα η δική σας φιλοτιμία κι' ο έγυσμός; 'Απ' αυτά, καταλαβαίνετε έλλιπω ποιά είναι το καθήκον σας, που πρέπει ν' άκούσετε. Μην συγκινήστε με τα ώρα λόγια και τους όρκους και μην άφήσετε την καρδιά σας να ξεγελαστεί. Είσαστε μικρούλα, και θα υποφέρετε, αν παρασυρθείτε. Τό ώφελιμότερο για σας είναι να ξαναγυρίσετε με μεγαλύτερη έπιμέλεια και άφοσίωση στα μαθήματά σας, γιατί η μόρφωση είναι ένας σημαντικώτατος παράγων για την προκοπή κάθε ανθρώπου.

'Ανεμώννα 66: 'Αντιγράφω το σημειωματάκι σας: 'Είμαι μαθητριά του Γυμνασίου και άναπό ένα συμμαθητή μου. Δεν του είπα τίποτα όμως άκόμα. Λοιπόν, δεν ξέρω τι να κάνω: να του το παραγγείλω άπάντη; 'Η να του στείλω γράμμα και να του το γράψω; Νά του το πω πάλι του ίδιου; Δεν ξέρω με τί τρόπο να κάνω να το μάθω, και σας παρακαλώ να με συμβουλευέστε. 'Αφού λοιπόν, θέλετε τη συμβουλή μου, δεν έχω άντίρρηση να σας την πω. 'Αλλά θά τη σκεφθείτε τάχα και θα την άκούσθε; Πολύ άμφισβώλλω, αν και η ίδια ή μαρούλα σας δεν θα σας συμβούλευε τίποτα διαφορετικό από μένα. Πάντως ίδου ή άπάντησή μου: Με κανέναν τρόπο δεν πρέπει ν' άναλάβετε πρωτοβουλία να εκδηλώσετε συμπάθεια στον νεαρό συμμαθητή σας. 'Ενα τέτοιο κίνημα σας, τώρα που δεν έχετε καμιά πείρα ζωής και συνείδηση των παγίων του κόσμου, θα σας έξανα πεινάσει σε κακό. Πως έπιτρεπεται να κάνετε σκέψεις για έρωτες στην ηλικία που βρίσκεστε; Και, άλλωστε, τί σκοπό θα είχαν όλα αυτά, εκτός από το να ικανοποιήσουν μονάχα τη ρωμαντική σας φαντασία;... 'Οχι, λοιπόν, μονάχα εκείνος δεν πρέπει τίποτα να μάθω για το ένδιαφέρον που του έχετε, παρά και σεις ή ίδια να ξεριζώσετε από μέσα σας αυτή τη συμπάθεια. 'Επιπλέον, πώς ξέρετε από τί, βάλετε στο μυαλούδάκι σας ιδέες άναρμόστες για τις σημερινές σας όποχρησεις; 'Ιδέες που αν άρχισετε κιόλας να τις βάλετε σ' ένέργεια, θα σας τραβήξουν άναλόγως σε άσχημο δρόμο. 'Αν δεν θέλετε να πληρώσετε άσχημα τις έπιπολαστικές αυτές, σας συνιστώ να δώξετε άμέσως κάθε άλλη σκέψη και ν' άφοσιωθείτε στα μαθήματά σας και στην εκπλήρωση των καθηκόντων που έχετε άπέναντι στον έαυτό σας και στην οικογένειά σας. Τό καλό που σας θέλω!

Αρωματιστή: Σας συμπονά για την κακοτυχία που σας βόηκε. Γι' αυτό ακριβώς έχω θερμά να σας συστήσω, να στραφή όλη σας η προσοχή και το ένδιαφέρον στο ζήτημα της ύγιαιας σας. 'Όσο για την στάση της άραβωνιστικής σας, παρ' όλο που κι' έγώ δεν την εγκρίνω, ώστόσο όφειλα να την ε-ξηγήσω φυσικά: 'Η καμμένη φαίνεται να φοβήθηκε από την άρ-

ρώσεια σας και γι' αυτό, για να προλάβει ένδεχομένως μετάδοσι του κακού, άποφύγει να σας έπισκεφθή. Μά το ψυχρό της γράμμα, αυτό δεν έχει καμιάν ήθική δικαιολογία. Θα μπορούσε άραιότατα, δηλαδή, να σας έκφραση όλη την συμπάθειά της για την ά-προσδόκητη αυτή περιπέτεια σας και να σας δώση κουράγιο για ν' άντιμετωπίσετε τη δύσκολη αυτή κατάσταση. Φυσικά, αυτό δεν τα διδάσκει κανέναν, τα νοιάζει μονάχα, αν άληθεια άναπατή... Πάντως έπειδή ή συμπεριφορά της σας έπηρεάζει σθερά, πρέπει να στείλετε κάποιον και να της πη τά παραπάνω σας και καλώς να ζητήσει να μάθω, γιατί φέρεται έτσι και τι λογαριάζει για τον δεσμό σας. 'Ετσι θα μάθετε και σεις την άληθεια και άναλόγως θα κανονίσετε και τη δική σας στάση. Χρειάζεται δέ να σας συμβουλευώ έγώ, ότι στην πιο άπογοητευτική περίπτωση δεν πρέπει διόλου να ταράχθετε και να πάρετε το ζήτημα κατάκαρδα. Μην στενοχωρήθετε αν τυχόν ή κοπέλλα δεν ήταν ελίκρινος και συνεπής. Ξεκινήστε άμέσως άπ' αυτήν και κάνετε κουράγιο. Τό πρώτιστον καθήκον σας είναι να σώσετε τη ζωή σας. Κάντε όπονην, όπλησθήτε μ' αίσιοδοξία και πείσμα για να γίνετε καλά. Και τότε, όπως σας το εύχομαι, θα βοηθή και την εύτυχία σε μίαν άληθινή άγάπη, σε μίαν εύγενή καρδιά!

Ζουμπούλι Α. Κ., Θεο(ν)ικήν: 'Απορώ μαζί σας! Από τα όσα μου γράφετε, ένα μόνο και βέβαια συμπέρασμα βάζω. 'Ότι έσεις μόν άναπατή ελίκρινά τον νεαρό, εκείνος όμως δεν είναι το ίδιο ελίκρινος μαζί σας. Και ακριβώς αυτή είναι ή άπορία μου: Πως αφού και σεις έχετε τις ίδιες άμφισβώλεις, με σθερές ένδείξεις μάλλον, έξακολουθείτε να έλθετε προσκολλημένη σ' αυτόν, να ξεγελάτε από τα λόγια του και συγχρόνως να βασανίζετε ψυχικά; 'Όσο για μένα, δεν μπορώ να πιστέψω στην έντιμότητα και στη σοβαρότητα του νέου αυτού. Και πως μάλλον; 'Όταν άγωνίζεται όλοένα να σας πείσει ότι πρέπει να του κάνετε 'απαρχωρήσεις'... Και τό άλλο που κάνει να σας διαχλωθείτε στους φίλους του και να κολλάεστε πως έλστε το 'κορίτσι του', και αυτό είναι έπιπόλαυο και δίνει λαβή για πολλές παρεξηγήσεις εις βάρος σας. 'Υστερα από όλα αυτά, πότε μου έσεις τί είδους είναι ή άγάπη του, και τί ικανοποιήση βρίσκετε έσεις κοντά του, ώστε να τον άνεχέστε άκόμα; Δεν σας κρύβω ότι αυτός είναι ένας κατεργάρας, που θέλει μόνο να παίξει μαζί σας. 'Ελλείπω όμως ότι έσεις θα πείσθετε περί τίνος ακριβώς υποκειμένου πρόκειται και θα λάβετε τα κατάλληλα μέτρα, ώστε να μην γίνετε όθυμα του, έστω και αν σας συγκινή ή ώμορφιά του, έστω και αν σας έλκευουν τα γλυκόλογά του... 'Όσο πάλι για τις καλές διαθέσεις που δείχνουν οι δικοί του για σας, και σ' αυτές να φανήτε έ-

Μαριμένο γιοούλι 12-24, 'Ηράκλειο-Κρήτης: 'Αν πήρα τό όνομα σας γράμμα, άσφαλώς θα σας έχω ήδη άπαντήσει, γιατί σ' όλες τις έπιστολές άπάντη κατά σειρά προτεραιότητας. Καταλαβαίνω τη δύσκολη θέση σας. Φοβόμαι, όμως, ότι θ' άναγκασθήτε, έξ αίτια των προϋποθέσεων που μου άναφέρετε, να πνίξετε το αίσθημά σας και να σκεφθείτε τη γνώμη των οικείων σας. Γιατί και την δύναμη δεν έχετε να τα βάλετε μαζί τους, αλλά και ο νέος, που άναπατή δεν είναι σε οικονομική θέση τέτοια, που ν' άναλαβή να τα βγάλει πέρα, αν τον άκολουθήσετε κρυφά. Γι' αυτό, όσο υπάρχει καιρός, θα πρέπει να δώτε τα πράγματα διαφορετικά. Νά γράφετε, δηλαδή, στον καλό σας την άληθεια και ό-τι έλστε όποχρημένοι, παρά τό αίσθημά σας, να μην στενοχωρήσετε τους γονείς σας και ν' άφήσετε να διορθωθεί ή κατάσταση με τον καιρό. 'Ισως, ύστερα από κάμποσο διάστημα και ο άναπατημένος σας να δημοιουργηθεί καλύτερα και να προκόψη επαγγελματικά, όποτε και οι δικοί σας να ίδούν με μεγαλύτερη συμπάθεια το εύγενικό αίσθημα που συνδέει τους δύο σας, και να δεχθούν να σας ένδώσουν στο τέλος μαζί του. 'Ως τότε κάντε όπονην.

πιφυλακτική και να μην τις παίρνετε τοις μετρητοίς. Πιθανότατα σας ξεγελάουν τα φαινόμενα και οι συμπτώσεις, άκόμα και οι ίδιες σας οι λαχτάρες, παρά τα έντικειμενικά γεγονότα. Σας είπα τόσα κι' έλλίπω να καταλάβετε άκόμα περισσότερα. Φροντίστε, λοιπόν, να πάρετε μίαν άπόφαση, προτατεύοντάς την ήθική σας ά-ξιοπρέπεια από κάθε πειρασμό....

'Αδίκημένη από τη φύση, Μαύλιο: Διάβασα με προσοχή το πολύ μεγάλο γράμμα σας. Σχετικά, λοιπόν, με το αίσθηματικό σας ζήτημα, έγώ δεν θα είχα τίποτα διαφορετικό να σας συστήσω άπ' ό,τι σας λέει ή καλή και γνώστική σας μητέρα. Βρισκω πως έχει άπόλυτο δίκιο στις σκέψεις και στα σχέδια που έχει για σας. Και, βέβαια, δεν είναι σωστό ν' άφοσιωθείτε ψυχή κι' άπειροκέφατα σ' έναν άνθρωπο, που, όπως λέτε, δεν άναπατή μέν έσεις ελίκρινος, μα δεν έλστε καθόλου βέβαια για τα αίσθηματά εκείνου. Πρέπει, λοιπόν, να βγάλετε την ιδέα, που έχετε γι' αυτόν και, αφού τώρα έφυγε και δεν τον βλέπετε, μπορείτε, αν όχι να σταματήσετε όλωοδύλου, μα τουλάχιστον ν' άραιώσετε την άλληλογραφία σας μαζί του. 'Ετσι, σιγά-σιγά, θα καταλάβει κι' εκείνος την άνάγκη των πραγμάτων και θ' άποτραβηχθή. Σχετικά, πάλι, με το ζήτημα της έλαττωματικότητας στη συμμετρία του προσώπου σας, νομίζω πως δεν πρέπει αυτή ή δυσμορφία να σας έπηρεάση καθόλου ψυχικά και διανοητικά, αφού με μία άπλη αίσθητική έγχειρση μπορείτε άριστα να την διορθώσετε.

'Αμφοβία από τον Θεο(ν)ικήν: 'Η εξαδέφρη σας, που έκανε τό προέχειν γι' αυτόν τον άρραβώνα σας, αυτή θα πρέπει να ξέρη και θα ώφειλε να σας πληροφορήση έγκαιρότερα για τό ήθικό ποινών της κοπέλλας. 'Εγώ πως μπορώ να ξέρω ή να συμπεράνω ό,τιδήποτε; Θέλετε να την πάρω στο λαμό μου; 'Εξ άλλου δεν μπορείτε να μορφώσετε βετική γνώμη για την τιμιότητα της κοπέλλας από μόνο τό γεγονός ότι δείχνεται κάπως ζωηρή άπέναντί σας; 'Αραβωνιστικά σας δεν είναι; Και σάν πιά ν' άναπατή σας έχει περισσότερη θερμότητα και κέρι. Σέβομαι, φυσικά, όλες σας τις έπιφυλάξεις και είναι σωστό ν' άντιμετωπίζετε προκαταβολικά τα πράγματα με την εξακρίβωση της άληθείας... 'Ο τρόπος, που διαλέγετε είναι ο καλύτερος. 'Αλλά δεν μπορείτε έτσι να βίξετε τό αίσθημα του άλλου... 'Η μόνη λύσις είναι ή προσωπική έξήγησι από με την ίδια την κοπέλλα. 'Αλλά και τό διάστημα της μυστηρίας θα σας δώση συχνές εύκαιριες να ψυχολογήσετε και να εξακριβώσετε κατά τό δυνατόν την άληθεια.

Μαριμένο γιοούλι 12-24, 'Ηράκλειο-Κρήτης: 'Αν πήρα τό όνομα σας γράμμα, άσφαλώς θα σας έχω ήδη άπαντήσει, γιατί σ' όλες τις έπιστολές άπάντη κατά σειρά προτεραιότητας. Καταλαβαίνω τη δύσκολη θέση σας. Φοβόμαι, όμως, ότι θ' άναγκασθήτε, έξ αίτια των προϋποθέσεων που μου άναφέρετε, να πνίξετε το αίσθημά σας και να σκεφθείτε τη γνώμη των οικείων σας. Γιατί και την δύναμη δεν έχετε να τα βάλετε μαζί τους, αλλά και ο νέος, που άναπατή δεν είναι σε οικονομική θέση τέτοια, που ν' άναλαβή να τα βγάλει πέρα, αν τον άκολουθήσετε κρυφά. Γι' αυτό, όσο υπάρχει καιρός, θα πρέπει να δώτε τα πράγματα διαφορετικά. Νά γράφετε, δηλαδή, στον καλό σας την άληθεια και ό-τι έλστε όποχρημένοι, παρά τό αίσθημά σας, να μην στενοχωρήσετε τους γονείς σας και ν' άφήσετε να διορθωθεί ή κατάσταση με τον καιρό. 'Ισως, ύστερα από κάμποσο διάστημα και ο άναπατημένος σας να δημοιουργηθεί καλύτερα και να προκόψη επαγγελματικά, όποτε και οι δικοί σας να ίδούν με μεγαλύτερη συμπάθεια το εύγενικό αίσθημα που συνδέει τους δύο σας, και να δεχθούν να σας ένδώσουν στο τέλος μαζί του. 'Ως τότε κάντε όπονην.

Ο γιατρός σας

Άγκυρήσεις έπιστολών

Καλαματιανό 222: 'Η περιγραφή που μου κάνετε στο γράμμα σας, άναφορικά με το ρευστατικό σας, είναι άπλη. Πάντως κατ'όρθωσα να βγάλω ένα συμπέρασμα. 'Η παρούσα κατάσταση σας είναι άποτέκος της μακροχρόνιου επί της κλινής παραμονής σας. Νομίζω ότι θα έχετε βελτίωση της καταστάσεώς σας, αν εφαρμόσετε και σεις την φαρμακευτική άγωγή, που συνιστώ εις τον Μ. Ξ. 2781 και μου έαναγράφετε.

'Αμφισβολη μικρή: Δεν είναι δυνατόν βέβαια να έπεκτασθώ στις στήλες του περιοδικού, σχετικά με τό θέμα, που σας άπασχολεί. Πάντως με λίγα λόγια σας λέγω ότι σας έχει κυριεύσει μία κακή συνήθεια ή όποια σ' όν τω χρόνω θα σας γίνη έξις και πρέ-

πει πάση θυσία να την άποβάλετε. Τα άποτελέσματά της δεν είναι άπολύτως καταστρεπτικά. Είναι όμως έπιζήμια για τον οργανισμό σας. Συνιστώ να κάμνετε 15 Calciobromine 10 c.c. ένδοφλεβίως και έν συνεχεία να παίρνετε κάθε βράδυ πριν κοιμηθήτε μία κουταλιάσα Calmoneupine.

'Αδοήθητον (Κ-Α): Πως είναι δυνατόν, να σας πω από μακριά τι είναι τό ύγρο, που όπως μου λέτε στην έπιστολή σας τρέχει τη νύχτα; 'Αφού μένετε τόσο κοντά στην 'Αθήνα, κάνατε τον κόπο να περάσετε μία μέρα από τό δερματολογικό τμήμα του 'Ευαγγελισμού' να σας πούν άμέσως περί τίνος πρόκειται ή πηγαίνετε σ' έναν γιατρό να δώ τό περιστάτικό σας, έστω και δοκιμαστικώς. 'Εγώ δεν μπορώ να έχω γνώμη

για κάτι, που έχει άνάγκη προσωπικής εξέτασεως.

Η. Ι. Σ.: Σας συνιστώ να μην κάμνετε καμιά τοπική θεραπεία, γιατί θα επιδεινώσετε την κατάσταση σας. 'Επίσης ούτε ή πενικιλίνη, ούτε ή στρεπτομυκίνη πρόκειται να σας ώφελήσουν έφ' όσον ή μικροσκοπική εξέταση είναι άρνητική. Προτιμώ να κάμνετε λίγη τεραμυκίνη ή να άφήσετε την κατάσταση ως έχει μέχρις ότου έπληθώ έκφωλιμός.

Τ. Τ. Τ.: Καλό θα ήταν να σας έδωλε ένας γιατρός. 'Αφού όμως σας είναι τόσο δύσκολο, όπως βλέπω, τότε σας συνιστώ να κάμνετε 10 ένέσεις Αλεγοπιν των 25 μλγρ. δύο την έβδομάδα. 'Εν συνεχεία θα παίρνετε προλ-μεσημέρι-βράδυ, πρό τό φαγητό, ένα χαπάκι από τό ίδιο φάρμακο των ένέσεων επί 15 ήμέρες. Μετά διακοπή δύο μηνών να έπαναλάβετε τα αυτά φάρμακα με την ίδια σειρά και θα μου έαναγράψετε άποτέλεσμα.

'Ασκήσεις: Άσκήσεις έγχειρήσεις δεν άφήνουν σημάδια, δεν πρέπει όμως μία νέα να υποβάλλεται σε έπεμψσεις, χωρίς να άρχη άπόλυτη και άδικαιολογημένη αία. 'Όσο και αν είναι άκίνδυνη, όσο και να μην άφήνη σημάδια, πάντως πρόκειται περί έγχειρήσεως. Και από ό,τι κατ'όρθωσα να καταλάβω από την έπιστολή σας, δεν πρόκειται περί σπουδαίας βλάβης. Σ' ήμαρ μένει: 'Εκείνο που θα μπορούσε να σας πληροφορήσει είναι ότι με μία χειρουργική αίσθητική έπέμβαση θα άπαλλάχτε από τό φαινόμενο, που πραγματικά είναι κακό' έξοχη αντίσθητική. 'Όσο για τό χρηματικό ποσό, που θα άπαιτηθή, και για τό χρόνο μέχρις άποθεραπείας θα σας τά πη τό χειρότερο, που θα αναλάβει την έπέμβαση.

'Υποψήφιο Έδελπι: Είπε άδύνατον από την περιγραφή που μου κάνατε στην έπιστολή σας, να έξηγήσω τί ακριβώς είναι τό περιστάτικό για τό όποιον ζητάτε την γνώμη μου. 'Αν και νομίζω ότι δεν πρόκειται καν περί παθήσεως, σας συνιστώ να πάτε σ' ένα γιατρό τό μέρους σας που άσφαλώς θα σας καταποστή ή θα σας παραπέμψη όπου δει.

Κυκλαμίνιο μαρμαμένο Μ. Κ.: Είναι άλήθεια ότι ή περίπτωσή σας έχει άνάγκη προσωπικής εξέτασεως. Με την άλληλογραφία, δεν είναι δυνατόν ο γιατρός να σας βοηθήσει άποτελεσματικά. Πάντως σας συνιστώ να κάνατε 10 ένέσεις Feminoform των 10.000 μλγρ. δύο την έβδομάδα ένδομυκίως (έκτός της άδιαθεσίας). Κατόπιν θα κάμνετε ένα κουτί ένέσεων Ιονοπασ. Μετά τό πέρας των άνωτέρω, θα παίρνετε προλ-μεσημέρι-βράδυ, μία κουταλιά του γλυκού Passineval.

Μία Καλαματιανή: Τό περιστάτικό, που μου περιγράφετε και ζητάτε τη γνώμη μου, είναι από τα πιο ένδιαφέροντα θέματα, στα όποια θα δώση την άπλη γνώμη μου ένας γιατρός. Πως όμως θέλετε, χωρίς να έχω προσωπική άντίληψη του πράγματος, να σας πω την γνώμη μου; Δεν είναι δυνατόν. Γι' αυτό σας συνιστώ ν' άποταθήτε σ' ένα γιατρό να σας πη τη γνώμη του. 'Όλοι οι γιατροί είναι έχέμθοι.

'Βασανισμένη νέα: Για μέν τό πρώτο περιστάτικό, που ζητάτε τη γνώμη μου, θα σας συστήσω να παίρνετε τρία διακόσια την ήμέρα με διακοπή κατά την τυχόν άδιαθεσίαν από τό Ε-Νι. Για τό δεύτερο, θα σας συστήσω να κάμνετε χροιά της cieme Phyllis σύμφωνα με την έσοκλειστή οδηγία.

Πεταλούδιτσα: Και σε σας συνιστώ την cieme Phyllis. Πρόκειται για την ίδια περίπτωση. Κ. Δ. Μ.: 'Εντάθα: Είναι μία έκδηλωση, που πρέπει άμέσως να την άναλάβει, όπωδδήποτε είδικός ούρολόγος-γιατρός. 'Τως άφορμή να είναι ο προστάτης. 'Αλλ' αυτό έπαναλαμβάνω θα τό διαγνώση είδικός γιατρός, ό όποιος και θα άναλάβει την ένδεικνυμένη θεραπεία άγωγή. Θα σας συμβούλευα μάλλον μία και μένετε στην 'Αθήνα, να σπύσετε να πάτε σε ούρολόγο, Α. Α.

"Γνώμη"

Σωτήρια λυβίς...

... Για κάθε νοικοκυρά τ'αύλου ΒΙΝΥΦΛΕΞ

Με τό μέτρο
Τραπεζομάντιλα
Πετσέτακια
Ποδιές
Μπάντες ραφιών
Βρεφικά είδη
Ντουλάπες κλπ., κλπ.

* Τά είδη νάυλων ΒΙΝΥΦΛΕΞ 100% πωλούνται σ' όλη την 'Ελλάδα σε καταστήματα νεωτερισμών, οικιακών ειδών, λευκών ειδών, ψιλικών κ.ά.

100%

ΟΧΙ ΠΛΥΣΙΜΟ ΟΥΤΕ ΣΙΔΕΡΩΜΑ

ΟΜΟΡΦΑΙΝΟΥΝ ΤΟ ΣΙΠΙ

ΥΓΕΙΑ - ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ

ΝΑΪΛΟΝ

ΒΙΝΥΦΛΕΞ

ΜΙΚ

Καλλυντική κρέμα νυκτός «ΜΙΚ» για όλα τα δέρματα. Πρωτότυπη καλλυντική κρέμα, βασισμένη στις σύγχρονες έπιστημονικές κατακτήσεις.

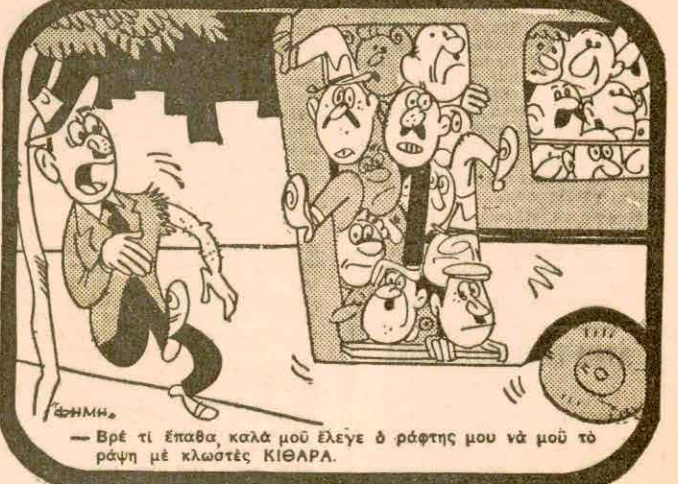
«ΜΙΚ» Βιοχημική κρέμα. 'Αποτελέσματα άμεσα και θετικά, για κάθε αίσθητική άνωμαλία του δέρματος.

«ΜΙΚ» όλόκληρη σειρά. 'Επιστημονικών Βιοχημικών Καλλυντικών.

Γενική 'Αντιπροσωπεία

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΜΙΜΗ Ι. ΚΩΣΤΟΚΑΝΕΛΛΗ

Ηπείρου 36, 'Αθήνα. Τηλ. 52-522. Διάρκης παρακαταθήκη φαρμακαποθήκη Γ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΛΟΥ 'Ιωνος 2, 'Αθήνα.

— Βρέ τι έπαθα, καλά μου έλεγε ο ράφτης μου να μου τό ράψω με κλωστή ΚΙΘΑΡΑ.

*Ετοιμος για το μεγάλο κυνηγητό, ο άνθρωπος-μανιτάρι φοράει την περιεργή του στολή...

Ο «άνθρωπος-μανιτάρι»

*Ένα παράξενο άνθρωποκυνηγό στο Τυρόλο

*Ένας παλιός θρύλος ξαναζή κάθε χρόνο, αυτή την εποχή στο μικρό χωριό Μπέρβανγκ, του Αυστριακού Τυρόλου. Καθώς λέει η παράδοση, πριν πολλά χρόνια, ζούσε στην περιοχή αυτή ένας καλός άνθρωπος, που τον καταράστηκε μια κακή μάγισσα. Μόλις τον άκουμπουσε άλλος άνθρωπος, θα μαρμαρωνε στη θέση του και θα γινότανε φυτό. Ο καλός άνθρωπος λοιπόν μίσησε τον κόσμο και άρχισε να τον αποφεύγει, να κρύβεται στα δάση και να ζει μοναχική ζωή. Μετά από χρόνια, ένα παλληκάρι του χωριού, που δεν ήξερε την ιστορία του, τον είδε μια Κυριακή και προσπάθησε να του μιλήσει. Ο καλός άνθρωπος τότε άρχισε να τρέχει, μα το παλληκάρι τον κυνήγησε. Μόλις τον έφτασε και τον άγγιξε ο καλός άνθρωπος μεταμορφώθηκε άμεσα σε μανιτάρι, που τώρα φυτρώνει στα πυκνά δάση της περιοχής. Το παλληκάρι, γυρίζοντας στο σπίτι του, έφερε μαζί του ένα δείγμα από το νέο φυτό που ανέκαλυψε και οι συγχωριανοί του το τίμησαν ιδιαίτερα για το καλό που τους έκανε. Έπειδή δε ο άνθρωπος εκείνος ήταν καλός, τα περισσότερα μανιτάρια είναι καλά και τρώγονται ευχάριστα. Τα λίγα που είναι δηλητηριώδη, έγιναν από την κακία, που απέκτησε ο καλός άνθρωπος στα τελευταία χρόνια της ζωής του.

Αυτά λέει η παράδοση, που μεταδόθηκε από στόμα σε στόμα, από γενεά σε γενεά, μέχρι σήμερα. Οι σημερινοί κάτοικοι του Μπέρβανγκ βέβαια δεν πιστεύουν στα παραμύθια, αλλά εξακολουθούν να σκηνοθετούν κάθε χρόνο, το κυνηγητό του καλού ανθρώπου. Δασκεδάζουν με τον τρόπο τους και η νεολαία του χωριού περιμένει ανυπόμονα να ξεμεράσει η μεγάλη εκείνη μέρα.

Νωρίς το πρωί, μέσα στα χιόνια που σκεπάζουν το χωριό και που κάνουνε τα τριγύρω βουνά να μοιάζουν με νύφες ντυμένες στ' άσπρα, προετοιμάζεται ο καλύτερος σκίερ του χωριού. Μ' ένα τεράστιο ζωγραφισμένο πιθάρι, που σκεπάζει τη μέση, τους ώμους και το κεφάλι του, ένα πλατύγυρο καπέλλο, και μανίκια

που κρέμονται ως την γη, ο σκίερ αυτός δίνει την εικόνα ενός μανιταριού. Φοράει λοιπόν τα σκί του και, την ώριστη ώρα, ξεκινά για άγνωστη κατεύθυνση.

*Ακριβώς ένα τέταρτο μετά, ενώ όλο το χωριό είναι συγκεντρωμένο στην πλατεία, ξεκινούν οι νέοι, ηλικίας από 15—20 ετών, για να τον κυνηγήσουν. Όλοι έχουνε το δικαίωμα να λάβουμε μέρος στον άγώνα αυτόν και συνήθως δεν λείπει κανένας από τους νέους του χωριού. Έτσι ένα πλήθος από 40—50 παιδιά ξεκινάνε με φωνές και γέλια. Όλα τα παιδιά είναι ντυμένα ελαφρά για το πολύωρο κυνηγητό, που θα τα αναγκάσει να χρησιμοποιήσουν όλη τους την αντοχή, την ταχύτητα, την τέχνη, μα και την εξυπνάδα τους.

Στο μεταξύ ο σκίερ έχει να αντιμετωπίσει πολλές δυσκολίες. Ντυμένος όπως είναι, του είναι αρκετά δύσκολο να κινηθεί, να περάσει γρήγορα από την μία πλαγιά στην άλλη. Τον κυνηγάει άλλωστε μια συντροφιά από νέους, που πολλοί απ' αυτούς είναι και οι ίδιοι καλοί σκίερ. Τα αποτυπώματα των σκί του φαίνονται καθαρά στο άπαχτο χιόνι και το μόνο στο οποίο μπορεί να βασιστεί η επιτυχία του είναι η πέτρα και η πανουργία του. Γιατί, περνώντας πολλές φορές από το ίδιο σημείο, μπερδεύει τους διώκτες του.

Κάποτε όμως ένας ή και περισσότεροι από τους νέους βλέπουν από μακριά το παράξενο του σκουλήτι να προχωρή με δυσκολία πάνω στο χιόνι. Με νέες δυνάμεις άρχίζει τότε η καταδίωξη και ό καθένας από τους νέους προσπαθεί να εξασφαλίσει για τον εαυτό του την τιμή να άκουμπήσει πρώτος τον «άνθρωπο μανιτάρι». Γιατί όποιος το καταφέρει, ανακηρύσσεται «Βασιλιάς της ημέρας».

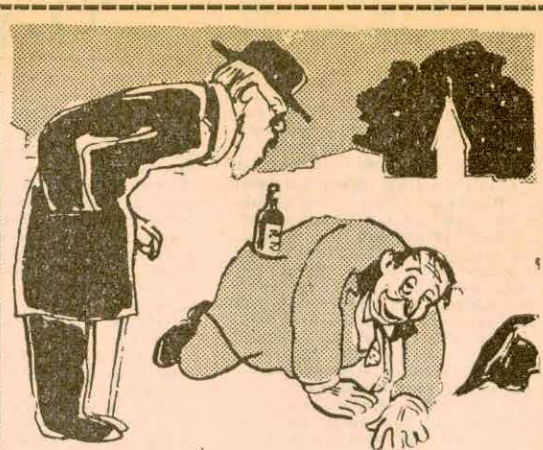
Μα και οι κοπέλλες ενδιαφέρονται πολύ για το αποτέλεσμα του κυνηγητού. Αυτές περιμένουν στο χωριό και, πολλές φορές βγαίνουν και παραέξω, για να δουν ή να μάθουν ποιος είναι νικητής. Το ενδιαφέρον τους αυτό είναι δικαιολογημένο, γιατί ο νικητής μια και είναι «βασιλιάς της ημέρας», θα διαλέξει τη «βασιλισσα» του...

Το βράδυ, μόλις σκοτεινιάσει, όλο το χωριό μαζεύεται στη μεγάλη αίθουσα του πανδοχείου. Όλοι είναι ντυμένοι με τοπικές ενδυμασίες και το κέφι απλώνεται παντού. Ο πρόεδρος στεφανώνει με μια κορώνα —καυμένη από τενεκέδες τυλιγμένους με χρυσόχαρτα— τον «βασιλιά της ημέρας», ενώ όλοι χειροκροτούν, περιλαμπανομένου και του «άνθρωπου-μανιταριού», αν βέβαια αντέχει για χορούς, μετά την πρωινή του ταλαιπωρία. Κατόπιν ο «βασιλιάς», αναγγέλλει ποιά κοπέλλα διάλεξε. Και ή τυχερή «βασιλισσα», μ' ένα χαμόγελο υπερφάνειας και χαράς, δέχεται μια όμοια κορώνα, με την οποία την στέφει ο ίδιος ο βασιλιάς.

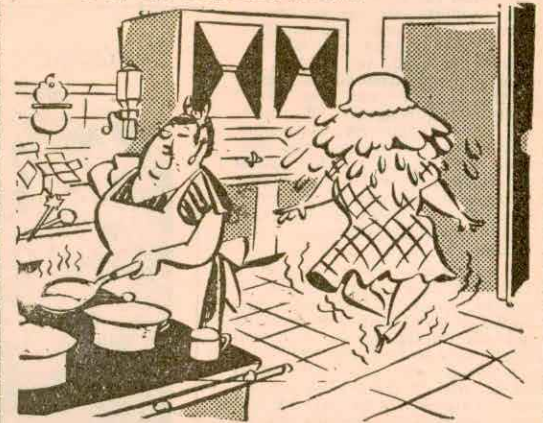
Το εύθυμο γλέντι συνεχίζεται με μεγάλο κέφι μέχρι το πρωί.

Πλήρωσαν πρόστιμο για τις ακούρες

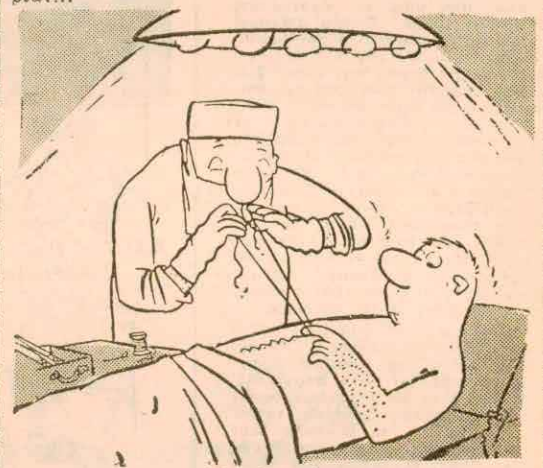
Τρεις κάτοικοι του Ντόναλτσον-βιλ της Λουιζιάνας καταδικάστηκαν σε πρόστιμο, γιατί «έπιασαν και κατείχαν σαύρες μεταξύ όης απογευματινής και όης πρωϊνής ώρας». Πράγματι, ένας παλιός και περίεργος νόμος της Λουιζιάνας προβλέπει και τιμωρεί αυτή την πράξη. Αποδείχθηκε δε στη δική ότι οι κατηγορούμενοι είχαν μαζέψει 600 σαύρες, σκοπεύοντας να τις πουλήσουν στους θαυματούχους για την εξόντωση των θλαδερών εντόμων. «Αν έκαναν τη δουλειά αυτή ημέρα, δεν θα παρέδαιναν το νόμο. Δεν το ήξεραν όμως, και το πλήρωσαν ακριβά!

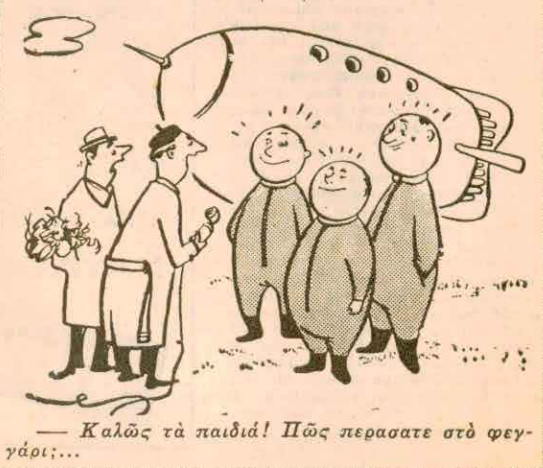
— Χάσατε τίποτα, κύριε;
— Ναι, την ισορροπία μου!...

— Του άρεσε το κυρίον σήμερα ή κρέμα, κυρία!...

Ο κόμπος!...

— Καλώς τα παιδιά! Πώς περασατε στο φεγγάρι!...

Η αλληλογραφία μας

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

*Ο Fanis Costadimas (20 χρόνων), «Villa Mowbray», 12 Mountjoy Rd, Huddersfield, Yorkshire, England, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες στην Ελλάδα, γαλλική ή αγγλική γλώσσα. *Ο Costas Pappas, ο Lakis Hypermatas, ο Erotokritos Prodromou, ο Angelos Papayiakou και ο Theosus Thassidides, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες 17—20 χρόνων. *Η διεύθυνση και των 5 είναι: N.A.A.F.I. R.N. 4418 S. M. E.L.F. 11, T.E.K. Egypt. *Ο Melis Artemidis, θέλει αλληλογραφία με Έλληνες 35—40 χρόνων με σκοπό το γάμο. *Η διεύθυνση του είναι: Rue Ismail Pacha 39, Suez, Egypte. *Ο Georges Pappas, Avenue Prince Ibrahim Station Camp, César, Alexandria, Egypte, ζητεί αλληλογραφία με νέες απ' όλην τον κόσμο και ίδιως της Αιγύπτου, ηλικίας 20—30 χρόνων. *Ο Georges Paizis, S.T. Olympic Light, C/o Olympic Maritime S.A. 31 avenue de l'Opéra Paris I, France, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες της Ελλάδας και του εξωτερικού. *Ο Nicos Kouropakis, S/S Agioi Victores C/o Messrs, N.J. Pateras Sons Ltd, 16 Bevis Marks, London E.C.E. England, θέλει αλληλογραφία με νέες 17—20 χρόνων. *Ο Basile Pigousiotis, P.O. Box 387, Port Said, Egypte, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες από την Ελλάδα. *Ο Vassilis Panayiotidis (36 χρόνων) 44 rue de Thébes, Camp de César Ramleh, Alexandria, Egypte, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλην τον κόσμο με σκοπό τον γάμο. *Ο N. Paracostantinou, 1 Rue Toghrate, Salah-el-Dine, Alexandria, Egypte, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλην τον κόσμο, ηλικίας 17—25 χρόνων. *Ο A. Gricomanos, B. P. 359 Djibouti, French Somaliland ζητεί αλληλογραφία με ανωνύμους του «Θησαυρού». *Ο Takis Stefanopoulos, P.O. Box 725, Addis Ababa, Ethiopia, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες 17—19 χρόνων. *Ο Steve Koola (24 χρόνων), 36 Copeland St. Alexandria, Sydney N.S.W. Australia, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες από την Ελλάδα. *Ο Ανδρέας Μακρίδης, του οποίου το όνομα είναι να παντρευτεί μια Ρωδίτισσα 20—22 χρόνων, ζητεί αλληλογραφία με νέες του ώραιου αυτού ελληνικού ηησιού. *Η διεύθυνση του είναι: Andrew Makrides, Railway Station, Warragul, Victoria, Australia. *Ο Constantinos Pappas (28 χρόνων), 4 Passage Artinoff, Rue Cherif Pacha, Alexandria, Egypte, ζητεί αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό το γάμο.

*Αλληλογραφία με Έλληνες ζητούν και οι κάτωθι Κύπριοι ανωνύμους μας: Νάκης Κωνσταντινίδης και Λάκης Πατερίδης, Παραλίμνι, Αμμόχωστος, Κύπρος. Στέλιος Σαύρου (18 χρόνων), Νίκος Βάσου (17 χρόνων) και Ανδρέας Μιχαήλ (17 χρόνων), όδός Κανάρι 61, Κτήμα Πάφου, Κύπρος. Ανδρέας Σ. Μιχαήλ 15, Νάουσης 7, Πολυκατοικίες, Λευκωσία, Κύπρος. Μιχαήλ Μιχαήλ 15 (22 χρόνων), όδός Αποστόλου Βαρνά-

βα 27, Λευκωσία, Κύπρος. *Ανδρέας Χαραλάμπος, Serdar Street, Limassol, Cyprus. *Αδάμ Κλημεντος (μαθητής 18 χρόνων) και Κύπρος Δημητρίου (μαθητής 18 χρόνων), όδός Μαυρομυχαλή 2, Λευκωσία, Κύπρος. *Μιχαήλ Δημητριάδης (μαθητής 17 χρόνων), Θησέως Νο 48, Λευκωσία, Κύπρος.

*Ο Χριστάκης Θεοχαρίδης, όδός Τρικούνη 33, Λευκωσία Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με μαθητές και μαθήτριες ανωτέρων σχολών. *Ο Αιμίλιος Στεφανόπουλος, Τ.Κ. 144 Αμμόχωστος Κύπρος και ο Ευάγγελος Κυπριανός, όδός Αρσινόης 53, Λευκωσία Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες της Αιγύπτου. *Ο Μιχαήλ Λάκης Θεοδούλου Ταχ, Κιβ. 203, Λεμεσός Κύπρου, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες της Αμερικής ηλικίας 18—20 χρόνων. *Ο Σάββας Κομωρόπουλος, Σπανιολέτος, όδός Περικλέους Νο 5, Λευκωσία Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες της Ελλάδας και της Αιγύπτου. *Ο Ανδρέας Σοφοκλέους και ο Νίκος Ιορδάνου, 10 B.O.D. M.E.L.F. 15 Γενεϊφά (Via Cyprus), ηλικίας και οι δύο 22 χρόνων, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες του εξωτερικού στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Οι κάτωθι στρατιώτες μας που βρίσκονται στην Κορέα, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες: Δημήτριος Μπαλάς και Λεωνίδας Πενέκος (M.A.M.), Δημήτριος Καφίρης και Ηρακλής Γιαννάκης (Διλοχία ένοχλωσης 2ος Λόχος). Δημήτριος Καρβέλας και Δημήτριος Μέγας (Λόχος Δ) (Συν)τος). Δημήτριος Χαράλαμπος, Γεώργιος Ανδρεϊνίτης και Ανδρέας Σίωρος (M.A.M.), Γεώργιος Αθανασούλας, Γεώργιος Παπαγιαννάκης, Αύγουστος Ιατρού, Νικόλαος Κράλης και Χριστόφορος Ντίκας (Συνεργείο). Μιλτιάδης Θεοδωρού και Κούλης Θεοδωρού (M.A.M.), Νικόλαος Στάππας, Δημήτριος Σαραντινός, Βασίλειος Μπαρδής, Τιμοθέων Βασιλάκης, Πέτρος Μαλλιάλης, Βασίλειος Σιούρτος, Παντελής Αθανασόπουλος, Λάμπρος Φλώρος, Μαρκανδός Γαγκάδης, Ανδρέας Μπουλουμπάσης και Επαμεινώνδας Κολοκυθός (Λόχος Στρατηγείου). Χρήστος Λαμπρόπουλος, Αριστοτέλης Σουλγιέρης, Ιωάννης Λιάννης, Κωντίνος Αραβαντινός, Δημήτριος Μενακώστας, Λεωνίδας Τσιρώνης, Θεόφιλος Παντελίδης, Κωντίνος Βαττής, Κωντίνος Κασσανίας, Γρηγόριος Πασιαλής, Ηλίας Κατωκάλης, Παντελής Δοκόπουλος, Δημήτριος Πολυζωίδης, Ανδρέας Κοντολέων, Χρήστος Μάμαλης και Κωντίνος Ξηροκώστας. *Η διεύθυνση όλων των ανωτέρω είναι: Greek Exped. Forces, C.A.P.O. 5800, Μερίμνη Β.Σ.Τ. 902.

Οι κάτωθι στρατιώτες μας ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες: Αιμ. Σαραντοπούλου, Κ.Ε.Ν., Κορίνθου, Σ.Α.Μ., Σ.Τ.Γ. 909. Γεωργ. Ρέππας, Αθαν. Σταθακόπουλος, Κ.Ε.Δ.Τ.Ο.Δ., 2ος Λόχος Μπ(χ)σας, Β.Σ.Τ. 902. Ρόμπης, Κ.Ε.Β.Ο.Π., 100 Α.Τ. Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Κωντίνος Παπασταματίου, Δημήτριος Καμπόλης και Χαράλαμπος Πορτοκαλής, 548 Τ.Π., Λόχος Δ)σας, Σ.Τ.Γ. 911Α. Βύρων Ορλεντίδης, Α.Υ.Β., ΙΧ Μερ(χ)ίας, Σ.Τ.Γ. 913. Σάκης Πράτσικας, Μ. Δημητριάδης, Ανθούλης Γαρουφαλιάς και Κλεομένης Διαβολάκης, 934 Κ.Δ.Σ., Β.Σ.Τ. 904. Παναγιώτης Μοσχολίτης, Βασίλειος Σμυρόγλου, Νικόλαος Λουτζής, Χρήστος Λιάσης, Θεοφάνης Λιούνης και Παντελής Αλεβιζάκος, Μοίρα Κ.Τ.Ε.Σ., 4ος Σμήνος, Σ.Τ.Α.

(123 Π.Τ.Ε.), Τ.Γ.Α. 1010, Ιωάννης Δημητρίου, Ανδρέας Μωκιάτος και Μιχαήλ Μαρίνος, Ε.Σ.Ε., 11ου Σ.Τ.Ι., Β.Σ.Τ. 903. Αλέξανδρος Κουρμπέτης, Δημήτριος Χρυσούλης και Μπάμπης Αυγερινίδης, Κ.Ε.Ν.Π., 8ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 925. Νικ. Τζαλαχάνης, Θωμάς Κωσταρόπουλος, Χρήστος Αθανασιάδης, Νικ. Ζουμπελούλης, Παν. Σωτηρόπουλος και Νικ. Ραυτόπουλος, 783 Σ.Ε., Β.Σ.Τ. 904. Τόμης Γεωργόπουλος, Σ.Π.)Χ., 9ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Νικ. Κιούσης και Μύρων Σιδεωνάκης, Α.Υ.Β., ΙΧ Μερ(χ)ίας, Σ.Τ.Γ. 913. Σπυρίδων Ζοντάς, 172 Σ.Α.Α. Πυρ(χ)ού, 111 Μοίρα, Β.Σ.Τ. 902. Δημήτριος Ιωάννου και Δημήτριος Θεοχαρόπουλος, Κ.Ε.Ν.Κ., 10ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909Δ. Κων. Τίνος Αδαμόπουλος και Εμμανουήλ Χριστοφίδης, Κ.Ε.Ν.Κ., 10ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 909Δ. Σπύρος Γιαννόπουλος, 172 Σ.Α.)Α.Π., Β.Σ.Τ. 902. Γεώργιος Σταμέλης, Κ.Ε.Ε.Μ., Σ.Μ., Β.Σ.Τ. 902. Γεώργιος Σαουλίδης και Πρόδρομος Σαρακοσιτίδης, Κ.Ε.Δ.)Τ.Ο.Α.Ο., 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902.

Βασίλειος Γεωργιάδης και Γεώργιος Παναγιωτόπουλος, Κ.Ε.Ν.Κ., 11ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. Ξενοφών Καφέτης, 397 Σ.Κ.Α., 1η Δ)σας, Β.Σ.Τ. 903. Λάμπρος Δημόπουλος, 393 Σ.Α., 1η Ίλη, Β.Σ.Τ. 903. Νικόλαος Μεταξάς, 393 Σ.Α., 2α Ίλη, Β.Σ.Τ. 903. Γεώργιος Καφάκης, 548 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 911Α. Ζάχος Αρματάκης, 397 Σ.Κ.Α., 1η Ίλη, Β.Σ.Τ. 903. Μιχαήλ Σίμος, Κων(ν)ος Μαστροθανάσης, Μιχαήλ Ζητούσινης, Νικόλαος Μάλλιανης, Εμμ. Παπαδημητρίου, Σταμάτιος Χατζηδάκης και Γεώργιος Μαργαρίτης, 724 Τ.Π., 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 904. Νικόλαος Λυμπεράκος, 391 Α)Τ Μοιάς, Β.Σ.Τ. 903. Βασίλειος Ταστούχας, 393 Σ. Αρμάτων, 11 Ίλη, Β.Σ.Τ. 903. Ταξιάρχης Ζιόγκος, 521 Τ.Π., 2ος Λόχος Σ.Τ.Γ. 913Α. Γρηγόριος Βαμβακάς, 548 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 911Α. Ξενοφών Πλούταρχος, Σωκράτης Αργοντιδής, Τάκης Βαρώνης, Γεώργιος Ευσταθίου, Παύλος Νομικός και Ιωάννης Αγαπητός, Μ. Έπιτελείον 124 Π.Β.Ε., Σ.Τ.Γ. 925. Ιωάννης Σπορίχης, 164 Μοίρα, Μ.Π., Β.Σ.Τ. 901. Συμεών Μωλωνάς 164 Μοίρα Μ.Μ.Π., Γ' Πυ-

ροβολαρχία, Β.Σ.Τ. 901. Κυριακής Μαντέρης, 163 Μ.Μ.Π., Πυροβολαρχία Δ)σας, Β.Σ.Τ. 901. Γρηγόριος Χαριτάκης, 158 Μ.Μ.Π., Γ' Πυρ(χ)ία, Β.Σ.Τ. 903. Ιορδάνης Κασσάκης, Πυρ(χ)ία Δ)σας, Β.Σ.Τ. 901. Θεόδωρος Δημητριάδης, 163 Μ.Μ.Π., Β.Σ.Τ. 901. Αντώνιος Αλβανός και Χαράλαμπος Σαρδέλης, 164 Μ.Π. Β.Σ.Τ. 901. Θ. Γεωργιάδης, 164 Μ.Μ.Π., Γ' Πυρ(χ)ία, Β.Σ.Τ. 901. Ήλίας Μητολιδής, 164 Μ.Μ.Π., Α' Πυρ(χ)ία, Β.Σ.Τ. 901. Ζαχαρίας Νιάζας, Δ)Δ 3ον Σ.Π. (Ρίμνι), Σ.Τ.Γ. 912 Α. Νικόλαος Ζορμπάς, Παναγιώτης Δουζίνας και Σπυρίδων Διαλέλης, 724 Τ.Μ., 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 904. Αθανάσιος Ρουμελιώτης, Γεώργιος Ιατρού και Σταμάτιος Αργυρούδης, 393 Σ. Αρμάτων, 3η Ίλη, Β.Σ.Τ. 903. Γεώργιος Παρασκευάς και Δημ. Κωνσταντινιόπουλος, 1975 Μοιάς, Κ.Ε.Ν.Τ. 902. Νικόλαος Τολάνης, Κ.Ε.Ν.Τ. Πατρών, 8ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 925. Αντώνιος Σαμαράς, Π. Γεωργασκευόπουλος και Θωμάς Σαράνης, 164 Μ.Μ.Π., Γ' Πυρ(χ)ία, Β.Σ.Τ. 901. Τάκης Πεταλάς, 88 Σ.Δ.)Α. Στρατηγείου, Σ.Τ.Γ. 922. Μάκης Μπουράς, Ιωάννης Καραθανάσης, Κωνσ. Φηγογιάννης, Παναγιώτης Ξουλής, Δημόσθένης Κυριακίδης, Ηλίας Πετρεάς, Σωτήριος Τασδής, Γεώργιος Καραγιάννης, Ηλίας Πασάς, Μιλτιάδης Μιχαλόπουλος, Χαράλαμπος Σιδερόπουλος και Νικόλαος Πενέσης, η διεύθυνση όλων είναι: 489 Τ.Δ., Λόχος Δ)σας, Β.Σ.Τ. 901. Απόστολος Κασάμπαλης, 88 Σ.Δ.)Α. Σ.Τ.Γ. 922. Μιχαήλ Χόχλης, Νικόλαος Σταθάκης και Παν. Σαδδάκης, 393 Σ. Αρμάτων, 3η Ίλη, Β.Σ.Τ. 903. Αναστ. Σουλίας, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, Πτέρες, Σ.Τ.Γ. 909. Δημήτριος Φλόκας, Θεοδ. Παπακωνσταντίνου, Αναστ. Πρωτοπαπαδάκης και Θεόδωρος Γουλιάδης, 172 Σ.Α.)Α.Π., 1 Μοίρα, Β.Σ.Τ. 902. Χρυσόστομος Δημητριάδης, Ε.Τ.Α.) Κ.Ε.Υ.Π., Β.Σ.Τ. 902. Λάκης Κόδρας, 724 Τ.Μ., 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 904. Δημήτριος Ρούτης, Κ.Ε.Ν.Κ., 7ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. Ευσταθίου Θεοδωρόπουλος, Χαράλαμπος Παναγιώπουλος και Σωτήριος Αδαμόπουλος, 206 Τ. Πρ)ψως, Σ.Τ.Γ. 914.

ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΤΗΛΕΟΡΑΣΕΩΣ

Τελειοποιούμενη συνεχώς, η τηλεόραση παρουσίασε τελευταίως στους «Απεριανούς» μια νέα έκπληξη. Την σύγχρονη λήψη ενός διπλού προγράμματος, που επιτρέπει στους αμειβομένους να παρακολουθούν συγχρόνως πάνω στο ίδιο κανάλι κληρώνα ένα διαφορετικό πρόγραμμα της άρεσκείας τους, όπως π. χ. την αμαρτωδιστή ενός ποδοσφαιρικού αγώνος (για τον κέρσο) και μια επίδειξη μόδας (για την κυρία). Ο διαχωρισμός γίνεται χωρίς στα ειδικά γυαλιά που φορεί ό καθένας από τους θεατές.

ΟΙ ΖΕΥΖΕΚΙΕΣ Της Ρενέ

‘Αβάν κι’ άπρέ

Προχθές η Ρενέ εκεί που περίμενε τον Λάκη, τον καινούργιο γκόμενο, τράκαρε τον παλιό, τον ζηλιάρη, τον σερέτη τον Μίμη, που τού έψιψε το ψάρι στα χείλη.
— Μου επιτρέπεις, Ρενέ, να σου μιλήσω; την ρώτησε με τρυφερότητα.
— Μά πώς τολμάς;
— Τολμώ... και δεν τολμώ. ‘Αλλά ήθελα να σου πω κάτι...
— Κέλ κιλό!... Μά, βέβαια, από έναν πούδερνε την φιλενάδα του όλα μπορεί να τα περιμένει...
— Είσαι σκληρόκαρδη, Ρενέ. Μου θυμίζεις περασμένα λάθη μου.
— Δεν είσαι στα καλά σου!... Τί θές να πής;
— Θέλω να πω ότι αν περνάς καλά με τον καινούργιο φίλο σου τον Λάκη, θα το χρωστάς σ’ έμένα και στα φερσίματα μου, γιατί με το ξύλο που σου δίνω σ’ ανάγκασα να βρής άλλο γκόμενο, διαφορετικά θα ξακολουθούσες να περνάς μαζί μου ακόμα την ίδια μαύρη ζωή.

— ‘Αλήθεια άπ’ αυτή την πλευρά, μου ήσουν σεβδιάμιτλ.
— Βλέπεις λοιπόν που τ’ όμολογείς πως σου κάνα μια μεγάλη εκδούλευση; Γι’ αυτό πρέπει να μου κάνης περιποιήσεις.
— Πιθανόν, αλλά ξέρεις ότι δεν θέλω να σε βλέπω. Γι’ αυτό το καλύτερο πόχεις να κάνης είναι να μ’ άφης ησυχία.
— Άκουσε, Ρενέ, ήμουν ζηλιάρης, σ’ έδερνα. Λυπούμαι πολύ και...
— Νά μην λυπάσαι...
— Όταν το ξύλο που σου δίνω σ’ άξιζει; Μήπως μ’ άπατούσες;
— Όχι!

— Τότε μια σοβαρή πρόταση πούθελα να σου κάνω, είναι περιττή άφου δεν μ’ άπατούσες.
— Υπόθεσε για μια στιγμή πως σ’ άπατούσα, φώναζε γκιτσίμενη η Ρενέ.
— Δεν άρκει αυτό, θέλω ντοκουμέντα.
— Ο λόγος μου δεν σ’ άρκει; Σ’ όρκιζομαι!
— Και με ποιόν άν επιτρέπεται;
— Με το Λάκη. Και τώρα πές μου την σοβαρή πρότασή σου.

— Άκουσε, λοιπόν άφου μ’ άπατούσες με τον Λάκη, το ξύλο που σου δίνω δεν ξεπλένει την ρετινιά άπ’ το κουτέλιό μου. Χρειάζεται κάτι πιο σοβαρό, γιατί σκέψου, τότε που τα φιλά σου άνηκανε όλα σ’ έμένα εσύ έδινες κι’ άλλο. Λοιπόν τώρα θέλω να μου ραμπουρσάρης εκείνα, όλα πούδινες στο Λάκη.

— Και δε μου λες μήπως με πήρες για καμιά σουρνταν μπουρνταν; Τώρα πια άρραβωνιάστηκα όφισιελμάν!
— Πρόσεξε, Ρενέ, θα το πω στο Λάκη ότι μ’ άπατούσες κι’ αυτό βέβαια δεν θα τον ένθουσιάση, της είπε απειλητικά ο Μίμης.
— Μίμη! πούρ λ’ άμούρ ντέ Ντιέ! ξεφώνισε άπελπισμένη η Ρενέ. Μην το κάνης αυτό ζέ βους άν πρί!
— Τότε δέξου την προτάσιόνα μου. Λοιπόν πότε θα σε δώ;
— Άχ μπερμπάντη, κακούργε!... φώναξε έξω φρενών η Ρενέ.

Και σε λίγο ίστέρι-ίστεριζ μουμουρίσει: — Έλα άπόμε άπρέ - σουπέ, γιατί τώρα άβάν - σουπέ περιμένω τον Λάκη!

ΣΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— Και τώρα... δεν θα σε στενεύη το καπέλλο!...

ΤΥΦΛΟΜΥΓΓΑ

— ‘Η δεσποινίς Εὐθαλία!...

— Βοήθεια! Τρέξε γρήγορα και τον κρατάω!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

‘Αν τα μάτια σας είναι κουρασμένα κι’ ερεθισμένα, το βράδυ να τα πλένετε επί 2-3 λεπτά με τριανταφυλλόνη ή με χλιαρό αλάτωναρο, στο οποίο έχετε προσέθεσι 2-3 σταγόνες κόνιακ.

Το κοκκίνισμα των ματιών από τα κλάματα χάνεται γρήγορα, με μία κομπρέσα με ζεστό τσάι.

Γενικά, όταν πλένετε τα μάτια σας, το ύγρο που χρησιμοποιείτε πρέπει να είναι χλιαρό ή ζεστό - ποτέ κρύο.

Αποφεύγετε το διάβασμα στο κρεβάτι και το κάπνισμα. Έπισης αποφεύγετε τα έντονα και γυμνά φώτα, που δημιουργούν ζώνες σκιάς. Το περσάμα άπ’ το δυνατό φως στο μισοσκόταδο, και αντίθετως, κουράζει τα μάτια.

Συνταγή για τις φακίδες

Μια καλή συνταγή για τις φακίδες είναι η εξής:

Βόραξ	10 γραμ.
Σοοπιμύ	0,50 »
Άλκοολ λεβάντας	30 »
Νερό	120 »

Για τις κοκκινάδες που άφινουν τα τσιμπήματα των έντομων:

Ελαιόλαδο	20 γραμ.
Όγκινς στυράς	25 »
Μπώμ ντό Περού	5 »

Πώς ώριμάζουν τα σπυριά

Τα σπυριά ώριμάζουν κι’ άνοιγουν εύκολα μ’ αυτό το ύγρο:

Βάμμα άρνικας	)
Βάμμα ιωδίου	) σε ίσες ποσότητες.
Άλκοολ καμφρέ	)

‘Εξ άλλου, έχει άποδοχίση όφέλιμο για την άκμή (σπυράκια της νεότητας) το εξής μίγμα:

Άφέψημα ριζών σαπωνάριας	200 γραμ.
Κολώνια	30 σταγόνες
Άμμωνία	30 »

‘Όταν σκιάζουν τα χέρια

‘Αν σκιάζουν τα χέρια σας άπ’ το κρύο, να τ’ άλειφετε δυο φορές την ήμερα με το ύγρο αυτό:

Υδωρ μαρουλιού	200 γραμ.
Βάμμα Περού	15 »
Γλυκερίνη	50 »
Σαλιςολάτ ντέ σόντ	4 »

Για να νάναι τα χέρια σας πάντα άσπρα και μαλακά, πλένετε τα καλά κάθε βράδυ, πριν πέσετε να κοιμηθήτε, άλειφετε τα ύστερα με ζουμί λεμονιού, κι’ άφου το άπορροφήσουν κανέτε τους μια έλαφρά επάλειψη με λίγο φρέσκο βούτυρο. Είναι μια μέθοδος άπλη, φτηνή και πολύ άποτελεσματική. Για χέρια λιπαρά θα μεταχειριρθήτε λιγώτερο βούτυρο και για ξηρά πιο πολύ.

Μια εξαιρετική κρέμα

Μια ύπεροχη κρέμα για τα χέρια άποτελείται άπ’ τα εξής συστατικά:

Άμύδαλα	1.000 γραμ.
Φλωρεντινή ίρις	100 »
Κολώνια	30 σταγόνες
Ριζάλευρο	250 γραμ.
Λευκό σαπούνι	100 »

Τ’ άνακατεύετε και τα τρίβετε καλά, για να γίνουν όλα σκόνη. ‘Υστερα προσθέτετε 100 γραμμάρια βαζελίνη. ‘Ανακατεύετε και πάλι καλά, κι’ η κρέμα σας είναι έτοιμη.

Πώς καθαρίζονται τα έπιχρυσά αντικείμενα

Για να καθαρίσετε τα διάφορα έπιχρυσά αντικείμενα (κολλίε, κομφοτεχνήματα, κλπ.), τα τρίβετε με μια μαλακή βούρτσα, βουτηγμένη σ’ ένα ύγρο που έχετε παρασκευάσει κατά τον εξής τρόπο: ‘Ανακατεύετε, μ’ αυτή τη σειρά, 40 γραμμάρια ποτάσσα, 20 γραμμάρια οινόπνευμα, 5 γραμμάρια θεικόν όξύ, 5 γραμμάρια νιτρικόν όξύ και 15 γραμμάρια υδροχλωρικόν όξύ. ‘Αφού τρίψετε το αντικείμενο με τη βούρτσα, το ξεπλένετε ύστερα με άφθονο νερό και το άκουρίζετε μ’ ένα μαλακό πανί.

‘Η ασφάλεια του ηλεκτρικού

Κάθε κι ασφάλεια του ηλεκτρικού. Και θέλετε να εξακρίώσετε αν αυτό όφείλεται σε κάποια ένωσι ή σε ύπερφότωση της εγκαταστάσεως του σπιτιού σας. Βιδώνετε λοιπόν στη θέση της καμμένης ασφάλειας μια λάμπα των 25 κηρίων, με ντουβύ βιδού. ‘Αν φέγγη πολύ άδύνατα, σημαίνει πως είναι ύπερφορτωμένη η γραμμή. ‘Αν έχη δυνατή λάμψη, ύπάρχει κάποια ένωσις, που πρέπει να φάξετε να τη βρήτε.

Ο ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΣ ΠΑΙΖΕΙ ΜΟΥΣΙΚΗ

Με την προσέγγισι του χεριού ή την περιστροφή ενός τροχού

ΑΝ ώρισμένοι σύγχρονοι του Μπετόβεν, με συντηρητικές αντίληψεις, χαρακτήρισαν ως «επαναστατική» τη μουσική του, τί θα έπρεπε άραγε να πούμε για τα ηλεκτρικά μουσικά όργανα, το δημιούργημα αυτό της τεχνικής πρόδου της εποχής μας;

‘Από πολλά χρόνια τώρα, γίνονται προσπάθειες για να κατασκευασθούν τέτοια όργανα, ικανά να παράγουν ήχους έντελώς καινούργιους για τη σύγχρονη μουσική. Κι’ επιτέλους, πραγματοποιήθηκε αυτή η επιδίωξι.

‘Όταν μιλούμε εδώ για ηλεκτρικά μουσικά όργανα, έννοούμε εκείνα που παράγουν με ηλεκτρισμό ρεύσι έξ άρχης τους διάφορους μουσικούς ήχους. Δεν συμπεριλαμβάνεται λοιπόν σ’ αυτά το ραδιογραμμόφωνο, έφάσον δεν κάνει άλλο παρά ν’ αναπαράγη τους ήχους, που παρήγαγε άρχικά ένας μουσικός με συντηρητικά όργανα και που άποτυπώθηκαν σ’ ένα δίσκο.

Τα πρώτα και άτελη ραδιόφωνα... μούγκριζαν και όυρλιάζαν, άπό την επίδρασι των ηλεκτρικών ρευμάτων. Αλλά λοιπόν τα όυρλιάσματα και τα μούγκρητά τιδάσσευσαν κι’ έκμεταλλεύθηκαν κατά διάφορους τρόπους οι έφευρετάι των ηλεκτρικών μουσικών όργάνων, μεταβάλλοντάς τα σε άρμονικούς ήχους!

Το πρώτο όργανο αυτού του είδους κατασκευάσθηκε άπ’ το Γάλλο καθηγητή Λεόν Τερεμέν, με τη βοήθεια του Μάρτιν Τάουμπμαν, που δίνει τακτικά ρεσιτάλ μ’ αυτό. ‘Ονομάσθηκε «‘Ελεκτρόντ» κι’ έχει το σχήμα ενός τετραγώνου κιβωτίου, που περιέχει ηλεκτρικές λυχνίες και κυκλώματα. Μία κατακόρυφη μεταλλική ράβδος προεξέχει άπ’ την κορυφή του. Κι’ ένα σύρμα το συνδέει μ’ ένα μεγάφωνο.

‘Αν πλησιάση ένα ανθρώπινο χέρι στη μεταλλική ράβδο, παράγεται ένας ήχος, που ποικίλλει ανάλογα με την άπόστασι του χεριού άπ’ τη ράβδο. ‘Όταν λοιπόν εξασκηθή κανείς κι’ άποκτήση επιδεξιότητα, μπορεί να παίξη όποιοδήποτε μουσικό κομμάτι, πλησιάζοντας κι’ άπομακρύνοντας άπ’ το χέρι του στη ράβδο.

‘Όστόσο, το «‘Ελεκτρόντ» έχει ώρισμένα μειονεκτήματα: ‘Απαιτεί δηλαδή ειδική εξάσκηση και μπορεί να παραγάγη μόνον ένα ήχο, μια νότα κάθε φορά.

Οι προσπάθειες των περισσοτέρων έφευρετών στράφηκαν προς την αντικατάστασι του κλασσικού «άρμονιού» ή «έκκλησιαστικού όργάνου» με μια ηλεκτρονική συσκευή. ‘Ετσι, σήμερα ύπάρχουν τρεις μέθοδοι για την παραγωγή ήχων με ηλεκτρικά μέσα.

Στην πρώτη, ένας σιδερένιος τροχός ειδικού σχήματος περιστρέφεται κοντά σ’ ένα μαγνήτη, πάνω στον όποιο είναι τυλιγμένο ένα λεπτό σύρμα. ‘Η κίνησις του τροχού προκαλεί μαγνητικές διακυμάνσεις, άπ’ τις όποιες παράγονται άσθενή ηλεκτρικά ρεύματα στις σπείρες του σύρματος. ‘Αν τώρα η περιφέρεια του τροχού έχη σχήμα κυματοειδούς γραμμής, το παραγόμενο ηλεκτρικό ρεύμα είναι κι’ αυτό κυματοειδές, σαν τα ήχητικά κύματα. Περνώνας άπό ηλεκτρονικές λυχνίες, το ρεύμα αυτό ένισχύεται, για να φθάση κατόπιν σ’ ένα μεγάφωνο και να μεταδληθή σε ήχο.

Στη δεύτερη μέθοδο, το κυματοειδές ηλεκτρικό ρεύμα παράγεται με την περιστροφική κίνησι μιας συσκευής άνάλογης με τους κοινούς μεταδλητούς συμπυκνωτάς των ραδιοφώνων (αυτούς δηλαδή που χρησιμοποιούν για να παίρουν το ραδιόφωνο τους διάφορους στα-

θμούς). Και σ’ αυτήν επίσης την περίπτωση, το ρεύμα περνάει άπό ένα ένισχυτή και καταλήγει στο μεγάφωνο.

Τέλος, μπορεί να χρησιμοποιηθή γι’ αυτό το σκοπό και το «φωτοηλεκτρικόν κύτταρον», το άλλως λεγόμενον «ηλεκτρικό μάτι». Μία φωτεινή δέσμη περνάει μέσα άπ’ τις σχισμές ενός τροχού, πέφτει πάνω στο «κύτταρο» και μεταβάλλεται σε ηλεκτρικό ρεύμα. ‘Αν τώρα ο τροχός περιστρέφεται γρήγορα, το ρεύμα έχει κυματοειδή μορφή, και μπορεί να μεταδληθή άπό ένα μεγάφωνο σε μουσικές νότες.

‘Απ’ τις τρεις αυτές μεθόδους, εφαρμόζονται οι δυο πρώτες στα νέα ηλεκτρικά όργανα, που μοιάζουν εξωτερικώς σαν άρμόνια κι’ είναι κατάλληλα για μικρές αίθουσες συναυλιών, καθώς και για εκκλησίες και σπιτία.

Εξ άλλου, έχει έπινοηθή κι’ ένα όργανο με τρεις «όκταδες», που λειτουργεί μ’ ένα σύστημα άνάλογο με το «‘Ελεκτρόντ», μπορεί δέ να τοποθετηθή κοντά σ’ ένα πιάνο και να παίζεται άπ’ τον πιανίστα με το άριστερό χέρι.

‘Ολ’ αυτά τα ηλεκτρικά όργανα μπορούν ν’ άποδώσουν ήχους με την πιο διαφορετική «χροιά». (‘Η χροιά είναι η ιδιότης εκείνη που ξεχωρίζει δυο όμοιους ήχους, άλλ’ άπό διαφορετικά όργανα, π. χ. άπό πιάνο και βιολί).

Πραγματικά, με τον κατάλληλο χειρισμό τους, νομίζει κανείς πως άκούει βιολί ή πιάνο ή φλάουτο ή σαξόφωνο κ.ο.κ.

Τα ηλεκτρικά όργανα έχουν γίνει πια έπισημως δεκτά άκόμη και στους συντηρητικούς κύκλους της μουσικής.

Μάλιστα, ένας άπό τους διασημότερους μουσικούς της εποχής μας μίλησε τελευταίως μ’ ένθουσιασμό γι’ αυτά:

«Μπορεί ν’ άποδώσουν — έπτε — τη μεγαλύτερη ποικιλία ήχων, άπ’ το άσπώτερο «πιανίσσιμο» έως ένα «φορτίσιμο» ικανό να γεμίση το μεγαλύτερο κτίριο. Είναι άναμφισβήτητα μια άξιοσημείωτη, αλλά και πρακτική έφεύρεσι».

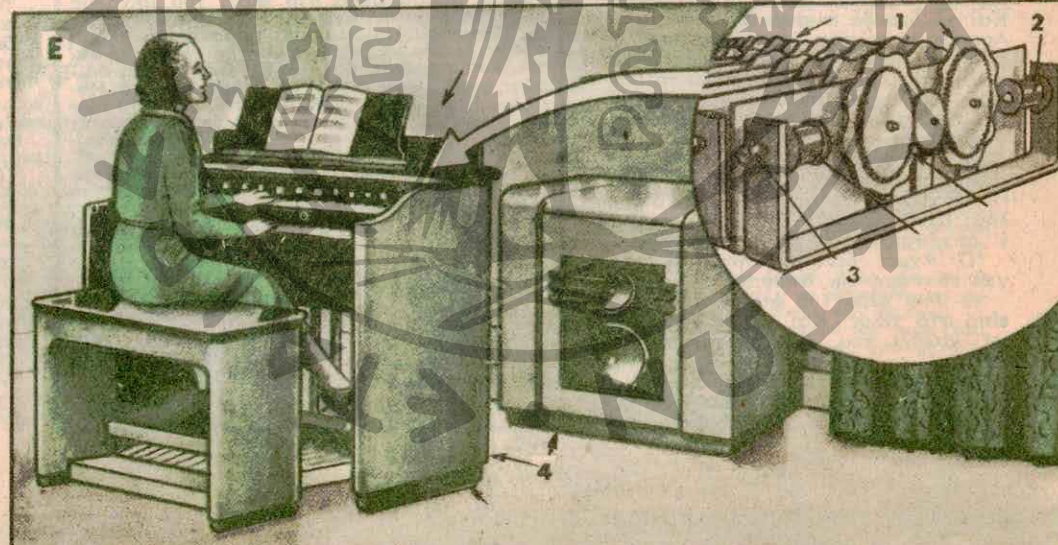
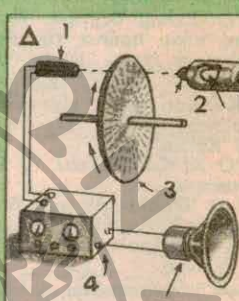
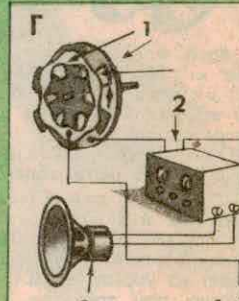
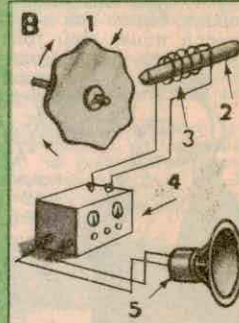
‘Όστόσο, δεν έχουν έπινοηθή ηλεκτρικά όργανα κατάλληλα για ν’ άποδίδουν μια σύνθεσι γραμμένη άπ’ το συνθέτη της, όχι πια με τις συντηρημένες νότες στο πεντάγραμμο, αλλά πάνω σ’ ένα είδος φίλμ. Αυτό επιδιώκουν τώρα να επιτύχουν διάφοροι έφευρετές.

‘Όταν άκούμε μια μεγάλη όρχήστρα άπό έκατό όργανα, τ’ αυτό μας δέχεται κάθε στιγμή ένα σύνθετο κύμα άπ’ όλους μαζί τους ήχους, συνδυασμένους σ’ ένα ενιαίο σύνολο.

‘Αν μπορούσε λοιπόν να «γραφή» σ’ ένα φίλμ ένας τέτοιος πολύπλοκος ήχος και ν’ άποδοθή ύστερα άπό ένα «μαγικό μάτι» κι’ ένα μεγάφωνο, θα δοκιμάσαμε τότε την έντύπωσι πως άκούμε ολόκληρη όρχήστρα.

Μ’ αυτό το σύστημα θα μπορούσε να γραφή ταχύτατα μια συμφωνία και να δημιουργηθούν αληθινά καινούργια και πρωτότυποι συνδυασμοί μουσικών ήχων.

‘Όταν πραγματοποιηθή πια κι’ αυτή η επιδίωξι, θ’ άποτελέση τη σπουδαιότερη συμβολή του ηλεκτρισμού στην ύψηλη τέχνη της μουσικής. Κι’ οι μεγάλοι συνθέτες του μέλλοντος θα πρέπει να ναι συγχρόνως... και ηλεκτρολόγοι, για ν’ άνατρεφώνται στην άποστολή τους!

Α: Το «‘Ελεκτρόντ» του καθηγητού Τερεμέν. Β: ‘Η πρώτη μέθοδος ηλεκτρικής παραγωγής ήχων. 1) Περιστρεφόμενος τροχός. 2) Μαγνήτης. 3) Σύρμα. 4) ‘Ενισχυτής. 5) Μεγάφωνο. Γ: Δεύτερη μέθοδος. 1) Περιστρεφόμενη συσκευή. 2) ‘Ενισχυτής. 3) Μεγάφωνο. 4) ‘Ηλεκτρικό ρεύμα 200 βόλτ. Δ: Τρίτη μέθοδος. 1) Φωτοηλεκτρικό κύτταρο. 2) Λάμπα. 3) Περιστρεφόμενος δίσκος με σχισμές. 4) ‘Ενισχυτής. 5) Μεγάφωνο. Ε: ‘Ηλεκτρικό όργανο, που περιέχει 91 «ήχητικούς τροχούς». 1) Τροχός. 2) Σύρμα. 3) Μαγνήτης. 4) Συσκευή με ηλεκτρονικές λυχνίες και μεγάφωνα.

Η ΟΞΗΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

λαφρού ντραπαρισματος σ' ένα κορσάζ και ούτω καθ' εξής.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΟΙΑΖΕΤΕ ΜΕ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ...

Μη διατάξετε να χρησιμοποιήτε λουλούδια για στολισμό. Όχι μόνο στο κορσάζ, αλλά και στα μαλλιά, μιλώντας για τα λουλούδια από πλαστική ύλη, αλλά για τα καμωμένα από ύφασμα.

Ενα χαριτωμένο τριανταφυλλάκι θάνα σήμερα το σκουλαρίκι σας, από ένα σε κάθε αυτί, φυσικά. Μια γιρλάντα από μαργαρίτες θα στολίσει το λαιμό σας, μ' ένα πλούσιο μπροστά μοτίβο.

Οι μενεξέδες, οι καμπανούλες, οι πανσέδες, τα κημ με λησμονεύ, οι πετούνιες μαζί με φύλλα κάθε είδους, μας προσφέρουν τις πολύτιμες υπηρεσίες τους.

ΤΟΥΝΙΚ

Είναι εμπνευσμένες από τις ελληνικές χλαμύδες με τις πλούσιες πτυχές. Για να πετύχει μία τουνίκ, πρέπει το ύφασμα να είναι βαρύ, αλλά συγχρόνως και πολύ σούπλ. Πολύ κατάλληλο είναι το σατέν. Η τουνίκ, όπως ήταν έπομένο, καθήγησε τους φορτωμένους ώμους. Αφίνονται ελεύθεροι για να πέφτουν με χάρι και φυσικότητα οι πτυχές, που είναι στερεωμένες σ' αυτούς. Δεν πρέπει όμως να ξεχνούμε ότι η τουνίκ δεν δέχεται οικονομία στο ύφασμα, γιατί όσο πιο πολλές ελνε οι πτυχές, τόσο είναι ωραιότερη. Και κάτι άλλο ακόμη: Η τουνίκ θέλει ανάστημα.

ΟΧΙ ΠΙΑ ΖΩΝΕΣ

Ζώνες και άγκραφες δεν βλέπουμε πιά. Η εφαρμογή στην τάλια τις έχει καταργήσει. Αυτό όμως δεν θα πη ότι τα φορέματα είναι στενά. Κάθε άλλο. Εφαρμόζουν, κολλούν πάνω στην τάλια κι' από εκεί και κάτω φαρδύνουν, είτε με λόμες, είτε με σούρες, είτε με πλισέ. Ίδιως τα βραδυνά έχουν ένα φάρδος που πλησιάζει σχεδόν το στρουγγυλό. Έπειτα όμως η μόδα είναι γεμάτη αντιθέσεις, έχουμε και τουαλέτες μουσουλινένες που δεν «μαρκάρουν» διόλου την τάλια. Δύο «μπια» σταυρωτά, κάτω από το στήθος, που έκκλινονται πίσω συγκρατούν όλο το κορσάζ.

ΜΕΤΑΛΛΙΚΗ ΜΑΡΤΕΓΚΑΛ

Σε πολλά επανωφόρια σπόρ, που έχουν κλασική γραμμή, βλέπουμε

ΤΑΓΙΕΡ ΚΑΙ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

ΚΑΘΕ εποχή μας κάνει να επιθυμούμε κάτι καινούργιο και αυτό συμβαίνει ιδιαίτερος την Άνοιξη, που και η ίδια η φύσις φαρθεί την καινούργια της στολή.

Ας δούμε λοιπόν τι μπορούμε ν' αλλάξουμε, ή να προσθέσουμε στο ντύσιμό μας.

Ενα από τα κυριότερα ανοιξιάτικα κοστούμια είναι το ταγιέρ. Αν έχουμε ένα περσινό ταγιέρ με μιά-δυό μπλουζίτσες, μπορούμε να το εμφανίσουμε σαν καινούριο. Ίσως να χρειαστεί όμως να κοντήσουμε λίγο τη ζακέττα και τη φούστα.

Οι πεκινέ πολίνες είναι η τελευταία λέξη της μόδας για μπλουζές πρωινές. Διαλέγεται ριγές άσπρες και κόκκινες ή άσπρες και μπλέ, αν είστε νέα και σκουρότερα χρώματα αν δεν είστε στην πρώτη νεότητα.

Το σχέδιο της μπλουζας είναι το κλασικό σμιζιέ με μόνη ποικιλία μια διαφορετική τοποθέτηση των ραβδώσεων στον γακά, στα ρεβέρ, ή στο πλαστρόν.

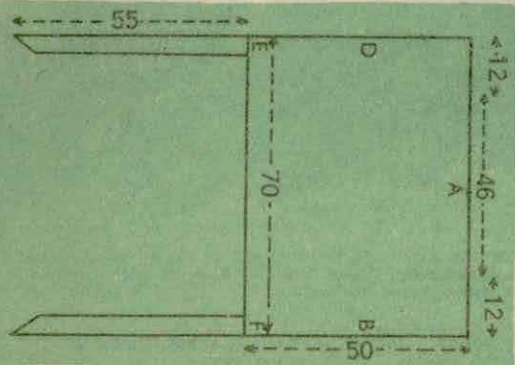
Για συμπλήρωμα, παραγγέλλετε στην καπελλού σας ένα κλοσάκι ή μια τάχα, καμωμένα από το ύφασμα της μπλουζας και το γανήρετε με γκρό κορδέλλα.

ΜΠΛΟΥΖΑ ΔΙΣΥΡΟΣΤΑΤΗ

Μπορούσατε να φαντασθείτε πως με δύο ορθογώνια κομμάτια από λεπτό μεταξωτό ζέρσευ θ' αποκτήσετε μία ωραιότατη άμπιγιέ μπλουζα, που φοριέται με δύο τρόπους;

Να που γίνεται, λοιπόν, και μπορείτε να την ράψετε μόνη σας σε μία ώρα.

Κόβετε δύο ορθογώνια κομμάτια, 70 εκατοστά με 50. Τα ενώνετε με δύο ραφές στις πλευρές Β και Δ και ύστερα ενώνετε και την πλευρά Α, αλλά μόνο στη μέση, αφήνοντας δεξιά και αριστερά 12 εκατοστά της πλευράς αυτής, χωρίς να τα ενώσετε, ώστε να περνούν από εκεί τα χέρια. Στο σημείο αυτό κάνετε ένα κρυφό στρίψωμα όπως και στη βασι Γ. Κόβετε έπειτα δύο λουρίδες πλάτους 10 εκατοστών και μήκους 58, τις στρίψωστε κι' αυτές κρυφά, σχηματίζοντας στη μία άκρη διαγώνιο τελείωμα και την άλλη άκρη την ράβετε στις δύο άκρες της πλευράς Γ, όπως σας δείχνει το σχέδιό μας.

Η μπλουζα σας τώρα είναι έτοιμη! Για να τη φορέσετε κυττάτε τα σχεδιάκια, που βρίσκονται κάτω από τις δύο μπλουζές. Μπορεί να φορεθί με δύο τρόπους, σταυρώνοντας εμπρός ή πίσω και αφήνοντας ένα διακριτικό άνοιγμα, τότε στην πλάτη και τότε στο στήθος.

Η ΓΡΑΜΜΗ ΤΩΝ ΤΑΓΙΕΡ

Ασφαλώς θ' αντιπονήσετε να μάθετε ποιά γραμμή ακολουθούν τα ταγιέρ. Σας πληροφορούμε ότι τα ανοιξιάτικα ταγιέρ παρουσιάζουν κάποια πρωτοτυπία, που τα κάνει να ξεφεύγουν από την κλασικότητα τους. Οι ζακέτες φοριούνται εφαρμοστές στη μέση, αλλά φοριούνται και ριχτές. Πάντως όμως με μέτριο μάκρος, που φτάνει ως τα μισά των γοφών.

Το κομμάτι της ζακέτας είναι κάπως ρευστό, δηλαδή παρουσιάζεται τότε σταυρωτό, τότε μόνο στη μέση, τότε με τρία κουμπιά τοποθετημένα ψηλά.

Τα μανίκια είναι κολλημένα λίγο χαμηλότερα από τον χειμώνα. Συνηθίζεται όμως και η κούπ ραγκλάν.

Οι φούστες είναι ίσιες και στενές κάποτε με κρυφό μόνον φάρδος.

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΦΙΟΓΚΩΝ

Να κι' άλλος ένας τρόπος να δώσετε μία νέα εμφάνιση σε μία περσινή σας τουαλέτα: Ο φιογκός.

Φιογκός σε κάθε είδος, σε κάθε σχήμα, σε κάθε μέγεθος θα είναι έφετος της μόδας. Φιογκοί από γκρό-γκράιν, από πικέ λευκό, από τουάλ γκλασέ, από σατέν, μονόχρωμοι ή με σταματισμένες βούλες διαφορετικού χρώματος, φιογκοί σε χρώμα αντίθετο από το χρώμα του φορέματος, όλοι θα φορεθούν και θα δώσουν μία καινούργια χάρι στην εμφάνισή σας.

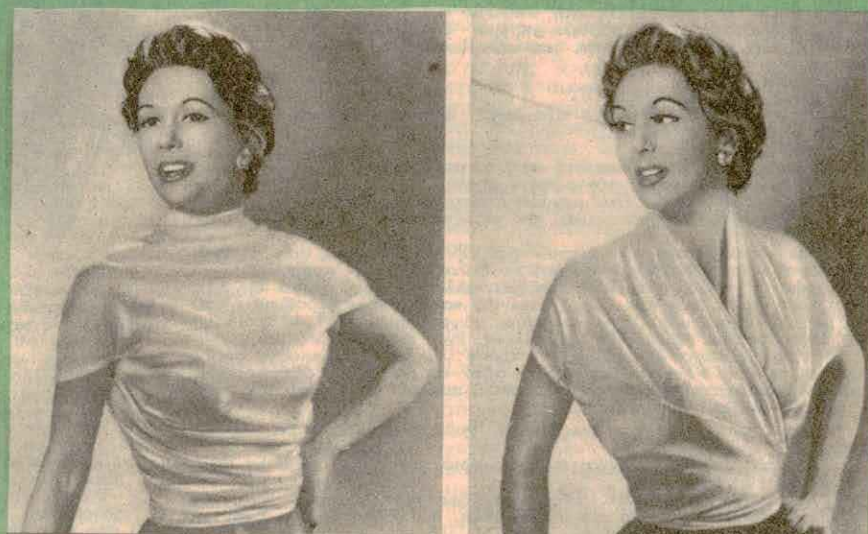
Στις μπλέ τουαλέτες που είναι στην ημερήσια διάταξη έφετος, θα δούμε φιογκούς λευκούς. Έτσι ένας φιογκός από λευκή γκρό κορδέλλα συγκρατεί ένα φόρεμα, που έχει το κομμάτι του στο άριστερό πλάι.

* Ένας φιογκός από λευκό πικέ τοποθετείται κάτω από το τετράγωνο άνοιγμα του ικεοπέ.

* Ένας άλλος φιογκός ξεγυλιστρά διαγώνιος στο σταυρώμα ενός μπολερό, μέσα από κουμπότρυπες, που έγιναν επίτηδες γι' αυτόν...

* Ένας μικρός φιογκός παπιγιόν συγκρατεί ένα μεγάλο κολάσλ.

* Ένας καλοσφίγμένος φιογκός υπογραμμίζει τη μέση ενός έ-

Μπλουζα που φοριέται με δύο τρόπους.

να συγκρατηθεί πίσω όλο το φάρδος με μία μαρτεγκάλ, που είναι καμωμένη από ύφασμα κι' έχει στις άκρες ένα φιλέτο από μέταλλο. Μοιάζει με χαλινάρι αλόγου.

ΓΑΝΤΙΑ ΕΜΠΡΙΜΕ

Πολλά παράξενα πράγματα λανσάρει η μόδα. Έφετος θα δούμε γάντια έμπριμε, που είναι άσορτι με το φόρεμα. Αλλά πως θα ακολουθήσουμε αυτή τη μόδα στην Αθήνα, που οι ραπτικοί μας οίκοι δεν έχουν καταγίνει ως τώρα με την κατασκευή γαντιών;

ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ

Όλο και κόβονται τα μαλλιά... Όσο κονταίνουν οι φούστες, τόσο

κόβονται τα μαλλιά. Οι μεγάλοι κομμωταί του Παρισιού λανσάρουν μία νέα κούπ, που συνιστάται σε μαλλιά κομμένα πολύ κοντά, 2 έως 3 εκατοστά του μέτρου και χτενισμένα όλα προς τα πάνω. Το χτένισμα αυτό δίνει μία τριγωνική φόρμα στο κεφάλι γι' αυτό και λέγεται «Κούπ V». Θέλει δε πρόσωπο στρουγγυλό για να του δώσει φόρμα δέαλ.

Ένας από τους μεγαλύτερους κομμωτάς του Παρισιού λέει τα εξής: «Η βασιλεία των μακρών μαλλιών έληξε όριστικά, γιατί οι γυναίκες κατάλαβαν πως με την εξέλιξη, που πήρε η σημερινή ζωή, τα μακριά μαλλιά θα ήταν ανασχρονισμός».

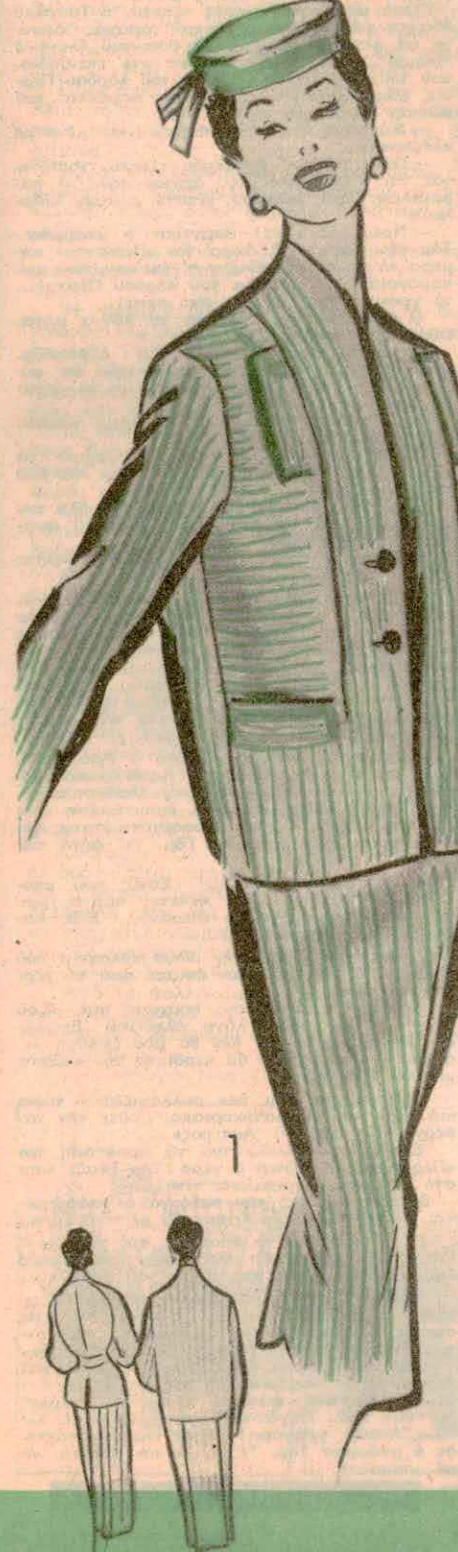
Η γνώμη του είναι πως, όταν μία γυναίκα έχει κοντά μαλλιά, μπορεί να χτενισθί όπως θέλει.

Στα βραδυνά χτενίσματα συνηθίζονται πολύ τα κομμάτια ή τα λουλούδια. Σπολλίζουν κοκέτικα το γυναικείο κεφάλι.

ΚΑΠΕΛΛΑ

Τα ανοιξιάτικα καπέλλα θα εμφανισθούν κι' αυτά με μεγάλη ποικιλία σε σχήματα και γαρνιρισματα.

Βέβαια, διατηρούν τις μικρές τους φόρμες.

- 1) Όμορφο σύνολο από λαινάς ρινέ με βέστα ριχτή. 2) Ντε πιές από υψία λαινάς με φουστα πλισέ και βέστα σταυρωτή. 3) Ταγιέρ από καρμυότα λαινάς με ιδιόρρυθμη φούστα. 4) Σύνολο από σκατωζέικο λαινάς.

αυτό όμως δεν το εμποδίζει, με ιδιότροπα τσακισματα και πρωτότυπα γαρνιρισματα, να δίνουν μια νέα ένταση.

Τα μικρά καποτέ π. χ. που ιδιαίτερας θα φορεθούν, έχουν το πίσω μέρος του μπού πολύ κοντινότερο από το μπροστινό κι' έτσι τα μαλλιά μπορούν πάνω από το στέρκο να πιάσουν μεγαλύτερη θέση με κανονικές μπουκλίσες.

Άλλη ιδιότητα είναι οι τόκες-τυμπάν, που θα φοριούνται χαμηλά στο μέτωπο, μ' ένα δέσιμο κόμπο ή φιόγκο.

Έπειτα έχουμε τις τόκες-τυμπάν, που θα φοριούνται χαμηλά στο μέτωπο, μ' ένα δέσιμο κόμπο ή φιόγκο.

Τα γαρνιρισματα είναι λουλούδια και κορδέλλες.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ

ΜΕΝΕΞΕ, Χαλκίδα: Να καθαρίσετε το πρόσωπό σας με αυτή τη λωσόν: Αν θόνηρο 200 γρ. Βάμμα βενζόνης 2 γρ. Παίην ν. Άργος: Να φτιάξετε αυτή την

κρέμα σ' ένα φαρμακείο και να την χρησιμοποιήτε κάθε βράδυ για να ξεναθή την λιπαρότητα που της χρειάζεται η επιδερμίδα σας: Βούτυρο κακάου 10 γρ. Καθαρό κερί 10 γρ. Αμυγδαλόλαδο 60 γρ. Έσσης τριαντάφυλλου 10 σταγόνες. Ρόζ-Μαρι: Για τα μπικνίκια, αυτή τη συνταγή: Καμφορόλαδο 30 γρ. Βάμμα βενζόνης 15 γρ. Κολώνια 60 γρ. Φοιτητή Νίκο Σ.: Δεν προλαβαίνονται, δυστυχώς, με τίποτε η φολάκρα. Αλλά μπορείτε ν' άργοπορήσετε λίγο την εμφάνισή της με μασσάζ στις ρίζες με λίγο πετρέλαιο 1-2 φορές την εβδομάδα.

ΕΙΣ ΜΕΡΑΛΛΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο Μπόμπυ, με τα λεφτά που πήρε από την κυρά Γκοντώ, πλήρωσε το ναύλο του και πέρασε τη Μάχη. Έτσι, στις 27 'Απριλίου, ο μικρός Τζόκευ έφτασε στο Ουίμπλετον. Μά δεν βρήκε στο σπίτι του τον Τόμ Τσάρλεϊ. Ήταν Σάββατο κι από το μεσημέρι ως το πρωί της Δευτέρας ο μίστερ Τσάρλεϊ γινόταν άφαντος. Ο Μπόμπυ σε λίγο έμαθε από ένα παλιό φίλο του τον Τζόκεϊ, ότι ο δάσκαλος του βρισκόταν στην «Ταβέρνα του χρυσού αστεριού». Ο μικρός Τζόκευ έτρεξε εκεί και μπήκε στην κουζίνα της ταβέρνας.

Γέλια, φωνές και σπάσιμο ποτηριών μαρτυρούσαν ότι η ταβέρνα εκείνη είχε πολλούς θαμώνες.

Ο Μπόμπυ, αφού έριξε μία ματιά στην κινεζική εκείνη, χωρίς να τον προσέξει κανείς, πήρε θάρρος και ρώτησε τη στρίγγλα:

— Ο μίστερ Τσάρλεϊ, παρακαλώ;
— Η γράτζ έριξε ένα βλέμμα άγριο στο Μπόμπυ, που έρχοταν να της άνησχυση τον πελάτη της και του είπε με απότομο ύφος:

— Δεν είν' εδώ, φύγε!
Κι' άρχισε να πασαλίζει με ζάχαρη ένα γλυκό που έφτιαχνε, χωρίς να δώσει σημασία στο Μπόμπυ.

Ο μικρός Τζόκευ στεκόταν άναποφασίστος στη μέση της κουζίνας, όπου υπηρέτες κι άλλοι άντρες τον ξεπρωχούσαν από δω κι από κει.

Τι να κόμη όμως; Νά φύγη; Μήπως ο Τζόκεϊ του είχε πη ψέμα;...
— Ισως!... Γιατί ο αστυνόμος και σεβαστός Τόμ Τσάρλεϊ δεν ήταν δυνατόν να συζητά ος τέτοια ταβέρνα.

Τη στιγμή που ο Μπόμπυ έβγαίνει έξω, ένας υπηρέτης κρατώντας μπουτίλιες και ποτήρια άνοιξε μία πόρτα πλάι στην κουζίνα. Από το άνοιγμα ο Μπόμπυ νόμισε ότι είδε τον Τσάρλεϊ.

— Μπα! Έκαμε. Αυτός νά είναι;... Για νά δώ καλά...

Και χωρίς να χάσει καιρό άνοιξε σιγά-σιγά την πόρτα και μπήκε μέσα.

Κανείς δεν τον πρόσεξε. Ήταν πέντε-έξη άνθρωποι που έπιναν κι' έτρωγαν. Επί κεφαλής βρισκόταν ο Τσάρλεϊ, έχοντας μπροστά του πέντε-έξη μπουτίλιες άδειες. Τό πρόσωπό του ήταν κατακόκκινο, τριγυρισμένο με μία γυρίλντα από φελούς. Τραγουδούσε ένα σκυταζέικο τραγούδι, ενώ οι σύντροφοί του τον συνοδεύσαν, αδειάζοντας τα ποτήρια τους συνεχώς.

Ακίνητος ο Μπόμπυ σε μία σκοτεινή γωνιά, παρακολουθούσε την άπιστευτη αυτή σκηνή και συλλογιζόταν πως θα κατάφερνε νά μιλήσει σ' ένα μεθύστακα...
— Έπι τέλους το τραγούδι τελείωσε. Ο Μπόμπυ έπαφελήθηκε από την ολιγόλεπτη σιωπή κι' έτρεξε κοντά στον Τσάρλεϊ. Στάθηκε μπροστά του και με τό θάρρος της απειλητικής, του είπε:

— Μίστερ Τσάρλεϊ, καλησπέρα!... Είμαι ο Μπόμπυ! Ήρθα από το Παρίσι γιά νά σάς δώ!...

Ο Τσάρλεϊ άκουσε τη φωνή αυτή και γύρισε νά δει.

— Μπα! τραυλίζεις. Περιέργο πράγμα... άμα πιη κανείς λίγο πορτάνω, τού φαίνεται πως βλέπει παντού τους παλούς του φίλους!...

Ο Μπόμπυ, βλέποντας ότι ο δάσκαλος του δεν του μίλησε και άσχημα, έσπευσε:

— Μά δχι, δεν κάνετε λάθος, μίστερ Τσάρλεϊ!... Είμαι αληθινά έγώ... ο μαθητής σας... και ήρθα νά σάς πω κάτι γιά τόν «Πέρτενερ»! Άκούστε με σάς παρακαλώ!...

Μόλις άκουσε τ' όνομα τού άγαπημένου του

αλόγου, ο χοντρός Τόμ, σκοτίστηκε πού ποιά. Δεν έβλεπε τώρα τίποτα. Ούτε τόν μικρό Τζόκευ, ούτε τούς φίλους του, πού τόν έρέθιζαν και τόν έλάτριναν πού πολύ, χτυπώντας τα πιάτα και τά ποτήρια τους.

Ο Τσάρλεϊ, τρικλίζοντας, ανέβηκε σε μία στιγμή πάνω στο τραπέζι και με φωνή μεθυμένου άρχισε νά λέη:

— Δεν υπάρχει άλογο δεύτερο σάν τόν «Πέρτενερ»... Άκούτε πού σάς μιλάω;... Δεν υπάρχει!... Κι' αν κανένας από σάς μου πη ότι υπάρχει, έά τόν κόμω τ' αυτιά και θά κάνω με τούς κρέας τούς λουκάνικα... Ο «Πέρτενερ» είναι γρήγορος σάν τόν πουλί σιά σύννεφα... Ο «Πέρτενερ», αν ήθελα, θά πηγαινε από τη Λόντρα στο Λίδερπουλ σε μία μέρα... Είναι ο γιός μου, τόν παιδί μου, τόν καμάρι μου!... Νίκησε σ' όλες τις κούρσες της Άγγλίας... Ζήτω ο «Πέρτενερ»!... Χίπ, χίπ, ούρα!...

Ο μεθυμένος Τσάρλεϊ, παρασυρμένος από τήν άγάπη του γιά τόν «Πέρτενερ» θέλησε νά χορεύη.

Τά πόδια του όμως δεν στέκονταν και παραπατώντας έπεσε φαρδύς-πλατύς στο τραπέζι, πού άναποδογύρισε παρασύροντας και τόν μεθύστακα γέρο-Τόμ.

Οι φίλοι του, πού ήταν πού λίγο μεθυμένοι άπ' αυτόν έτρεξαν νά τόν βοηθήσουν. Μά ο Τσάρλεϊ, πού δεν ένοιωσε καν ότι έπεσε, έκλεισε τά μάτια του κι' άρχισε άμέσως τόν χορεύητό.

— Πρέπει νά σεβάσμετε τόν ύπνο τού μεθυμένου! είπε ο ένας της παρέας... Άς αφήσουμε τόν Τσάρλεϊ, πού δεν χρειάζεται τώρα τίποτα, κι' άς πάμε νά γλεντήσουμε κάπου άλλο... Έδώ δεν μπορούμε πιά... Καλή νύκτα, φίλε!... Κοιμήσου σάν τόν πριγκίπι!... Τραγουδώντας και χοροπηδώντας οι σύντροφοί του, βγήκαν από τόν δαμάτιο. Άπό τόν Τσάρλεϊ νά κοιμάται ραί-όσια, ενώ ο Μπόμπυ τά είχε χαμένα με δά έβλεπε.

Νόμισε τόν καμένο τόν παιδί ότι έβλεπε ένα κακό όνειρο.

— Ένα ρολόι κρεμασμένο στόν τοίχο χτυπούσε τις ώρες.

— Ο καιρός, ο πολύτιμος καιρός, περιούσε!... — Άχ! άς μπορούσα νά τόν ξυπνήσω! Έλεγε άναστενάζοντας ο Μπόμπυ. Άλλά πώς; Φαίνεται τόσο πού μεθυμένος!... Τι άτυχία!... Άπό τόν κακό πώ στο χειρότερο! Θέε μου, βοήθησέ με!...

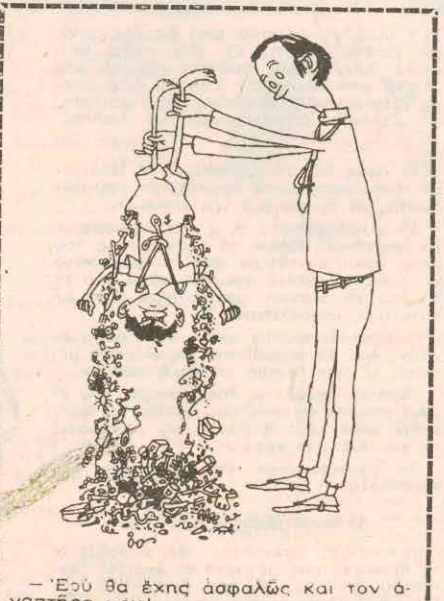
Σε μία άκρη της κάμαρας εκείνης βρισκόταν ένας κουβάς με νερό, όπου έβασαν τις μπουτίλιες με τό κρασί γιά νά κρυνούν. Ο Μπόμπυ θυμήθηκε ότι μία φορά, στό μέγαρο τού Λωζέν, πού μέθισε ένας λακός, τόν έυπησαν με ψυχρολουσία. Κι' άμέσως σήκωσε τόν κουβά με τό νερό και τόν άδειασε όλον πάνω στό κεφάλι τού μεθυμένου Τσάρλεϊ.

Τό αποτέλεσμα ήταν θαυμάσιο. Με τό ντους αυτό ο Τσάρλεϊ φύσηξε, ξεφύσηξε, φτερινίστηκε και σηκώθηκε άμέσως όρθιος τινάζοντας τά νύα από τό πρόσωπό του.

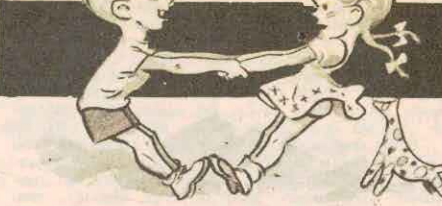
Όταν όμως είδε μπροστά του τόν παλιό του μισήτη με τόν άδειαν κουβά στό χέρι κατάλαβε ότι αυτός ήταν ο δράστης. Και χωρίς νά ζητήσει έξηγήσεις χύμηξε καταπάνω του και τού κατάφερε πέντε-έξη μπάζους.

Ο Μπόμπυ τούς δέχτηκε χωρίς νά διαμαρτυρηθή.

Ο Τσάρλεϊ, πού ξεθύμανε με τό ζύλο πού δωσε στόν μικρό, άρπαξε μία πετσέτα από τόν τραπέζι κι' άρχισε νά σκουπίζεται. Ξαφικά ήμερεψε και σάν νά μην είχε συμβη τίποτα, είπε:

— Έσύ θα έχης άσφαλώς και τόν άναπήτρο μου!...

— Πώς έδώ, Μπόμπυ;... Έγώ νόμιζα, παιδί μου, πως βρισκόσουν στό Παρίσι!...

Ο μικρός Τζόκευ, πού παραξευήθηκε με τήν άλλαγή τού τρόπου τού δασκάλου του, παίρνοντας θάρρος τού είπε:

— Μίστερ Τσάρλεϊ, ήρθα επίτηδες από τη Γαλλία γιά νά σάς δώ κάτι γι' αυτό έκανα αυτό πού έκανα...

— Καί γιά πού λόγo ήρθες από τόν Παρίσι;... Δώσε μου όμως πρώτα τόν χέρι σου, γιατί εύχαριστήθηκα πολύ, παιδί μου, πού σε έσπευσα!

Ο Μπόμπυ έσφιξε τόν χέρι τού δασκάλου του και ύστερα άρχισε νά τού διηγείται τήν ιστορία του με κάθε λεπτομέρεια.

Όσο μιλούσε ο μικρός Τζόκευ, ο Τσάρλεϊ έβειχε κάποια άνησυχία και παραχή. Άκούγε με μεγάλη προσοχή τά όσα τού έλεγε ο Μπόμπυ. Όταν όμως έφτασε στό έπείσοδιο, πού τού έκλεψαν τόν γράμμα τού λάρδου Πέρσου, έδωσε μία κλωστή στήν καρέκλα, και φώναξε άγριεμένος:

— Νά πάρη η όργη!... Μπόμπυ, και μένα με κλέψανε!...

— Πώς; ρώτησε ο μικρός Τζόκευ, νομίζοντας ότι ο δάσκαλος του άρχισε πάλι νά παρμιλάη. Σάς έκλεψαν, είπατε, μίστερ Τσάρλεϊ;

— Ναι, σού είπα! άπάντησε ο μπάριμα-Τόμ έξω φρενών. Έδωσα τόν «Πέρτενερ» σήμερα τόν πρωί. Τόν έδωσα σ' εκείνον, πού μου παρουσίασε τόν γράμμα τού λάρδου Πέρσου!... τόν γράμμα πού έκλεψαν από σένα!...

Ο Μπόμπυ, όταν άκουσε τά λόγια αυτά, έμεινε σάν κεραυνόπληκτος.

Κατάλαβε τώρα τι είχε συμβη: ο κακούργος εκείνος ο Λωρράν είχε φτάσει πριν άπ' αυτόν και είχε πάρει τόν «Πέρτενερ» με τό γράμμα πού τού είχε κλέψει.

— Πάει πιά! Δεν μπορούσε νά κάμη τίποτα. Ήταν χαμένος!

Κάθισε σε μία καρέκλα κι' άρχισε νά κλαίη κρατώντας τόν κεφάλι του με τά δύο του χέρια.

Άλλά, αν ο Μπόμπυ έχασε διά μιας όλo του τό θάρρος και τις ελπίδες, ο Τσάρλεϊ αντίθετως έγινε θηρίο.

Σεμύστος πιά, άρχισε νά κάνη βόλτες στήν κάμαρα και νά μονολογεί:

— Τήν έσπασα σάν άτσάμης! Γελάστηκα, έγώ, ο Τσάρλεϊ! Έδωσα τόν άλογο τού λάρδου Πέρσου σ' ένα λωποδύτη, πού παρουσιάστηκε μ' ένα γράμμα κλεμμένο από τόν άγαπημένο μου μισήτη, τόν Μπόμπυ!... Ά, μ' αυτό δεν μπορεί νά περάσω έτσι! Θά κάνω τ' αδύνατα δυνατό νά ποοφτάσω τόν άθλιο εκείνο Λωρράν και νά τού πάρω πίσω τόν «Πέρτενερ».

— Ω, ναι, νά χαλάσω τόν κόσμο!...

Άκούοντας τά λόγια αυτά ο Μπόμπυ έπαψε άμέσως τά κλάμματα. Άφού άναστενάζοντας τάρo ο δάσκαλος του στήν ύποθεσι αυτή, είχε σωθή! Έίχε άπόλυτη έμπιστοσύνη στή δραστηριότητα, στήν άποφασιστικότητα και στήν κρίσι τού μπάριμα Τόμ. Γι' αυτό τού είπε:

— Ω, μίστερ Τσάρλεϊ! Έσείς πού μπορείτε νά κάνετε ότι θέλετε, πιάστε μου αυτόν τόν κοκούργο τού Λωρράν!... Σας παρακαλώ... σάς ικετεύω!...

Συγκινημένος από τήν άθωα κολακεία τού Μπόμπυ, ο Τσάρλεϊ, τόν έπιασε από τόν χέρι και τού είπε:

— Μπόμπυ, παιδί μου, ήσυχασε πιά. Σού δίνω τόν λόγο μου, λόγο άθλητου. Έγγυόζου ότι κι ο Λωρράν δεν θά μου ξεφύγη κι' άκόμα ότι μόνος έσύ θά κερδίσεις τήν κούρσα με τόν «Πέρτενερ»!

Ο μπάριμα Τόμ δεν συλλογιζόταν τώρα πιά ούτε τόν Σαββατοκύριακο, ούτε τήν ταβέρνα τού «Χρυσού Άστεριού»...

Έβλεπε στό μυαλό του νά προφτάσει τόν «Πέρτενερ». Κι' όταν ο γέρο-Τόμ έβασε κάτι στό νού του, έπρεπε νά γίνη!

Βγαίνοντας από τήν ταβέρνα ο μπάριμα-Τόμ μπήκε σ' ένα άμαξάκι μαζί με τόν Μπόμπυ.

Σε λίγα λεπτά τόν άμαξάκι, πού τό έσπρενε ένα μικρό γρήγορο άλαγάκι, έφτασε στό Ουίμπλετον μπρός στό σπίτι τού Τσάρλεϊ.

Η πόρτα και τά παράθυρα ήταν κατάκλειστα. Ή μίσης Τσάρλεϊ σσηλημένη στίς συχνές Σαββατοκύριακες άπουσίες τού άντρα της, κοιμόταν βαθεία. Τά δυνατό χτυπήματα στήν πόρτα τήν έυπησαν άμέσως και βγήκε με τά νυχτικά της στό παράθυρο.

— Ποιός είναι; φώναξε. Ο μίστερ Τσάρλεϊ δεν είνε εδώ. Πηγαίνετε στό καλό σας!...

— Άνοιξε γρήγορα! Έγώ είμαι! άπάντησε ο μπάριμα Τόμ. Έλα, λοιπόν, άκούη δεν με γνώρισε;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Τά θυμωμένα δίδυμα

Μία φορά κι' ένα καιρό, ζούσαν δυο δίδυμες άδελφούλες. Ή Νίτσα και η Μάρω. Οι γονείς τους τούς είχαν δώσει τό πιο όμορφο δαμάτιο γιά κρεβατοκάμαρα. Τό δαμάτιο αυτό είχε ένα παράθυρο στήν Άνατολή και τό άλλο στή Δύσι.

Πολλές φορές, όταν περνούσε κανείς από τόν δρόμο τους, έβλεπε στό ίδιο παράθυρο τά προσώπια και τών δυο κοριτσιών.

Μά, μία μέρα, η Νίτσα καθόταν στό ένα παράθυρο και η Μάρω στό άλλο. Οι πλάτες τους ήταν γυρισμένες... Οι δίδυμες άδελφούλες είχαν μαλλώσει! Και τί φοβερό μάλλωμα! Τόση ώρα νά μη μιλάνε, νά μην άκουστή ούτε ένα λογάκι, ένα γέλιο τους!... Και νά πιά ήταν η αίτία:

Πριν από μία βδομάδα, είχαν τά γενέθλια τους. Και, μαζί με τ' άλλα δώρα τους, είχαν πάρει και από μία κούκλα, άραππίνα.

Όλη τήν έβδομάδα, πέρασαν πολύ όμορφα κι' άγαπημένα. Έπαιζαν με τις κούκλες τους, όταν ξαφνικά η Νίτσα φώναξε:

— Μάρω, η δική μου κούκλα έχει περισσότερο καταρά μαλλιά άπ' τη δική σου!...

Η Μάρω έτρεξε, κύτταξε και τά δυο σγουρά κεφαλάκια και είπε στήν άδελφούλα της:

— Νίτσα, κάνεις μεγάλο λάθος! Όσα καταρά μαλλιά έχει η μία κούκλα, τόσα έχει και η άλλη!...

Η άληθεια είναι, ότι τά παιγνίδια τους ήταν όμοια και άπαράλλαχτα! Έπρεπε, λοιπόν, νά μην υπάρχει καμμία διαφορά, ούτε στίς άραππίνες κούκλες.

Κύτταξαν τις κούκλες τους από δω, τις κύτταξαν από κει κι' άποφάσισαν νά τραβήξουν μία μπουκλα από τήν κούκλα της Μάρως. Ή Νίτσα όμως τραβήξε δυνατά, κι' έμεινε στή χερία της όλη η μαύρη περούκα της κούκλας!...

Θύμωσε τότε η Μάρω, άρπαξε τήν κούκλα της Νίτσας και τήν πέταξε κάτω στό πάτωμα, όπου έγινε χίλια κομμάτια.

Θύμωσε όμως και η Νίτσα. Σήκωσε ψηλά τη φαλακρή κούκλα της Μάρως, της έδωσε ένα βρόντο κάτω και τήν έκανε θρύψαλα, δίπλα στήν άλλη.

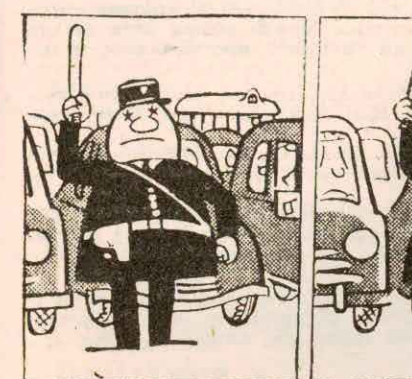
Άμιληδες κατόπιν και θυμωμένες οι δίδυμες άδελφούλες, γύρισαν τις πλάτες τους και πήγε η μία στό ένα παράθυρο και η άλλη στό άλλο.

Κύτταξαν έξω τόν ήλιο, αλλά μιλιό και οι δυο! Έτσι πέρασε αρκετή ώρα. Ξαφνικά, η Μάρω γύρισε νά λοζοκυττάξη τήν άδελφούλα της. Μά και η Νίτσα, τήν ίδια στιγμή είχε γυρίσει νά δει κι αυτή η Μάρω. Τά ματάκια τους άρχισαν νά γελάνε...

— Άλλά μιλιό και οι δυο!

Από τά πολλά όμως κρυφοκυττάγματα, έμπηξαν ξαφνικά τά γέλια. Κι' οι δίδυμες άδελφούλες βρέθηκαν σε μία στιγμή άγκαλισμένες.

Τό μάλλωμά τους είχε ξεχαστή.

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Καλή απόφασις

Πώς λυπάμαι επειδή
ήμουν άνακτο παιδί
κι' ήμουν καταφρονημένο
από όλους τόν καυμένο!...

Τώρα νά θά προσπαθήσω
τήν άγάπη ν' άποκτήσω
της μαμάς και τού μπαμπά
και θά γίνω ευπειθής,
πρόθυμος, φιλομαθής
και δεν θ' άταχτήσω πιά.

ΑΔ ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

Η ΖΩΪΤΣΑ ΕΧΕΙ ΔΟΣΟΛΗΨΙΕΣ ΜΕ ΤΗΝ ΤΡΟΧΑΙΑ

Η περρούκα

Οι συμμαθητάι τού Μάκη είναι άνάστοι στό σχολείο, γιατί ο δάσκαλος τούς άνάγκασε νά κόψουν σύρριζα τά μαλλιά τους και με τη φιλή μηχανή μάλιστα!...

Μονάχα ο Μάκης φαίνεται ήσυχος, σάν νά πρόκειται νά εξαιρεθή από τόν γενικό μέτρο.

Έτσι όταν γυρνά στό σπίτι και μπαίνει στό σαλόνι πού έχουν καλεσμένους οι γονείς του, δεν φαίνεται καθόλου στενοχωρημένος...

— Τι κρίμα, Μάκη, πού θά σου κόψουν τά ολόξανθα μπουκλάκια σου, τού λέει χαμογελαστά μία κυρία.

— Ά, δεν είναι τίποτα!... άπαντά άτάραχος ο Μάκης. Μονάχα πού θά ξεθευτή πολύ ο μπαμπάς μου!

— Καί γιατί, Μάκη μου, θά ξεθευτή ο μπαμπάς; τόν ρωτάει περίεργη η μητέρα του.

— Νά, θ' άναγκαστή νά παραγγείλν στό... νυστάχο τού μαγαζι και γιά μένα μία περρούκα!...

Ο Μάκης αυτό τό βράδυ δεν γλύτωσε τό ζύλο από τόν πατέρα του.

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Χιούμορ

— Μπαμπά, λέει ο Τότης στόν πατέρα του, πρέπει νά με τιμωρήσ ο δάσκαλος γιά κάτι πού δεν έκανα;

— Όχι, βέβαια, παιδί μου! άπάντησε εκείνος.

— Έ, λοιπόν, λέει τότε ο Τότης, ο δάσκαλος με τιμώρησε, γιατί δεν έλυσα τά προβλήματα μου!...

Ο δάσκαλος: Τι ήταν ο Κολόμβος, Πέτρο;

Ο Πέτρος: Κάτια, κύριε!

Ο δάσκαλος: Κάτια;

Ο Πέτρος: Δεν άκούσατε, κύριε, πού λένε γιά τόν αυγό τού Κολόμβου;

Ο δάσκαλος: Σε τί διαφέρει ο πάγος από τόν νερό;

Ο μαθητής: Στήν... τιμή, κύριε!

— Τι βλέπεις από πάνω από τό κεφάλι σου, όταν βρισκεσαι στό ύπαιθρο; ρωτάει ο δάσκαλος τόν Γιωργάκη.

— Τόν ούρανο!

— Κι' όταν ο καιρός είναι βροχερός;

— Τήν όμπρέλλα μου.

— Μπεμπέκα, πόσων χρόνων είσαι;

— Όχι... θά ήμουνά τώρα ενήνια, μά έμεινα ένα χρόνο... άρρωστη!

πακέτο, είδαν κατάπληκτες μία κούκλα άραππίνα.

Ήταν η πρώτη φορά πού τά κορίτσια δεν είχαν τώρα τά ίδια πράγματα.

Χαρούμενες τότε οι δίδυμες άδελφούλες, έδωσαν τόν καινούργιο φουρτανάκι στό φτωχό. Κι' από τήν ημέρα εκείνη, ώρκίστηκαν νά μην ξαναμαλλώσουν και νά παίξουν κι οι δυο με τήν ίδια άραππίνα κούκλα τους!...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Η περρούκα

Οι συμμαθητάι τού Μάκη είναι άνάστοι στό σχολείο, γιατί ο δάσκαλος τούς άνάγκασε νά κόψουν σύρριζα τά μαλλιά τους και με τη φιλή μηχανή μάλιστα!...

Μονάχα ο Μάκης φαίνεται ήσυχος, σάν νά πρόκειται νά εξαιρεθή από τόν γενικό μέτρο.

Έτσι όταν γυρνά στό σπίτι και μπαίνει στό σαλόνι πού έχουν καλεσμένους οι γονείς του, δεν φαίνεται καθόλου στενοχωρημένος...

— Τι κρίμα, Μάκη, πού θά σου κόψουν τά ολόξανθα μπουκλάκια σου, τού λέει χαμογελαστά μία κυρία.

— Ά, δεν είναι τίποτα!... άπαντά άτάραχος ο Μάκης. Μονάχα πού θά ξεθευτή πολύ ο μπαμπάς μου!

— Καί γιατί, Μάκη μου, θά ξεθευτή ο μπαμπάς; τόν ρωτάει περίεργη η μητέρα του.

— Νά, θ' άναγκαστή νά παραγγείλν στό... νυστάχο τού μαγαζι και γιά μένα μία περρούκα!...

Ο Μάκης αυτό τό βράδυ δεν γλύτωσε τό ζύλο από τόν πατέρα του.

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Χιούμορ

— Μπαμπά, λέει ο Τότης στόν πατέρα του, πρέπει νά με τιμωρήσ ο δάσκαλος γιά κάτι πού δεν έκανα;

— Όχι, βέβαια, παιδί μου! άπάντησε εκείνος.

— Έ, λοιπόν, λέει τότε ο Τότης, ο δάσκαλος με τιμώρησε, γιατί δεν έλυσα τά προβλήματα μου!...

Ο δάσκαλος: Τι ήταν ο Κολόμβος, Πέτρο;

Ο Πέτρος: Κάτια, κύριε!

Ο δάσκαλος: Κάτια;

Ο Πέτρος: Δεν άκούσατε, κύριε, πού λένε γιά τόν αυγό τού Κολόμβου;

Ο δάσκαλος: Σε τί διαφέρει ο πάγος από τόν νερό;

Ο μαθητής: Στήν... τιμή, κύριε!

— Τι βλέπεις από πάνω από τό κεφάλι σου, όταν βρισκεσαι στό ύπαιθρο; ρωτάει ο δάσκαλος τόν Γιωργάκη.

— Τόν ούρανο!

— Κι' όταν ο καιρός είναι βροχερός;

ΤΟ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

πόν, απ' την εκδίκησή τους, Δυσκολεύομαι να το πιστέψω. Για να κάνω, λοιπόν, το Μπέν Ράο να εκδηλωθώ, αν είχε πραγματικά τέτοιο σχέδιο, φρόντισα να διαδοθώ πώς θα φεύγαμε τον άλλο μήνα για την Εύρωπη. Θα τελείωνε έτσι η τρομερή εκείνη άδελφιά τους...

Στό μεταξύ, δεν τολμούσαμε ν' αφήσουμε το Σίδνεϊ να βγεί μόνος του έξω. Τον πείσαμε μάλιστα να εγκατασταθεί σε μία εξοχική βιλλίτσα και να μείνει κλεισμένος εκεί μερικές βδομάδες, για να τελειώσει το δράμα που έγραφε.

Δέχθηκε, ανήθηκε όμως κατηγορηματικά να πάμε κι' εμείς μαζί του.

— Δεν μπορώ να δουλέψω, έχοντας διαρκώς γύρω μου δυο φοβιτσιάρηδες σαν εσάς! μου είπε. Έχω ανάγκη από ήσυχια για να γράφω!...

Ο Χάρπερ βρήκε την κατάλληλη μικρή βίλλα, σε κάποιο προάστιο. Την είχε χτίσει ένας μηχανικός, που δυσπιστούσε πολύ στους ιδιογενείς. Της είχε δώσει, λοιπόν, ανάλογη διαρρύθμιση: Είχε μία μόνο κάρμαρα, με μία γερή πόρτα προς τη βεράντα, που έκλεινε με σιδερένιες αμπαρές. Τα παράθυρα βρίσκονταν ψηλά, κοντά στο ταβάνι, και χρησίμευαν μόνο για αερισμό. Ήταν ένα σπiti-φυλάκι.

Ο Σίδνεϊ έμεινε ένθουσιασμένος μ' αυτό το καταφύγιο. Έφωδίσθηκε με τρόφιμα και μās απαγόρευσε να ξαναγυρίσουμε εκεί πριν περάσουν τρεις βδομάδες.

Για κάθε ένδεχομένο, τον κλείδωσα απ' έξω και πήρα το κλειδί. Του είχα αφήσει ένα ρεβόλβερ. Έκείνος γελούσε μ' αυτές τις προφυλάξεις μας. Ώστόσο, εμείς κάναμε και κάτι άλλο: Προσάλαμε δύο ιδιογενείς, άριστους σκοπευτές, που μās τους είχε συστήσει η αστυνομία. Θα φρουρούσαν με βάρδιες στον κήπο της βίλλας. Άν έβλεπαν πώς ο Σίδνεϊ προσπαθούσε να βγεί, θα τρεχαν να μās ειδοποιήσουν. Άν θα επιχειρούσε κανείς να μπη στο σπiti, θα τον πυροβολούσαν.

— Είμαστε ανόητοι! μου είπε ο Χάρπερ, καθώς φεύγαμε. Γιατί ν' ανησυχούμε έτσι, αφού ο Μπέν Ράο δεν τόλμησε καν να διατυπώση την παραμικρή φοβέρα!...

Πηγαίναμε καθημερινώς στη μικρή βίλλα, για να βεβαιωθούμε πώς ήταν όλα εν τάξει.

Ο Ιθαγενής φύλακας μās ανέφερε κάθε φορά πώς δεν είχε συμβεί τίποτα το αξιοσημείωτο. Οί φόδοι μας έσθοναν πιά... Προς το τέλος όμως της τρίτης βδομάδας, ο Ίνδός μās υποδέχθηκε μία μέρα λίγο ταραγμένος και μās είπε:

— Άκουσα χτες το βράδυ ένα θόρυβο στους θάμνους. Φώναξα, αλλά δεν μου απάντησε κανείς. Πυροβόλησα τότε δυο φορές. Κάτι έπεσε, βραδεία. Έτρεξα κοντά και... Κυττάχτε τι βρήκα!

Παραμέρισε τους θάμνους και μās έδειξε μία τεράστια «κόμ-πρα», με το κεφάλι σπασμένο απ' τις σφαίρες. Είχε μήκος 5 μέτρα περίπου και μία κοιλιά υπερβολικά φουσκωμένη. Ήταν ένα φίδι πελώριο!...

— Διάβω! Δεν ήξερα πώς γίνονται τόσο μεγάλες οί «κόμ-πρες»! είπε.

Μόνο αυτό το είδος, που είναι όμως σπανιότατο, μās εξήγησε ο Ίνδός. Αυτό εδώ το φίδι ήταν παραφωγμένο, είχε τεμπελιάσει, κι' έτσι δεν μπόρεσε να μου επιτεθεί, ούτε και ν' αποφυγή τις σφαίρες μου.

Κυττάει το Χάρπερ. Ή ίδια ανήσυχη σκέψη είχε περάσει απ' το νου και των δυο μās...

Τρέξαμε στη βίλλα, ξεκλειδώσαμε την πόρτα, μα η έσωτερική αμπαρά δεν την άφηνε ν' ανοίξη. Φώναξαμε το Σίδνεϊ. Δεν μās απάντησε.

Τέλος, δυο ειδικοί τεχνίτες, με τα εργαλεία τους, μπόρεσαν να διαρρήξουν την πόρτα. Ωρμήσαμε μέσα. Περιμέναμε να βρούμε το φίλο μας νεκρό.

Μα η κάρμαρα ήταν άδεια και δίχως την παραμικρή άκαταστασία! Κι' ο Σίδνεϊ είχε εξαφανιστεί!...

— Δεν φώναξε, δεν χτύπησε, δεν βγήκε απ' την πόρτα! μās βεβαίωσε ο Ίνδός. Κατατρομαγμένος. Τι έγινε λοιπόν;

Ψάξαμε παντού, του κάκου... Στο τέλος, ένα φως έλαμψε στο νου μου. Μάντεψα τί είχε συμβεί. Ο Μπέν Ράο είχε σκαρφώσει κρυφά σ' ένα δέντρο, πίσω απ' τη βίλλα. Είχε μαζί του το φίδι, μέσα σ' ένα μεγάλο πανέρι, που το άνοιξε και το κράτησε μπροστά σ' ένα παράθυρο του σπιτιού. Το φίδι χώθηκε μέσα απ' το παράθυρο και δάγκωσε ξαφνικά το Σίδνεϊ, προτού εκείνος τ' αντιληφθεί...

Τόν σκότωσε έτσι με το δηλητήριό του και τον κατάπιε ολόκληρον. Ώστε γλύστρησε έξω, βαρύ, δυσκίνητο, μισοναρκωμένο...

Ειδοποιήσαμε την αστυνομία. Οί έρευνές της επιβεβαίωσαν την τρομερή ύψωφια μου: Το πτώμα του Σίδνεϊ βρέθηκε μέσ' στην κοιλιά του φιδιού!

Ο Μπέν Ράο συνελήφθη και τον υπέβαλαν σ' εξαντλητική ανάκριση. Άλλά δεν μπόρεσαν να τον πάρουν λέξη. Καί, μη έχοντας σοβαρά στοιχεία εναντίον του, αναγκάστηκαν να τον αφήσουν ελεύθερο.

— Ο καύμένος ο φίλος σας!... μās είπε ο διευθυντής της αστυνομίας, κουνώντας το κεφάλι του. Θα μπορούσε ναχά ένα μέλλον λαμπρό. Μα το παιχνίδι του έρωτα είν' επικίνδυνο, ιδίως εδώ στις Ίνδies!...

Κ. ΝΤΟΚΣΤΑΝΤΕΡ

Συναρπαστικό αστυνομικό μυθιστόρημα υπό Μπίλ Μπέλλινγκερ

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΠΤΩΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Ιδιώτης ντεκτερίβ Μπάρ Μπρήν γνωρίζει μία χορεύτρια, τη Τζόαν Στήν, που του τη συνιστά η συνάδελφός της Ρούντυ. Νοιώθει πως την αγαπάει, έκεινη όμως του φέρνεται στην άρχη με ψυχρότητα. Όταν αρχίζει έπιτέλους να του δίνει έλπίδες, ζητώντας του συγχρόως τη βοήθειά του για κάποια υπόθεση, πέφτει ξαφνικά θύμα μυστηριώδους έγκληματος: Ένώ παρυσιαίζει το νου, μερο της στη σκηνή του θεάτρου, γυμνή και αλειμένη ολόκληρη με χρυσάλευρο, κάποιος της καρφώνει ένα μαχαίρι στην πλάτη. Αναλαμβάνει την υπόθεση ο αστυνομικός Τζήνιν. Άπ' το δικό του μερο, ο Μπάρ κάνει μία ξεχωριστή έρευνα, αποφασισμένος ν' ανακαλύψει τον κακούργο που σκότωσε την αγαπημένη του Τζόαν. Ζητάει πληροφορίες απ' τη Ρούντυ για τ' άλλα πρόσωπα του θιάσου. Καί ύποπτευεται κυρίως κάποιου Τζέρερσον, που πετάει από μακριά μαχαίρια με πολλή έπιτηδεύτητα. Το όλο του έγκληματος ήταν ένα απ' τα δικά του μαχαίρια. Ώστόσο, αυτός φαίνεται τιμωρος ανθρώπων. Ώστε ο Μπρήν ξεκινηδώνει ότι η Τζόαν έκανε ένδεσες παραφίνης στο στήθος της, για να το κάνει πιο σφιχτό. Ώχνησε στο δωμάτιό της, σ' ένα φτωχικό ξενοδοχείο, και βρίσκει ένα άδειαν κορνέ σπiρτων. Κάποιος άγνωστος του τηλεφώνει απ' τη Νέα Ώρκη και του αναφέρει να ξεκινηδώνει αν η Τζόαν είχε ζήσει άλλοτε εκεί μ' τ' όνομα Μπέτυ Μπλή. Ο Μπρήν αποφασίζει να βάλει τη συνεργάτιδά του Σούζινα ν' αντικαταστήσει τη Τζόαν στο θέατρο, για να προσπαθήσει να μάθει πληροφορίες γι' αυτήν. Κατανοεί λοιπόν το ζήτημα αυτό με το βοηθό ρεζιέρ Κλεμεντς, χωρίς να του φανερώσει για ποιαν πρόκειται.

Μουτίπασε το χέρι και τ'όσφιζε μέσ' στα δικά της. Βγήκαμε ύστερα στο δρόμο. — Έχω μία ιδέα: Πιάμε στο «Λατινικό χωριό»: πρότεινε. — Με μεγάλη μου ευχαρίστησι!

— Το λέτε αλήθεια; — Καί βεβαί! Ποτέ δεν έχω πάει σ' αυτό το κέντρο.

— Περιέργοι! Έσείς, μία τόσο καλοφτιαγμένη κοπέλλα, να μην έξερετε τα μέρη του νυχτερινού γλεντιού!...

— Δεν έχω γνωριμίες, εδώ στο Σικάγο. Κι' οί συνάδελφοί μου του θιάσου δεν κερδίζουν τόσα, ώστε να μπορούν να γλεντάνε τις νύχτες... Συνήθως λοιπόν, κοιμάμαι όλη την ημέρα, πηγαίνω ύστερα στη δουλειά μου, κι' όταν τελειώνω ξαναγυρίζω φρόνιμα στο ξενοδοχείο μου.

— Ένα ταξί μās πήγε στο «Λατινικό χωριό». Ο θυρωρός μās βοηθούσε να κατεβούμε απ' τ' αυτόκινητο, σαν ναμιασε άνθρωποι, κι' άνοιξε μπροστά μας την πόρτα.

— Ένα άσανσερ μās ανέβασε στο τρίτο πάτωμα. Είχα ξαναμπή κι' άλλοτε στο άσανσερ αυτό, που ανέβαινε τόσο άσφα, ώστε νομίζω κανείς πως περνούσε από πενήντα ή εξήντα πατώματα, ώπου να φτάσει στον προορισμό του...

Μπήκαμε στη σάλλα του κέντρου, κομψή και πολυτελή, με χαλιά παχειά σαν στομάχια και βαρείες κουρτίνες. Είδαμε και πάθαμε, για ν' ανακαλύ-

ψουμε ένα άδειαν τραπέζι σε μία γωνία. Καθώς ακολουθούσα τη Ρούντυ, θαύμαζα τον τρόπο που γλιστρούσε ανάμεσα στις άμειωτες καρέκλες και τα τραπέζια. Άν ήταν άλλη στη θέση της, λιγώτερο εύκινητη, θα προκαλούσε άσφαλως χίλιες καταστροφές...

— Ένα γκαρσόνι βοήθησε τη Ρούντυ να βγάλει το μαντί της. Έβαλε ύστερα πάνω στο τραπέζι μās ένα σταχτοδοχείο, μās παρουσίασε δυο λίστες, τυπωμένες σ' επίχρυσο χαρτί, και περίμενε διαταγές.

Παραγγείλαμε δυο κοκταίλ. Μας τάφερε σε λίγα δευτερόλεπτα. Τα ήπιαμε και ζητήσαμε κι' άλλα.

— Πίνω στους έρωτές σας! είπα στη Ρούντυ.

— Κι' εγώ στους δικούς σας! απάντησε.

Χορεύσαμε μερικές φορές σφιγχαγκαλισμένοι. Όταν άρχισαν τα νούμερα, παραγγείλαμε και πάλι κοκταίλ. Και συνεχίσαμε το ίδιο, ως την ώρα που έκλεισε το κέντρο.

— Πάμε στο σπiti σας να τσιμπήσουμε κάτι, πρότεινε η Ρούντυ, όταν ανέβηκαμε σ' ένα ταξί.

Την κύτταξα, σαστισμένος. — Δεν σκοπεύατε να μού κά-νετε αυτή την πρόταση; πρόσ-

θεσε. Το μάντεψα, γιατί όλη την ώρα βάλατε τα δυνατά σας για να με μεθύσετε... και το καταφέρατε!

— Εν τάξει λοιπόν! Καμμία αντίστοιχο κουμπί.

— Άν ήμουν εγώ στη θέση σας, δεν θάκανα τόση ώρα να τ' άποφασίσω! μου είπε ο σωφό, πουτρωγε με τα μάτια τη Ρούντυ μέσ' στον καθρέφτη του.

Κατεβήκαμε μπροστά στο σπiti μου και πήραμε το άσανσερ.

— Ποιό πάτωμα; ρώτησε η Ρούντυ.

Της είπα, κι' αυτή πάτησε το αντίστοιχο κουμπί.

Όταν βρεθήκαμε στο διαμέρισμά μου, έβγαλε το μαντί της και το καπέλλο της και πέρασε στην κουζίνα.

— Νομίζατε ίσως πως άστει-εύομαι, όταν σας είπα να τσιμπήσουμε κάτι! μου φώναξε. Μά κάθε άλλο! Έχω μία πείνα διαβολική...

— Ένώ αυτή χτυπούσε μία άμε-λέτα, εγώ έτοιμάσα δυο «Μασ-τινί».

Φάγαμε την άμελέτα και φου-γανιές κι' ήπιαμε το «Μαστινί» και δυο-τρία φλυτζάνια ζεστό καφέ.

— Μιλήστε μου τώρα για το Μπέννυ, θιθούσα στο τέλος άναδοντας ένα σιγίγγο.

Τα παρίνα μάτια της Ρούντυ με κύτταξαν μερικές στιγ-μές, δίχως ν' αλλάξουν έκφρα-σι. Έπειτα τα λεπτά και μα-κρά της δάχτυλα έσπρωξαν προς τα πίσω τα κοκκινόξανθα

μαλλιά της. — Άναψε το σιγιάρο της απ' το δικό μου κι' άπάν-τησε έπιτέλους:

— Ο Μπέννυ είν' ένα καλό παιδί. Έχουμε κάνει μερικές φορές παρέα μαζί. Έχουμε πιή κάμποσα ποτήρια... Αυτό είν' όλο!

— Είσαστε βεβαί! έπέμεινα. — Βεβαίωτα. Καί, φυσικά, κανείς άλλος δεν μπορεί να το ξέρη καλύτερα από μένα...

— Άκούστε. Ο Μπέννυ είνε φίλος μου. Άν ύπάρχη τίποτε μεταξύ σας, έννοώ να το μάθω... άμέσως!

Η Ρούντυ κούνησε άρνητικά το κεφάλι της κι' άπάντησε:

— Πιστεύω πως είναι λιγάκι τσιμπημένος μαζί μου. Μά σας πληροφορώ πως δεν έχω δεχθή ποτέ τίποτε απ' αυτόν... και πως δεν του έχω παροχωρήσει σχεδόν τίποτε. Έξηγηθήκαμε τώρα:

— Ναί, περίφημα! Η Ρούντυ τεντώθηκε για να ξεμουδιάσει, έβγαλε τα παπού-σια της και διπλώσε τα πόδια της από κάτω της.

— Σκεφθήκατε καθόλου σήμε-ρα τη Τζόαν; τη ρώτησα.

— Δεν έφυγε σχεδόν διάλο-υ απ' το μυαλό μου. Όλοι άλ-λωστε μιλούσαν γι' αυτήν ά-πόψε, στα παρασκήνια.

— Μάθατε τίποτε σπουδαί-ο; Σκεφθήκαμε μία στιγμή κι' ύ-στερα απάντησε:

— Όχι. Κανείς δεν φαίνε-ται να ξέρη πολλά πράγματα γι' αυτήν. Άπό πού έρχεται; Τί έκανε πριν;... Μυστήριο!

— Κανείς απ' το θιάσο δεν είχε έρωασθή μαζί της πριν, σ' άλλο θέατρο.

— Όχι. Ή τουλάχιστον, κα-νείς δεν είπα τέτοιο πράγμα.

— Ώστόσο, θάπρεπε να κερ-δίξη το ψωμί της, με κάποιον τόπο.

— Άκούσα να λένε κάποτε ότι, όπως είχε διηγηθί η ίδια, είχε παίξει ολόους νεσσών κο-ριτσιών σε διαφημιστικά σκέ-τε του ραδιοφώνου.

— Τώρα τελευταία:

— Δεν το πιστεύω.

— Παιν από πέντε, ή δέκα γρόνια:

— Δεν έχω ιδέα.

— Θυμάσθε καθόλου τη φωνή της.

Η Ρούντυ έκανε μία προσ-πάθεια για να συγκεντρωθί.

— Μα την πίστι μου, δεν εί-χε τίποτε το εξαιρετικό ή φωνή της, απάντησε. Έμοιαζε σαν ό-λου του κόσμου.

Προσπάθησα να ξαναθυμηθί τον ήχο της φωνής εκείνης. Δεν μπόρεσα στην αρχή. Ώστε ο η Τζόαν ξαναφάνηκε ξαφνικά μπροστά μου, θιθυρίζοντας μου: «Ίσως τώρα αρχίζω να σας γνωρίζω καλύτερα...»

Και τα χείλη της άγγιξαν για μία στιγμή τα δικά μου, ενώ προσέθετε: «Άυριο βράδυ... Άύ-ριο βράδυ...»

— Δεν συμφωνεί με μās:

Η Τζόαν χάθηκε άπύσχα. Βρισκόταν τώρα μπροστά μου ή Ρούντυ. Το χέρι άνιχε στους νεκρούς, το σπινάκι στους ζων-τανούς. Κι' η Ρούντυ ήταν ζων-τανή, ολόζωντανη!...

— Ναί, απάντησα, έχετε δι-κιο... Για πέστε μου όμως:

Ο Σίδνεϊ Μπάρνερ είχε έρθει στις Ίνδies, άναζητώντας έμ-πνεύσεις για το καινούργιο δράμα που έγραφε. Κι' είχε πάρει μαζί του το Χάρπερ κι' έμένα.

Τις πρώτες μέρες που φτάσαμε στην Καλκούτα, κάναμε ένα γύρο στα μαγαζιά και μπηκάμε σ' ένα απ' αυτά, που που-λούσε παράξενα μπιμπιέζ και πολύτιμα πετράδια. Έκει, λοιπόν, γνώρισε ο Σίδνεϊ τη Λίλυ — μία όμορφη λευκή κοπέλλα, που είχε ανατραφή στις Ίνδies και που βοηθούσε στη δου-λειά του το βετό πατέρα της, τον Ίνδο έμπορο Τάι Ντούν.

— Θέλετε ένα φυλαχτό, «σαχίμπ»; πρότεινε στο Σίδνεϊ η Λίλυ, κυττάζοντάς τον χαϊδευτικά, όπως τον κύτταζαν όλες οί γυναικες, γοητευμένες απ' την άρρενωπή όμορφιά του.

Έκείνος της έρριξε μία ματιά θαυμασμού. Κι' οί καρ-δίες τους χτύπησαν με τον ίδιο ρυθμό. Ένας νέος Ίν-δός, ο Μπέν Ράο, καθισμένος σε μία γωνία του μαγαζιού, παρακολουθούσε τη σκηνή εκείνη με φαινομενική άπάθεια. Μά οί ματιές του κρύβανε μία άπειλή για το Σίδνεϊ...

Ένωίωσα, λοιπόν, άληθινή ανακούφισι, όταν καταφέ-ραμε να τραβήξουμε το φίλο μας έξω απ' το μαγαζί έ-κείνο.

— Ή κοπέλλα αυτή είν' ο τύπος που ψάχνω να βρω γι' αυτό το δράμα μου! μās είπε, ένθουσιασμένος, όπως πάν-τα, όταν γνώριζε μία ωραία γυναίκα...

Κι' όμως, για κάμποσο καιρό, δεν άσχολήθηκε καθόλου με το έργο του. Πήγαίνα κάθε μέρα να βρη τη Λίλυ... Μά, όταν έα τη βαρύνταν πιά και έα την άφηνε, σαν όλες, τί έκανε άρα γς, ο νέος Ίνδός, ο Μπέν Ράο;...

Πραγματικά, ξεθύμανε επί τέλους το καπρίτσιο του. Ένα βράδυ, μās άνήγγειλε πως θα πήγαίνα στο τελευ-ταίο ραντεβού του με τη Λίλυ.

— Φαντάσου, Κάρλ, μου έίπε, πως η μικρή αυτή είναι έρωτωμένη μαζί μου! Με βλέπει σαν θεό της!... Μά δεν μπορεί να κρατήση αιώνια αυτή η δουλειά...

Δυό άρες άργότερα, άκούσαμε τα βήματά του στο διά-δρομο. Όταν τον είδαμε όμως να μπαίνει, μείναμε άπο-σβολωμένοι. Ήταν άσπρος σαν το πανί, έτρεμε ολόκλη-ρος κι' άκουμπούσε στον τοίχο για να μην πέση... Άρχισε επί τέλους να μιλά, τραυλίζοντας.

Όταν είχε πη στη Λίλυ πως έπρεπε πιά να χωρίσουν, εκείνη έμεινε ήρεμη, παράξενα ήρεμη. Ώστερα ποόφερε, με φωνή πνιγμένη:

— Δεν θα με φιλήσης, πριν φύγης;

Ο Σίδνεϊ την έσφιξε στην άγκαλιά του. Καί, ξαφνι-κά, ένωίωσε το κορμί της να παραλύη, να βαραινί. Της μίλησε, μα δεν του απάντησε...

Την πήγε άμέσως στο νοσοκομείο, κι' εκεί του είπαν πως είχε πεθάνει από συγκοπή. Ή καρδιά της ή-ταν άδύνατη, κι' ο πόνος του χωρισμού την είχε σκοτώσει.

Σε λίγο, έφτασαν στο νοσοκομείο ο Τάι Ντούν κι' ο Μπέν Ράο. Πέσανε πάνω στο άψυχο κορμί της, κλαίγοντας, και καταράστηκαν τον αίτιο του χαμού της...

Ο Σίδνεϊ ήταν άναστατωμένος. Τον βάλαμε στο κρεβάτι και γαργυρήσαμε δίπλα του. Μά και αυτός δεν μπόρεσε να κλείση μάτι. Έκλαίγε και παρομιλούσε.

Η νευρική κρίσι κι' ο πυρετός του κράτησαν δυό βδομάδες. Ώστερα άρχισε να συνέχεται. Στο μεταξύ, οί δυό Ίνδοί δεν είχαν δώσει ση-μεία ζωής. Έξέτασα κι' έμαθα πως είχαν ξανα-γυρίσει στη δουλειά τους. Είχαν παρατηθή, λοι-

Ο Μπέν Ράο είχε σκαρφώσσει σ' ένα δέντρο κι' είχε μαζί του το φίδι σ' ένα μεγάλο πανέρι.

σας μίλησε ποτέ η Τζόαν Στήνς για μια κάποια Μπέττυ - Άννα Μπλ; - Όχι, δεν θυμάμαι να μου άναφερε αυτό τ' όνομα.

— Άκούσατε ποτέ να γίνεται λόγος στη Νέα Υόρκη γι' αυτή την Μπέττυ Άννα Μπλ; — Τ' όνομα δεν μου θυμίζει τίποτε.

— Άλλαξα θέμα. — Πόσων χρονών είσαστε, Ρούντυ; ρώτησα.

— Τί αδιάκριτη περιέργεια! διαμαρτυρήθηκε εκείνη.

— Έχω το λόγο μου πού σας ρωτώ. Απαντήστε μου μ' ειλικρίνεια.

— Έσκυψα συγχρόνως πάνω της και τη φίλησα.

— Είμαι 23 ετών, μου είπε.

— Πότε θα μπήτε στα 24; — Σε δύο μήνες σχεδόν.

— Μην παραλείψετε να μου υπενθυμίσετε εγκαίρως τὰ γενέθλιά σας...

— Μείνετε ήσυχος! Τώρα έσκυψε εκείνη και με φίλησε.

— Πόσων χρονών ήταν η Τζόαν; ρώτησα.

— Σχεδόν συνομήλική μου.

— Σας το είχε πη ή ίδια; — Όχι, μα είμαι βεβαία.

— Είχατε περίπου το ίδιο ανάστημα... δεν είν' έτσι;

— Όλες όσες μπαίναμε στα κλουβιά, είχαμε όσο το δυνατόν το ίδιο ανάστημα και την ίδια σωματική διάπλασι...

— Έσείς κι' η Τζόαν είχατε την ίδια περιφέρεια τού στήθους;

— Αυτό δεν τ' ξέρω! Δεν με τρηθήκαμε ποτέ!

— Εμπιέω στην ερώτησί μου... Είδετε τόσες φορές τη Τζόαν γυμνή...

— Πιστεύω πώς είχαμε σχεδόν το ίδιο στήθος, απάντησε η Ρούντυ.

Κι' ύστερα από μια στιγμή, πρόσθεσε:

— Αλήθεια, Μπάρ, ήσαστε τσιμπημένος μαζί της;

— Ναι, τ' ομολογώ.

— Την αγαπούσατε πολύ;

— Η ερώτησή της μ' έφερε σ' αμηχανία. Την κτύπα στα μάτια... κι' ένα σωρό πράγματα ξεκαθάρισαν γιά μένα.

— Όχι, δεν την αγαπούσα, απάντησα μ' απόλυτη ειλικρίνεια.

— Όταν βρισκόμουν κοντά της, την ποθούσα περισσότερο από κάθε τι στον κόσμο. Μά τώρα πού έλειψε, έσβυσε πιά κι' ο πόθος μου.

— Έτσι κι' όταν ήμουνα μικρό παιδί ήθελα ν' αλογάκι. Στο σπίτι, μάς έλειπε πολλές φορές το ψωμί, κι' όμως εγώ ήμουν βεβαίως πώς θ' άποκτούσα τ' αλογάκι μου. Μόνον όταν πέθανε ο πατέρας μου, κατάλαβα πώς δεν θα πραγματοποιούσα ποτέ τ' όνειρό μου... και δεν τ' σκέφθηκα πιά.

— Η Ρούντυ σφίχθηκε πάνω μου.

— Αυτάμει πολύ πού πέθανε η Τζόαν, είπε. Μά είμαστε όλοι μας περισσότερο ή λιγότερο εγωίσταί στις επιθυμίες μας... κι' εγώ είμαι τώρα ευτυχισμένη πού βρίσκομαι εδώ, κοντά σου!

— Ευτυχισμένη;

— Ναι. Απ' την πρώτη μέρα, σ' ήθελα γιά μένα μόνο. Μπάρ, μά δεν ήξερα τί να κάνω, γιά να σ' άποκτήσω...

— Η ξερα πώς δεν σε ήθελε η Τζόαν... ούτε σένα, ούτε κανένα άντρα. Πιστεύω πώς τους αντιπαθούσε όλους. Κι' όμως έσύ έλυνες γι' αυτήν!

— Ήταν έλλωστε στη μέση

κι' ο Μπέννυ. Άγνοούσα πόσο είσαστε φίλοι, οί δυό σας...

— Η φωνή της έσβυσε. Τὰ κοκινωπά μαλλιά της έπεφταν πάνω στο μέτωπό μου.

— Ενοιώθα τον έαυτό μου ευτυχισμένο. Τό βάρος πού μου πρέζε το στήθος, είχε διαλυθί ως διά μαγείας. Η Ρούντυ βρισκόταν στην άγκαλιά μου, ζωντανή και ζεστή...

— Δεν ήθελα πιά τη Τζόαν, αλλά τη Ρούντυ. Παραμέρισα τὰ μαλλιά πούπεφταν μπροστά στο πρόσωπό της, και τ' στόμα μου κόλλησε το δικό της.

— Εκείνη εγκαταλείφθηκε στην άγκαλιά μου.

— Είχε δίκιο εκείνος ο σωφέρ! ψιθύρισε. Πόσο άργεσι γιά να τ' άποφασίσις!...

— Γέλασα κι' απάντησα:

— Φτάνουν πιά τὰ λόγια!

... Τ' άλλο πρωί, έφτασα άργά στο γραφείο μου. Η Σούλβια με περίμενε, καθισμένη στην πολυθρόνα μου.

— Μαύδωσε την έφημερίδα πού διάβαζε. Έρριξε μιά ματιά στην πρώτη σελίδα. Η υπόθεσι της Τζόαν Στήνς είχε άρ-

χίσει πιά να κρουών.

— Έδωσα πίσω την έφημερίδα στη Σούλβια και χτύπησα το κουδούνι γιά ναρθή ή μίς Τζόαν.

— Είχαμε σήμερα ταχυδρομείο; τη ρώτησα.

— Ναι, αρκετά πράγματα.

— Φέρτε μου τα.

— Ανάμεσα στ' άλλα, είχε φτάσει και τ' όγραμμα με τ' αεροπορικό ταχυδρομείο της Νέας Υόρκης. Τό άνοιξα και τράβηξα από μέσα τ' ό χαρτί, μ' ένα χαρτοκόπτη, δίχως να τ' άγγίξω με τ' ό χέρι. Μά ήταν άσπρο, άγγραφο, διπλωμένο στα δύο, και περιείχε μέσα ένα χαρτονόμισμα τών 1.000 δολλαρίων.

— Είχε κρατήσει τ' ό λόγο τού ο άγνωστος κ. Μπρίντ.

— Έβαλα τ' ό χαρτί μέσα σ' ένα μεγαλύτερο φάκελλο και φώναξα τόν Άλ Σήντ.

— Πηγαίνετε αυτό εδώ στόν Τσάιαν, τού είπα. Τού τ' ό στέλνω γιά να εξετάσουν οί ειδικοί τὰ δακτυλικά αποτυπώματα πού έχει πάνω τ' όν.

— Ο κεύ. Μά, αν με ρωτήση πού τ' ό βοήκαμε;

— Απαντήστε τού πώς δεν ξέρετε τίποτα και πώς έκτελείτε άπλώς τίς έντολές μου.

— Ο Σήντ έαναγκάωσε τούς ώμους τού και βγήκε άπ' τ' ό γραφείο. Σημείωσα τότε τόν αριθμό τού χαρτονομίσματος, κι' ύστερα τ' ό παρέδώσα στη μίς Τζόνες, γιά να τ' ό καταθέση στην Τράπεζα.

— Τί είν' αυτό πού βλέπω; άπόρησε εκείνη. Μήπως κάνετε τώρα μυσή άγορά;

— Κάνετε τ' ό δουλειά σας, δίχως φλυαρίες! τήν έκοψε ή Σούλβια.

— Η μίς Τζόνες τήν άγριοκύταξε και βγήκε άπ' τ' ό γραφείο.

— Η Σούλβια σηκώθηκε, ανάκατεψε με τ' ό χέρι της τ' ό μαλλιά της και πήρε μιά πόκα δραματική.

— Πότε θα κάμη λοιπόν τ' ό ντεμπούτο τού τ' ό νέο άστρο τής σκηνής; ρώτησε.

— Σήμερα, κατά τ' ό 1. Θά πάτε πρώτα στο «Μάλοου» και θα ζητήσετε ένα κάποιο Κλέμεντ.

— Θεέ μου! Φτάνει να τ' ό άρέσουν... οί γάμπες μου!

— Τόν προειδοποίησα πώς είναι στραβές, μα απάντησε πώς δεν πειράζει... γι' ατί οί θεαταί δεν κυττάζουνε τίς γάμπες!

— Τί σαχλά πού είναι πάντα τ' άστεία σας!...

Κι' ή Σούλβια έφυγε κι' αυτή.

— Έβγαλα τότε άπ' τήν τσέπη μου τ' ό άδειο καρνέ τών σπρίτων πού είχα βρή στην κάμαρα της Τζόαν, στο ξενοδοχείο «Μοντιτέλο».

— Ήταν οκλάμα ενός μεγάλου κασστήματος πού πουλούσε μίλα. Έλειπε ένα κομμάτι τού.

— Άνοιξα και διάβασα στο έσωτερικό τού τρία γράμματα «Χα...» γραμμένα μ' ένα λιπαρό μολύδι — ίσως ένα κραγιόνι γιά τὰ φρύδια. Τ' ό υπόλοιπο τής λέξεως πρέπει να βρισκόταν στο κομμάτι πού είχα σκιστή.

— Δεν μπορούσα να ξέρω αν ή ανακάλυψι μου είχε μιά κάποια σημασία και τί μπορούσαν να σημαίνουν τὰ τρία εκείνα γράμματα. Ίσως νάχε πετάξει αυτό τ' ό καρνέ τών σπρίτων μέσ' στο ντυλάκι κάποιος προηγούμενος ένοικος, ή καμιά καμαριέρα τού ξενοδοχείου ή ακόμα ο πόλισμαν πού φύλαγε στο δωμάτιο. Μά ίσως και ν' άνήκε στη Τζόαν και να σήμαινε κάτι...

— Άνοιξα τ' ό βιβλιοθήκη μου κι' έβγαλα τ' ό εγκυκλοπαιδικό λεξικό μου. Στο ψηφίο Χ, βοήκα ότι ή λέξι «χάαφ» σημαίνει κάτι ψαρότοπους με βαθεία νερά στ' άνοιχτά τών νησιών Σέτλαντ... ότι «χάαρ» ήταν μιά σκατσέζικη λέξι, όνομασία τής παγωμένης ομίχλης. Ύστερα όμως παρατήρησα μ' άπογοήτευσι ότι καμιά άπ' αυτές τίς λέξεις δεν άρχιζε με κεφαλαίο Χ, όπως τ' ό καρνέ τών σπρίτων...

— Σκέφθηκα τότε πώς τ' ό «Χα...» ήταν πιθανώτατα ή άρχή κάποιου έπιθέτου. Κι' άπαξα τόν τηλεφωνικό κατάλογο.

— Τόν ξεφύλλισα και διαπίστωσα πώς ύπήρχαν στο Σικάγο άκριβώς τετρακόσια τριαντασχτά ώνόματα, πού άρχιζαν με τ' ό ψηφίο «Χα»!

— Βήκα νευρισμένος άπ' τ' ό γραφείο μου, διέσχισα τ' ό άδριομ και πέταξα τ' ό καρνέ τών σπρίτων πάνω στο τραπέζι τού Ντόκετυ. Τού έξηγήσα περί τί-νος έπρόκειτο και τού είπα ν' άρχιση άμέσως τ' ό δουλειά.

— Θά ξεσκονίζετε όλ' αυτά

τὰ ώνόματα πού ύπάρχουν στόν τηλεφωνικό κατάλογο, τού είπα. Μην παραμελήσετε καμιά πιθανότητα, όσοδήποτε μικρή, νάχη κάποιος άπ' αυτά σχεσί με τη Τζόαν Στήνς.

— Σαν τί σχεσί δηλαδή;

— Δεν ένω ιδέα! Δεν ξέρω καν αν ύπάρχη πραγματικά καμιά σχεσί. Μά, αν άνακαλύψετε κάποια πιθανότητα, σημειώστε μ' έπιμέλεια τ' όνομα και τ' ό διεύθυνσι.

— Περάστε πρώτα άπ' τ' ό γραφείο τού Τσάιαν και κυττάχτε μήπως ύπάρχη στους φακέλλους τού κανείς άπ' αυτούς τούς «Χα...».

— Ύστερα έπισκεφθήτε τίς εταιρείες τού ηλεκτρικού, τού γκαζιού, τού νερού, τού τηλεφώνου... Τελος πάντων, ξέρετε τ' ό δουλειά σας...

— Ο κεύ! Μπορώ να ζητήσω βοήθεια, αν χρειαστή;

— Όση βοήθεια θελήσετε. Φτάνει να πετύχετε!

— Ο Ντόκετυ φέρεσε τ' ό καπέλλο τού κι' έφυγε.

— Μόλις ξαναγύρισα στο γραφείο μου, κουδούνισε τ' ό τηλεφώνο. Πήρα τ' ό άκουστικό. Η μίς Τζόνες με πληροφορούσε πώς είχαν φέρει ένα δέμα γιά μένα.

— Ποιός είν' ο άποστολεύς; ρώτησα.

— Μπέττυ Άννα Μπλ, διάβαζε ή γραμμάτευς μου με δυνατή φωνή.

— Φέρτε τ' ό λοιπόν στο γραφείο μου! Τί περιμένετε; φώναξα.

— Μόλις είχα άφίσει τ' ό άκουστικό, ή μίς Τζόνες μούφερε τ' ό δέμα και ξεανάφανε.

— Ήταν ένα πακετάκι τετραγώνου, με ύψος, μήκος και πλάτος 15 πόντων περίπου, τυλιγμένο με σκούρο χαρτί και γεμά δεμένο. Στο πάνω μέρος τού είχε γραμμένα, με κεφαλαία τυπογραφικά στοιχεία, τ' όνομα και τ' ό διεύθυνσι μου και τ' ό όνομα τού άποστολέως.

— Ήταν πολύ βαρύ, άνάλογα με τόν όγκο τού. Έκοψα τ' ό σπάγγο με τ' ό σουγιά μου και πρόσεξα πώς οί άκρες τού χαρτιού περιτυλίγματος ήσαν κολημένες με ταινίες σελλοφάν.

— Καθώς τίς ξεκολλούσα, ένοιωσα κάτω άπ' τ' ό δάχτυλά μου ένα έλαφρό, άκαθόριστο τίκ-τάκ!

— Μόλις πρόλαβα να πετάξω τ' ό πακέτο στη μέση τής κάμαρας και να πέσω προύμυτα πίσω άπ' τ' ό γραφείο μου, όταν άντήχησε μιά έκρηξι τρομακτική...

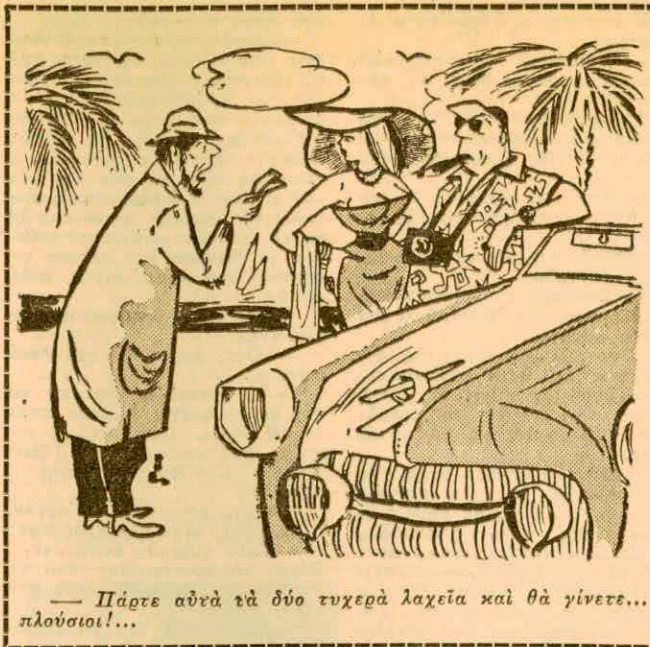
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

— Άνοιξα τὰ μάτια μου κι' είδα ένα άγνωστο ταβάνι. Τ' ό δωμάτιο ήταν σχεδόν σκοτεινό, φωτισμένο μόνον από μιά μικρή λαμπρίτσα. Είχε άσπρο ταβάνι και τριχούς τού ίδιου χρώματος στο πάνω μέρος και

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 21

Γυρίζονται κοστούμια με 150.000 δρ. καμπαντίνες με 130.000 δρ. από τεχνίτας με 15ετή πείρα. ΜΑΝΤΑΡΙ ΣΜΑΤΑ, όφαντα, σκοροφαγώματα, σχίσμο, λυώσιμ κλπ., Δ. Χατούρης.

ΜΕ ΔΟΞΕΙΣ
ΟΡΟΛΟΓΙΑ
Κοσμημιά
Π.ΤΣΙΜΠΙΑΝΣ, Ο.ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΑΡΔΙΑΣΤΡΙΟΥ, Γ. ΠΑΛΚΑΝΙΩΤΗΣ

— Πάρτε αυτά τὰ δύο τυχερά λαχεία και θα γίνετε... πλούσιοι!...

σκούρους μπέζ στο κάτω στήθος και μιά πορτοκαλάδα πεχτή και έλαϊάδης.

— Πώς πάμε σήμερα; Καλότερα, έ; μου είπε ή νοσοκόμα.

— Δόξα σοι ο Θεός... Θά με ύπογραφέσετε τώρα αν πάρτε άπό δώ αυτές τίς άηδίες και μου φέρετε μιά σημερινή έφημερίδα.

— Όχι προτού τ' ό διατάξη ο γιατρός.

— Καλά. Άπαλλάξέτέ με λοιπόν άπ' αυτό τ' ό δίσκο.

— Πήγτε πρώτα την πορτοκαλάδα σας.

— Άκούστε, μικρή μου. Να κάνουμε μιά συμφωνία: Θά μου φέρετε μιά έφημερίδα, κι' εγώ θα πιά αυτό τ' ό πηχτό ζουμι.

— Έν τάξει;

— Η νοσοκόμα ζύγισε τήν πρόστασί μου κι' απάντησε έπιτέλους:

— Συμφωνώ. Μά, όταν γυρίσω, πρέπει νάμαι άδειανό τ' ό ποτήρι!

— Μόλις έφυγε, άδειασα τήν πορτοκαλάδα μέσα στο μεταλλικό συστάρι τού κομμωδίου και τ' ό ξεανάκλεισα άθρομβα. Η μικρή αυτή γυμναστική μου φάνηκε πώς είχε μεταβάλει πάλι τ' ό κεφάλι μου σε... άερόστατο.

— Άγγίξα τόν αλύγιστο σβέρκο μου κι' ανακάλυψα ένα φαρδύ έπίδεσμο.

— Τη στιγμή εκείνη, άκουσα να ξεαναγυρίζη ή νοσοκόμα, και έάπλωσα πάλι άνάσκελα. Εκείνη χαμογέλασε μ' ευχαρίστησι, όταν είδε τ' ό άδειανό ποτήρι.

— Έν τάξει! είπε Πάρτε τήν έφημερίδα σας.

— Εορίδα μιά ματιά στην ήμερομηνία και φώναξα:

— Διαβολέ! Σημερινή ενίαι αυτή!

— Μά βέβαια.

— Είχα μείνει λοιπόν άναίσθητος σχεδόν 48 ώρες!

— Δεν έκαμα τόν κόπο να διακόσω πιά πολλά. Πέταξα τὰ σκετάσματα, πήδησα άπ' τ' ό κρεβάτι... κι' έπεσα χαμώ με τ' ό μούτρα!

— Η νοσοκόμα θέλησε να με βοηθήση, αλλά τήν έστειλα στο διάβολο. Σηκώθηκα, τρικλίζοντας, ξεαναγύρισα στο κρεβάτι μου και κάθησα στην άκρη τού.

— Είχα τήν έντύπωσι πώς τ' ό κεφάλι μου είχε κυλήσει κάτω άπό κάποιο έπιπλο, γι' ατί δεν τ' ό ένοιώθα πιά πάνω στους ώμους μου...

— Ξαπλώστε γρήγορα στ' ό κρεβάτι σας! φώναξε ή νοσοκόμα.

— Ξεφορτώθήτε με! Δώστε μου άμέσως τὰ ρούχα μου! Πρέπει να φύγω από δώ.

— Θά είδοποιήσω τ' ό γιατρό.

— Στο διάβολο κι' αυτός!

— Πέστε τού πώς είμαι πολύ άρρωστος και δεν μπορώ να τόν δεχθώ. Και δώστε μου τὰ ρούχα μου, αλλιώς θα πάω να τὰ πάρω μόνος μου!

— Η νοσοκόμα βγήκε βιαστικά. Ξανασηκώθηκα τότε, σύρθηκα ως τ' ό ντουλάπα και τήν άνοιξα. Τὰ ρούχα μου δεν βρίσκονταν εκεί.

— Άνοιξα μιά πόρτα, πού οδηγούσε στο μπάνιο. Έβρεξα τ' ό πρόσωπό μου κι' ένοιωσα κάπως καλύτερα τόν έαυτό μου.

— Ο γιατρός κι' ή νοσοκόμα έφτασαν τη στιγμή πού ξεάναγκαζαίαν άπ' τ' ό λουτρό.

— Κύριε Μπρίντ, μου είπτε αύστηρά οί γιατροί, ξεαναγύριστε άμέσως στο κρεβάτι σας, αλλιώς άπεκδομει πάσης ευθύνης γιά τίς συνέπειες.

— Είμαι ένήλικος, και συνεπώς υπεύθυνος τών πράξεών μου. Διατάχτε να μου φέρουτ τὰ ρούχα μου.

— Άρχίζα πιά να χάνω τήν ψυχραιμία μου.

— Κύριε Μπρίντ, σας έφεραν εδώ μ' ένα άσχημο τραύμα στόν τράχηλό και στο κρανίο. Είχατε πάθει έπίσης έγκεφαλική διατάραξι. Φαίνεται δε πώς δεν σας έχει περάσει άκόμη!

— Πρέπει να μείνετε πολλές μέρες άκόμη στο κρεβάτι.

— Άκούστε, γιατρέ... φώναξα, έτοιμος να ξεσπάσω.

— Συγκρατήθηκα όμως, γι' ατί σκέφθηκα πώς ζήτουσε άπλώς να κάμη τ' ό δουλειά τού.

— Σας ευχαριστώ πού με περιποιθήκατε, πρόσθεσα. Φάνηκα τυχερός... Μά, αν δεν φύγω άμέσως από δώ, θα φανούν ίσως άλλοι λιγότερο τυχεροί από μένα...

— Όθ τ' ό τινάζουνε δηλαδή, ενώ εγώ τ' ό γλύτωσα σθινα...

— Και τώρα, δώστε μου τὰ ρούχα μου, αν δεν θέλετε να φύγω από δώ με τίς πυτζάμες τού νοσοκομείου.

— Δεν έχω καμιά ευθύνη, αν φύγετε.

— Ο κεύ! Μας τ' ό ξεαναείπατε...

— Ένώ ή νοσοκόμος πήγαινε να φέρη τὰ ρούχα μου, οί γιατροί εξέτασε προσεκτικά τ' ό λαιμό και τ' ό κεφάλι μου.

— Έχετε γερά κόκκαλα, μου είπε. Τη γλυτώσατε, αυτή τη φορά. Προσοχή όμως να μη φύγουν τὰ τσιμπιδάκια άπ' τήν πληγή.

— Διόρθωσε τούς έπίδεσμούς. Η νοσοκόμα φέρε τὰ ρούχα μου. Είχαν κακά χαλιά. Προπάντων τ' ό πουκάμισό μου ήταν

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΕΙΣ. Θεραπεία Ρυτίδων Κρεατοελιδών και Αποτελεσματική Θεραπεία πτώσεων μαλλιών. Συμβούλοι Δωρεάν. Αισθητική. Σ. Α. ΧΡΥΣΗ Νίκης 13, τηλ. 29-548

ΜΕ ΔΟΞΕΙΣ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΟΡΟΛΟΓΙΑ
ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 61
1^η ΟΡΟΦΟΣ ΤΗΛ. 28-407

ΑΛΕΚΤΩΡ

Ο ΦΥΛΑΚΑΣ
αγγελος της
ομορφιάς σας

ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

μουσκεμένο στο αίμα.

Ο γιατρός με βοήθησε να ντυθώ. Μούδρε τα κορδόνια παπουτσιών μου, γιατί μου ήταν αδύνατο να σκύψω.

Βγήκαμε μαζί στο διάδρομο, κι' ο γιατρός διάταξε να μου φέρον ένα ταξί.

—Προσέχετε πολύ, μου σύστησε.

Τον ευχαρίστησα για το ενδιαφέρον του. Ύστερα πρόσθεσε:

—Όπου να φτάσει το ταξί, μπορώ να σας κάνω μερικές ερωτήσεις... για τα μωρά;

Με κίτταξε παράξενα, σαν ν' αμφέβαλλε για τα λογικά μου. Ωστόσο, κούνησε το κεφάλι του καταφατικά.

—Αν μια γυναίκα φέρη στον κόσμο ένα παιδί σε πολύ νεανική ηλικία, μπορεί να φανή αυτό μετά πέντε - έξη χρόνια;

—Μα βέβαια, με μια ιατρική εξέταση...

—Όχι, δεν εννοώ αυτό. Θέλω να πω, αν μπορεί κανείς να το καταλάβει με το μάτι, απ' τη σωματική της διάπλαση.

—Είναι δύσκολο να σας απαντήσω. Κάθε γυναίκα αντιδρά διαφορετικά στη μητρότητα. Μερικές αλλάζουν ελάχιστα...

—Μα ποιά εξωτερικά σημάδια πρέπει ν' αναζητήσει ο αμύητος στην ιατρική;

—Έχετε ιστορίες, με καμιά γυναίκα της οικογενείας σας, κ. Μπρήντ;

—Όχι, μην ανησυχήτε. Οι ερωτήσεις μου δεν αφορούν έμένα προσωπικώς. Είναι όμως σπουδαίες για την υπόθεσή που έχω αναλάβει... και πού μ' έφερε εδώ στο νοσοκομείο! Λοιπόν, ποιά είν' αυτά τα εξωτερικά σημάδια;

—Μπορεί να υπάρχουν ασπρες ραβδώσεις, στους μηρούς, στην κοιλιά και στους γοφούς, απ' το υπερβολικό τέντωμα του δέρματος. Άλλοτε είναι πολλές, άλλοτε λίγες κι' άλλοτε λείπουν τελείως.

—Τίποτε άλλο;

—Είναι ενδεχόμενο νάχη σκουρύνει ο γύρος της θηλής των μαστών. Επίσης, το στήθος μπορεί να έχη χάσει το αρχικό του σχήμα.

—Δεν υπάρχει καμιά θεραπεία γι' αυτό;

—Συνιστούν κάτι ειδικές ασκήσεις, μα δεν είναι πάντα πολύ αποτελεσματικές.

—Εφάπαξ στο μεταξύ το ταξί μου. Ο σωφέρ με βοήθησε να κατεβώ τη σκάλα, ενώ ο για-

τρος μ'ε παρακολουθούσε μ' ανησυχία.

—Ευχαριστώ, γιατρέ! του φώναξα, όταν ανέβηκα στ' αυτόκινητο.

Η ώρα ήταν 7 1/2. Είπα στο σωφέρ να με πιά στο σπίτι μου. Όταν με είδε ο θυρωρός, φώναξε:

—Εσείς, κ. Μπρήντ! Τί κακό ήταν αυτό που σας βρήκε πάλι;

—Μπα, περαστικά πράγματα! απάντησα.

Το άσανσέρ μ' ανέβασε στο διαμέρισμά μου. Ετοίμασα ένα ζεστό μπάνιο.

—Όσο γέμιζε ή μπανιέρα, ξυρίστηκα. Δεν ήταν καθόλου εύκολη δουλειά, γιατί δεν μπορούσα να στρίψω το κεφάλι μου... Τελος πάντων, τὰ κατάρφερα.

Γλύτρησα ύστερα μέσα στη μπανιέρα. Κι' ένοιωσα τόση ευχαρίστηση... ώστε με πήρε ο ύπνος χωρίς να το καταλάβω...

Όταν ξύπνησα, είχε κρυσώσει πιά το νερό. Βγήκα, σκουπίστηκα και άλλαξα ρούχα. Έπειτα αποφάσισα να μικρύνω τὸ... σαρικί που φορούσα. Και κατέληξε να το βγάλω τελείως, αφήνοντας μόνο τον άλλο επίδεσμο, γύρω απ' το λαιμό μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η

Ο "Αλ Σήβου" σηκώθηκε, όταν μ' είδε να μπαίνω, κι' έτρεξε να μου πνίξει το χέρι.

—Παρά πνίξε τη γλυτώσατε, μου είπε.

—Πέστε καλλίτερα παρὰ ξανα... διώρθωσα. Μάθατε κανένα νεο γιὰ το περίφημο εκείνο πακετάκι με τη μπόμπα;

—Τίποτε απολύτως. Τὸ χαρτί του περιτυλίγματος δεν είχε κανένα δακτυλικό αποτύπωμα.

Μπήκα στο γραφείο μου. Η μίς Τζόνες έτρεξε να με βοηθήσει να καθίσω.

Την απομάκρυνα με το χέρι μου, μα όταν είδα την πονεμένη ματιά που μου έριξε, τη λυπήθηκα και την άφισα να κάνει ό,τι ήθελε...

Ύστερα της ζήτησα να με συνδέσει τηλεφωνικά με τον Τσέιαν. Περιμένοντας, έριξα μια ματιά γύρω μου.

Η βόμβα είχε κάμει καλή δουλειά: Το χαρτί των τοίχων είχε κομματιαστεί, το χαλί ήταν κουρελιασμένο, τὰ έπιπλα είχαν διαλυθῇ...

Η μίς Τζόνες είχε φέρει προσωρινά μες στο δωμάτιο μια καρέκλα κι' ένα παλιό γραφείο κι' είχε κολλήσει έφημερίδες στα σπασμένα τζάμια. Θάλεγε κανείς πως ήταν καμιά τρώγλη εκεί μέσα!

Επιτέλους, η μίς Τζόνες μούδωσε στο τηλέφωνο τον Τσέιαν.

—Καλημέρα, του είπα. Θάθελα να μάθω γιατί πληρώνουμε τόσους φόρους, διάβλε;

—Ε! Πώς;

—Ο Σήβου μου είπε πως δεν άνακαλύψατε τίποτα γιὰ το μι-

κρό δώρο που μου στείλανε...

—Μα δεν άπομενε στο γραφείο σας τίποτα που να μπορέ να εξετασθῇ! Ωστόσο, οι ειδικοί του εργαστηρίου μας πιστεύουν πως ήταν μια βόμβα απ' αυτές που τις λένε κοινώς «φάκες». Είν' ένα κουτί με έκρηκτική ύλη, μ' ένα καψούλι και μ' ένα έλατήριο που γυτπάει το καψούλι όταν άνοιξη κανείς το κουτί. Μπορεί καθένας να φτιάσει ένα τέτοιο έκρηκτικό μηχανήμα, δίχως πολύ κόπο.

—Βρήκατε δακτυλικά άποτυπώματα;

—Όχι, έκτος απ' τὰ δικά σας.

—Δεν πιστεύω ώστόσο γὰ την έστειλα εγώ ο ίδιος στον έαυτό μου!... Ούτε και το μαχαίρι που σκότωσε τη Τζέιαν Στήνιν, είχε δακτυλικά άποτυπώματα;

—Ούτε, απάντησε ο Τσέιαν. Ξερόβηξε λίγο και πρόσθεσε:

—Πολύ τυχερός φανήκατε... Είμαι ευχαριστημένος που τη γλυτώσατε. Να φυλάξετε στο έξες, Μπάρ.

—Ευχαριστώ για το ενδιαφέρον σας, απάντησα.

Κι' έλειψα το τηλέφωνο.

Ζήτησα ύστερα τον "Αλ Σήβου". Τούδωσα 10 δολάρια και τον έστειλα ν' αγοράσει μια μοτοίλεια καλό ούισκυ.

Μούφερε ένα πραγματικό ασήκος, χωρίς μάλιστα να μου δώσει καθόλου ρέστα. Αφού ήπια μια γουλιά, τὸ πρόσφερα τη μοτοίλεια, μ' ένα ένθαρρυντικό χαμόγελο. Τὴν έφερε στα χείλη του — γιατί όλα τὰ ποτήρια του μικρού μας μπάρ είχαν θρυμματισθῇ με την έκρηξη — μα όταν άρχισε να πίνει έκαμε ένα μορφασμό άπερίγραπτης φρίκης.

—Περίφημο ούισκυ! τὸ εἶπα. Έλάτε, πιήτε ελεύθερα όσο θέλετε!

Ο Σήβου κούνησε άρνητικά το κεφάλι του.

—Αν δεν πιήτε, θὰ σας χάσω το λαιμό του μπουκαλιού στο λαργύγι! τὸν φοβέρισα.

Προσποιήθηκε πως υπάκουε. Κόλλησε όμως τη γλώσσα του στο στόμιο της μοτοίλειας, γιὰ να μὴ τρέξη το υγρό, κι' άνεδοκατέβαζε τὸ «καρυνδί» τὸ λαιμού του σαν νάπινε αληθινά.

Σηκώθηκα και τὸν χτύπησα δυνατά στην πλάτη. Έτσι, κατὰ μια γερή γουλιά απ' το άπαίσιο μίγμα, πνίγηκε, προσίνισε και σωριάστηκε σ' ένα κάθισμα.

Σκούπισε ύστερα τὰ μάτια του που είχαν δακρυσεί, και με κίτταξε άξιοθρήνητα.

—Σας άρέσει λοιπόν; τὸ εἶπα. "Ε, δώστε μου πίσω 9 δολάρια και κρατήστε τη μοτοίλεια.

—Καλά, καλά... μουρμούρισε. Έχω ένα καλό ούισκυ στο γραφείο μου.

Πῆγε και τῶφερε. Ήταν πραγματικά περίφημο.

γματικά περίφημο.

—Θυμάστε τὸ Λίνκ Χόφμαν;

—Τὸν ρώτησα ύστερα.

—Δεν εἶν' αυτός που δούλευε άλλοτε στο Σικάγο, στο πρακτορείο «Άργος»;

—Άκριδώς. Έχει δυο-τρία χρόνια τώρα στη Ν. Υόρκη. Εἶναι καλὸς ντέκτετῖβ.

Σήκωσα τὸ άκουστικό του τηλεφώνου κι' είπα στην τηλεφωνήτρια:

—Προσπαθήστε να με συνδέσετε με τὸ Λίνκ Χόφμαν, στη Νέα Υόρκη. Μπορεί να υπάρχει τ' όνομά του στον τηλεφωνικό κατάλογο... έκτος αν δεν εἰσάγεται γιὰ δικό του λογαριασμό, αλλά σε κανένα μεγάλο πρακτορείο. Μόλις τὸν πετύχετε, δώστε μου τὸν.

Ενώ περίμενα γιὰ τὸ τηλεφώνημα, έκαμε τὴν εἰσοδὸ της ἡ Σύλβια. Καί, αφού δεν ὑπῆρχε καρέκλα γι' αὐτήν, κάθισε στη γωνία του γραφείου μου.

—Διψάτε; ρώτησα, προσφέροντάς της τὴ μοτοίλεια με τὸ ούισκυ.

—Ευχαριστώ! Απὸ τότε που βγήκα στο θέατρο, πίνω μόνο σαμπάνια: τὴς καλλίτερης ποιότητος.

—Επειτα ἡ Σύλβια με κίτταξε ἀπὸ πάνω ως κάτω και πρόσθεσε:

—Εἶμ' εὐτυχῆς που σας ξαναβλέπω, Μπάρ.

—Βέβαια, καλλίτερα εἶν' ἐδῶ, παρὰ μες στο κρύο χῶμα.

Χτύπησε τὸ τηλέφωνο. Ήταν ὁ Λίνκ Χόφμαν.

—Δουλεύεις γιὰ λογαριασμό σου, Λίνκ; τὸν ρώτησα.

—Ναί. Τί τρέχει;

—Έχω μια μικρὴ δουλειά γιὰ σένα. Εἶν' εύκολη, μα πρέπει γὰ την τελείωσης πολὺ γρήγορα. Σ' ενδιαφέρει;

—Ας τὴν άκούσουμε, και θὰ δοῦμε, απάντησε ὁ Χόφμαν.

—Θέλω να μου βρῆς τὸ τελευταίον πρόσωπο που εἶχε στα χείρια του ένα χιλιάρικο με ἀριθμό...

Και τὸν διάβασα τὶς σειρές τῶν ἀριθμῶν του χαρτονομίσματος, που τις εἶχα σημειώσει τὴν προηγούμενη μέρα σ' ένα κομματί χαρτί.

—Αναλαμβάνεις λοιπόν; πρόσθεσα.

—Εν τάξει.

—Κίτταξε επίσης αν μπορέσης να μάθης τίποτε γιὰ μια κάποιον Μπέττυ - Άννα Μπῆλ. Μ' ενδιαφέρει μόνο τ' όνομά της. Ίσως ν' ανέβ - άλλοτε στη θεατρική σκηνή... και νὰ

MENTIOUM

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

τῆς 'Εταιρείας Ψυχικῶν Έρευνῶν. Βραβείον τηλεπαθείας μακρῆς ἀποστάσεως. Μεταδόβου 19 (Στ Μουσείου) 8-1 π.μ. και 5-7 μ. μ. Τηλ 663-673

μὴν ξανακατέβηκε πιά ἀπὸ τότε, αλλά νάχη ἀλλάξει όνομα.

—Ο κέϋ! Θάχης γρήγορα νέα μου... μου ὑποσχέθηκε ὁ Λίνκ Χόφμαν.

—Σου τὸ εὐχομαι, γιὰ καλὸ δικό σου, απάντησα.

Κι' έλειψα τὸ τηλέφωνο.

—Τί μάθατε γιὰ τὴν Μπέττυ - Άννα Μπῆλ; ρώτησα τὴ Σύλβια.

—Τίποτε ἀπολύτως, απάντησε.

Ήταν άρκετὰ γιὰ σήμερα... Γύρισα σπίτι μου, σύρθηκα ως τὸν καναπέ και πῆρα ένα ὑπνoμονοκόμματο ως τ' άλλο πρωί.

Όταν ξύπνησα, ζαλισμένος, έκανα ντους, ξυρίστηκα, φόρεσα καθαρά άσπρόρουχα και σιδερωμένα ρούχα. Κατά τις 9, βρισκόμουν στὸ 'σοφείο μου.

Κάλεσα τὴν τηλεφωνήτρια και τῆς είπα να μου στείλῃ τὸ Ντόκετυ.

—Εκείνος μῆπκε σὲ λίγο, άναψε ένα τσιγάρο και περίμενε.

—Τί έγινε λοιπόν μ' εκείνο τὸ κορνὲ τῶν σπρίτων; βρήκες τίποτα; ρώτησα.

—Ίσως ναί, ἴσως όχι...

—Τί θες νὰ πῆς;

—Τίποτα τὸ συγκεκριμένο. Ξεσκάλισα πάνω ἀπὸ τετρακόσια πρόσωπα. Τὰ πῖο πολλὰ απ' αὐτὰ εἶναι άνθρωποι συννηθισμένοι, ἥσυχοι και τίμιοι, δίχως κανένα ξεχωριστό ένδιαφέρον. Στους κακέλλους τὸ Τσέιαν δεν ανακάλυψα τίποτα.

—Ενας μονάχα απ' ὅλους τράβηξε τὴν προσοχή μου, μολονότι δεν έχει φαινομενικά καμιά δσοροληψία με τὴ Τζέιαν.

—Α! Ποιὸς εἶν' αὐτός;

—Ενας κάποιος 'Ησαίας Ντάνιελ Χάας.

—Και τί σχέσι έχει...;

—Δεν είπα πως έχει καμιά... Τὸ μόνο που ξέρω, εἶναι πως έχει ένα γυιό, που πρὶν ἀπὸ τρεῖς μῆνες ἦταν ἀκόμα μεγάλος γυναικάς και τακτικὸς ἐπικοπέτης τῶν θεατρικῶν παρασκηνίων, τὸν τελευταίον καιρό όμως κάθεται φρόνιμα.

—Γιατί άλλαξε έτσι;

—Ο Ντόκετυ άνασκήκωσε τοὺς ώμους του, σαν νὰ μούλεγε πως δεν ἔξερε...

—Εἰσθε βέβαιος πως δεν ὑπάρχει καμιά ἀλλῇ ένδειξι σ' ὅλον αὐτὸ τὸν κατάλογο τῶν όνομάτων; επέμεινα.

—Εγὼ τὸυλάγιστον δεν βρήκα καμιά... Τὸ μόνο που ἔκαμε νὰ προσέξω ἰδιαίτερας τὸν υἱὸ Χάας, εἶναι τὸ ὅτι άρχίζει τ' όνομά του ἀπὸ 'Χάας' πως έχει ὁ πατέρας του παραδάκι και πως εἶναι πιθανότατα ὁ τύπος που θὰ μπορούσε νὰ ένδιαφεροθῇ γιὰ τὴ Τζέιαν Στήνιν.

—Ο κέϋ! μουρμούρισα μ' άπογοήτευσι. Θὰ εξέτασω αὐτὴ τὴν περίπτωση.

Ο Ντόκετυ έφυγε, άφίοντάς με μονάχο. Άσκολήθηκα ἐπὶ δυὸ ὥρες με τις τεχούσεις ὑποθέσεις, ὑπαγόρεψα μερικά γράμματα στη μίς Τζόνες κι' ὑστερα τὴ ρώτησα π' εἶχαμε φωτογραφίες τῆς Τζέιαν.

Μούδωσε μερικά άποκόμματα έφημερίδων. Τάχωσα στην τσέπη μου και πῆγα ὑστερα νὰ φάω στὸ «Ρότισλδ».

Πέρασα ὑστερα απ' τὸ γκαράζ, έβγαλα τ' αὐτοκίνητό μου και πῆρα τὸ δρόμο τὸ σπιτιού τὸυ 'Ησαίαν Ντάνιελ Χάας.

Τὸ σπίτι αὐτὸ βρισκόταν σὲ μια κοψή συνοικία κι' εἶχε έντυπωσιακή κι' άσυνήθιστη έμφάνισι. Πανύψηλα γέρικά δεν-τόνα τὸ ἀπομύλωναν κάπως ἀπ' τὸ δρόμο. Ένας τσιμεντά-

στωτὸς διάδρομος περνούσε δίπλα στὸ ένα τὸν πλευρό, ὁδηγώντας στα βοηθητικά κτίρια και στὸ περίτερο που ἔμεναν οἱ ὑππρέτες.

—Αφισα τ' αὐτοκίνητό μου στὸ δρόμο. Πλησίασα στὸ σπῆτι, ανέβηκα τὴν έξωτερική μαρμαρίνη σκάλα και γτύπησα τὸ πελῶριο χάλκινο ρόππο της έξωπορτας.

—Ενας άσπρομάλλης καμαριέρης μου άνοιξε και με ρώτησε τί ἐπιθυμούσα. 'Η έκφρασί του έδειχνε καθαρά πως δεν σκόπευε νὰ μ' άφιση νὰ περάσω μέσα.

—Θέλω νὰ δῶ τὸν κ. Χάας, τὸν πληροφόρησα.

—Τὸν πατέρα ἢ τὸ γυιό;

—Τὸ γυιό.

—Τὸ ξέρει ὁ ίδιος; Σας περιμένει;

—Όχι, δεν με περιμένει... μα θὰ με δεχθῇ, όταν μάθῃ πως εἶμαι άστυνομικός!

Συγχρόνως, παραμέρισα με μια χειρονομία τὸν καμαριέρη

και μῆπκα στὸ χῶλλ. 'Εκείνος κοντοστάθηκε μια στιγμή, κι' ὑστερα στράφηκε κι' ἀπομακρύνθηκε.

Τὸ χῶλλ εἶχε κυκλικὸ σχῆμα, ταβάνι πανύψηλο και πάτωμα στρωμένο με μαῦρο κι' άσπρο μωσαϊκό. Ένας τεράστιος καθέφτης κορεμῶταν πάνω ἀπὸ ένα μεγάλο τραπέζι, ὅπου βρισκόταν μια άσημένια κούπα γεμάτη μ' ἐπισκεπτήρια Τάψα-δα γρήγορα, αλλά δεν βρήκα ανάμεσα τους κανένα γνωστὸ όνομα. Πάντως, πρόσθεσα σ' άλλα μπιλιέτα και τὸ δικό μου.

Ο καμαριέρης ξαναγύρισε και μὲ άνήγγειλε με περιφρονητικό τόνο ὅτι ὁ κ. Χάας υἱὸς θὰ με δεχόταν στην Βιβλιοθήκη.

Τὸν ἀκολούθησα. Διασχίσανε ένα άπεράντο σαλόνι στρωμένο μ' ανατολίτικα χαλιά, ένα δωμάτιο μουσικῆς που περιεἶχε ένα πιάνο με ούρα, μια άσπα, ένα πικ-άπ κι' ένα δέκτη τηλεοράσεως, κι' ἐπιτέλους

φτάσαμε στὴ Βιβλιοθήκη.

Οἱ τρεῖς τοῖχοι τῆς σκεπῆς ζοταν με ἐταξέρες, φορτωμένες ἀπὸ βιβλία με πολυτελῆ δεσίματα. 'Η ἐπίπλωσι ἦταν ταπετσαρισμένη με πράσινο δέρμα, άσσορι με τὰ βιβλία, και φτιαγμένη ἀπὸ ἔξλο καρνιδιάς.

—Ενας ψηλὸς άντρας σηκώθηκε και με κίτταξε μ' ἐχθρικό ὕφος.

—Αν πρόκειται γιὰ κανένα πρόστιμο, κανονίστε τα με τὸ δικηγόρο μου, μου εἶπε.

Προσποιήθηκα πως δεν εἶχα άκούσει. 'Επεσα σὲ μια πολυθρόνα και τὸν εξέτασα απ' τὴν κορφή ως τὰ νύχια.

Εἶχε άνάστημα 1.85 περίπου. Ήταν άδύνατος και φαίνόταν ως 25 χρονῶν. 'Η μελαχροινή φυσιογνωμία του δεν παρουσίαζε τίποτε τὸ άξιοσημείωτο. Εἶχε μάτια λίγο πεταχτά κι' αὐτιά κολλημένα στὸ κρανίον του.

—Δεν ἦρθα γιὰ πρόστιμα ἐδῶ, τὸ εἶπα. Θάθελα νὰ σας κάνω μερικές ερωτήσεις.

—Γιὰ ποιὸ ζήτημα;

—Ίσως μπορεῖτε ν' άναγνωρίσετε κάποιον πρόσωπο...

—Δεν βλέπω γιατί τὸ πιστεύετε, αὐτό!

—Μήπως έχετε αντίρρηση νὰ βοηθήσετε τὴν άστυνομία; πρόσθεσα άργά.

Κάθισε ἀντίκρου μου, με κίτταξε κι' απάντησε:

—Εγὼ; Όχι, καμμία...

—Ενας άντρας που τὸυ έμοιαζε πολὺ, ἀλλ' ἦταν πολὺ μεγαλύτερος του στὰ χρόνια, μῆπκε τὴ στιγμή εκείνη στὴ Βιβλιοθήκη. Δεν χρειαζότανε φιλοσοφία γιὰ νὰ καταλάβῃ ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ τὸν κ. Χάας πατέρα.

—Εμαθα απ' τὸν καμαριέρη πως ἦθε ένας άστυνομικός, εἶπε.

Ο γυιὸς του μ' έδειξε, με ὕφος δυσφορίας, κι' απάντησε:

—Ναί. Θέλει νὰ μου κάνῃ μερικές ερωτήσεις.

Ο πατέρας στάθηκε πίσω ἀπὸ τὴν πολυθρόνα τὸυ γυιού.

—Περὶ τίνος πρόκειται; ρώτησε. Ποιὸς εἶσαστε σείς;

—Λέγομαι Μπρήντ. Και θέλω μόνο νὰ δῶ αν μπορῇ ὁ γυιός σας ν' άναγνωρίσῃ ένα κάποιον πρόσωπο.

Διάλεξα τὴν καλύτερη φωτογραφία τῆς Τζέιαν Στήνιν και τὴν έδειξα στὸν γυιό.

—Έχετε ξαναδῇ ποτὲ άλλοτε αὐτὴ τὴ γυναίκα; τὸν ρώτησα.

—Εκείνος κίτταξε τὴ φωτογραφία, ὑστερα έβριζε μια γρήγορη ματιά στὸν πατέρα του και ξανακίτταξε πάλι τὴ φωτογραφία.

—Λοιπόν; πρόσθεσα, αφού περίμενα λίγο.

—Όχι, δεν τὴν ξέρω καθόλου, απάντησε ὁ νέος.

Και κάρωσε γιὰ δεύτερη φορὰ τὰ μάτια του στὸν πατέρα του.

—Δεν τὴν έχετε δῇ ποτὲ; επέμεινα.

Κούνησε άρνητικά τὸ κεφάλι του κι' απάντησε:

—Όχι, μου εἶναι τελείως άγνωστῇ.

—Μήπως τὴν έρετε ἢ τὴν έχετε δῇ έσεῖς, κ. Χάας; ρώτησα τὸν πατέρα.

—'Η απάντησι ἦταν άρνητική και πάλι. Πῆρα πίσω τὴ φωτογραφία, τὴν έβαλα σ' ἄν τσέπη μου, σηκώθηκα, τοὺς ευχαρίστησα γιὰ τὴν προθυμία τους και

Η ΙΑΤΡΟΣ
ΑΡΙΑΔΗΝΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ-ΛΕΛΟΥΔΑ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ - ΜΑΙΕΥΤΗΡ
Μετώκρηεν επί της οδού Δελφών 3
(πάρδος οδών: Διδότου & Σκου.
φά). Δεχεται καθημερινώς 11-1
και 5½-7 μ. μ. - Τηλέφωνα:
612.482 & 612.515.

ΕΚΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΤΟ ΝΕΟ ΕΚΛΕΚΤΟ ΣΙΓΑΡΕΤΤΟ

DINO

ΜΑΤΣΑΓΓΟΥ

ΜΕΓΑΛΟ ΚΟΥΤΙ
ΑΡΧ. 3.500

ΜΙΚΡΟ ΠΛΑΚΕ
ΑΡΧ. 1.800

Ξαναγύρισα με τ' αυτοκίνητό μου στο γραφείο μου.

Στό δρόμο, στριφογύριζαν μέσο στο μυαλό μου οι λεπτομέρειες της συνομιλίας μου με τους δυο Χάας. Κάτι μου έλεγε πως δεν είχαν φανη απόλυτα ειλικρινείς απέναντί μου. Αυτό το «κάτι» βασιζόταν κυρίως στην πείρα μου καθώς και στην ψυχολογική εκτίμηση και συσχέτιση διαφόρων μικρολεπτομερειών.

Αν έλλοστε οι Χάας δεν ήσαν πραγματικά τη Τζόαν Στήνε, αν δεν την είχαν δει ποτέ, δεν θάταν το φυσικότερο να ζητήσουν να μάθουν ποιά ήταν αυτή η γυναίκα και γιατί είχε διατυπώσει τη γνώμη πως θα μπορούσαν να την αναγνωρίσουν;

Μόλις έφτασα στο γραφείο, φώναξα το Ντόκετ, του διηγήθηκα όσα είχαν συμβεί και του ανακοίνωσα τις εντυπώσεις μου.

— Προσπαθήστε να μάθετε, ότι μπορείτε για το νεαρό Χάας, του είπα. Μαζέψτε πληροφορίες για τις γυναίκες που είχαν σχέσεις μαζί του. Γρήγορα όμως!

— Ο κέϋ! Θ' άρχισα πηγαίνοντας να δω την δημοσιογράφο Έντιθ Μόργκαν, στην έφημερίδα της.

Η Μόργκαν γράφει την κοσμική στήλη στην έφημερίδα «Μόρνινγκ Ρετζίστερ» και ξέρει το κάθε τι για την αισθηματική ζωή των κοινωνικών τύπων.

Κατά τα μέσα του άπογευματος, ο Ντόκετ μου τηλεφώνησε:

— Είδα τη Μόργκαν. Μου είπε πως το τελευταίο αίσθημα του Χάας-νιού, καθώς ξέρει, είναι μια κάποια Γεωργία Φόρστερ.

— Ποιά είν' αυτή; ρώτησα. — Η Μόργκαν δεν ξέρει τίποτε γι' αυτήν. Δεν βρίσκεται από πολλόν καιρό στο Σικάγο και δεν βγαίνει πολύ έξω.

— Πού μένει; — Στο ξενοδοχείο «Γκρέισμορ».

— Ώραία. Πηγαίνετε, λοιπόν, στο «Γκρέισμορ» και κυτάχτε τι μπορεί να κάνετε.

— Ο κέϋ! — Ο Ντόκετ έκλεισε το τηλέφωνο.

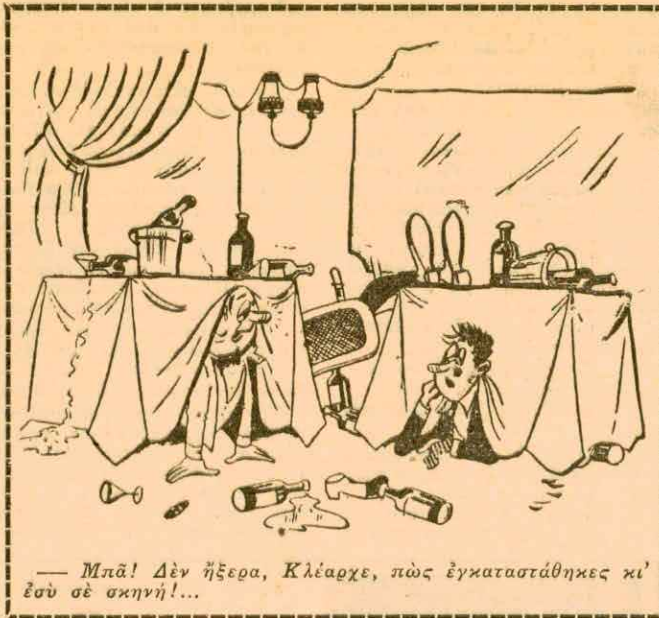
Μετά το φαγητό, κατά τις 7 1/2, ξαναπήγα στο θέατρο «Μάρλοου». Ο γέρος φύλακας βρισκότανε στη θέση του, στα παρασκήνια. Τον χαιρέτησα περνώντας και κατέβηκα τη μικρή σκάλα, που ώδηγούσε στο ύπγειο.

Βρήκα τον Κλέμεντς στο

Μ. ΛΟΥΤΙΖΙΔΟΥ - ΑΜΠΑΖΟΥ
Ειδικώς εκπαιδευθείσα εις Παλαιούς δια την περιποίησην προσώπων - δερμάτος. Μασάζ, ρυτίδες, φακίδες. Δέχεται εις το ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝ-ΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΟΝΗΣΣ, 'Αγ. Κωνσταντίνου 14.

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ
Μενάνδρου 75. Τηλ. 55.638

ΚΑΤΙΣΕΣ ΠΟΥΛΟΥ 51-15
35.000-45.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
59 ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 52

— Μπα! Δεν ήξερα, Κλέαρχε, πως εγκαταστάθηκες κι' εσύ σε σκηνή!...

γραφείο του Ράϋαν. Δεν φάνηκε πολύ ευχαριστημένος που μ' έβλεπε.

— Μήπως έχετε δουλειά; ρώτησα.

— Έτσι φαίνεται... απάντησε ξερά.

— Θάθελα να σάς μιλήσω. Προτιμάτε να κουδεντιάσουμε τώρα ή αργότερα;

— Αργότερα. Η παράστασις θ' άρχισι σε μερικά λεπτά. Πρέπει ν' ανεβώ στη σκηνή... Α, αλήθεια! Καλή ήταν η κοπίλλα που μου στείλατε για ν' αντικαταστήση τη Στήνε.

— Χαίρω πολύ που σάς φάνηκα χρήσιμος.

Ξαναβέβηκα τη σκάλα, αποφασισμένος να παρευρεθώ στην παράστασις. Δεν είχα προλάβει άλλωστε, να δω μεγάλα πράγματα απ' αυτήν, τη βραδιά που δολοφονήθηκε η Τζόαν Στήνε.

— Ζάρωσα σε μια γωνιά των παρασκήνιων. Τα πρόσωπα του θιάσου πήγαιναν στις θέσεις τους, δίχως όμως να βιάζονται πολύ. Μια ομάδα από κοπέλλες, χρυσωμένες απ' το κεφάλι ως τα πόδια, πλησίασαν στο μέρος που βρισκόμουν.

— Δέν άργησε πολύ, να του ξεκολλήσης αυτή τη ρενάρ... Έλεγε μια απ' αυτές. — Όχι, απάντησε μ' άγνωστή μου φωνή. Μά πρέπει ν' αναγνωρίσης, άγαπητή μου, πως την άξιζα.

— Άκουσε, μικρή! Μας κάνεις τη σπουδαία, γιατί σε προσέλαβε ο Κλέμεντς, επενέβη μια τρίτη.

— Ο Κλέμεντς δεν είναι ποτέ κουδαρντάς, αν δεν πρόκειται να κερδίση κάτι! είπε πάλι η πρώτη.

— Έχεις κάθε λόγο εσύ να το ξέρεις, ξέ ιδίως πείσας! απάντησε σαρκαστικά η δεύτερη φωνή.

— Άπλωσα το χέρι μου κι' έπιασα απ' το μπράτσο την κοπέλλα που περνούσε δίπλα μου.

— Μου φαίνεται πως γνωρίζαστε κάπου, δεποινίς, της είπα.

— Στράφηκε άποτομα προς το μέρος μου.

— Πολύ άμφιβάλλω, άγαππτε μου!... Έρχισε να λήξ επιθετικά.

Μά σταμάτησε άπότομα και το άγανακτισμένο πρόσωπό της πήρε μια έκφρασις πανικού.

— Μπαρ! μουμούρισε, ενώ οι άλλες κοπέλλες συνέχιζαν το δρόμο τους. Δεν πρόδλεπε το πρόγραμμά μας πως θάρχασατε εδώ και θα με βλέπατε από τόσο κοντά... σ' αυτή την κατάστασι!

— Όμολογώ πως θα μου άρέσατε πολύ περισσότερο δίχως όλη αυτή τη χρυσαιοψία, απάντησα. Θυμίστε μου να φροντίσω να σάς απαλλάξω απ' αυτήν, κάποια μέρα...

— Όχι, Μπαρ! Όλες αυτές οι στρίγγλες συμμάχησαν εναντίον μου, από τότε που με προσέλαβε ο Κλέμεντς... Θέλουν να με φάνε!...

— Μά είναι φυσικό, μικρή μου, να σκάζουν απ' τη ζήλεια τους! Όλα όσα έχουν αυτές, τάχετε και σεις, και κάτι παραπάνω ακόμη! Το ξέρουμε και ζηλεύουμε... Είναι καλύτερο ωστόσο να τους φερθήτε πιο συμφιλωτικά. Μόνον έτσι θα πετύχουμε το σκοπό που επιδιώκουμε...

— Καλά, Μπαρ, συμφωνοί, είπε κουρασμένα η Σύλβια.

— Κουράγιοι λοιπόν! Για πέστε μου, δεν βρήκατε ακόμη τίποτε;

— Όχι. Ο θάνατος της Τζόαν άποτελεί άπλω και μόνο ένα θέμα συζητήσεως, σαν τόσα άλλα.

— Προσπαθήστε ακόμη... Τι θα κάνετε άποψε, μετά την παράστασι;

— Μια ομάδα από άντρες και γυναίκες πέρασε από κοντά μας. Η Σύλβια περίμενε ν' απομακρυνθούν πρώτα, για να μου απαντήση:

— Δέν έχω τίποτε υπ' όψι μου.

— Άς δώσουμε, λοιπόν, ραντεβού στού «Τσίθιν», της πρότεινα. Θα ταιμπήσουμε κάτι και θα τα πούμε καλύτερα.

Το πρόσωπό της φωτίσθηκε.

— Ο κέϋ! απάντησε χαμογελώντας.

— Υστερα έτρεξε να προλάβη τις άλλες κοπέλλες, πάνω στη σκηνή.

Η παράστασις θ' άρχιζε από στιγμή σε στιγμή. Όλοι βρίσκονταν στις θέσεις τους.

Τα χρυσά κλουδιά άκουμπούσαν στο πάτωμα της σκηνής, καθένα με τ' «φικκινιάντ» που καθόταν μέσα του.

Γλυστήρησα στο στενό διάδρομο που χώριζε τα κλουδιά απ' το σκηνικό του βάθους. Κανείς δεν μούδωσε την παραμικρή προσοχή.

Έξέτασα προσεκτικά το τελευταίο κλουδί. Άποτελείτο από ένα γερό σκελετό από βαμένο ξύλο, πάνω στον οποίο είχαν εφαρμόσει, σε κανονικές άποστάσεις, 25 πόντων, τα λεπτά καλάμια που παρίσταναν σιδερένια κάγκελλα πραγματικών κλουδιών. Μια κοπέλλα καθόταν στο έσωτερικό του κλουδιού, με τα πόδια λυγισμένα, τα χέρια της περασμένα σε δυο μικρά λουριά και την πλάτη κολλημένη γερά στο βάθος του.

Τα φώτα της ράμπας άναβόσβυσαν, τη στιγμή εκείνη. Μόλις πρόλαβα να πηδήσω στα παρασκήνια, πριν άνοιξη η σκηνή.

— Έμεινα εκεί, κυττάζοντας το θέαμα. Άξιζε αληθινά τον κόπο.

Μόλις τελείωσε, ξανακατέβηκα για να δω τον Κλέμεντς. Είχε ξαναγυρίσει στο γραφείο του Ράϋαν. Κάπνιζε, μασώντας νευρικά το τσιγάρο του.

Κάθισα άντίκρου του κι' άναψα κι' εγώ τσιγάρο.

— Τι νεώτερο, Κλέμεντς; τον ρώτησα ύστερα.

— Τίποτα! Ξεπάσσε. Όλα πάνε άσχημα, και μου έχουν χαλάσει το κέρι οι φάσεις των άστυνομικών που βλέπω όλοένα να τριγυρίζουν στα παρασκήνια.

— Στοιχηματίζω πως χάλασε ακόμα περισσότερο το κέρι της Τζόαν Στήνε, όταν ένοιωσε εκείνο το μαχαίρι να χώνεται ξανθικά στην πλάτη της...

— Άκούστε! Δεν ξέρω ποιός και γιατί σκότωσε τη Στήνε. Το μόνο που ξέρω είναι πως άηδίασα πιά μ' αυτή την φασαρία.

— Υπάρχουν πολλοί που δημιουργούν φασαρίες, κι' ύστερα άηδιάζουν... είπα άργά.

— Ο Κλέμεντς μούβριξε μια ματιά μίσους.

— Τι θέλετε να πτή δηλαδή; ρώτησε με φαρμακερό τόνο.

— Ά, τίποτε το συγκεκριμένο. Μπορεί να προκαλέσατε σεις αυτή δώ τη φασαρία... ή κάποιος άλλος. Δεν ξέρω άκόμη!

— Ο Κλέμεντς σκέφθηκε μια στιγμή.

— Για ποιά λόγο θα τη δημιουργούσα εγώ; είπα ύστερα. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεις

Δ' ΑΛΕΞ. ΤΣΑΚΙΡΗ
ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ. ΣΤΕΙΡΩΣΙΣ
600 σελίδες, 100 εικόνες

Το χρησιμώτερο βιβλίο της 20ετίας, κατά την κριτική. Έπιστημονικό και άπλο. Πωλείται 50 χιλιάδες στα Βιβλιοπωλεία.

PERMANANT
ΦΑΡΔΙΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

Ιδού το μυστικό μας

Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ
'Αγ. Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53-100

Πληγωμένη ψυχή

Η έλπιδα έτρεφε στην καρδιά της Παμέλας τον κρυφό έρωτά της για το Γιάννη, τον παιδικό της φίλο. Μα μ' όλο που αισθανόταν πως κι' αυτός την αγαπούσε, δεν τολμούσε να του κάνει λόγο για την αγάπη τους. Περιμένα λοιπόν την ευτυχισμένη μέρα που εκείνος θα της έλεγε: «Σ' αγαπώ!»

Και η μέρα εκείνη ήρθε. Ήταν ένα μυρμήγκι άνοιξιάντικο δειλινό. Είχαν πάει στη βίλλα της εξαδέλφης της, της Φίφης, στην Άγία Παρασκευή. Η βίλλα ήταν τριγυρισμένη από ένα μεγάλο κτήμα με πολλά λουλούδια, ζουμπουλιά, ζαμπάνια, μενεξέδες και μπουμπουκιασμένα τριαντάφυλλα, με ροδοκινίες, άμυgdαλιές και κερασιές φορτισμένες με τους ροδολευκούς άνθους τους.

Κοριτσία κι' άγώρια χαιρόντουσαν αυτό το όμορφο δειλινό με τραγουδία και χορό στη μεγάλη πλακόστρωτη αυλή.

Ο Γιάννης άποτραβήχτηκε από τη συντροφιά τους, παρασύροντας μαζί του την Παμέλα. Σε λίγο κι' οι δυο τους βρέθηκαν πίσω από ένα χαμηλό, φουντωτό πεύκο.

— Παμέλα, έχω κάτι να σου πω, της είπε εκείνος.

Της νέας τα χείλη άσπρισαν. Τον κυτάδε με την ψυχή στα μάτια και περιμένα με λαχτάρα ν' άκουση από τα χείλη του την έρωτική του έξομολόγησι. Και την άκουσε, μα δεν ήταν για εκείνη! Ήταν για μίαν άλλη!

— Άγαπή την εξαδέλφη σου, τη Φίφη, της είπε, και θέλω να της μιλήσης και εσύ, Παμέλα. Βοήθησε με! Την αγαπώ σαν τρελλός κι' εκείνη μ' άπορεύει.

Η δύστυχη έρωτευμένη ένοιωσε τα πόδια της να λυγίζουν. Τα λόγια του πληγώναν την καρδιά της, σαν να την τρυπούσε ένα πυρμυμένο μαχαίρι. Μία θολάδα σκέπασε τα μάτια της. Ήθελε να κλάψη, να φωνάξη από τον πόνο. Η φωνή του που ως τώρα ήταν η πιο γλυκεια μουσική γι' αυτήν, έφτασε πάλι σ' αυτιά της μ' ένα δυσάρεστο τόνο:

— Παμέλα, είσαι η καλύτερή μου φίλη και υπολογίζω στη φιλία μας. Θα της μιλήσης.

Με υπεράνθρωπη προσπάθεια η Παμέλα κατόρθωσε να του χαμογελάσει και να του υποσχεθί πως θα μιλούσε στη Φίφη, για την αγάπη του!

Από εκείνη την ημέρα η Παμέλα δεν ξαναγέλασε, δεν ξανατραγουδούσε. Τα ροδοκόκκινα μάγουλά της χλώμιασαν και τ' άφιλητα χείλη της άδει μαράνει η πίκρα και ο πυρετός. Στην καρδιά της έχει φωλιάσει ένας άπέραντος πόνος. Και τις άπνεες νύχτες το κλάμα της γίνεται θρήνη.

Σε λίγο έπεσε βαρεία άρρωστη. Άνυπνος ο Γιάννης και η Φίφη, που στο μεταξύ είχαν άρραβωνιστή, πηγαίνουν να της κάνουν συντροφιά, και η Παμέλα κρατούσε κλειστά τα μάτια της για να μη βλέπη τη χαμένη της ελπίδα.

Οι γονείς της Παμέλας μαζί με

τους γιατρούς παρακολουθούσαν με αγωνία την άρρωστιά της, κάνοντας κάθε θυσία για να τη σώσουν από το ύπουλο κακό που έλυωνε το νεανικό της κορμί. Κι' ένα πρωί μετέφεραν την Παμέλα, καλά τυλιγμένη, με τ' αυτοκίνητό τους σ' ένα οπιτάκι της Πεντέλης.

Με χαμόγελα και πολλά παρακάλια η δύστυχη μητέρα της προσπαθούσε να της δώση να φάη και να πάρη τα φάρμακά της:

— Φάε να γίνης γρήγορα καλά, κορούλα μου, της έλεγε. Επειτα... θα πάς με τον πατέρα σου στο έξωτερικό...

— Μανούλα, μη θέλεις να με κάνης να πιστέψω πως θα γίνω ποτέ καλά... Τό ξέρω πως θα πεθάνω... Η ζωή για μένα δεν έχει πιά κανένα νόημα.

— Μά γιατί; τη ρώτησε η μητέρα της κλαιώντας. Δεν θέλεις να ζήσης; Πες σε μένα, τη μητέρα σου, τ' είν' εκείνο που σε πικραίνει, παιδί μου. Άνοιξε μου την καρδιά σου, και μη μου μιλάς για θάνατο... Τώρα, που ο γιατρός λέει, πως ο κίνδυνος πέρασε; Είσαι νέα, όμορφη κι' η άρρωστιά σου όσο πάει και γιαιρεύεται!

— Η άρρωστιά όμως της καρδιάς μου, δεν γιαιρεύεται, μητέρα! είπα η Παμέλα κι' έκρυψε το πρόσωπό της στα χέρια της.

Η μητέρα της την κυτάδε με τα βουρκωμένα μάτια, σαν άπολιωμένη, μαντεύοντας το μυστικό της. Με χάδια, τότε, και με φιλία προσπάθησε να της άποσπαση μια όμολογία, μα δεν το κατάφερε.

— Άσε με, τώρα, μητέρα, είπε με σδυμαμένη φωνή η κοπέλλα και γύρισε το κεφάλι της πάνω στο άσπρο κεντητό μαξιλάρι. Θέλω να κοιμηθώ...

Την άλλη μέρα, το πρωί η Παμέλα ήταν κάπως ευδιάθετη. Ζήτησε από τη μητέρα της τον καθρέφτη για να χτενιστή και για πολλή ώρα κυτάχθηκε στο στρογγυλό κρυστάλλο.

«Δυστυχισμένη Παμέλα, πως έγινες έτσι», συλλογιότηκε και από τα μάτια της κύλησαν δυο κοντρά δάκρυα πάνω στο ροζ νυκτικό της.

Πετάξε τον καθρέφτη κατά γης, τρομαγμένη. Ο καθρέφτης κομματιάστηκε κι' η μητέρα της ζαφνιασμένη και γεμάτη φόβο για το κακό σημάδι έτρεξε κοντά της.

— Τι έπαθες, παιδί μου; φώναξε. — Δεν είναι τίποτα, μητέρα. Έλα, χτενίσέ με, γιατί όπου νάσαι θάρρη ο πατέρας.

Λουλούδια, γλυκά και περιοδικά όλα τ' άκούμπησε στο κρεβάτι της κόρης του ο Παναγιώτης Πανός και τούλιζε τα χέρια του γύρω στους ώμους της τρυφερά. Τη φιλούσε στα μάγουλα, στα μαλλιά και της μιλούσε για τη χαρά του, που την εύρισκε ευδιάθετη, γελαστή, ενώ στο μυαλό του τριγυρίζαν τα λόγια του γιατρού: «Κίνδυνος δεν υπάρχει πιά, μα χρειάζεται άνάπαυσι, ήρεμία και καθαρός άέρας».

Και το σπουδαιότερο: όχι συγκινήσεις, γιατί η καρδιά της είναι αδύνατη...

Αυτά του είχε πη από το τηλεφώνο ο γιατρός, και τώρα τα έλεγε στη γυναίκα του και στην κόρη του. Κι' άφου τους μίλησε για διάφορα πράγματα, για το σπίτι, για τα παιδιά, για τις δουλειές του στο γραφείο, έβγαλε από την τσέπη του ένα προσκλητήριο γάμου λέγοντας στην Παμέλα:

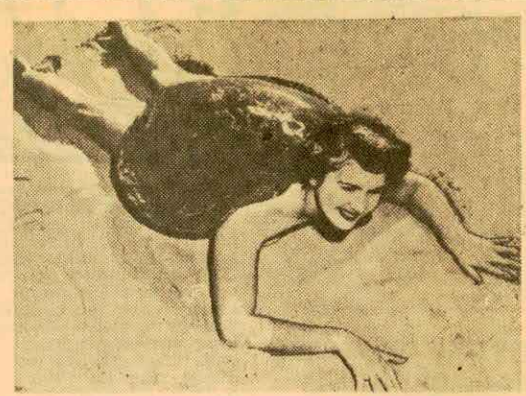
— Νά, και το τελευταίο ευχάριστο νέο. Άπόψε στις έξη παντρεύεται η Φίφη με το Γιάννη!

Τα μάτια της Παμέλας άνοιξαν διαπλάτα, κι' ένοιωσε να παγώνη το αίμα στις φλέβες της.

Τρέμοντας άπλωσε το χέρι της και πήρε το προσκλητήριο με τα χρυσά γράμματα.

Άμίλητη το κυτάδε, χωρίς να το διαβάξη. Και ζαφνικά ένας βήχας τράνταξε το κορμί της, και από τα χείλη της έπιασαν δυο μεγάλες κατακόκκινες σταγόνες πάνω στο χαρτί.

Τα μάτια της Παμέλας θόλωσαν, έβγαινε το κεφάλι και η πληγωμένη ψυχή της πετάξε, προφέροντας το όνομα του αγαπημένου της.

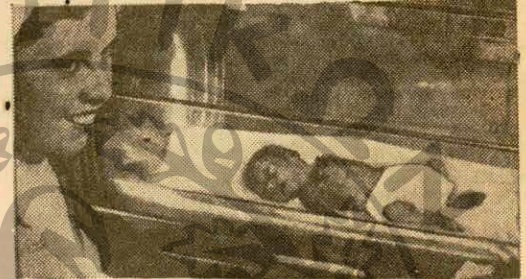
Η ΔΙΑΦΗΜΙΣΙΣ ΑΓΙΑΖΕΙ ΤΑ ΜΕΣΑ

Οι στάφλες του Χόλλυγουντ κάνουν ό,τι μπορούν για να άναγκάσουν τον τυπο ν' άσχοληθι μ' αυτές και να επιτύχουν έτσι την διαφήμιση που είναι άπαραίτητη για την άνάπτυξη τους. Στη φωτογραφία μας η νεαρά Τζην Σάντου που παραθερίζει στην πλάς του Μαϊάμι βρήκε ένα πρωτότυπο τρόπο να προσεταιρή τη σώμα της από τις πόρνες ήλιεστίδες σκεπάζοντας το με το διστρακό μιας χελώνας.

ΡΕΚΟΡ ΤΕΚΝΟΠΟΙΪΑΣ

Η κυρία Ήλιοδωρα Σύρ, σύζυγος ενός γεωργού του Νιού Μπρούκλινκ των Η.Π.Α. Έγινε πρό ήμερών μητέρα για 25η φορά σε 26 χρόνια συζυγικής ζωής! Στη φωτογραφία μας η κ. Σύρ που είναι σήμερα 42 χρονών, μαζί με τη νεογέννητη για το όποιο οι γονείς του δυσκολεύονται να βρουν όνομα!...

ΤΟ ΠΙΟ ΕΛΛΟΡΥ ΚΑΙ ΤΟ ΠΙΟ ΒΑΡΥ ΝΕΟΓΕΝΝΗΤΟ
Στη Νέα Υόρκη, η Τζην Σκώτ, ηλικίας 19 χρόνων, έφερε στον κόσμο το άγοράκι που βλέπετε στο άνω μέρος της εικόνας μας και το όποιο ζυγίζει μόλις 500 γραμμάρια. Αντιθέτως, στην Άτλάντα των Ηνωμ. Πολιτειών η Παμέλα Κόρεϋ, ηλικίας 23 χρόνων, γέννησε ένα παιδί (κάτω), που ζυγίζει 7 κιλά και θεωρήθηκε ως το πιο εύσωμο, που γεννήθηκε ποτέ. Τα δυο αυτά βρέφη είναι το ελαφρύτερο και το βαρύτερο από τα παιδιά που γεννήθηκαν κατά το 1953.

MIPANTA

Ο Διεθνής Στίβος

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ ΕΛΛΑΔΟΣ - ΙΣΡΑΗΛ

Πώς και γιατί νικήσαμε
τους Ισραηλίτες με 2-0
στο Τέλ Αβίβ

Τα δάκρυα Έλληνικά νει-
δα, που έγραψαν στο Τέλ
Αβίβ νέες σελίδες δόξης
και αθλητικού μεγαλείου,
έχουν στο ένεργητικό τους
αυτή τη φορά μία νέα πε-
ραγή. Όπως πιστοποιή-
σε ο άρχηγος της αποστο-
λής Δημήτρης Πειραιώς κ.
Γεώργιος Ανδριανόπουλος
και ο ναύαρχος κ. Θαλασ-
σιανός, επέδειξαν διαγωγή,
και μέσα στο γήπεδο και γε-
νικά ο' όλο το ταξίδι, α-
ξία έπαιναν. Ο Έλλη-
σμός δεν είναι μονάχα α-
γώνες και νίκες. Το βαθύ-
τερο περιεχόμενό του είναι
η ευγενής αλληλία, η κα-
λή συμπεριφορά, το ψυχι-
κό μεγαλείο, η δημιουργία
επί τέλους ανθρώπων ωρί-
ων και στο σώμα και στην
ψυχή. Στο Ισραήλ λοιπόν
δεν άδραψε μονάχα το
έλληνο φιλότιμο, αλλά και
η ελληνική ψυχική λεβεν-
τιά. Γι' αυτό και η νίκη του
2-0 μέσα στο στάδιο του
Ραμπάτ Γκάν, ενώπιον 50.
000 θεατών, χαρακτηρίστη-
κε ως θρίαμβος.

Όσοι δεν έχουν έμβρα-
νι στους δαίδαλους της
Έλληνικής ψυχής και δεν
έχουν βαθιά εκτίμηση το
αναπτωμένο ήθικό για την
επιτυχία υπεράνθρωπων α-
θλών είχαν αμφιβολίες. Με
τη λογική των αριθμών πρό-
βλεπαν πως: Αφού νική-
σαμε την Έθνική Ισραήλ
με 1-0 μέσα στην Αθήνα
και χάσαμε από τους Γι-
ουγκοσλάβους με 1-0, ενώ
με το ίδιο σκόρ του 1-0
επεβλήθηκαν οι τελευταίοι
στους Ισραηλίτες ήταν φυ-
σικό μέσα στην καρδιά του
Ισραηλιτικού Έθνους να
χάσουμε με διαφορά, μία
και 8' αγωνιζόμεστε με νέα
συνένο, με νέους παίκτες.
'Αλλά το καθαρό σκόρ
του 2-0, η καθαρή νίκη με

τεχνική και έδαφική υπερο-
χή περίτρανα επέδειξαν
για μία ακόμα φορά την
πιστή μας πως όταν ο Έλ-
ληνας φιλοτιμηθεί, τότε η
'Ελλάδα θριαμβεύει. Μπο-
ρεί να χάσει έμπειρους παί-
κτες, μπορεί να στερηθεί
των υπηρεσιών ανώτερων
τεχνικών παικτών. 'Η-
ταν όμως αρκετό το αθλη-
τισμό πώς «η 'Ελλάδα»
ποτέ δεν πεθαίνει γι-
α να ζαναγεννηθεί απ' τη
νίκη. Ένας νέος ποδο-
σφαιρικός φοινίκας, ικανός
και άξιος να φτερουγισ-
τεί προς τα ένδοξα αθλητικά
πεπρωμένα του.

Η Ε.Π.Ο., ο Γεώργιος
Ανδριανόπουλος, ο Βασι-
λης Ανδριανόπουλος, οι λε-
βέντες της νέας έθνικής
μας ομάδας είναι άξιοι έ-
παινων. 'Ηρωες του ψυχικού
δυναμισμού ο Κώστας Λινο-
ζυλάκης και ευφυής έπιτε-
λικός νους του αγώνος ο
Γιάννης Παπαντωνίου. Α-
νιστάς ανακαίτητος και ψυ-
χόμενος άνακαίτητος ο Κο-
ρίδης Κανονιέρης. Οι
Κοκκινάκης και Καμάρας.
'Αεικίνητος ο Σανθόπουλος.
Ευέλκτος ο Σταματιάδης.
Σταθερός ο Κουρτζίδης.
Ταχυκίνητος ο Ρωσιός. 'Α-
νιστάς για δοσά ο Ταου-
ζής και πληθωρικός στα
«ταράξ» και στις μετωπικές
μάχες ο Πανάκης.

Ός σύνολο η Έθνική ο-
μάς της 'Ελλάδος δεν μπο-
ρεί να η κανείς, πως είναι
αριστοτεχνική ούτε ως
άτομα θα έχη κανείς το
θάρρος να ισχυρισθί πως
είναι τα καλύτερα. 'Η ά-
νιστος της όμως έχει έξυ-
πνάδα, έχει πνεύμα τέχνης
και τακτικής, διαθέτει νει-
δα, σφρίγος, ουτέρ και
αν δεν έχη απόλυτη συνερ-
γατικότητα θα την άπο-
κίτη!

Δεν είναι τυχαίο το γε-
γονός πως ο Λινοζυλάκης
έξουδετέρωσε τον περίφημο
Γκλάζαρ. Ούτε γιατί ο Πα-
παντωνίου ήταν ο έγκεφα-
λος της ομάδας που έπινο-
υσε τα σχέδια και τα πα-
ρέδιδε στους κυνηγούς για
έφοδο. Ούτε γιατί η Έλ-
λας έχει ποδοσφαιρο άξιο
να σταθεί στους διεθνείς
στίβους, άξιο να τιμηθεί
τα έθνικά μας χρώματα, άξιο
να συνεχισθί την ιστορία
πούγραφαν τόσα παλιά α-
στέρα του ποδοσφαίρου.
Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Η Έθνική μας όμως στο στάδιο του Ραμπάτ Γκάν κατά τη νικηφόρο άγωνα της με 2-0 με την Έθνική του Ισραήλ.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

Κεχλίας

ΠΡΟΣ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ

1) ΚΕΡΑΤΑΣΙΣ. 2) ΑΡΚΑΣ. 3) Α-
ΝΑΣΑ. 4) ΑΡΑΚΑΣ. 5) ΣΙΝΑΙ. 6)
ΜΑΛΑΡΙΑ. 7) ΑΜΑΛΙΑ. 8) ΛΑΚΚΟΣ.

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ

1) ΣΟΚ. 2) ΚΑΛΑΙ. 3) ΛΑΜΑ. 4) ΑΙ-
ΡΑ. 5) ΛΑΜΙΑ. 6) ΝΙΣΣΑ. 7) ΚΑΡΑ.
8) ΑΣ. 9) ΑΝΑΣΑ. 10) ΚΡΑΣΙ. 11)
ΣΑΙΤΑ. 12) ΡΕΚ.

Μικρά προβλήματα

1) 1 και 9 (712 + 849 = 1561).
2) Πέντε.
3) Το 36.
4) Δύο λίρες και 15 σελλίνια θα πάρτε
έσεις και δύο λίρες και 5 σελλίνια ο φίλος
σας.
5) Ο Βίκτωρ θα είχε 8ος και ο Κάρο-
λος 19ος.

Αριθμητική λέξεων

Ισπανία — τρία = 1Σ.
Πάνομος — όρμος = ΠΑΝ.
Ιάσιον — Σίων = ΙΑ.
Το ευρωπαϊκό κράτος είχε η Ισπανία.

Λεξιγόνες

Περίανδρος (Περί - Άνδρος).

Ακροστιχίς συνωνύμων

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ (Γαλήνη, Ρώμη, 'Ηρεμος,
Γενναίος, Όρη, Ρηχός, Ικανός, Όδυνη,
Σιγή).

Ποιά από τις τρεις

1) 150 εκατομμύρια χιλιόμετρα. 2) Ο
Κωστής Παλαμάς. 3) 53 χρόνια. 4) Η Αι-
γύπτος. 5) Την φυσαρμίκινα. 6) Της Αι-
νίας. 7) Βόνγκ (στην Κίνα το έπαινο
προηγείται πάντοτε του όνόματος). 8) 520
εκατομμύρια. 9) Στην Πορτογαλία. 10) Η
Ζυρίχη.

Πρόβλημα παρατηρητικότητας

Τα δύο όμοια τραπέζια είναι το δεύτερο
της δευτέρας σειράς και το δεύτερο της
τελευταίας.

Η λύσις του υπ' αριθ. 476 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΔΕΛΙΑ - ΣΕΛΛΑ - ΑΕΡΑΣ. 2)
ΒΑ - ΚΑΙΣΑΡ. 3) ΑΠΟΘΕΜΑ - ΣΜΑ-
ΡΑΓΙΑ. 4) ΑΥΡΑ - ΑΦΙΣ. 5) ΣΑΛΑ -
ΝΑΝΑ - ΗΔ - ΠΥΛΑ. 6) ΠΙΣΤΑ - ΟΝΕ -
ΑΛΤΗΣ. 7) ΧΩΣΙΣ - ΑΙΔΩΣ - Ι-
ΟΣ. 8) ΙΣΙΑ - ΗΜΑΡ - ΚΑΝΩ - ΓΑ.
9) ΤΙΣ - ΜΩΒ - ΙΝΑ - ΤΑΣ. 10) ΩΣ -
ΝΟΣΩ - ΚΛΑΝ - ΚΙΛΟ. 11) ΤΑΝ -
ΝΙΛΕΣ - ΝΟΜΑΣ. 12) ΑΡΜΟΣ - ΜΗΝ -
ΑΙΜΗΝ. 13) ΣΤΟΑ - ΑΠ - ΣΙΓΩ -
ΟΤΑΝ. 14) ΑΛΑΣ - ΝΕΡΑ. 15) ΠΛΑ-
ΣΤΟΤΗΣ - ΣΟΚΑΚΑΣ. 16) ΙΣΟΤΗΣ -
ΣΟ. 17) ΝΤΑΜΑ - ΣΑΣΩΝ - ΝΗ-
ΣΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΑΔΑΗΣ - ΧΙΤΩΝ - ΣΟΠΕΝ. 2)
ΑΠΩΣΙΣ - ΑΤ. 3) ΕΞΟΠΙΣΙΣ -
ΤΡΟΠΑΙΑ. 4) ΑΣΙΑ - ΝΑΜΑ. 5) ΑΒΕΛ -
ΜΟΝΟ - ΑΤΙΑ. 6) ΑΜΥΝΑ - ΗΩΣ -
ΣΑΛΟΣ. 7) ΑΡΑ - ΑΜΒΩΝ - ΠΑΤΟΣ. 8)
ΕΚ - ΑΝΟΙΑ - ΙΜ - ΣΗΤΑ. 9)
ΛΑΣ - ΑΝΔΡΟΚΛΗΣ - ΣΗΣ. 10) ΛΙ-
ΜΑ - ΕΩ - ΛΕΝΙΝ - ΣΩ. 11) ΑΣΑΦΗ -
ΣΚΙΑΣ - ΓΕΣ. 12) ΑΡΙΔΑ - ΑΝΝ -
ΛΩΡΟΣ. 13) ΑΡΑΣ - ΑΙΝΑ - ΝΙ -
ΑΚΟΝ. 14) ΠΤΩΣ - ΚΟΜΟ. 15) ΡΟΔΙ-
ΤΗΣ - ΤΙΜΗΤΙΚΟΣ. 16) ΥΣ - ΓΑΛΑ-
ΝΑ. 17) ΣΑΛΑ - ΒΑΣΟΣ - ΝΗΣΣΑ.

ΩΩ

Καλός σύζυγος!...

Η κυρία Έλεν Ντέττλαφ, από το Μιλ-
γουόκι, υπέβαλε αίτηση διαζυγίου κατηγο-
ρώντας τον άντρα της για ψυχική σκλη-
ρότητα. Στο δικαστήριο αφηγήθηκε ότι ο
σύζυγός της της ζητούσε κάθε βράδυ να
του αφήνι τη ημέρα της μπροστά ο' ένα
μηχάνημα που άποτύπωνε τα λόγια
της πάνω σε μαγνητική ταινία. Ο σκο-
πός του, κατά την κυρία Ντέττλαφ, ήταν
ν' ανακαλύψει ότι του είχε π' ψέμματα με
έρωτήσεις που της έκανε μεταγενετέρως.
Τις απαντήσεις της τις συνέκρινε με έ-
κείνες που του είχε δώσει την πρώτη φο-
ρά. 'Επειτα από κάθε τέτοια «ανάκληση»
δύο αστυνομικοί, αν ήταν, της δημιουρ-
γούσε τρομερές σκηνές!

Ο ΕΦΙΑΛΤΗΣ

Παράξενο διήγημα

Ένα παράξενο γεγονός ήρθε να τα-
ραξί, μία μέρα, τη ζωή του Κάρλ Μα-
τσεπ, που ήταν γραμματοκομιστής σε
μία μικρή πόλη της Νορβηγίας. 'Ηταν
τρίαντα χρόνια κι' ως τότε δεν είχε
ένδιαφερό ποτέ του για τις γυναίκες.
'Η περιοχή που μοίραζε τα γράμμα-
τα ήταν ένας πλατύς δρόμος, η όδός
Σέρδικ, με μικρά κομμάτια σπιτια. Σ'
έν' απ' αυτά, μία νεαρή γυναίκα, ο-
ταν ο Κάρλ μοίραζε τα γράμματα, δεν
έπαυε να του ρίχνει γλυκές ματιές.
Δεν χρειαζόταν δά και πολλές και-
ροσ για να τον μπλέξ' στο δίχτυα της,
η νεαρή κι' όμορφη κυρία Έρνα Κόλ.
Αυτός της διηγήθηκε την αχαρή ζωή
του, αυτή του είπε πως ήταν χήρα, πως
είχε παντρευτεί ως τότε δύο φορές και
πως είχε βαρεθεί να ζη πια μόνη. Εξ-
κολο είναι να φαντασθ' ότι το ει-
δύλλιο κατέληξε μία μέρα στην έκκλη-
ση.

Από τότε, ο Κάρλ βρήκε τη στοργή
που γυρεύε, αλλά ενώ η όμορφη γυναί-
κα του είχε ελπιώσει με τον τρίτο γά-
μο, παρ' όλα τα σαράντα της χρόνια,
ο Κάρλ αντίθετα όλο και αδυνάτωνε.
Παράξενο αλήθεια. Μα το πράγμα πο-
ρούσε να έξηγηθ' εύκολα, γιατί ο Κάρλ
φοβόταν. Να, φοβόταν μήπως μία μέ-
ρα η ώρα του γυναικά τον έστελε
στον άλλο κόσμο, όπως είχε στείλει και
τους δύο προηγούμενους άντρες της.
Αυτοί, κυττάζαν το νέο άντρώπινο απ'
τις φωτογραφίες τους που κρέμονταν
στον τοίχο, ο ένας ήταν αρκετά συμ-
παθητικός και ζουρλισμένος, ο άλλος,
μάλλον βλαυρός και με γένια. Ο
Κάρλ από καιρό ήθελε να μάθ' λεπτο-
μέρειες για δαύτους, μα δεν τόλμιζε.
Ένα βράδυ όμως πήρε τη μεγάλη
απόφαση.

Τι δουλειά έκανε αυτός; ρώτησε
δείχνοντας τον ξυρισμένο.
Γραμματοκομιστής, όπως εσύ.
Μπα!... Κι' ο άλλος;
Το ίδιο: γραμματοκομιστής.
Συνάδελφοι λοιπόν. Για πές μου,
Έρνα, τους γυναικας με τον ίδιο τρό-
πο, όπως κι' έμεις;
Ναι, γιατί;
'Ετσι. Τιποτα... Τιποτα... Για πές
μου κάτι άλλο: Πότε πέθαναν;
Ο πρώτος έδω και δύο χρόνια.
Από εκείνη την ημέρα, ο Κάρλ δέ-
βρηκε ήσυχια. 'Όταν μοίραζε τα γράμ-
ματα, κάπως ξεχνούσε, αλλά τη νύχτα,
όταν κοιμόταν στο διπλόνο κρεβάτι κον-
τά στην Έρνα, έμενε ώρες άγρυπνος.
Ο πρώτος είχε πεθάνει δύο χρόνια με-
τά το γάμο του, το ίδιο κι' ο δεύτερος.
Και η Έρνα τους είχε γνωρίσει με
τον ίδιο τρόπο πουξε γνωρίσει κι' αυ-
τόν. Δίχως άλλο, ο Κάρλ, έπειτα από
δύο χρόνια βάλλε την σειρά. Ο θά-
νατος θα τρίτωνε.
Οι μακάριες αυτές σκέψεις τον έ-
καναν ν' ανατριχιάζει και κρύος ιδρώ-

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση
όποιουδήποτε θέματος του παρόν-
τος τευχούς άνευ της έγγραφου ά-
δείας της Διευθύνσεως του «Θη-
σαυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ συμφώνως τω
άρθρω 6 § 7 του Α. Ν. 1092
1938 ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ ΔΙΕΥ-
ΘΥΝΤΗΣ Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ»
— Δ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ και Σίας
Διαχειριστής εταιρείας: ΔΗΜ.
ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ. Διευθυντής «Θη-
σαυρού»: ΔΗΜ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ.
Παστήρ 14, Αθήνα. Υπεύθ. τυ-
πογραφείου: Σπ. Μπέλας όδός
Δυσσεως, Νέον 'Ηράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
Έτησίαν Δρχ. 340.000
Έξάμηνος » 170.000
Τρίμηνος » 85.000

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Έτησίαν £ 6. — \$ 24
» Φρ. Γαλλικά 5.980
» Βελγικά 1.100

Εμβόσματα Εσωτερικού διά τα-
χυδρομικής έπίταξης και Έξωτε-
ρικού διά τραπεζικής τσινάτης
προς το περιοδικό «ΘΗΣΑΥΡΟΣ»
Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» — Δ. ΠΑΠΑΣΠΥ-
ΡΟΥ και Σίας Σανταρόφα 5
ΑΘΗΝΑΙ

τας τον έλκυζε. Αποκοιμόταν με τρό-
μο και τη νύχτα ξυπνούσε σαν τρέ-
λος, φωνάζοντας: «Όχι! Όχι! Δεν θέ-
λω να πεθάνω!» σαν να τον βασάνιζαν
εφιάλτες.
'Ετσι, μέσα στην άγωνία, πέρασαν
έναν χρόνο κι' έντεκα μήνες. Κάποι-
ο βράδυ, ο Κάρλ ξύπνησε καταιβρωμέ-
νος. Είχε πυρετό, μεγάλο πυρετό και
παρληρούσε. Η Έρνα φώναζε άμέ-
σως το γιατρό που κατέφερε να τον
καθουσάσει. Πραγματικά ήρμισε άλ-
λά το πρωί, το παραλήρημα ξανάρε
πιο έντονο.

Μένουν ακόμα τριάντα μέρες! Τρι-
άντα μέρες!... φώναζε βραχνά και
χειρονομούσε σαν τρελλός.
— Ησυχάσε! Τι είν' αυτές οι τρι-
άντα μέρες; ρωτούσε τρομαγμένη η
Έρνα.

Ξανά ο Κάρλ ήσυχάσε. Φάνηκε προς
στιγμή, πως ο παράξενος αυτός εφιάλ-
της τον είχε έγκαταλείψει.

Ήταν το βράδυ της δέκατης πέμ-
πτης μέρας. Συμπλήρωναν τώρα δύο
χρόνια γάμου. Ο Κάρλ ήταν δυσβο-
μος, νευρικός, αμύλητος. Μάταια η
Έρνα προσπαθούσε να τον παρηγορή-
ση, να του βγάλ' αυτή τη γελοία ιδέα
απ' το κεφάλι.
Κάρλ, τι αισθάνεσαι;
Δέ φταις εσύ. Έρνα. Εσύ 'σαι κα-
λή, με περιποιείσαι, μ' αγαπάς...
Αμφιβάλλεις γι' αυτό;

Όχι. Αλλά θυμάσαι τους δύο πρώ-
τους σου άντρες; Πέθαναν και οι δύο
από αστίαση δύο χρόνων ο καθένας. Ε-
γώ θα τρίτωσα, είμαι σίγουρος γι' αυ-
τό! Άποψε τη νύχτα κλείνωμε δύο χρό-
νια που παντρευτήκαμε... Αύριο θα εί-
μαι νεκρός!

Η καυμένη η Έρνα έξασπε σε λυ-
γμούς. Είχε τόση πεποίθηση καθώς μι-
λούσε ο Κάρλ! Τώρα, για πρώτη φο-
ρά, άρχισε να ρωτάει πραγματικά και
η εφιαλτική ιδέα μπήκε και στο δικό
της το μυαλό. Ήταν αλήθεια; σε ά-
πόστασι δύο χρόνων, οι δύο πρώτοι άν-
τρες της είχαν πεθάνει, δίχως αυτή να
μπορέσ' να κάνει τίποτα για να τους
σώσει! Παράξενη αλήθεια μοίρα!

Η Έρνα άγκάλιασε τον Κάρλ, τον
φιλήσε, τον χάιδεψε, τον παρηγόρησε.
Τη νύχτα, όταν πλάγιασαν στο κρεβά-
τι τους, η Έρνα δεν ήσυχάσε παρά
σαν τον είδε να κοιμάται. 'Ενωϊσε
τον έαυτό της πολύ κουρασμένο. 'Ε-
κλεισε τα βλέφαρά της και την πήρε
σε λίγο ο ύπνος.

Κόντευε να ξημερώσει. Μέσ' στο θα-
μνό φως της κάμαρας που έμπαινε
τις κλειστές υλίδες του παραθύρου,
βασίλευε ήσυχια. Η Έρνα κοιμόταν
βαθεία. Ο Κάρλ στο κρεβάτι του στρι-
φογύριζε. Κάποια στιγμή ξύπνησε. Θέ-
λησε να σηκωθεί, να μιλήσ', μα δεν
τά κατάφερε. Κουκούσε τα χέρια του
κι' ένοιωσε έναν κόμπο στο λαιμό να
ζην πνίγη. Τού φαίνεται πως άκουγε
να τον φωνάζουν με τ' όνομά του:
«Κάρλ! Κάρλ! ήρθαμε! έδώ είμαστε!»
«'Ηρθαμε! Κάρλ, η σειρά σου!»
Με πολύ κόπο άνοιξε τα μάτια του
και τότε φρίκη! Είδε από πάνω
του τα δύο γνώριμα πρόσωπα που τά-
χε άντικρύσει στις φωτογραφίες. Τον
ξυρισμένο με το συμπαιθητικό πρόσωπο
και τον άλλο, τον βλαυρό με τα γένια:
'Ηταν οι νεκροί άντρες της Έρνας!
«'Ηρθαμε!» 'Ηρθαμε να σε πάρουμε!»
τού είπαν.

«Όχι! Όχι! Δέ θέλω να πεθάνω!»
«'Η προθεσμία πέρασε! Έκλεισαν
τά δύο χρόνια! Η σειρά σου τώρα!»
Τότε, ο Κάρλ είδε τους δύο άντρες
να πλησιάζουν πιο κοντά. Είδε τα χέ-
ρια τους ν' απλώνονται πάνω του. Τον
έπιασαν, τον άγκάλιασαν σφιχτά, σφι-
χτά και τον σηκώσαν απ' το κρεβάτι
του.

Μία διαπεραστική κραυγή άκού-
στηκε μέσα στην κάμαρα, ενώ κάποιος
πετεινός χολούσε στη γαστρίνα. Η Έρ-
να ξύπνησε τρομαγμένη. Σηκώθηκε ά-
μέσως απ' το κρεβάτι της και πλησία-
σε κοντά στο κρεβάτι του Κάρλ.

Μα είδε τον άντρα της να την κυ-
τάζει με μάτια άπληρη, γυάλινα, άκί-
νητος, ενώ ένας άφρος έτρεχε απ' το
'Η Έρνα έκλαψε, ούρλιαξε, χάιδεψε
στομά του.
τον Κάρλ. Μάταιος κόπος. Ήταν νε-
κρός!

Όταν, άργότερα, το πρωί ήρθε ο
γιατρός, διεπίστωσε πως ο άτυχος Κάρλ
είχε πεθάνει από συγκοπή και πως ο
θάνατος του, ο τόσο εαφνικός, όφειλό-
ταν σ' έναν άνεξηγητο φόβο, ίσως σε
μιά εφιαλτική ιδέα...

ΕΡΙΚ ΓΚΟΥΣΤΑΦΣΟΝ

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Άλλες μελαγχρώσεις του δέρματος

Εκτός από τις μελανοδερμίες που αναφέραμε στο προ-
ηγούμενο άρθρο, υπάρχουν και άλλες που οφείλονται σε
μακρά χρήση άρσενικού. Σπάνια η μικρή χρήση
μπορεί να προκαλέσ' τέτοιες μελανοδερμίες. Οι μελα-
νιές αυτές ή φαίνονται στα μέρη όπου φυσιολογικά
είναι πιο σκούρο το δέρμα ή σχηματίζουν πλάκες, που
σικά απλώνουν και έναννοται μεταξύ των. Το χρώμα
τους είναι σκούρο γκρι, προς το πράσινο ή μαύρο. Τέ-
τοιες μελανοδερμίες γίνονται καμιά φορά και από χρήση
κινίνης, καθαρτικών με φαινόλ φθάλεινη, κλπ.

Μετά από χρόνιες φθειρίσσεις, που παρατη-
ρούνται σε άλλες, το δέρμα παρουσιάζει μελαγχρω-
ματική εγκρίση, που όφειλεται ή στις διαβρώσεις και τις
πληγίτες, που γίνονται από τον έντονο κνησμό ή από
τοπική επίδραση τοξικής ουσίας που βγαίνει από τις φει-
ρες. Η μελάνωσις αυτή είναι πιο έντονη στη ραχή, στο
λαιμό, στους ώμους, στη ζώνη, μα μπορεί να κατάρσσει
και όλο το κορμί και το πρόσωπο και καμιά φορά και
τους βλεννογόνους του στόματος. Εκτός από τη μελά-
νωσι παρατηρούνται και έξασθενήσι του όργανισμού και
γαστρικές διαταραχές.

Κατά τον πόλεμο σε μέρη, που η διατροφή ήταις ελα-
ττωματική, παρατηρήθηκαν δικτυωτές μελανοδερμίες στο
πρόσωπο και τον λαιμό. Τέτοιες παρουσιάσθηκαν στο
πρώτο πόλεμο στην Αυστρία και τη Γερμανία και στο δευ-
τερο στην Ελλάδα, στη Γαλλία και τις άλλες κατεχο-
μένες χώρες. Τις μελανοδερμίες αυτές τις απέδωσαν σε
διαφορές ούσιες, που έδωσαν μέσα στο ψωμί για να
αντικαταστήσουν το άλευρο από σιτάρι ή σε αντικατάστα-
ση των λιπαρών ουσιών. Φαίνεται ότι πολλές προεκάλε-
σαν από όρυκτα έλαια, που τα μεταχειρίζοντο για να
παρασκευάσουν διάφορα καλλυντικά. Αυτές οι μελανοδερ-
μίες προεκαλούντο πιο πολύ, σε γυναίκες που είχαν διά-
φορες ένδοκρινικές διαταραχές. Η μελανοδερμία αυτή
στην άρχη συνοδεύεται από έλαφρο κνησμό και είναι
κοκκινωπή άργότερα δέ γίνεται σκουρότερη και δικτυωτή.
Το χρώμα της μοιάζει με το χρώμα της πλάκας που
γράφουν τα μικρά παιδιά στο σχολείο. Παρασιτάζει
συχρόνα και μία απόσπηση και μερικά μπιμπικία. Οι
ίθιες μελανοδερμίες παρουσιάσθηκαν και σε έργατες πίσας. Βο-
σά άρκετον καιρό 2-3 χρόνια ή και περισσότερο και
σικά σικά χάνεται με τη βελτίωση της τροφής.

Αυτές οι μελανοδερμίες, που αναφέρουμε γενικά όπο-
χωρούν όταν λειψή το αίτιο που τις προεκάλεσε, μα χρει-
άζεται πολύς καιρός για να επανέλθ' το δέρμα στο
κανονικό του χρώμα. Υπάρχουν και άλλες μελαγχρώσεις
του δέρματος, που είναι μόνιμες και παρουσιάζονται μό-
λο γεννηθί το παιδί ή και άργότερα. Αυτές οι μελα-
νιές λέγονται μελαγχρωματικές ή σπιδιό και είναι
πολύ συνηθισμένοι στο δέρμα των περισσότερων
ανθρώπων.

Τους μελαγχρωματικούς σπιδιό τους ξεχωρίζουν ανά-
λογα με το σχήμα, την έκταση και το χρώμα τους.
Οι ήπαιτικές κηλίδες ή όμαλές μελα-
χρωματικές σπιδιό έχουν χρώμα ανοιχτό ή σκού-
ρο καφέ και σπάνια μαύρο. Το σχήμα τους είναι στρογγυ-
λό ή άκωνικό και το μέγεθος τους είναι από φακή ως
μια παλάμη και πολύ μεγαλύτερο ακόμα. Αυτές οι κηλ-
δες δεν διαφέρουν καθόλου από το φυσιολογικό δέρμα,
παρά μονάχα από την περισσότερη χρωματική που βρι-
σκειται στη βασική στιβάδα της επιδερμίδος.

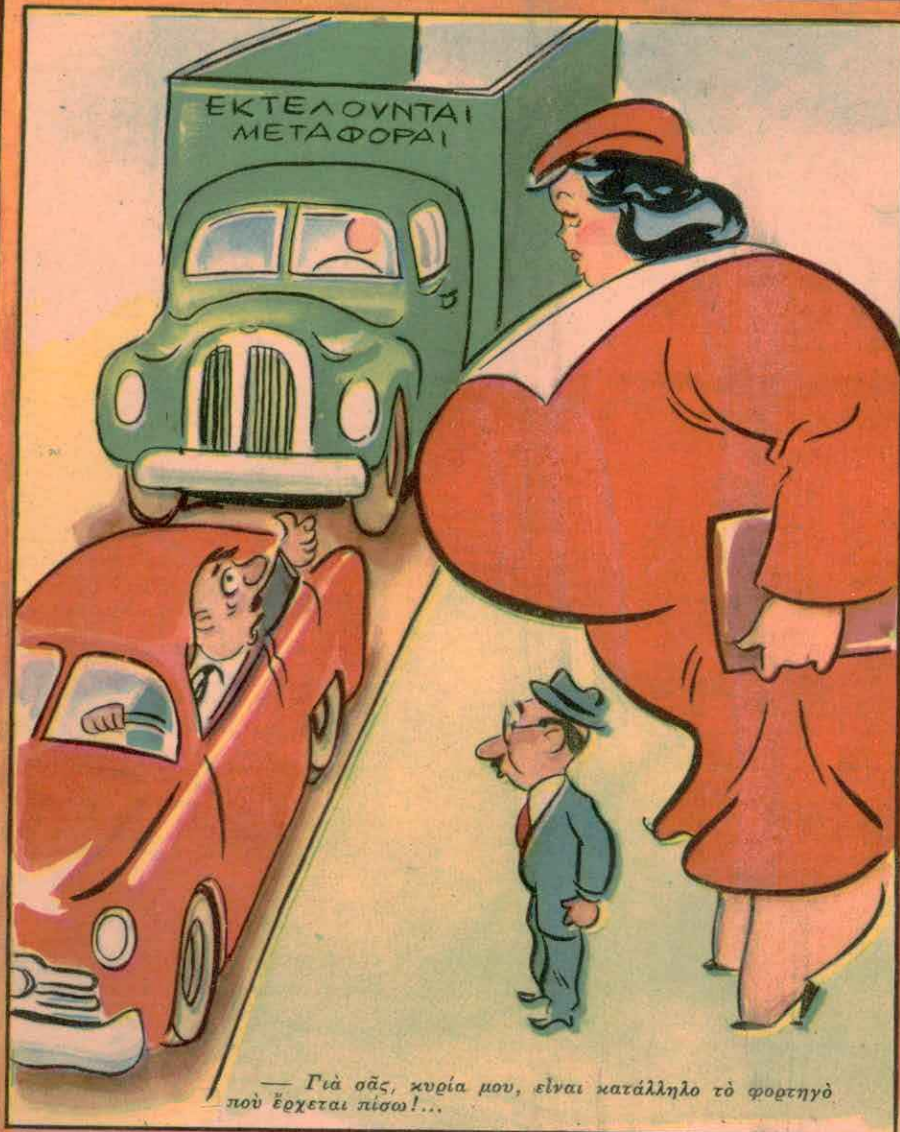
Οι φακίδες έχουν χρώμα καστανό, μαύρο ή μπλε-
κι όμαλη επιφάνεια, που σπάνια προέχει από το δέρμα.
Το μέγεθος τους είναι από μια φακή και το σχήμα τους
στρογγυλό, ώσποτε ή άκωνικό. Παρουσιάζονται από
πρόσωπο, στο λαιμό και στους ώμους λίγο μετά τη γέν-
νησι ή άργότερα μέχρις ηλικίας δέκα ετών. Σικά σικά
άργότερα χάνονται και μένουν μόνο εκείνες που προέ-
χουν από το δέρμα. Οι φακίδες δεν πρέπει να μετεβεί-
νται με τις έφηλίδες ή τις πτίριες ή φακίδες που όφειλο-
νται στις ακτίνες του ήλιου και δεν έχουν καμιά σχέση
με τους σπιδιό. Οι φακίδες είναι άσπες, μα καμιά
φορά είναι σφόνες, σφύρουν και απλώνονται σ' όλο το
πρόσωπο.

Μαλακές κυρμηκίες ή διογκωμένοι
μελαγχρωματικοί σπιδιό είναι σπιδιό με έ-
πιφάνεια όμαλη ή κοκκώδη ή θηλωματώδη σαν Βαπομυ-
ρο. Το χρώμα τους είναι κοκκινωπό, κτρινωπό, καστα-
νό ή μαύρο και το μέγεθος τους από κεχρί έως άμυγδαλό.
Παρουσιάζονται σε μεγάλους και πολύ σπάνια σε μικρά
άτομα και, κατά πρόληψη στο πρόσωπο, το λαιμό, το
θώρακα και σπάνια και σε άλλα μέρη του σώματος. Καμ-
ιά φορά οι σπιδιό αυτοί είναι μισχοί. Σπάνια αυτοί οι
σπιδιό μπορούν να έξελεχθούν σε καρκίνο και από πάν-
των όταν τριώνονται από ροχα ή έρεβίζονται από ευράφι.
Γι' αυτό τέτοιους σπιδιό πρέπει να ηγναινεσι στο για-
τρό σας για να τους άφαιρέσι και να μην άφήνιτε
μη γιατρός να σας τους καστρούριζουν.
γιατί είναι πολύ επικίνδυνα.

Εκτός απ' αυτούς τους σπιδιό υπάρχουν και οι
μυλές σπιδιό, όσο μια φακή στο μέγεθος, με κα-
νονικό σχήμα και με μπλε σκούρο χρώμα.
Υπάρχουν και τριχοφόροι μελαγχρωματικοί σπιδιό,
που καταλαμβάνουν μεγάλη έκταση στο σώμα και φαί-
νονται μετά τη γέννησι.

Ποιους σπιδιό πρέπει να αφαιρέσετε και ποιους θα
άφήσετε θα σας συμβουλέψ' ο γιατρός σας.

Α. ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ ΔΟΥΚΑ Ιατρός Δερματολόγος

— Για σās, κυρία μου, είναι κατάλληλο τὸ φορτηγὸ πὺν ἔρχεται πίσω!...

— Τί ἐπιθυμεί ὁ κύριος, παρακαλῶ;
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Οὐρανία!... Ἦρθε
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Πέσε γρήγορα σὺν τὸ κρεβάτι, γιατί ἔρχεται νὰ σέ ἐπισκεφθῇ ὁ διευθυντὴς σου!...